

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LISA
GARDNER

A NOVEL

BEFORE
SHE
DISAPPEARED

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LISA GARDNER'İN DİĞER
ESERLERİ

ROMANLAR

Mükemmel Koca
Diğer Kız Üçüncü
Kurban
Bir Sonraki Kaza
Hayatta Kalanlar
Kulübü Öldürme
Saati
Yalnız
Gitti
Sakla
n
Veda Et
Komşu
Anlatmak İçin
Yaşamak
Seni Daha Çok
Seviyorum
Yakala Beni
Dokun ve Git
Korkma
Çarp ve Yan Onu
Bul
Hemen Arkanda Beni
Ara
Asla Söyleme
Beni Gördüğünde

KISA ESERLER

7. Ay 3 Gerçek
ve Bir Yalan
4. Adam
İki Kez Ölen Adam

LISA GARDNER

Ondan Önce KAYBOLMADAN

A NOVEL

DUTTON

DUTTON

Penguin Random House LLC'nin bir markası penguinrandomhouse.com

© 2021 telif hakkı Lisa Gardner, Inc.

Penguin telif hakkını destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin'in her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

DUTTON tescilli bir ticari markadır ve D kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN KATALOGLAMA VERİLERİ

İsimler: Gardner, Lisa, yazar.

Başlık: Kaybolmadan önce: bir roman / Lisa Gardner.

Açıklama: [New York] : Dutton [2021] | Seri: Kaybolmadan önce 3 Tanımlayıcılar:
LCCN 2020042627 (baskı) | LCCN 2020042628 (e-kitap) | ISBN 9781524745042 (hc) |
ISBN 9781524745059 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3557.A7132 B44 2021 (baskı) | LCC PS3557.A7132 (e-kitap) | DDC
813/.54—dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2020042627> adresinde mevcuttur.

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2020042628> adresinde mevcuttur.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi Magdalena Zyzniewska / Trevillion Images pid_prh_5.6.1_c0_r0

Arayanlara, başkaları bulabilsin diye

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)

[Lisa Gardner'ın diğer kitapları](#)
[Başlık sayfası](#)
[Telif Hakkı Adanma](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[*Yazarın Notu ve Teşekkürler Yazar
Hakkında*](#)

BÖLÜM 1

SU, yüzüme soğuk bir okşama gibi geliyor. Karanlığın derinliklerine doğru daha da dalıyorum, uzun saçlarım karanlık bir yılan balığı gibi arkamda sürükleniyor. Üzerimde kıyafetler var. Kot pantolon, tenis ayakkabısı, üstünde kanatları açılan ve inişimi yavaşlatan bir rüzgarlık. Kıyafetlerim gittikçe ağırlaşıyor, bacaklarımı zar zor hareket ettirebiliyor, kollarımı çalıştırabiliyorum.

Neden giyinikim? Islak

giysi.

Oksijen tüpü.

Düşünceler zihnimde dolaşıyor ama onları tam olarak yakalayamıyorum.

Gölün dibine ulaşmalıyım. Güneş ışığının artık ulaşamadığı ve kıvrımlı yaratıkların gizlendiği yere. Bulmalıyım... Yapmalıyım...

Ciğerlerim artık bacaklarım kadar ağır. Göğsümde bir baskı hissediyorum.

Eski bir Chevy kamyonet. Çukurlu, ezik, kabinin tavanı güneşten solmuş, neredeyse hiç ışık almayan bir gökyüzü renginde. Bu görüntü zihnimde belirliyor ve ben onu sıkıca tutuyorum. Bu yüzden buradayım, aradığım şey bu. Gölün çamurunda parlayan bir gümüş parçası.

Sonar ile başladım. Başka bir rastgele düşünce, ama sualtı derinliklerine batarken, onu da hayal edebiliyorum. Kendi paramla kiraladığım küçük bir tekneyi kullanıyorum. İki gün boyunca, paramın yettiği kadar, gölü uzun uzun tarıyorum, herkesin reddettiği bir teoriyi araştırıyorum. Ta ki...

Islak giysim nerede? Oksijen tüpüm? Bir terslik var. İhtiyacım var... Yapmalıyım...

Bu düşünceyi kafamda tutamıyorum. Ciğerlerim yanıyor. Göğsümde çöktüklerini hissediyorum ve nefes alma isteği beni boğuyor. Tek bir nefes karanlık, bulanık su. Artık göle karşı mücadele etmiyorum, onunla bir oluyorum. O zaman artık yüzmek zorunda kalmayacağım. Dibe çakılacağım ve teorim doğruysa, bir daha asla görülmeyecek başka bir kayıp ruh olarak hedefime katılacağım.

Eski kamyon. Kabinin tavanı, neredeyse hiç ışık almayan bir gökyüzü renginde güneşten solmuş. Hatırla.

Odaklan. Bul onu.

Orada, dalgalanan çimlerin yoğun duvarının arkasında kısmen gizlenmiş gümüş rengi bir şey mi görüyorum?

O yöne doğru gitmeye çalışıyorum ama rüzgarda dalgalanan rüzgarlığım bacaklarıma dolanıyor. Duruyorum, kollarımı ceketimin sıkı tutuşundan kurtarmaya çalışırken çılgınca bacaklarımı hareket ettiriyorum.

ceketin sıkı tutuşundan kurtarmaya çalışırken çılgınca ayaklarımla yere vuruyorum.

Göğsüm sıkışıyor. Oksijen tüpüm yok muydu? Dalış elbisesi giymemiş miydim?

Bir şeyler çok ters gidiyor. Bu düşünceyi aklımda tutmam lazım, ama göl galip geliyor, göğsüm ağrıyor ve uzuvlarım yorgun düşüyor.

Su yanağıma yumuşakça dokunuyor. Beni çağırıyor ve ben de cevap verdiğimi hissediyorum.

Bacaklarım yavaşlıyor. Kollarım yukarı doğru sürükleniyor. Giysilerimin ağırlığına, göğsümdeki kurşuna yenik düşüyorum. Daha hızlı batmaya başlıyorum. Aşağı, aşağı, aşağı.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bırakıyorum.

Paul her zaman çok fazla mücadele ettiğimi söylerdi. Her şeyi çok zorlaştırırdım. Bana olan sevgisini bile. Ama tabii ki onu dinlemedim.

Şimdi, damarlarımı tuhaf bir sıcaklık dolduruyor. Göl, sonuçta karanlık ve kasvetli değil. Bir sığınak, beni bir sevgili gibi kucaklıyor ve asla bırakmayacağına söz veriyor.

Sonra...

Gümüş bir nokta değil. En iyi günlerini çoktan geride bırakmış, eski, yıpranmış bir kamyonun tavanı da değil. Bunun yerine, bulanık yeşil bir alanda beliren ve sonra kaybolan siyah bir çentik görüyorum. Göl çimlerinin sola doğru dalgalanmasını bekliyorum, sonra onu tekrar görüyorum, koyu bir şerit, sonra bir tane daha, bir tane daha. Gölün dibinde duran dört tane aynı şekil.

Lastikler. Dört lastiğe bakıyorum. Bu kadar yorgun olmasaydım, histerik bir şekilde gülerdim.

Sonar doğruyu söylemişti. Derin gölün dibinde duran, yaklaşık olarak doğru boyut ve şekle sahip bir nesnenin grenli bir görüntüsünü göndermişti. Sadece bu nesnenin ters duruyor olabileceği aklıma gelmemiştir.

Şimdi uyuşukluğumu yenerek, aciliyet son bir kararlılık dalgası uyandırıyor. Bana yanıldığımı söylemişlerdi. Alay etmişlerdi, yerliler gözlerini devirerek, nasıl kullanacağımı bilmediğim bir tekneyi beceriksizce boşaltmamı izlemeye gelmişlerdi. Yüzüme karşı deli olduğumu söylediler, muhtemelen arkamdan daha kötüsünü mırıldandılar. Ama şimdi...

Hareket et. Bul. Yüz. Göl savaşı kazanmadan önce.

Islak giysi. Bu kelimeler zihnimin arkasında uçuşuyor. Oksijen tüpü. Bu yanlış. Yanlış, yanlış, yanlış. Ama kafam karışık haldeyken, bunu düzeltemiyorum.

Kendimi ileri itiyorum, suyla, oksijen yoksunluğuyla mücadele ediyorum. Haklılar: Ben deliyim. Ve vahşi, inatçı ve pervasızım.

Ama ben kırılmadım. En azından, henüz değil.

İlk lastiğe ulaşıyorum. Kaygan lastiğe tutunarak dengemi sağlıyorum. Acele etmeliyim, fazla zaman kalmadı. Arka lastik. Yosunla kaplı şasi boyunca ilerleyerek nihayet ön kabine ulaşıyorum.

Sonra sadece bakıyorum.

Lani Whitehorse. Yirmi iki yaşında. Garson, kızı, üç yaşında bir çocuğun annesi. Erkekler konusunda zaten uzun bir kötü zevk geçmişi olan bir kadın.

On sekiz ay önce ortadan kayboldu. Yerel halk kaçtığına karar verdi. Asla, dedi annesi.

Ve şimdi bulundu, her gece ^{saat 2'de} barmenlik vardiyası bittikten sonra geçtiği keskin virajın yanında yükselen gölün dibinde sıkışmış halde. Aylarca süren röportajları, haritaları ve son derece yetersiz polis raporlarını incelerken ortaya attığım teori gibi.

Lani, daha önce defalarca geçtiği virajı yanlış mı değerlendirmişti? Karşıdan geçen bir geyikle irkilmiş miydi? Yoksa onu çok yoran hayatından dolayı direksiyon başında uyuyakalmış mıydı?

Tüm bu sorulara cevap veremem.

Ama annesine, kızına şunu söyleyebilirim.

Lani baş aşağı sallanıyor, yüzü simsiyah saçlarının dalgalanan halesinde kaybolmuş, vücudu hala on sekiz ay önce bindiği taksinin koltuğuna kemerle bağlı.

Ciğerlerim artık yanmıyor. Giysilerim artık ağır değil. Kapı kolunu parmaklarımla kavrayıp çektiğimde sadece saygı duyuyorum.

Kapı kolayca açılıyor.

Ama... kapılar su altında açılmaz. Islak giysi. Oksijen tüpü. Neyin nesi var, neyin nesi var... Beynim geç de olsa alarm veriyor: Tehlike! Düşün, düşün, düşün! Ama yapamıyorum, yapamıyorum, yapamıyorum.

Şimdi nefes alıyorum. Gölde nefes alıyorum. Ciğerlerime alıyorum. Onunla bir oldum, ya da o benimle bir oldu.

Lani Whitehorse başını çevirir.

Boş göz çukurları, açık ağzı ve iskelet gibi yüzüyle bana bakıyor. "Çok geç," diyor bana. "Çok geç."

Sonra kemikli kolunu uzatıp bileğimi yakalar.

Tekmeliyorum, geri çekilmeye çalışıyorum. Ama kapı kolunu tutamıyorum. Dayanacak bir yerim yok. Nefesim kesildi ve ben artık sadece göl suyu ve yabani otlardan ibaretim.

İnanılmaz bir güçle beni kamyonun kabinine çekiyor.

Son bir çığlık. Çığlığımın bir hava kabarcığı olarak yukarı, yukarı, yukarı yükseldiğini izliyorum.

Benden geriye kalan tek şey.

*Lani Whitehorse kapıyı çarparak
kapatır. Ve ben de karanlıkta sonsuza
kadar ona katılıyorum.*

GÜRÜLTÜ, ÇIĞLIK. Ani bir anons: "Güney İstasyonu, bir sonraki durak!"

Tren sarsılarak durduğunda birden uyanırım, gözlerimi kırpıştırarak tamamen kuru olan giysilerime bakarım.

Bir rüya. Kabus. Bir şey. İş hayatımda ilk ya da sonuncu değil. Çantalarımı alıp diğer yolcuların ardından trenden inerken içimde bir korku hissi bırakıyor.

Üç hafta önce Lani Whitehorse'u, bir gölün dibinde arabasında kilitli halde bulmuştum. Aylarca süren yoğun araştırmaların ardından, yerliler tarafından hiç hoş karşılanmadığım ve kabile polisi tarafından istenmediğim bir Kızılderili rezervindeydim. Ama bu davayı internette tesadüfen bulmuştum ve Lani'nin kendi kızını asla terk etmeyeceğine dair annesinin sarsılmaz inancından etkilenmiştim. Lani, erkekler konusunda berbat bir zevke sahip, başarısız bir kadın olabilir, ama yine de bir anne idi. İnsanların bu iki şeyin bir arada olamayacağını düşünmelerinin nedenini asla anlayamayacağım.

Bu yüzden o bölgeye taşındım, Lani'nin eski işyerinde barmen oldum ve kendi soruşturmamı başlattım.

Polis sonunda Chevy kamyoneti çamur ve dehşet dolu gölden çıkardığı gün, Lani'nin annesi bana sarıldı. Lani nihayet eve getirildiğinde, ağlayarak ve rahatlamış bir şekilde haykırıyordu. Cenaze törenini bekledim, küçük bir yas tutan kalabalığın dışında durarak, çünkü haklı olduğunu kanıtlamak neredeyse her zaman başkasının haksız olduğunu kanıtlamak anlamına gelir ve bu nedenle nadiren çok arkadaş edinmeni sağlar.

Yapmam gerekeni yaptım. Sonra yerel kütüphaneye gittim, bilgisayarları açtım ve aile üyeleri, endişeli komşular ve benim gibi çılgın insanların çeşitli kayıp vakaları hakkında bilgi alışverişinde bulundukları ulusal sohbet odalarına geri döndüm. Çok fazla vaka var. Bazen yerel kaynaklar için çok fazla. Bu yüzden, benim gibi insanlar giderek daha fazla bu boşluğu doldurmaya başladı.

Okudum. Birkaç soru sordum. Ve birkaç saat içinde, bir sonraki adımımın ne olacağını biliyordum.

Dediğim gibi, çok fazla kayıp vakası var. Çok fazla.

Bu da beni hiç gitmediğim bir şehir olan Boston'a getirdi. Nerede olduğumu veya ne yaptığımı bilmiyorum, ama bu yeni bir şey değil. Şimdi, tren platformunda çıkış işaretlerine doğru koşuşturan insan kalabalığını takip ediyorum, hepsi

Dünyadaki tüm malım tek bir valizin içine sığdırılmış, arkamda yuvarlanıyor. Bir zamanlar bir evim, bir arabam, beyaz bir çitli bahçem vardı. Ama zaman her şeyi aşındırıyor ve şimdi...

Hafif seyahat etmeyi öğrendiğimi söyleyelim.

Parlak kaldırımda duruyorum, gözlerimi kırpyorum, sonra tamamen kapatıyorum. Boston şehir merkezine doğru yürümek, duyulara bir saldırı gibi geliyor. İnsanlar, çılgık atan kornalar, yaya geçitleri. Dizel yakıt, kızarmış balık ve liman tuzlu suyunun kokusu. Beton ormanının ezici hissini unutmuştum, parlak bir sahili olsa bile.

Derin ve titrek bir nefes almaya çalışıyorum. Görevimi tamamlayana kadar burası benim yeni evim. Yavaşça nefes veriyorum. Sonra gözlerimi açıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Kabusumun ve seyahat yorgunluğumun son kalıntıları da yok oluyor. İşe koyulmaya hazırım, ki bu, beni itip kakarak geçen sinirli yayaların seli göz önüne alındığında iyi bir şey.

Yıpranmış deri postacı çantamdan, günler önce yazdığım kağıtlarla dolu dosyayı çıkarıyorum. Dosyada Boston haritası, şehir demografisiyle ilgili makaleler ve utangaç bir gülümsemeye poz veren, pürüzsüz koyu tenli, muhteşem kahverengi gözlü ve özenle taranmış bukleler halinde dökülen koyu siyah saçlı bir kızın fotoğrafı var. Kaybolduğunda on beş yaşındaydı. Şimdi on altı.

Angelique Lovelie Badeau ile tanışın. Arkadaşları ona Angel der. Ailesi ona LiLi der. Angelique on bir ay önce Boston'un Mattapan semtinden kayboldu.

Kasım ayında bir Cuma öğleden sonra okulundan çıktı ve sonra... Puf. Hiçbir iz yok. Hiçbir ipucu yok. Davada hiçbir gelişme yok. Tam on bir ay boyunca.

Bostonlular size Mattapan'ın böyle bir mahalle olduğunu söyleyecektir. Sert. Yoksul. Elbette çalışkan insanlarla dolu ve Florida dışında ülkenin en büyük Haiti nüfusuna sahip olması sayesinde zengin bir kültürel mirasa sahip. Ama aynı zamanda çete faaliyetlerinin ve şiddet suçlarının da yuvası. Vurulmak veya bıçaklanmak istiyorsanız, yerlilerin Murderpan dediği bu mahalle tam size göre. Şu anda burada bir ev kiralamayı, iş bulmayı ve komşulara sorular sormayı planlıyorum.

Ve umarım, cesaretim, kararlılığım ve kör talihim sayesinde, dünyanın geri kalanının çoktan unutmuş olduğu bir kızı bulabilirim.

Ben polis memuru değilim.

Özel dedektif de değilim.

Özel bir becerim veya eğitimim yok.

Ben sadece benim. Sahip olduklarından çok pişmanlıkları, mutlu hikayelerinden çok üzücü hikayeleri olan, ortalama, orta yaşlı beyaz bir kadın.

Adım Frankie Elkin ve kayıp insanları, özellikle de azınlıkları bulmak benim işim. Polis vazgeçtiğinde, halk artık hatırlamadığında, medya hiç umursamadığında, ben aramaya başlıyorum. Para, takdir ve çoğu zaman yardım almadan. Neden bunu yapıyorum?

Çocuklarımızın çoğu ortadan kayboldu. Çoğu, sadece tenlerinin rengi yüzünden asla bulunamayacak. Belki de soru, neden bunu yapıyorum değil, neden herkes aramıyor olmalı?

Angelique Lovelie Badeau eve dönmeyi hak ediyor.

Haritama son bir kez daha bakıyorum. Morton Street'e giden banliyö trenini bulmam gerekiyor. Boston'un T sisteminin haritasında mor bir çizgi olarak gösteriliyor, ama tabii ki gördüğüm hiçbir şeye uymuyor. Burada dönüp duruyorum. Orada dönüp duruyorum. Sonra fark ediyorum: South Station'dan ayrılmamalıydım. Geri dönüyorum.

Kaybolmak umurumda değil. Ya da kafamın karışması.

Hatta korkmam bile. Bunca yıl sonra, buna alıştım.

Paul, sevdiğim herkesi kendimden uzaklaştıracağını, sonunda kendimi tehlikeye atacağını, bunu başkalarını kurtarmak için değil, kendimi cezalandırmak için yaptığını söylemişti.

Paul her zaman çok zeki bir adamdı.

MBTA sisteminin dev haritasını görüyorum, parmağımla mor çizgiyi takip ediyorum ve hedefimi buluyorum. Tekrar yola koyuluyorum ve Murderpan'a doğru yola çıkıyorum.

BÖLÜM 2

İlk durağıma vardığımda saat dört olmuştı. Önünde *Stoney's* yazan bir tabela vardı. İki katlı binanın kırmızı arka planı soyulmuştu ve beyaz harfler bir ifade olmaktan çok bir ima gibiydi. Başka bir deyişle, bloğun her iki yanında omuz omuza sıkışmış, bodur ve terk edilmiş komşularıyla uyumluydu. Kaldırım beklediğimden daha genişti ve bu saatte neredeyse boştu. Okuduğum bazı makalelerden sonra, her kapıda çeteler ve uyuşturucu satıcıları görmeyi beklerdim. Aslında, çoğu beni, yalnız beyaz kadını merakla izleyen, günlük işleriyle meşgul rastgele insanlar görüyorum.

Sokaktan çıkıp kapıyı iterek açıp çantamı loş ışıklı iç mekana soktuğum için minnettarım. Yetişkin hayatımın çoğunda barmen olarak çalıştım. Yeni taşınan biri için kolay bir iş ve son on yıldır yerel bilgileri toplamak için iyi bir yol. Ayrıca, bu işi seviyorum. Barlar kaçınılmaz olarak yalnız ve yalnızlık çeken insanlarla doludur. Kendimi evimde hissediyorum.

Şimdi, eski binanın gözeneklerine derinlemesine işlemiş sigara dumanının bayat kokusunu alıyorum. Önümde, birbirine uymayan sandalyelerle donatılmış yuvarlak ahşap masalar var. Sağımdaki duvara dört adet kabin dizilmiş, kırmızı vinil minderler çatlamış ama hala direniyor. Sol tarafta da aynı durumda üç kabin daha var.

Yarım düzine müşteri görüyorum. Hepsi siyahi erkekler. Küçük alanda rastgele oturmuşlar, dikkatleri önlerindeki içkilere odaklanmış. Şimdi her biri başını kaldırıp bana bakıyor. Sokaktaki yerliler bana merakla bakarken, burada açıkça şüpheyile bakıyorlar.

Bu mahallede ben azınlığım. Ama geçen yıl da, ondan önceki yıl da, ondan önceki yıl da öyleydi. Bu bakışlara alıştım, ama bu her zaman kolay olduğu anlamına gelmiyor.

En azından öğle vakti sarhoşların daha ciddi işleri var. Tek tek kendi sefaletlerine geri dönüyorlar, bu da beni karanlık ahşap barın önünde, tek başına duran siyahi bir adamın bir tepsideki bira bardaklarını tek tek kuruladığı yerde bırakıyor.

Ona doğru yöneliyorum.

İnce yapılı, gri saçlı ve bakımlı, tuz-biber sakallı bir adam. Koyu renkli gözleri kalın çizgilerle çevrili ve her şeyi görmüş, anlatacak hikayeleri olan bir adam havası var.

"Stoney," diye tahmin ediyorum.

"Kayboldun mu?" Uzun bir bardağı bırakıp, başka bir tane alıyor. Beline bağlanmış beyaz bir önlük giyiyor ve bulaşık bezini ustaca kullanıyor. Kesinlikle buranın sahibi ve uzun süredir tavernayı işleten biri.

"Barmenlik işi için geldim." "Hayır." Bir sonraki bardağı aldı.

Valizimi barın yanına koyup tabureye oturdum. Cevabı beni şaşırtmadı. Konuşmalarımın çoğu bu şekilde başlar.

"Yirmi yıllık tecrübem var," diyorum. "Ayrıca temizlik, kahve yapmak veya fritözle çalışmak benim için sorun değil." Kızarmış yiyecekler alkolün doğal eşlikçisidir ve mutfağa bu kadar yakın olduğundan, hava yağ kokusuyla doludur. Kızarmış tavuk, kızarmış patates, hatta Haiti topluluğu olduğu için kızarmış muz bile olabilir.

"Hayır," diyor yine.

Başımı sallıyorum. İkinci bir havlu var. Onu alırım, bana en yakın ıslak bardağı seçerim ve kurulamaya başlarım.

Stoney bana ters ters bakıyor ama beni durdurmuyor. Hiçbir iş sahibi bedava işgücüyle tartışmaz.

İkimiz de sessizce kurutuyoruz. Bu işi seviyorum. Bardağı çevirmenin, havluyla parlatmanın ritmik hissini seviyorum. Kurutulsa bile, bardakların üst kenarında soluk beyaz bir çizgi kalıyor. Yılların bira köpüğü, insan dudakları. Ama temizler. Bu da beni Stoney ve onun mekanına bağımlı yapıyor. Ayrıca, barın üstünde kiralık bir odası var, neredeyse karşılayabileceğim bir fiyata. Toplum panosunda ilanını gördüm.

"Ben içki içmem," diyorum. İlk bardak tepsisi hazır. Stoney onu bardan alıyor. İkinci tepsiyi, ıslak yarım bardaklarla birlikte kaldırıyor.

"Alkol kullanmıyor musun?"

diye soruyor Stoney. "Hayır."

"Bizi kurtarmaya mı geldin?"

"Kurtarıldığımı varsayıyorsun."

Buna homurdanarak yanıt verdi. İkimiz de kurutmaya devam ettik. Araştırmalarımın öğrendiğim kadarıyla, Mattapan nüfusunun önemli bir kısmı Karayipler kökenli olduğu için Fransızca, Fransız Kreolü, patois vb. konuşuyor. Ama Stoney'nin sesinde bunların hiçbirini duymuyorum. Çoğu New Englandlı gibi kesik kesik konuşuyor. Belki de tüm hayatı boyunca Boston'da yaşamıştır ya da kendi işini kurmak için New York veya Philadelphia'dan buraya taşınmıştır. Varsayımlarda bulunmak her zaman tehlikelidir, ama bunu yapmamak neredeyse imkansızdır.

"Bill'in arkadaşı," diyorum, viski bardaklarını bitirip tepsiyi düzinelerce shot bardağıyla değiştirdikten sonra. İkimiz de işimize geri dönüyoruz. Hızlı, çevik, düşüncesiz. Mükemmel bir meditasyon egzersizi.

Stoney cevap vermez. Benden daha hızlı kurur, ama çok da fazla değil. "Su bardakları?" shot bardakları bittiğinde sorarım.

Kaşlarını kaldırır. Yani, alkolsüz içecekler konusunda pek cömert bir mekan değil.

Bunu bilmek iyi oldu.

"Kiralık odan var," diye devam ediyorum, ağır cilalı bara kollarımı dayayarak.

"Eve git."

"Yok. İşte benim düşündüğüm şey şu. Haftada dört gece, saat 15:00'ten kapanışa kadar senin için çalışırım, karşılığında ücretsiz konaklama."

Stoney, tek bir kaş hareketiyle çok şey ifade edebilen bir adamdır.

"Beyaz olduğum için endişeleniyorsun," diye onun yerine ben tamamladım.

"Ya da kadın olduğum için. Ya da her ikisi için. Kendimi idare edemeyeceğimi düşünüyorsun."

"Ben yerel bir işletmeyim. Yerel halk tarafından sıkça ziyaret ediliyor. Sen yerel değilsin."

Bar taburesinde dönerek gösteriş yapıyorum. "Komik, çünkü açık pozisyon için sıraya giren çok fazla yerel müşteri görmüyorum. Ve iki haftadır ilan veriyorsunuz. Oda daha da uzun süredir boş, bu da buradaki herkesin konut bulmak için ne kadar çaresiz olduğunu düşünürsek bir şey ifade ediyor olmalı." Onu merakla izliyorum. "Orada biri mi öldü yoksa?"

Kafasını sallar. Kurulayacak bardak kalmadığından, kollarını göğsünde kavuşturur ve bana doğrudan bakar. Hâlâ tek kelime etmez.

"Ben çok çalışırım." Parmaklarımı sayıyorum. "Zamanında gelirim, özellikle de üst katta yaşayacağım için, ve içkilerinizi içmem. Hızlı servis yaparım, fıçı değiştirmeyi bilirim ve çok iyi bir dinleyiciyim. Herkes iyi bir dinleyiciyi sever."

"Seni sevmeyecekler."

"Sen de sevmedin, ama fikrini değiştiriyorsun. Bana bir ay ver. O zamana kadar kimse beyaz tenimi veya üstün cinsiyetimi fark etmeyecek. Ben sadece barın arkasındaki başka bir eşya olacağım."

Diğer kaşını da kaldırır ama hayır demez. Sonunda: "Neden buradasın? Boston'da başka mahalleler de var."

"Burada yapmam gereken bir şey var." Yine bana bakıyor.

Ben de onun bakışını karşıladım. Stoney'i seviyorum. Bir hayatta kalan. O benim tarzım bir insan ve er ya da geç, benim de öyle olduğumu görecektir.

"Haftada beş gece," diyor. "Öğleden sonra üçten kapanışa kadar."

"Kiraya elektrik, su, doğalgaz dahil," diye karşılık veriyorum. "Günde bir öğün yemek bedava. Bahşışlerim de benim."

Beni bir süre daha süzdükten sonra aniden elini uzatır. El sıkışırız. Kesinlikle benim tarzım bir insan.

"Oda bir oda arkadaşıyla birlikte," diyor Stoney. "İlanda bu yazmıyordu."

"Artık biliyorsun."

"Erkek mi, kız mı?" "Kedi."

"Oda bir kedi ile mi geliyor? Bu yüzden kimse almıyor mu?"

Stoney ilk kez gülümsüyor. Bu, tuz ve biber sakalını kırıstırıyor, yıpranmış yüzünü yumuşatıyor. "Kediyle henüz tanışmadın."

STONEY beni üst kata çıkarır. İlk bakışta, tek odalı bu küçük daire, kalabalık ve ekonomik olarak geri kalmış bir mahalledeki bir apartman dairesinden beklediğim gibi görünür. Çift kişilik yatak uzak duvara dayalı. Bir tarafta tek bir komodin, diğer tarafta sıkıca çekilmiş siyah perdeler. Duvara cıvatalanmış metal bir çubuk, yatağın karşısındaki dolap görevi görüyor, ön kapının yanında ise Avrupa tipi bir buzdolabı ve mikrodalga fırın bulunan küçük bir mutfak var. Fırın yok, ama kahve makinesi ve su ısıtıcısı var, bu da bana uyar. Kapının diğer tarafında, tavana tutturulmuş kavisli bir çubuğa sarılmış düz beyaz bir perde var, tıpkı bir hastane odası gibi. Perdenin arkasına hızlıca baktığımda, dünyanın en dar duşakabini ve minik bir lavabosu olan bir banyo görüyorum. Yine, Şehirde Yaşam 101. Fazla alan ya da mahremiyet yok, ama fiyatı uygun.

Tabii ki, oda tertemiz ve yatak, şaşırtıcı derecede renkli, el yapımı bir yorganla örtülü. Yine, Stoney'de görüldüğünden daha fazlası var.

Etrafa bakıyorum. "Oda arkadaşım nerede?" "Sosyal biri değildir."

"Adı ne?" "Piper."

"Ve burası onun odası mı?" Omuz silkiyor. "Ona yakışır."

Hala ne yapacağımı bilmiyorum. Teorik olarak kedileri severim. Ama Stoney'nin uyarıcı sözleri beni temkinli hale getirdi. Çantamı gıcırdayan eski zeminin ortasına sürükledim

, sonra durdum.

Eğilip, dikkatlice yorganı kaldırdım ve yatağın altına baktım.

Bir an sürer, sonra uzak köşeden bana kötücül bir şekilde bakan bir çift parlak yeşil göz görürüm. Vücudunun yapısını veya rengini ayırt edemeyecek kadar karanlıktır. Daha çok saf düşmanlık hissediyorum.

"Piper," diye sesleniyorum.

Kulaklarını düzleştirip boğazından düşük bir homurtu çıkarır, ardından belirgin bir tıslama gelir. İpucunu anlar, yorganı bırakırım.

"Tamam o zaman."

Stoney şimdiden koridora dönüyor.

"Bekle. Kedi maması, su, kum kabı, bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Yok. Piper kendi başının çaresine bakar. Aptal değildir. Sadece insanlardan nefret eder." "Ne zamandır burada yaşıyor?"

Stoney sakalını kaşıyor. "Yeterince uzun süredir."

"Onu sokaktan mı aldın?"

"Sokaktan geldi." Stoney açık kapıyı işaret ediyor, şimdi fark ediyorum ki kapıda küçük bir evcil hayvan boyunda delik açılmış. "Piper geceleri aşağı iner, fare avına çıkar. Bodrumda maması, suyu ve kum kabı var. Endişelenecek bir şey yok."

"Şey, başlangıç günü konuşmadık." Neden bilmiyorum, ama aniden biraz panik hissediyorum. Kedi ile yalnız kalmaktan değil. Öyleyse yalnız kalmaktan mı? Ama ben her zaman yalnızım. Bu benim yaşam tarzım. Şimdi buna itiraz etmek için bir neden yok.

"Yarın," diyor. "Oh, kapı kilidi pek iyi değil. Çantanda bilgisayar varsa, her gün çıkmadan önce sakla."

Başımı sallıyorum.

"Sıcak su gelip gidiyor. Çoğunlukla gitmiyor." "Tamam."

"Sigara içmek yasak."

"İçmem."

"Silah yok."

"Benim yok."

"Peki sorun çıkarsa?"

"Çekici kişiliğime güveniyorum."

O homurdandır. "Barın arkasında bir beyzbol sopası bulunduruyorum. Zekanın yetmezse diye."

"Bunu bilmek iyi oldu."

Son bir baş sallama, sonra aşağıdaki müşterilerinin yanına dönmeye hazır olduğı belli. Beni ve vahşı kediyi bırakarak.

Son anda geri dönerek beni şaşırtır. "Hazır olduğunda aşağı gel ve kendine bir şeyler ye. Para ödemeyen bir müşteriye hizmet edecek vaktim yok, ama kendine bir sandviç yapabilirsin. Gerekli malzemeler elimde var."

Bana söylediğı en uzun cümle bu. Piper geldiğinde de aynı teklifi almış mıdır acaba? Belki Stoney'nin sokak kedilerine karşı bir zaafı vardır. Ya da belki, çoğı barmen gibi, kayıp bir ruh gördüğünde onu tanıyor.

Teşekkür ederek başımı sallıyorum. O gidiyor. Ben yeni evimin ortasında ayakta kalıyorum. Haftalarca mı? Aylarca mı? Hiçbir fikrim yok. Başlangıç en zor kısımdır. Ve bunu daha önce yapmış olsam da, kendimi bunalmış hissetmekten alıkoyamıyorum.

Bu da bağımlılığımın karanlık canavarını karnımda kıpırdatıyor, fırsatı değerlendirmek için tek gözünü açıyor. Aşğıda sandviç yaparken bir bira içebilirim. Ya da daha iyisi, votka, tekila, sek viski. Kaslarımı sıvıya çevirecek ve tüm korkularımı uzaklaştıracak güçlü ve yakıcı bir şey.

Paul'u düşünüyorum. Tanıdık bir acı göğsümü sıkıştırıyor. Derin nefes alıp, derin nefes veriyorum.

Sonra valizimi vahşı bir kedinin insafına bırakıp, hava hala aydınlık olduğu sürece sokağı geri dönüyorum, burada basılı haritamı ve Angelique'in teyzesinin evini gösteren kırmızı X işaretini tekrar inceliyorum.

Yürümeye devam ediyorum, bir kez daha üzerime düşen tüm bakışların ve boynumda hissettiğim derin soğuğun farkında olarak. Başımı dik, omuzlarımı geriye atıyorum. Selam vermek için gülümsüyorum. Kendime yeterince güçlü olduğumu söylüyorum.

Ve bu sefer gerçekten öyle olmasını diliyorum.

BÖLÜM 3

BU BÖLGE HAKKINDA BİLDİĞİM TEK ŞEY, gelmeden önce araştırdıklarım. Mattapan yoğun nüfuslu bir bölge, otuz beş binden fazla insan apartmanlara, şehir konutlarına ve üç katlı evlere sıkışmış durumda. Nüfusun çoğunluğu göçmenlerden oluşuyor, bu da etnik yemekler ve özel kuaför salonları gibi çeşitlilikler getiriyor. Küçük Latin ve Asya kökenli Amerikalı topluluklar ve daha da küçük bir beyaz topluluk var.

Google Earth, kalabalık sokakların arasında bazı yeşil alanlar olduğunu ortaya çıkardı: Harambee Park, Franklin Park Hayvanat Bahçesi ve Boston Doğa Merkezi. Şehir hayatına alışkın olmadığım için, muhtemelen bu alanlarda daha rahat hissederim, ama bir barın üstünde düşmanca davranan bir kedinin olduğu tek odalı bir daireyi bile zar zor karşılayabiliyorum. Manzaralı bir daire ise söz konusu bile olamaz.

Benim asıl endişem, bölgenin suç istatistikleri. Aylık silahlı saldırılar ve yıllık cinayet oranları bir yana, haftada yarım düzine bıçaklama olayı oluyor. Çoğunlukla çete faaliyetleri, ama avcılar avcıdır ve orta yaşlı bir kadın olarak pek de korkutucu değilim.

Kafa karıştırıcı şehir sokaklarında yolumu bulmaya başlarken yapabileceğim en iyi şey, temel kişisel güvenlik kurallarını uygulamaktır. Birincisi, değerli hiçbir şey taşımam. Akıllı telefon, elektronik cihaz, çanta yok. Dünyanın en aptal Tracfone telefonuna sahibim, bu da araştırma ve navigasyon konusunda eski kafalı olmamın nedenlerinden biri. Çanta yerine, ehliyetimi ve birkaç banknotu ön cebime sıkıştırıyorum. Bir çocuk tüm dünyevi mallarımı isterse, alsın. Birinin uzun zaman önce vazgeçtiği şeyleri ondan alamazsınız.

Ceketimin cebinde kırmızı bir tecavüz düdüğü var, çünkü soyulmaktan daha kötü şeyler de var. Ayrıca saçımda paslanmaz çelikten "taktik klipsler" takıyorum. Her biri küçük testere dişleri, bir İngiliz anahtarı, bir cetvel ve minik bir tornavida ile donatılmış ve fiyatı sadece 3,99 dolar. Saç klipslerinin gerçekten bu kadar etkili olup olmadığını bilmiyorum ve umarım bunu hiç öğrenmek zorunda kalmam.

Son olarak, yıllar önce bir rehin dükkanından aldığım sade altın haç kolyemi artık gömleğimin altına saklıyorum. Yine, bazen en basit şeyler en iyi caydırıcı unsurlar olabiliyor.

Başka bir numara da, mümkün olduğunda başkalarına takılmak. Avcılar yalnız avları tercih ederler, bu yüzden çok yalnız görünmeyin.

Akşamın bu saatinde, bu stratejiyi uygulamak kolaydır. Saat 17:00, otobüsler gürültüyle duruyor ve eve dönmekten memnun olan yorgun yerlileri indiriyor.

. Güneş hala batmamış ama gökyüzünde alçalmış, sonbahar rüzgarı esmeye başlamış, beraberinde dizel, kir ve insan teri kokusunu da getiriyor.

Ara sıra kızarmış yemek ve baharat kokusu geliyor burnuma. Midem yine guruluyor. Hiç Haiti yemeği yemedim. Ancak kokusuna bakılırsa, denemeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Şimdilik yürümeye devam ediyorum. Boston'un toplu taşıma sistemini henüz tam olarak anlamış değilim ve Stoney'nin evinden Angelique'in teyzesinin yaşadığı yan sokağa kadar en az bir mil yolum var. Baktığım her yerde yorgun binalar ve yıpranmış yüzler var. Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Binlerce metre ötesini bakan, kapüşonlu sweatshirtlerinin altından somurtkan bir şekilde dışarı bakan genç grupları. Fren lambaları ve korna sesleriyle dolu geniş caddeler. Reggae'den rap'e kadar çeşitli araçlardan aralıklı olarak gelen müzik sesleri. Giysilerindeki toza bakılırsa muhtemelen yerel bir inşaat projesinden dönen yaşlı siyahi erkekler, iş gününün bitmesine minnettar olarak gülüyor ve birbirlerinin sırtlarını sıvazlıyorlar.

Önümde, başka bir şehir otobüsü gürültüyle durdu. Bu sefer pembe hastane önlüğü ve parlak renkli başörtüsü giymiş bir grup siyahi kadın indi. Yerel sağlık çalışanları. Onlar geceye doğru ilerlerken, ben de sıranın sonuncusunun arkasına takıldım. Tam önümdeki kadın, onun arkasına geçince adımlarımın yavaşladığını fark etti. Varlığını fark ederek bir kez başını salladı. Ben ona bir tehdit oluşturmuyorum ve o da benim stratejimi açıkça anlıyor. Sayıca üstünlük güvenliği.

Bunu sık sık düşünüyorum, bir topluluktan diğerine sürüklenirken, her zaman bir yabancı olarak, asla bir komşu olarak. Her yerdeki insanlar gerçekten aynı. Aşık olmak istiyorlar. Her gün hayatta kaldıkları için mutlu oluyorlar. Çocuklarının kendilerinden daha iyi bir hayatı olması için dua ediyorlar. Bu gerçekler bizi birbirimize bağlıyor. En azından ben öyle düşünmek istiyorum.

Güneş batıyor ama sokak daha da aydınlanıyor: daha fazla araba farı, dükkan ışığı, sokak lambası. Öndeki arkadaşım sağa doğru ayrılırken veda etmek için başını sallıyor. Ben de aynı şekilde karşılık veririm ve tek başıma ilerlemeye devam ederim.

Bir sonraki bloğun sonunda, basılı haritamı çıkarmak zorunda kalıyorum. Bunu açıkta yapmaktan nefret ediyorum, çünkü bu benim kaybolduğumu gösterir ve şu anda bile sırtımda bakışların delici olduğunu hissedebiliyorum.

Stoney'e, tek güvenebileceğim şeyin hızlı zekâm olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. İlginçtir ki, bu özellik yirmi beş yaşın üzerindeki insanlarla iletişim kurarken çok yararlı olabilir, ancak daha genç olanlar için tamamen anlamsızdır.

Ben şehirde büyümedim. Genç bir kızken de kendimi bu tür bir iş yaparken hayal etmemiştim. Kuzey Kaliforniya'da küçük bir kasabada büyüdüm. Babam alkolikti. Yetişkin olarak geriye dönüp baktığımda, kendi bağımlılığımın mücadele etmeyi öğrenirken onun bağımlılığını da fark ettim. Ama çocukluğumun çoğunda babamı aptalca maceralar, özensiz gülümsemeler ve bira kokusuyla özdeşleştirdim.

Annem ise yoğun biriydi. İki işte çalışıyordu, ilki bir hukuk firmasında sekreterlik, ikincisi ise küçük işletmelerin muhasebesini yapmaktı. Onun gülümsediğini, oynadığını, hatta bana sarılmak için durduğunu bile hatırlamıyorum. Erken kalkar, geç saatlere kadar çalışırdı ve evde geçirdiği kısa zamanlarda çoğunlukla babamın yıkamadığı bulaşıkları, pişirilmeyen yemekleri, yıkanmamış kirli çamaşırları görünce dişlerini sıkardı.

Sanırım babam annemi sertliği için seviyordu, annem de onun eğlence anlayışını seviyordu. Ta ki sevmedikleri ana kadar.

Dışarıda çok koşardım. Ormanlarda, çalılıklarda ve dolambaçlı derelerde. Çocukluğumda Amber Alarmları ya da yabancılar tehlikesi yoktu. Yedi yaşındaki çocuklar bile ön kapıdan çıkıp kilometrelerce bisiklet sürmekten çekinmezdi. Dokuz yaşında anahtar çocuk olan arkadaşlarım vardı, çünkü neden olmasın? Endişelenmezdik. Öyleydik işte.

Hiçbirimiz bunun gelecekteki çocukların asla yaşayamayacağı büyümlü bir an olduğunu fark etmemiştik. Elbette, dışarıda bizi bekleyen kötü şeylerin ne olduğunu anlamıyorduk. Ta ki lisedeki sınıf arkadaşlarımdan biri kaybolana kadar. Sonra kasabanın diğer tarafındaki başka bir kız. Ve ondan kısa süre sonra dört kız daha.

Polis katili yakaladığında ben yirmi beş yaşındaydım. O zamana kadar küçük kasaba hayatından kurtulup bir rock yıldızı gibi parti yapmak dışında gerçek bir planım olmadan Los Angeles'a taşınmışım. Parti yapma konusunda çok başarılı olduğum ortaya çıktı. Ve diğerlerinin bana içki, yemek, hatta belki bir iki yeni elbise alması için yeterince güzelim.

O günlerin özgür ruhlu günlerim olduğunu söylemek isterdim, ama gerçek şu ki, onları pek hatırlamıyorum. Uyuşturucu, alkol ve seksle dolu bir dönemdi ve hayatta olduğum için...

Paul. O beni kurtardı. En azından kendimi kurtaracak kadar güçlenene kadar. Ev, beyaz çitler, banliyö hayatının mutluluğu.

Komik, büyürken istemediğin şeyler, birdenbire tek bir düşünceyle takıntılı bir şekilde arzulamaya başlıyorsun.

Daha da komik olanı, sonunda sahip olduğun şeylerin, ilk başta haklı olduğunu fark etmendir.

Ama Paul'u sevdim. Hala seviyorum. Şimdi bile.

Hedeflediğim bloğa vardım, ana yoldan keskin bir diyagonal ile ayrılıyor. Burada kesinlikle ızgara sistemi yok. Bunun yerine, sokaklar bir araya geliyor, sonra çılgın bir merkez-çark sistemi ile patlıyor. Burası, hızlı veya kolay bir şekilde yolumu bulmayı öğrenebileceğim yerlerden biri olmayacak. En iyi tahminim, birkaç hafta sonra da şu anda olduğu gibi aynı şaşkınlık ve kafa karışıklığını hissedeceğim. Belki de Boston mahalleleri anlaşılacak için yaratılmamıştır. Ya nerede olduğunuzu bilirsiniz ya da bilmezsiniz. Ben kesinlikle bilmiyorum.

Şimdi, alçak, tuğla ticari binaların sıraları, üç katlı binaların duvarıyla yer değiştiriyor, huysuz yaşlı adamlar gibi omuz omuza sıkışmışlar. Her bir konutu ayıran zincir bağlantılı çitler, kirli bahçeler ve sarkmış ön merdivenler görüyorum. Bazılarında soluk mavi ve tereyağı sarısı tonlarında yeni vinil kaplama var. Diğerleri ise bir kuvvetli esintiyle tamamen yıkılacakmış gibi görünüyor. Mattapan'da şehirdeki son uygun fiyatlı konutların bazıları bulunmasının bir nedeni var.

Sokağın beşinci evi, cumbalı pencereleri ve daha sağlam görünümlü bir ön verandası var. Burası. Emin olmak için ev numarasını iki kez kontrol ediyorum, sonra Angelique Badeau'nun teyzesine ait olduğu belirtilen ikinci kattaki daireden gelen ışığı fark ediyorum.

İşte bu an, her şeyin gerçek olduğu an. İyi niyetli olmaktan tamamen kararlı olmaya geçtiğim an. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Tereddütlü bir karşılama, sert bir ret. Umutsuz kederin hıçkırıklarla dolu seli ya da çelik gibi bakışlı şüphe. Hepsini yaşadım ve hiçbirini sinir bozucu olmaktan çıkmıyor.

Bundan sonra benim işim dinlemek, kabul etmek, uyum sağlamak.

Ve ummak, gerçekten, içtenlikle ummak, beni çok fazla nefret etmemelerini.

Lani Whitehorse'un büyükannesi sonunda bana sarıldı, ancak kabile konseyi bana açıkça sırtlarını döndü.

Kendime, işimde iyi olduğumu hatırlatıyorum.

Kendime bir fark yaratacağıma yemin ediyorum.

Her bağımlı gibi, yalan söylemek benim en iyi yaptığım şey olduğunu düşünerek tedirgin bir şekilde ön merdivenlere çıkıyorum.

ON VERANDADA altı adet zil ile karşılaşıyorum, bu da üç katlı binanın sadece katlara göre değil, her kat içinde de bölünmüş olduğu anlamına geliyor. Zillerin altında

siyah boyalı posta kutuları sıralanmış, her biri sıkıca kilitli. Apartman sakinleri için basit ama etkili bir sistem. Her ihtimale karşı ön kapıyı deniyorum ama kilitli olduğunu görünce şaşırmıyorum. Sonra, kendimi teslimatçı olarak tanıtmaya hazır olarak ilk birkaç zili çalıyorum ve şansımın yaver gitmesini umuyorum ama kimse cevap vermiyor.

Bu durumda doğrudan yaklaşımdan başka çarem kalmıyor. 2B'yi çalıyorum. Bir süre sonra, daha genç ve tiz bir erkek sesi cevap veriyor. "Evet?"

"Guerline Violette'i arıyorum." "Sizi tanıyor mu?"

"Angelique ile ilgili bir meselem var."

Duraklama. Angelique'in Emmanuel adında, yine genç bir erkek kardeşi var. Ses tonu zaten savunmacı ve biraz somurtkan olduğu için, onun olduğunu tahmin ediyorum. Sanki çok fazla uzmana ve iyi niyetli insana maruz kalmış ve hepsinden hayal kırıklığına uğramış biri gibi konuşuyor.

"Sen muhabir misin?" diye soruyor

şimdi. "Hayır."

"Polis misiniz?"

"Hayır."

"Teyzem meşgul."

"Yardım etmek için geldim."

"Bunu daha önce de duyduk." İnterkomdan gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyorum. Kesinlikle bir genç.

"Zamanım boş ve tecrübeli biriyim." "Ne demek istiyorsun?"

"Guerline ile konuşabilirsem, seve seve yüz yüze açıklayabilirim."

Bir başka duraklama. Sonra interkomdan bir kadın sesi duyulur.

"Kimsin ve neden bizi rahatsız ediyorsun?" Guerline'in sesinde deniz ve kumun izleri var. Yeğeni ve yeğeni, on yıl önce Port-au-Prince'in depremle neredeyse tamamen yıkılmasının ardından on binlerce diğer Haitili ile birlikte küçük çocukken Boston'a göç etmiş. Emmanuel Boston'da büyümüş ve sesinden de anlaşılıyor. Ama teyzesi, memleketi adanın müziğini korumuş.

"Adım Frankie Elkin. Kayıp kişiler konusunda uzmanım. Yeğeninizin kayboluşunu takip ediyorum ve size yardımcı olabileceğime inanıyorum."

"Siz bir muhabirsiniz, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi. Hiçbir haber ajansı veya medya kuruluşu için çalışmıyorum. Tek ilgilendiğim şey Angelique'i bulmak ve onu eve getirmek."

"Neden?"

Soru savunmacı değil, sessiz. O tek kelimedeki yorgunluk beni parçalıyor.

Keşke ona bir cevap verebilseydim. "Çünkü" gibi basit bir cevap ya da "Her çocuk bulunmayı hak eder" gibi dokunaklı bir cevap ya da "Neden olmasın?" gibi meydan okuyan bir cevap. Ama gerçek şu ki, muhtemelen şimdiye kadar hepsini duymuştur. Bir sürü kelime ve neden. En çok istediği şey olan cevaplar yerine.

Sessizlik uzar. Bir tür argüman denemeliyim, ama aklıma ikna edici hiçbir şey gelmiyor. Sonra, binanın içinden bir ses gelir. Hafif bir ağırlık hızla inerken merdivenler gıcırda. Başka bir kiracı mı, yoksa...

Sürgülü kilidin geri çekilme sesi. Ön kapı aralanır ve kendimi Haitili bir gençle karşı karşıya bulurum. Uzun boylu, sırık gibi, kısa kesilmiş siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri kız kardeşininkilerle tam uyumludur. Açık kapının aralığında beni bir saniye süzer, yüzündeki ifade de sesindeki kadar temkinlidir.

Dönüyor, kapıyı bırakıyor bile. Kenarını tutup, içeri girip, onu takip ederek eski ahşap merdivenlerden ikinci kata çıkmak bana kalıyor.

GUERLINE VIOLETTE, dar bir oturma odasının ortasında duruyor, kolları heybetli vücudunun üzerinde kavuşturulmuş. Yaşını kırk ile elli arasında tahmin ediyorum, ama pürüzsüz, koyu teni ve klasik yüz hatları bunu belirlemeyi zorlaştırıyor. Turuncu süslemeli mor bir önlük giymiş ve ayağında parlak yeşil Crocs ayakkabılar var. Özellikle saçlarını başının üstünde kalın bir topuz haline getirerek yüksek elmacık kemiklerini ve güzel kaşlarını öne çıkaran, ürkütücü bir kadın. Ama daha yakından baktığımda, uzun geceler ve korku dolu günlerin mor lekelerinin gözlerini morarttığını görüyorum. Şüphe ve korku karışımı bir ifadeyle yaklaşmamı izliyor. Onu suçlayamam.

Emmanuel arkamdan kapıyı kapatır, sonra teyzesinin yanına gelip garip bir şekilde durur. On üç yaşında olmasına rağmen, son zamanlarda büyüme atağı geçiren bir çocuğun ince yapısı ile benim boyuma ulaşmıştır. Teyzesinin renkli kıyafetlerinin aksine, Emmanuel her yerde genç erkeklerin giydiği resmi üniformayı giymektedir: spor ayakkabı, kot pantolon ve yıpranmış bir tişört. Genç, temiz ve kararlı görünmektedir. Ailenin erkeği, bu onu korkutsa bile. Bu tür vakalar kalbimi kırıyor.

Geç de olsa elimi uzatıyorum. Guerline, hoş geldin demek için değil, daha çok nezaketen elimi kısa bir süre tutuyor. Tek yatak odalı dairede üç kişi yaşıyor

ve öyle de görünüyor. Guerline, açıkça ortak salon, yatak odası ve yemek odası olarak kullanılan dar aile odasını işaret ediyor. Odanın alan eksikliğini renklerle telafi ediyor. Sarı duvarlar, kırmızı kadife döşemeli koltuk, parlak desenli uyku battaniyeleriyle dolu kanepeler, hepsi sağdaki turkuaz mutfak dolaplarına uzanıyor.

Pencerenin önündeki kırmızı sandalyeye oturuyorum. Yanımdaki duvarda, altın çerçeveli azizlerin fotoğrafları, bazı dini ikonlar ve tek bir sallanan tespih bulunan yüksek bir ahşap raf var. Rafın altında, önce uzun komodin, sonra televizyonun bulunduğu uzun dolap boyunca, odanın ambiyansına katkıda bulunan yeşil ev bitkileri var. Yeşil yaprakların arasında, önlerinde b i r kase su ve taze kesilmiş çiçekler bulunan, yarım daire şeklinde düzenlenmiş beyaz mumlardan oluşan mütevazı bir küme görüyorum. Angelique'in çerçeveli fotoğrafı, kayıp kişiler ilanlarında kullanılan aynı utangaç gülümsemeli resim, mumların yanında duruyor.

Guerline, benim bu geçici sunaklara baktığımı fark etti ve ben hemen başka yere baktım. Okuduklarıma göre, birçok Haitili Katoliklik ve vudu karışımı bir din uyguluyor, ama bu konuda pek bilgim yok.

Dikkatimi odayı dolduran diğer bibloları çeviriyorum. Kumla dolu şeffaf bir bebek maması kavanozu — Guerline'in ada evinden bir parça mı? Sonra Emmanuel'in okul fotoğrafını görüyorum, dişleri bembeyaz. Yanında, renkleri solmuş, arka planı zor anlaşılan, yetişkin bir kadının daha küçük bir fotoğrafı var. Ancak kadının gülümsemesi tanıdık geliyor. Tahmin etmek gerekirse —Emmanuel ve Angelique'in annesi, hala Haiti'de yaşıyor. Sonunda, palmye ağaçlarıyla çerçevelenmiş, yaşlı bir çiftin fotoğrafını görüyorum. Guerline ve kız kardeşinin ebeveynleri, belki de depresyon evlerini yıkmadan önce evlerinin önünde çekilmiş.

"Yardımcı olabileceğinizi söylediniz, değil mi?" Guerline, elini yorgan yığınının üzerine koyarak kanepelere doğru ilerlerken sorar. Emmanuel hemen arkasından gelir. Teyzesini koruduğu bellidir. Acaba ablasını da koruyor muydu, yoksa onun ortadan kaybolması mı sevdiklerini koruması gerektiğini fark etmesini sağladı?

"Benim adım Frankie Elkin," diye ikisine de tekrar ediyorum. "Ülkenin dört bir yanını dolaşarak, yeğeninizinki gibi vakaları ele alıyorum."

Guerline kaşlarını çatarak, söylediklerimi anlamaya çalışıyor.

"Sen özel dedektif misin?" diye sorar sonunda Fransız aksanlı İngilizcesiyle.

"Lisanslı bir özel dedektif değilim. Gönüllüyüm." Bu kısmı nasıl açıklayacağımı hiç bilemiyorum. "Aslında benim gibi, kayıp kişilerin araştırılmasına yardımcı olmak için çalışan pek çok amatör var."

kayıp kişilerin araştırılmasına yardımcı olmaya adanmış kişiler. Arama köpeği eğitmenlerinden pilotlara ve sahadaki görevlilere kadar. Kayıp kişilerin araştırılmasıyla ilgilenen kuruluşlar ve kurullar var, biz de yeğeninizin davası gibi vakaları takip ediyoruz."

Guerline kaşlarını çatıyor. "Angelique'im... O bir mesaj panosunda mı?"

"İnternette, *matant*," Emmanuel omzuna fısıldıyor. "İnternetteki ayrıntıları okuduğundan bahsediyor."

Ben başımı sallıyorum. "Raporlara göre, Angelique 5 Kasım Cuma günü okuldan ayrılmış. Saat 15:15'te O zamandan beri kimse onu görmemiş."

"Polis her yeri aradı," diyor Guerline, parmaklarını dalgın dalgın çevirerek. "Ricardo, bizim mahalle polisimiz. Angel'ı eve getireceklerine söz verdi. Ama şimdi, aradan aylar geçti ve hiçbir haber yok."

"Sırt çantasını buldular."

"Evet. Okul bahçesindeki bir çalı altında."

"Sırt çantasında cep telefonu, okul kitapları ve o gün okula giydiği kıyafetler mi vardı?"

Guerline başını sallar. Emmanuel'e bakarak, kız kardeşinin yedek kıyafetlerini çantasına koyduğunu, o Cuma öğleden sonra bir şeyler planladığını biliyor muydu diye merak ediyorum. Ama yüzünde hiçbir ifade yok.

"Şiddet izi yok mu?" diye soruyorum, çünkü tüm detaylar kamuoyuna açıklanmıyor.

Guerline başını sallar. "Hiçbir şey... Hiçbir şey bulamadılar. Telefonunda bile... Ricardo bana mesajları okuyabildiklerini, telefon görüşmelerini görebildiklerini söyledi. Ama nereye gittiğini, ne yapabileceğini gösteren hiçbir şey yok. Arkadaşları hiçbir şey bilmediklerine yemin ediyorlar. LiLi okula gitti. Sonra eve gelip akşam yemeğini hazırlayacaktı. Ama..."

Guerline, on bir ay önce hissettiği kadar kaybolmuş görünüyor. Elleri titriyor. Onları sıkıca kavlıyor, kederine rağmen zarafetinin bir örneği gibi.

"Angelique'in yakın arkadaşları var mıydı?" diye soruyorum.

"Kyra ve Marjolie. Onlar da iyi kızlardı." Ama son cümlesinde bir tereddüt seziyorum, bu da ilgimi çekiyor.

"Erkek arkadaşları var mıydı?"

"LiLi kendine saklanır. Erkekler, partiler, bu tür endişeler yok. Çok iyi bir kızdır. Şefkatli bir abla, sevgi dolu bir yeğen."

"Üzgünüm, Bayan Violette. Son zamanlarda kimseyle sorunları var mıydı? Başka bir sınıf arkadaşı, öğretmen, koç?"

Guerline başını salladı. Emmanuel, dikkatlice kaçınarak bakışlarını yere sabitledi.

Daha sonra soracağım başka sorular var.

"Kız draması mı?" Son bir kez daha deniyorum. "Gençlerin nasıl olduğunu bilirsin. Bugün en iyi arkadaş, yarın en büyük düşman."

"Benim Angelique'im öyle değil. O kızın aklı başında. Üniversiteye gitmek istiyor. Bir gelecek istiyor. Anlarsın ya."

Guerline bana doğrudan bakar ve ben anlarım. Angelique Haiti'ye dönmek istemiyordu. Üniversiteye gitmek ve umarım öğrenci vizesi alıp, tüm fırsatlarıyla bu ülkede kalmak istiyordu.

"Ben bir CNA'yım," diyor Guerline yumuşak bir sesle. "Hemşirelik iyi bir iş. Ama Angel, bir gün doktor olacak. Belki de cerrah. O kadar zeki ki. Bu yüzden kardeşim çocuklarını bana gönderdi, her ne kadar bebeklerinin bu kadar uzakta büyümesi onun kalbini sızlatsa da. Umutları olmalı. Güzel Haiti'miz... Deprem çok şey aldı ve yeniden inşa süreci yavaş ilerliyor."

Emmanuel teyzesinin omzuna dokunur.

"Polisin herhangi bir ipucu var mı, belki şüpheli bir kişi?" diye ısrar ediyorum. Guerline başını sallar.

"Teoriler? Angelique kendi isteğiyle mi, istemeden mi gitti?"

"O asla kendi isteğiyle gitmezdi," diyor Guerline kesin bir şekilde. Geniş, mor giysili göğsünü kollarını kavuşturarak, yeğeninde de gördüğüm hafif meydan okuyan bakışını takınıyor.

Israr etmiyorum. Bir ailenin inançları veya bakış açılarıyla tartışmanın bir anlamı yok. Her günü atlatmak zorundalar, bu da gerçeği değişken bir arkadaş haline getiriyor.

"Nasıl yardımcı olabilirsiniz?" Emmanuel aniden söz alır. Çenesi yukarıda, bana meydan okurcasına. "Polisin yapamadığını siz ne yapabilirsiniz?"

"Polisin iyi iş çıkardığından eminim," diye yatıştırıcı bir şekilde cevap veriyorum, ancak bundan hiç emin değilim. "Ancak, en iyi dedektiflerin bile ilgilenmeleri gereken düzinelerce vaka olduğunu unutmayın. Özellikle de bu kadar zaman geçtikten sonra. Oysa benim gibi biri için, tek odak noktam kız kardeşiniz. Onu bulmak için buradayım ve bulana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Burada, bu mahallede mi yaşıyorsun?"

"Stoney'nin dükkanının üstündeki odayı tuttum."

Çocuk yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi, hemen ardından da kaşlarını çattı. "Sen delisin."

Guerline yeğeninin omzuna hafifçe vurur. "Misafirimizi aşağılamayın."

"Hadi ama. Ona bir bak, *matant*. O polis değil, buradan değil, o..."

Bizden biri, diye zihnimde onun yerine tamamladım.

"Kimse onunla konuşmayacak," diye ısrarla devam eder Emmanuel. "İnsanları kızdıracak. Bu, kız kardeşimi geri getirecek mi?"

Sesi sonunda keskin bir şekilde yükselir, öfkesi kederinin bir kanıtıdır. Teyzesinin anladığını söyleyebilirim, tıpkı onun da benim anladığımı anlayabildiği gibi. Kısa bir süreliğine, birbirimize bağlanırsınız. İki yaşlı, bilge kadın, dünyanın çocuklarımızı üzdüğü için üzülür.

"Polisin çabalarından memnun olduğunuzu söylediginize sevindim," diyorum. "Gerçek şu ki, neredeyse bir yıl oldu. Polisin yeni bir ipucu yok, yoksa bunu duymuş olurdun. Yani beni sevmesen de, beni anlamasan da... Kaybedecek neyin var?" En düşmanca davranan Emmanuel'in gözlerine bakıyorum. "Kız kardeşini geri istiyorsun. Ben yardım etmek istiyorum. Neden beni kullanmıyorsun?"

Emmanuel buna cevap veremedi; ancak ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, hala ikna olmamıştı. Teyzesi ise yavaşça başını sallıyordu. Onun da bana inandığını söyleyemem, ama açıkça pratik bir kadın olduğu belliydi. Yoksulluk içinde geçen bir çocukluk ve belirsizliklerle dolu bir yetişkinlikten sonra, mantığımdan etkilenmiş görünüyordu.

Derin bir keder gözlerini çevreliyor. On bir ay sonra, çaresizliğe kapılıyor. Emmanuel ile bunu paylaşmıyor; ikisi de birbirleri için güçlü kalmaya çalışıyor. Şimdi ben buradayım ve umut vererek onların kırılğan ekosistemini bozuyorum. Emmanuel hazır değil, ama Guerline Teyze bunu görmezden gelmemesi gerektiğini biliyor.

İzin almak her zaman bu kadar kolay olmuyor. Evlerden atıldım. Kafama bira şişeleri fırlatıldı, yüzüme şiddetli tehditler savruldu. Bazıları için öfkeyle başa çıkmak daha kolay. Ve birçok ailenin saklayacak sırları var.

Guerline'in o tür insanlardan biri olduğunu sanmıyorum. Emmanuel... Eminim, söylediğinden daha fazlasını biliyor. Ama eminim, sessizliğiyle kız kardeşini koruduğunu düşünüyor, yani asıl işim onu aksine ikna etmek olacak.

Ayağa kalkıyorum. Guerline'i bunaltmak ya da Emmanuel'i kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. İkisi de gerçekten cevaplar istediğini anlayabildiğim için.

Guerline'e odaklanıyorum. "Ricardo, toplum görevlisi. Bana onun bilgilerini verir misin ve ona benimle iletişime geçeceğimi söyler misin? Ya da istersen benim bilgileri sana veririm, sen ona iletirsin?"

Guerline başını sallar ve ben numarayı Tracfone'uma not alırım.

"Angelique'in okulunu arayıp, müdür veya okul danışmanının benimle konuşmasına izin verir misiniz?"

Yine hafifçe başını sallar.

"Stoney'nin üstünde yaşıyorum," diye tekrarlıyorum, yorgunluğun onu ele geçirmeye başladığını görüyorum. "Haftada birkaç gece orada çalışıyorum. Bana şahsen ulaşmanız gerekirse, lütfen beni orada arayın. Ben sadece Angelique için değil, sizin için de buradayım."

Emmanuel alaycı bir şekilde bir şeyler mırıldanır. Ama Guerline bu sefer elimi sıkıca tutar. Ben onun için beklenmedik ve tanıdık olmayan biriyim, ama o kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadın.

Çoğu vaka böyle başlar. Umutsuz bir umut ve geçici bir güvenle. Bundan sonra işler nasıl gelişecek, Guerline ve Emmanuel birkaç ay sonra beni nasıl görecekler...

Emmanuel beni aşağı kata kadar eşlik eder. Tek kelime etmez, omuzlarının sert duruşuyla hoşnutsuzluğunu gösterir.

Lobiye vardığımızda, "Angelique'i seviyorsun," diyorum yumuşak bir sesle. "O iyi bir abla. Seni koruyor."

Bana sert bir bakış atıyor, ama gözlerinde parlak bir ışıltı görüyorum. Göstermeye çalışmadığı acı.

"Bunu daha önce gerçekten yaptın mı?" diye sertçe sordu. "Birçok kez."

"Kaç kişiyi buldun?" "On dört."

Dudaklarını büzerek, bu sayıdan açıkça şaşırılmış görünüyor.

"İyi geceler, Emmanuel. Ve bilmem gereken bir şey aklına gelirse." Elimi uzatırım. Bu sefer elimi sıkar.

Sonra üçlü odadan çıkıp, güneşin battığı serin sonbahar gecesine adım attım. Uzaklarda parlak ışıklar yanıp sönüyordu. Ama bu blokta hiçbir sokak lambası çalışmıyordu. Karanlık bastıktan sonra yalnız bir kadının etrafta dolaşması pek iyi bir fikir değildi, ama başka seçeneğim yoktu.

Omuzlarımı dikleştirip Stoney's'e doğru hızlıca yürüdüm, Emmanuel'in bir sonraki mantıklı soruyu sormamasına minnettardım:

Sadece kaç kişi bulduğumu değil, kaç kişiyi sağ salim eve getirdiğimi de.
Hiç kimse.
En azından, henüz.

BÖLÜM 4

GUERLINE'İN DAİRESİNDEN AYRILIRKEN, ön kapıların önünde duran gölgeli insan gruplarını zar zor seçebiliyorum. Zeytin yeşili ceketimin ön ceplerine ellerimi sokarak yürüyorum. Düğmelerini iliklesem daha sıcak olurdu, ama hareketlerimi kısıtlamak istemiyorum. Özellikle de ilk siluet ön verandadan ayrılıp, tel örgü çitten çıkıp, arkamda adımlarını hızlandırdığında.

Durmadım ve arkama bakmadım. Doğruca bloğun sonuna doğru yürüdüm, kırmızı yaya geçidi ışığı beni durmaya zorladı. Arkamda ayak sesleri. Yaklaşıyor, yaklaşıyor.

Yan tarafa geçerek yanımda bir boşluk açıyorum. İkinci kişi boş alanda duruyor. Siyah erkek. On sekiz ile yirmi beş yaşları arasında. Uzun boylu, geniş omuzlu ve onu daha da uzun ve geniş gösteren büyük beden Patriots kapüşonlu sweatshirt giymiş.

Bana bir bakış atıyor. Ben bakışlarımı ileriye doğru sabitliyorum.

Yaya geçidi ışığı yeşile dönüyor. Kaldırımından iniyor, adımları benimkilerin iki katı kadar uzun.

Onun arkasında yürürken rahatlamaya başlamıştım ki, arkamda hala ayak sesleri duyduğumu fark ettim. İkinci bir ayak sesi, ki hemen paranoyakça bir şekilde onun başından beri orada olduğunu düşündüm. Kavşağı geçtim ama bir sonraki üç katlı bina bloğunun da bir önceki kadar loş ve ürkütücü olduğunu fark ettim.

Arkanı dönüp o kişiyle yüzleşmek mi? Bir kapı seçip orasının son durağımmış gibi davranmak mı?

Seçenekler. Birini seçmeli, ayak sesleri hızla yaklaşıırken bir tür tedbir almalıyım.

Son anda dönüp, olası tehditle yüzleşmeye hazırlanıyorum.

Arkamdaki siyahi kız aniden durur. Dar kot pantolon, dar ribana pamuklu gömlek ve büyük gümüş küpeler takmıştır, ayrıca siyah deri ceket ve ona uyan stiletto topuklu botlar giymektedir.

İnce çizgili kaşlarını kaldırıyor. "Delirdin mi sen, bayan? Burası karanlık bastıktan sonra tek başına yürünecek bir yer *değil*. Hey, Jazz, bekle."

Sonra etrafımdan dolanarak geniş omuzlu çocuğa yetişir ve kolunu onun koluna takar. Blok boyunca yavaşça yürürler.

Kendime sorunum olmadığını söylüyorum.

Çoğunlukla, sokakların labirentinden hızla Stoney'nin barına koşarım.

BEN İYİLEŞEN bir bağımlıyım. Birkaç deneme yaptım, ama şimdi dokuz yıl, yedi ay ve on sekiz gündür ayık durumdayım. Yine de, kapıdan içeri girip, denenmiş ve güvenilir yerel bir pub'ın kokusunu içime çekmeyi hala seviyorum. Eve dönmüş gibi hissediyorum.

AA'daki birçok arkadaşım, alkol ve alkol içeren her türlü durumdan uzak durarak iyileşmelerini sağlıyor. Başlangıçta ben de öyle yapıyordum. Yani, bir nevi. Saatlerce yerel içki mekanımın etrafında dolaşıp, içeri girmek için can atarken, kendimi dışarıda kalmaya zorluyordum. Paul'la böyle tanıştım. O beni tanıdı, yaşadıklarımı anladı. Ve bir süreliğine, ben kendime inanmaya hazır olmadığım halde, bana inandı.

Doksan-doksan egzersizini yaptım. Bir sponsor buldum. Yeni bir sponsor buldum. Programın bana uygun olmadığına karar verdim. Ayık kalmanın bana uygun olmadığına endişelendim. Çoğunlukla, sessizce, çaresizce, kendim olmak bana uygun olmadığını anladım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hiç bilmiyordum.

On yıldan fazla AA ve iki yeniden başlangıçtan sonra, ayıklığa giden birden fazla yol olduğunu ilk elden biliyorum. Ancak AA'nın basit gerçeği, alkol karşısında çaresizliği kabul etmek ve daha yüksek bir güçten güç almak, benim deneyimlediğim en iyi başlangıç noktası olmaya devam ediyor. Toplantılara katılıyorum. Büyük Kitabı okuyorum. İçki içmeden, dürüst, karmaşık, zor hayatlar yaşayan ve yine de iyi olan insanların yanında rahatlık buluyorum. Hatta mutluluk bile buluyorum.

Barlerde çalışmaya geri dönmek zorunda kaldım. Geçici yaşam tarzım göz önüne alındığında, servis yapmak en kolay ve nispeten iyi ücretli işlerden biri. Ayrıca, alkolün etrafında olmak benim için tetikleyici bir unsur değil. Bunun gibi geceler, kendimi bunalmış, kaybolmuş ve biraz üzgün hissettiğim geceler, benim için zorlu birer sınav.

Ben ön kapıdan içeri girdiğimde Stoney başını kaldırıp bana bakar. Diğerleri de öyle. Geç saatler, düzinelerce müşteriyi buraya çekmiştir. Masaların ve bar taburelerinin çoğu dolmuştur. Yalnızlar, çiftler, arkadaş grupları. Eğlenenler, içki içenler.

Karışmıyorum ve yargılamıyorum. Oradayım ama ayrı duruyorum. Bu benim için her zaman kolay olmuştur. Birçok sarhoş gibi, hayatımın çoğunu kalabalık bir odada yalnız hissederek geçirdim. İçki içmek bunu daha kolay hale getirmenin bir yoluydu.

Stoney'nin yemek teklifini kabul etmek için mutfığa gidiyorum. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve günün draması sona erdiğine göre, açlıktan ölüyorum. Beyaz önlük giymiş, bir elinde metal kazıyıcı, diğer elinde tahta kaşıkla ızgarada çalışan kısa boylu, tombul bir siyahi kadın görüyorum.

İçeri girdiğimde bana bakıyor. "Sen yeni kız mısın?"
"Yarın başlıyorum."
"Tanrım, ne kadar zayıfsın. Aç mısın?"
"Her zaman. Ama kendime yetebilirim. Meşgul görünüyorsun."
"Merak etme tatlım. Burger mi tavuk mu? Dört tane yapacağım, beş tane daha fark etmez."
"Adım Frankie. Sakıncası yoksa hamburger alacağım." "Viv. Oda arkadaşınla tanıştın mı?"
"Kısaca. Bana şeytanmışım gibi baktı. Ya da belki de ben ona öyle baktım."
Viv, 1,5 metreden kısa olan tüm vücudunu titreten alçak bir kahkaha atar.
"Benden hoşlanıyor."
"Cidden mi?"
"Kıyılmış tavuk ciğeri. Her zaman işe yarar." Viv dört hamburgeri çevirir ve göz açıp kapayıncaya kadar beşinci donmuş köfteyi atar. Bu kadar hızlı yemek yapabilen herkese saygı duyarım.
"Ömür boyu bu işi mi yapacaksın?" diye soruyorum, yani ömür boyu mutfakta çalışacak mısın demek istiyorum. "Evet, hanımefendi."
"Ben de. Barın arkasında."
"Stoney senin içki içmediğini söylüyor." "On iki adımcıyım."
"Mmm-hmm. Kocam da aynı şeyi yapıyor. Yerel toplantıların listesine ihtiyacın var mı?"
"Harika olur." Gelmeden önce bazı bilgileri yazdırmıştım, ama en azından bu konuda yardım kabul etmeyi öğrendim. "Hamburgerlerin içine ne koyuyorsunuz?" Kapı pervazından uzaklaşıyorum.
Viv paslanmaz çelik hazırlık adasına doğru başını salladı. Orada dilimlenmiş peynir, turşu kavanozu ve bir torba ekmek gördüm. İnce beyaz melamin tabaklar, gümüş çatal bıçak takımlarının bulunduğu kutuların yanında, en uçta istiflenmişti. Mutfak küçüktü, ama verimli bir şekilde düzenlenmişti. Viv ızgaradan doğrudan fritöze geçti ve bir sepet patates kızartmasını içine attı.
Ellerimi yıkarım, sonra ekmekleri tabağa koyar, dilimlenmiş turşuları dağıtır, peynir dilimlerini ayırırım. Kendime beşinci bir tabak daha eklerim. Kızarmış hamburger ve çıtır çıtır patates kızartmasının kokusuyla dolu mutfakta, açlıktan ölmek üzereyim.
"Buzdolabında marul ve domates var," diyor Viv sahne fısıltısıyla. "Ve benim özel sosum. Stoney için bir porsiyon ayır. Ve Stoney'nin arkadaşları için."

"Seni şimdiden sevdim."

Mutlu bir uğultu. Viv, hazır olan dört hamburgeri tabaklara koyar, beşincisini çevirir ve patates kızartmalarını alır. O gerçekten çok iyi.

Viv benimkini bitirirken ben dört tabağı Stoney'e götürüyorum. Stoney, barın ucunda yemekleri getirirken beni gördüğünde gözünü bile kırpıyor. Üçümüz yıllardır birlikte çalışıyor olabiliriz. Bu hissi hem seviyorum hem de korkuyorum. Her zaman dışlanmış olmamın bir nedeni var. Birçok AA üyesi, başa çıkma yöntemi olarak bir bağımlılığı başka bir bağımlılıkla değiştirmek gerektiğinden bahseder. Ben içkiyi bıraktım ve bunun yerine sürekli hareket halinde olmayı seçtim.

Yuvarlanan taş yosun tutmaz. Paul bana bunu hep söylerdi. Sonra da beni dinlemediğim için suçlardı. Ama ben her şeyi duydum. Her zaman her şeyi duydum. Viv, donmuş tavuk kanatlarını kızartmaya başladı. Çalışırken mırıldanıyor, alnında ter damlaları parlıyor. Hareketleri telaşsız ve akıcı. Stoney elinde iki biletle ortaya çıkıyor.

hala hazırlanmakta olan hamburgerime bakıyor, sonra biletleri bana uzatıp ortadan kayboluyor. Viv'e siparişleri okuyorum, sonra hamburgerimin üstünü kırıp yemeye başlıyorum. "Köşedeki tabure," diyor Viv.

Gerçekten de, buzdolabının gölgesinde eski bir tahta tabure duruyor. Onu hazırlık tezgahının yanına çekip oturuyorum. Viv, çalışırken konuşmakta sorun yaşamadığını zaten kanıtladığı için

"Bir kızın kaybolduğunu duydum," diye başlıyorum.

"Angelique Badeau," diye onayladı Viv. Izgaraya iki tane daha kıyma köftesi attığında etin cızırdaması duyuldu.

"Ne oldu?"

Metal kazıyıcıyı havada salladı. "Kız bir gün liseden çıktı ve o günden beri kimse onu görmedi ya da haber almadı."

"Uyuşturucu, çeteler?" diye soruyorum.

Viv bana bakacak kadar uzun süre dönüyor. "Çünkü o siyah mı?"

"Beyaz çocuklar da çeteler kurar," diye onu temin ederim. "Hatta, orta sınıf, orta yaşlı beyaz erkeklerin birdenbire motorcuya dönüşmesi gibi, çoğu grup da çete kurar. Çetelerin ortak paydalarımızdan biri olduğunu söyleyebilirsin."

"Sen nesen, sosyolog mu? Ya da daha kötüsü." Viv bana şüpheyile bakıyor. "Bizi kendimizden kurtarmak için gelen beyaz bir iyiliksever mi?"

"Senin kadar ustaca tahta kaşık kullanan bir kadının kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu asla düşünmem."

Viv hafifçe başını sallar, iki hamburgeri çevirir, sonra tavuk kızartma sepetini kaldırır.

"Polis hala arıyor mu? Kızı mı?" Bir lokma daha alıyorum.

"Öyle diyorlar. Aylardır haber yok."

"Yerel halk ne düşünüyor?"

Omuz silkiyorum. "Kız iyi bir öğrenciymiş, zekiymiş, *çeteye* bulaşacak türden biri değilmiş. Ama yine de, göçmen olmak zor zamanlar, özellikle de on yıldır Haiti'de yaşayanlar için."

"On yıllık Haitililer mi?"

"O depremden sonra gelenler. Bu bölge her zaman büyük bir topluluğa sahipti. Deprem olduktan sonra insanlar, kendilerine yardım edecek ailelerinin olduğu buraya kaçtılar. Doğal afet mağdurları için özel bir vize aldılar. Ancak vize sadece on yıl geçerliydi ve tahmin edin ne oldu, süre doldu. Şu anda, çoğu, özellikle de çocuklar, burada bir hayat kurmuş durumda. İşleri, arkadaşları, toplulukları var. Tabii ki geri dönmek istemiyorlar. Ama haberleri izlediniz. Göçmen olmak için zor zamanlar. Toplu sınır dışı etme, yerel sağlık hizmetlerini mahveder, ama bu, bunun olmayacağı anlamına gelmez. Bazı avukatlar şu anda göçmenler adına dava açıyor, bu yüzden mahkemeler konuyu çözene kadar bir uzatma var. Ama ondan sonra... Viv omuz silkiyor. "Birçok yerel aile artık geleceğin ne getireceğini bilmiyor. Ve belirsizlik kimse için eğlenceli değil."

"Yani bu on beş yaşındaki kız sınır dışı edilmekten kaçmak için evden mi kaçtı?"

"Kıyafetlerini değiştirdi." Viv'in sesi alçaldı. "En azından ben öyle duydum. Ve telefonunu geride bıraktı. Bu, bir planı olan bir kıza benziyor. Tanrı biliyor ki, torunlarımın elinden cep telefonunu asla alamam."

Başımı sallayıp hamburgerimi çiğniyorum. Bu ayrıntılar beni de rahatsız ediyor. Önceden planlanmış gibi görünüyordu. Soru şu ki, bu kasıtlı mıydı? Yani, Angelique sırt çantasını o çalının altına kendisi mi koydu, yoksa biri onu sırtından alıp, fark edilmemek için oraya mı attı? Polis olayla ilgili herhangi bir video kaydı varsa, bunu açıklamıyor. Ama ben, polisin de bu sorunun cevabını bilmediğine bahse girerdim. Kaçırılma konusunda sağlam kanıtlar olsaydı, olay hemen Amber Alert senaryosuna dönüşürdü. Polisin olaya tam olarak müdahale etmesi günler sürmüş olması, başlangıçta şüpheler olduğunu gösteriyordu. Belki Angelique'in geçmişte de kaybolma olayları vardı. İlk görüşmemizde aileye sormak istemediğim bir şeydi bu. Ama ikinci görüşmemizde...

"Yani, yerel halk Angelique'in olası sınır dışı edilmeyi önlemek için kaçtığını mı düşünüyor?"

"Kız hayatının çoğunu burada geçirdi. Sence geri dönmek ister mi?"

"Annesi hala orada yaşıyor," diyorum ve hemen ekliyorum, "En azından okuduğum kadarıyla öyle."

Viv gözlerini devirdi ve metal spatulayı beyaz tabak yığınının altına doğru itti. Geç kalmış bir şekilde, yarısı yenmiş akşam yemeğimi bıraktım, hızla ellerimi yıkadım ve tabakları hazırlamaya geri döndüm. Viv patates kızartmalarını çıkardı.

"Kayıp kızın burada bir erkek kardeşi ve teyzesi var. ABD'de kalmak istiyorsa neden onları terk etsin?" diye soruyorum, ekmekleri tabaklara bölerek. "Şimdi tamamen yalnız." Viv köfteleri atıyor, ben de hızla üstlerine sosları ekliyorum. Özel sipariş alınmadığını çoktan fark etmiştim. Stoney işleri sıkı tutuyordu.

Viv iki tabak daha ister. Tavuk kanatlarını iki tabak arasında bölüştürür, sonra hepsine biraz daha patates kızartması ekler. Çatal bıçakların yanından plastik bir şişe alır ve koyu kırmızı sosu küçük kaselere damlatır. Sos hafif barbekü kokuyor, ama daha ince ve daha baharatlı.

"Gizli sosun mu?" diye soruyorum.

"Stoney kanat sosunu hazırlıyor. Benimki sandviçler için."

"Ben de bir tane icat edebilir miyim?"

"Bunu hak etmelisin. Ayrıca, senin gibi zayıf bir kız yemek pişirmeyi nereden bilecek ki?"

"Fazla bir şey bilmiyorum." Özellikle de neredeyse on yıldır evim olmadığı gibi tencere ve tavam da olmadığı düşünülürse.

Bir kolumda üç tabak tutarak, dördüncüyü sağ elimle alıp, teslimat için kapıdan çıkıyorum. Stoney, musluktan bira doldururken onaylayarak başını sallıyor, sonra çenesiyle yeni bir siparişi işaret eder. Daha fazla kanat siparişini alıp mutfağa geri dönüyorum, Viv çoktan ızgaraya dönmüştür.

"Öyle güzel bir kız," diyor Viv, Angelique konusuna geri dönerek. "Sanırım bir erkek. Kız aşık oluyor. Onu terk etmek istemiyor. Sonra da birlikte kaçıyorlar."

"O zaman iki kayıp çocuk olmaz mı?" "Onun bir çocuk olduğunu varsayarsak. Tekrar söylüyorum, öyle güzel bir kız."

Viv iyi bir noktaya değindi. Aile, Angelique'in erkek arkadaşı olmadığını ısrarla söyledi, ama daha önce birçok kez öğrendiğim gibi, aile genellikle en son öğrenen olur. Bir genç kız hakkında daha iyi bilgi kaynağı? Arkadaşları.

Polis de onlara soru sormuştur, ama burada benim bir avantajım var: Birçok insan polislerle konuşmaktan rahatsızlık duyar.

Oysa ben sadece soru soran sıradan bir kadınıym. Tuhaf, ama tehditkar değil. Angélique'in en yakın arkadaşlarını bulmak yarınki ilk işlerimden biri olacak. Biraz uyduktan sonra.

Şimdi, akşam yemeğimin geri kalanını yutuyorum, sonra tabağımla ilgileniyorum. Mutfak ticari bulaşık makinesi için çok küçük, ama derin paslanmaz çelik lavabonun üzerindeki güçlü püskürtme başlığı, hemen hemen her şeyi sterilize edecek kadar güçlü.

"Başka yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum Viv'e, ellerimi kurularken. "Yarın yeterince erken olacak."

"O zaman görüşürüz." Tereddüt ediyorum. Yeni odamda, yeni oda arkadaşım ile geçireceğim ilk gecem için yukarı çıkma zamanı. "Tavuk ciğeri mi?" diye soruyorum.

Viv kıkırdar. "Merak etme. Oda arkadaşın bu gece dışarıda."

"Sosyal hayatı mı var?"

"Bir işi var. Kemirgen kontrolü. Sence Stoney onu neden yanında tutuyor?"

"Onun sokak hayvanlarına karşı yufka yürekli olduğunu umuyordum." "Hah. Ona boşuna Stoney demiyorlar."

Bir an daha oyalanıyorum. Mutfağı, Viv'in arkadaşlığını seviyorum. Sıcak ve rahat. Rahat.

Ama yine de, rahatlık bana hiç uymadı.

Viv'e veda gülümsemesi, sonra kararlı bir şekilde merdivenlere yöneliyorum. Evim güzel evim. Anksiyetem yüzünden içimdeki içki canavarı huzursuzca kıpırdanıyor. Bu gece olmaz, diyorum ona. Bu gece yeterince güçlüyüm. Yarın bir toplantı bulacağım.

Yeni odamın kapısını açtım, arkamdan kapattım ve kilitledim. Yatağın altına hızlıca baktım. Kediden iz yoktu. Birkaç eşyayı çıkarmak için bir dakika ayırdım, diş fırçamı ve diş macunumu yerleştirdim. Defalarca yaptığım bu ritüel, beni hem rahatlatıyor hem de yoruyor.

Yeni şehir, yeni iş, yeni dava.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu Paul. "Neden ben sana yetmiyorum?"

Orada durmuş, cevap veremiyordum.

"Sen bir bağımlısın." Kendi sorusuna acı bir şekilde cevap verdi. "Bu yüzden. Her zaman daha fazlasına ihtiyacın olacak, peşinde koşman gereken bir heyecan. Tanrım, Frankie. Seni seviyorum."

Ben, hala orada durmuş, cevap veremiyordum. Paul arkasını döndü. Paul uzaklaştı.

Ben, onu takip etmedim.

Şimdi, yatarken giydiğim boxer şort ve yıpranmış tişörtü giyiyorum. Işıkları kapatıp, cildime kaşıntılı ve yabancı gelen çarşafların altına giriyorum.

Canavar yine uyanıyor.

"Şşş," diye fısıldıyorum. Hızla çalışan zihnime, tehlikeli susuzluğuma. "Şşş..."

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve kendimi uykuya zorluyorum.

Daha sonra, yanaklarımda gözyaşlarıyla uyanıyorum.

Daha sonra, göğsümdeki gürleyen ağırlığı ve bana bakan parlayan yeşil gözleri fark edecek kadar bilincime kavuşuyorum. "Şşş," diye mırıldanıyorum tekrar, sonra rüyalarımın kargaşasına geri dönüyorum.

BÖLÜM 5

Ertesi sabah ^{uyandıgımda}, yatakta Piper'dan hiçbir iz yoktu. Esnedim, gerindim, saate baktım. ^{Saat} dokuzdu. Bazı standartlara göre geç bir saatti, ama sabah üçlere kadar çalışan biri için değil. Yatağımın üzerinde ağır siyah perdeleri açacak kadar ilerledim ve pencereden dışarı baktım. Işık o kadar parlaktı ki neredeyse geri çekiliyordum. Açıkça güzel bir sonbahar günüydü. Bu beni neşelendirmeliydi. Bunun yerine, kötü bir uykunun ve kötü rüyaların ardından hafif bir akşamdan kalma hissi duyuyordum. Bu ilk kez olmuyordu, son da olmayacaktı.

Yataktan inerim. Beyaz uçlu bir pençe yatağın altından fırlar ve çıplak ayağımın topuğuna pençelerini geçirir. Çılgılık atarım, zıplarım, mutfak tezgahının kenarına çarparım, küfürler savururum. En azından artık oda arkadaşımın nerede olduğunu biliyorum.

Yatağın ucuna gidiyorum, battaniyenin kenarını dikkatlice kaldırıp altına bakıyorum. Yeşil gözler bana kötücül bir şekilde bakıyor. Piper, saldırmak için mükemmel bir pozisyonda, yatağın hemen altında oturuyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum ona.

Esniyor, keskin beyaz dişlerini gösteriyor. Sonra masumca kendini temizlemeye başlıyor.

"Demek böyle olacak." Dün onun rengini ayırt edememiştim. Şimdi onun çoğunlukla gri, turuncu benekli ve göğsü ve pençeleri beyaz olduğunu anlayabiliyorum. Çok büyük değil, ama açıkça yeterince tehlikeli. Çoraplarla uyumaya başlama zamanı, diye karar veriyorum, sonra mutfak lavabosuna topallayarak gidiyorum, suyu açıp kağıt havluyu ıslatıyorum ve kanayan topuğumu siliyorum. Çizikler derin değil. Daha çok bir uyarı atışı gibi.

"Beni o kadar kolay korkutamazsın," diyorum yatağın altındaki şekle.

Eski duşa giriyorum. On dakika sonra, sıcak olmaktan çok ılık olan su nedeniyle hafifçe titreyerek, uzun saçlarımı at kuyruğu yapıyorum, her iki yana süslü çok amaçlı klipslerimi takıyorum, sonra yüzümü nemlendirici ile siliniyorum. Aynadan bana bakan yüz genç, taze veya güzel değil. Zayıf yüz hatlarım, sade kahverengi gözlerim ve burnumda bir miktar çil var. Yirmi yıl önce cildim parlak olabilir, ama yıllarca süren alkol kullanımı bunun bedelini ödetti. Nemlendirici sürsem bile gözlerimin, kaşlarımın ve ağzımın köşelerinde ince çizgiler var.

Yorgun görünüyorum, sanırım, ne kadar dinlensem de geçmeyecek türden bir yorgunluk. Çenemi parmaklarımla okşuyorum, on yıl önce orada olmayan rastgele tüylerin batmasını hissediyorum, çenemin altında sarkan yumuşak deri torbası.

Ne aradığımı bilmiyorum. Eskiden olduğum kızın izlerini mi, yoksa şu anki kadın olduğumun kanıtını mı?

Bazen Paul'un yıllar önce beni gördüğü gibi kendimi görebilmeyi diliyorum. Sonunda o da aynı şeyi diledi.

Aynadan uzaklaşıp, perdeli banyodan çıkıyorum.

Bu kadar uzun süre yollarda geçirdikten sonra, kendime bir üniforma geliştirdim. İki çift yıpranmış kot pantolon, bir çift kargo pantolon ve bir çift siyah yoga pantolonu. Üç kısa kollu ve üç uzun kollu üstüm var, hepsi birbiriyle değiştirilebilir. Zeytin yeşili kanvas ceketim orta ağırlıkta, kışlık giysiler için gerekli astarı yok ama önümüzdeki ayı geçirmeme yetecektir. İhtiyacım olursa bir fular veya eldiven eklemek kolay. Ayakkabı olarak bir çift spor ayakkabım ve bir çift sağlam kahverengi botum var. Yedi çift iç çamaşırı, kesinlikle kirli tarafta. Yedi çift çorap, her biri bir öncekinden biraz daha yıpranmış. Gardırobumu yenilemek için gerekli nakit rezervini oluşturmak için burada yeterince uzun kalmalıyım. Ama bunun çoğu Angelique Badeau'ya bağlı.

Şu ana kadar, medyanın onun kayboluşuyla ilgili haberlerinin neden yetersiz ve belirsiz olduğunu anlıyorum. Bir hikaye yok. Angelique iyi bir kızdı. Kaçmış olabilir. Sırt çantası çalınmış olabilir. Temiz kıyafetler giydikten sonra çantasını kendisi terk etmiş olabilir.

Bu kız kimdi? Boston'un en kalabalık mahallelerinden birinin ortasında ona ne olmuştu?

Ve neredeyse bir yıl sonra, nasıl iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olabilir?

Tenis ayakkabılarımı bağladıktan sonra, bir kaseyi suyla doldurup yere koydum. Stoney kedinin hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söylemişti, ama bu bana tuhaf geldi.

Anahtarımı alıp, Tracfone telefonumu, fotoğraflı kimliğimi ve az miktarda nakit parayı ceketimin iç ceplerine koyuyorum. Sonra kahvaltı aramak için dışarı çıkıyorum.

En yakın kahve dükkanını buldum, burası parlak pembe ve turuncu renkli bir Dunkin' Donuts'tı. Uzun zamandır buraya gelmemiştim, ama kahvenin mükemmel, donutların ise fena olmadığını hatırlıyorum. Kremalı ve şekerli büyük bir kahve içtikten sonra, Morton Avenue'ye bakan pencerenin yanındaki bir masaya oturdum ve günümü planlamaya başladım.

Guerline Violette'ten, dost canlısı mahalle polisi Ricardo'ya iletişim bilgilerimi iletmesini istemiştin, ama telefonun çalmasını beklemek istemiyordum

Bunun yerine B-3 Boston PD saha ofisini arıyorum ve toplumla ilişkiler memuru Ricardo ile görüşmek istediğimi söylüyorum. Bir süre sessizlik oluyor.

"Memur O'Shaughnessy mi demek istediniz?"

"Ricardo O'Shaughnessy mi?" Şimdi kafam karıştı.

Telefon operatörü gülüyor. "Evet," diyor. "Haitili irtibat memuru mu? Birkaç tane atanmış topluluk irtibat memurumuz var. Porto Rikolu, LGBTQ, El Salvadorlu?"

Bir an için gerçekten şaşıyorum. Ziyaret ettiğim çoğu taşra kasabası, her topluluk grubu için uzmanlar bir yana, her şeyi halletmek için bir veya iki memur istihdam etmekle iyi iş çıkarıyordu. Sanırım burası yepyeni bir dünya.

Memur Ricardo O'Shaughnessy'yi onayladıktan sonra adımları ve numaramı veriyorum. Mesajıma gelince, tereddüt ettikten sonra şöyle diyorum: "Guerline Violette'in izniyle Angelique'in kayboluşunu takip etmek için arıyorum." Aynen böyle söylüyorum. Sanki ne dediğimi tam olarak biliyormuşum gibi, belki de ailenin eski bir dostuymuşum gibi.

Operatör yorum yapmaz, sadece her şeyi not alır. Telefonumu yapışkan masa üstünde bırakıp büyük kahvemi yudumlarken, cevaplanmasını istediğim ilk soruların listesini yazarım. *Cep telefonunu* üç kez altını çizdim — dün gece iki cep telefonu operatörü mağazası gördüm ve hangi genç, en azından başka bir telefon almaya çalışmadan eski telefonunu terk eder ki? — Tracfone'um çaldığında.

Hemen cevap veriyorum ve karşı tarafta memur Ricardo O'Shaughnessy'nin sesini duyuyorum, pek mutlu görünmüyor.

"Kimsiniz?"

"Benim adım Frankie Elkin..."

"Niyetin ne? Para mı istiyorsun? Yanlış adama sordun."

"Yüz yüze görüşebilirsek..."

"Bu saçmalık. Aile yeterince acı çekti." "Yardım etmek için buradayım."

Hıh. "Dinle..."

"Benimle buluş." Sıra bana geldi. "Sadece beş dakika. Ehliyet numaramı, genel tanımımı, beni kontrol etmek için ihtiyacın olan her şeyi not al. Ama Guerline bu sabah seni aradığında, benimle konuşmam için izin verdiğini söylediğinden eminim."

tanıtım. O zaman bana bir soru sorma izni verin. Hepsi bu. Bir soru, sonra sizi rahat bırakacağım."

Bir başka şüpheli homurtu, ardından sessizlik. Memur O'Shaughnessy gerçekten aileyi veya soruşturmayı önemsiyorsa, beni sorgulamak zorunda hissedecektir. Onun şüpheleri, benim giriş noktam.

Bir an sonra, derin bir iç çekiş. "Le Foyer'i tanıyor musun?"

"Elbette." Hiçbir fikrim yok.

"Bir saat sonra orada buluşalım."

"Tabii ki."

Telefonu kapattı, bu da bana kahvemi içip notlarımı alıp, servis tezgahının arkasında toplanan ve beyaz kızı açık bir merakla izleyen altı çalışana yaklaşmak için bir dakika zaman verdi.

"Le Foyer?" diye umutla soruyorum.

Altı kişiden dördü elini kaldırır. Haritamı gösteririm. Charadee adında, heybetli görünümlü bir kadın olan müdür haritamı alır, birkaç not yazar ve sonra geri verir. Ve böylece, yine koşmaya başlarım.

Boston'un düzenli ve tertipli sokakları olan bir şehir olmadığını çabucak öğreniyorum. Bunun yerine, haritamdaki çizgiler beni buradan oraya, oradan buraya diyagonal olarak götürüyor. Sık sık durup yol tarifime bakıyorum.

Gündüz vakti kaldırımlarda yürümek, dün gecedен çok farklı bir deneyim. Birincisi, neredeyse hiç kimseyi görmüyorum. İkincisi, dolambaçlı sokakların birçoğunda bakımlı müstakil evler sıralanıyor, çoğu 50'li yıllardan kalma gibi görünüyor ve birçoğunun garajında, keşke benim de alabilsem dediğim arabalar park edilmiş. Beyaz süslemeleri kesilmiş kalplerle süslenmiş mavi boyalı bir evin önünden geçiyorum, ardından çiçek şeklinde oyulmuş karmaşık kırmızı ve altın rengi ahşap işçiliğiyle süslenmiş bir ön verandanın önünden geçiyorum. Bakımlı bahçelerden topluluk bahçelerine ve çimenli parklara kadar, beklediğimden daha fazla yeşil alan var.

Bu sokaklarda yürürken hiç gergin hissetmiyorum. Aslında, bu şirin mahallenin Boston'un en iyi saklanan sırlarından biri olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Belki de yerlilerin dışarıdan gelenleri korkutup kaçırmak istemelerinin başka bir nedeni vardır. Bu tür çekici ve uygun fiyatlı konutları kesinlikle kendime saklamak isterim.

Blue Hill Avenue ile kesişen büyük kavşağa yaklaşırken, solumda yüksek bir tel örgü çit geçiyorum. İlk kokuyu aldığımda, bir araba tamirhanesi olduğunu düşünüyorum. Ayaklarım kendiliğinden duruyor. İkinci kez kokluyorum. Hamur işi, şeker, baharat. Geriye çekilmiş tuğla bina hedefim olduğunu fark ettiğimde midem çoktan guruldamaya başlamış. Le Foyer Bakery. Kokusu kadar tadı da yarısı kadar güzelse, ben varım.

Memur O'Shaughnessy'nin neye benzediğini bilmiyorum. Sanırım üniformasından tanıyacağım. Bana gelince, bu sabah gördüğüm tek beyaz kişi benim, bu yüzden benim de kolayca fark edileceğimi tahmin ediyorum.

Fırına giriyorum, burada baş döndürücü koku daha da güçlü. Şeker serpilmiş gibi görünen, kraker benzeri büyük dikdörtgenlerle dolu birkaç vitrin görüyorum. Sonra ev yapımı fıstık ezmeli ve kaju ezmeli ağır tepsiler var. Etiket, fiyat veya menü görmüyorum. Görünüşe göre, neye baktığımı ve ne istediğimi bilmem gerekiyor.

Önümdeki iki kişi, tahminimce Fransızca veya Haiti Kreyòl dilinde hızlıca siparişlerini veriyorlar. Üçüncü kişi de telefonda, yine Kreyòl dilinde konuşuyor.

Arkamda kapı açılır. Üniformalı bir memur belirir, otuzlu yaşlarında, sağlam yapılı. Memur O'Shaughnessy, sanırım. Bana bir kez başını sallar, sonra geniş bir gülümsemeyle gülümser, geç fark ederim ki bu gülümseme arkamda tezgahın arkasında duran genç ve güzel kıza yöneliktir. Kız da mutlu bir şekilde gülümser.

Neden bu fırında buluştuğumuzu biliyorum gibi bir his var içimde.

"Frankie Elkin?" Memur O'Shaughnessy yaklaşır ve elini uzatır. Siparişlerini bitiren iki müşteriye başını sallar, onları tanıdığı için mi yoksa nezaketen mi, anlamak zor.

"Burası harika kokuyor," diyorum, elini sıkarken. "Hiç Haiti usulü etli börek yediniz mi?"

Kafamı sallıyorum.

"O zaman sizi bir sürpriz bekliyor. Sığır eti, tavuk mu, yoksa ringa balığı mı?" "Tavuk."

O'Shaughnessy tezgaha yaklaşır ve kız arkadaşına sihrini gösterir. İkisi Fransızca ya da benim bilmediğim bir lehçede sohbet ederken, kız kahverengi bir kağıt torba çıkarır ve tezgahın üzerindeki ısıtıcıdan altın rengi puf böreği kareleri dağıtmaya başlar.

Kız siparişi kasaya girer. O'Shaughnessy, yağ lekeleriyle koyulaşmaya başlayan poşeti alır. Güzel kıza son bir kez göz kamaştırıcı bir gülümseme. Kız da kızaran bir gülümsemeyle karşılık verir. Sonra bana döner, hazine dolu poşetini kaldırır. İçeride oturacak bir yer görmüyorum, bu yüzden memurun

dışarıya, beton merdivenlere oturur. Torbayı uzatır, ben de çekinerek elimi uzatıp hamur işlerinden birini çıkarırım. Kokusu harika.

Ben ilk ısırığı alırken, o sessizce bana bakıyor, ardından hemen bir ısırık daha alıyorum.

"Şehrin en iyi yemeği" diyor bana.

Ben de heyecanla başımı sallıyorum. Hamur işi hafif ve gevrek, tavuk dolgusu ise hem tatlı hem de tuzlu. Tüm lezzetleri ayırt edebilmek için birkaç tane daha yemem gerekebilir. Bu hiç de zor değil.

O'Shaughnessy daha rahat oturuyor. Dört adet etli börek satın almış. Şimdi kendisi de yemeye başlıyor. "Hafta sonları, insanlar Le Foyer'in böreklerini almak için her yerden arabayla geliyorlar. Onlarca alıyorlar. Ben haftada üç dört kez uğruyorum. Ama anneme söyleme. Oğul olarak ona en iyisi onun börekleri olduğunu söylemek zorundayım."

Yine başımı sallıyorum, sırrı benimle güvende, sessizce oturup mutlu bir şekilde çiğniyoruz.

Memur Ricardo O'Shaughnessy, isminin ima ettiği gibi görünüyor: biraz şundan, biraz bundan. Cildi Guerline'inkinden daha açık, kahverengi saçları dalgalı, yüz hatları karmaşık. Kesinlikle yakışıklı bir çocuk. Fırındaki kız çok heyecanlı olmalı.

"Ricardo O'Shaughnessy?" diye soruyorum
sonunda. "Annesi Haitili, babası İrlandalı. Boston'a
hoş geldin." "Baban polis mi?"

"Evet, annem hemşire. Ama işleri biraz karıştırmak için, bir kız kardeşim polis teşkilatına katıldı, bir erkek kardeşim de hemşirelik okulunda okuyor."

Takdirle başımı sallıyorum. "Sen Haiti'li irtibat görevlisi misin?"

"Bu mahallede büyüdüm. Hayatım boyunca burayı tanıdım. Annemin ailesinin çoğu da hâlâ buralarda. Demek istediğim, bu toplulukla bir bağım var. Mattapan'daki Batı Hint Adaları nüfusunun çoğu, eskilerden yenilere kadar, tanıdık bir yüze ulaşmaktan daha rahat hissediyor."

"Fransızca biliyor musun?"

"Kreyòl. Ayrıca etkileyici bir dans da yapabilirim," diye ciddi bir ifadeyle cevaplar. İkinci atıştırmalığını bitirir, parmak uçlarındaki yağı silmeye başlar.

Onu yeterince sağlam bir polis olarak değerlendiriyorum ama hala genç. Tecrübesinden çok tavırları ön planda. Elini okşamak, Angelique davasında bundan sonra ne keşfedersem keşfedeyim, bunun onun suçu olmadığını söylemek istiyorum.

"Fotoğraflı kimlik?" diye sorar keskin bir sesle, işine koyulmaya hazır gibi görünüyor.

Sol elimle ön cebimden ehliyetimi çıkarıp ona uzatıyorum. Kontrol ediyor. "Kaliforniya mı? Evinden çok uzaktasın."

Omuz silkiyorum, hayatımın en iyi kahvaltılarından birini bitiriyorum ve peçeteye uzanıyorum. Kimliğimi aramızdaki basamağa koyuyor ve cep telefonu ile fotoğrafını çekiyor. Parmakları ekranın altında uçuyor. Sanırım fotoğrafı bir arkadaşına temel bilgi için gönderdi. Ben onun yerinde olsam öyle yapardım.

cep telefonunu ceketinin cebine koyar ve ehliyetimi geri verir. "Neden buradasın?" diye sorar.

"İş. Ucuz kira. Bir kedi." Derin bir nefes alıyorum. Bu konuyu konuşmanın iyi bir yolu yok. Ben bir sivilim, o bir polis. Ve çoğu polis, hiçbir sivilin polis işine karışmaması gerektiğini söyler.

Elimden gelenin en iyisini yapıyorum: "Bak, benim hakkımda hiçbir ilgi çekici bilgi içermeyen bir rapor alacaksın. Vergilerimi ödüyorum. Sahip olduğum tek şey bir seyahat çantasına sığacak kadar eşya. Ve neredeyse on yıldır ev, araba veya kredi kartı ile uğraşmıyorum. Ben buyum. Yaptığım şeyi yapıyorum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca, haftanın birkaç gecesini barmenlik yapacağım, Stoney'nin üstünde yaşayacağım ve Angelique Badeau'yu arayacağım."

"Onu tanıyor musun?"

"Hiç tanışmadım. Navajo Nation'dan çalışkan bir anne olan Lani Whitehorse'u, gururlu bir Filipinli ve üç çocuğun en büyüğü olan Gwynne Margaret Andal'ı veya biraz çılgın, kitap sever bir sarışın olan Peggy Struzeski Griffith'i de hiç tanışmadım. Ama onları da buldum. İsimleri araştır. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Ricardo bana kaşlarını çatı. "İsimleri araştırırım," diye uyardı.

Saklayacak bir şeyim olmadığını belirtmek için ellerimi açtım. Sonra metal parmaklığa yaslanarak yüzünü daha iyi görebilmek ve onun da benim yüzümü görebilmesi için geriye yaslandım. "Sen ve memurların benden hoşlanmayacaksınız," dedim. "Anlıyorum. Ama herkes gibi benim de soru sorma hakkım var. Öğrendiklerimi elbette ilgili makamlarla paylaşacağım. Burada herhangi bir yetkim yok. Evleri arayamam, isteksiz kişileri sorgulayamam veya tutuklama yapamam. Sadece gerçeği öğrenmek ve aileye bir son vermek istiyorum. Her adımda polisle işbirliği yapacağım."

"Buralarda kaç tane cinayet işlendiğini biliyor musun?" diye soruyor Ricardo. "Çok fazla. Ayrıca şok edici sayıda ölümcül olmayan bıçaklama vakası da var."

"Nedenini biliyor musun?"

"Bu bölge çete faaliyetlerinin yoğun olduğu bir yer."

Başını sallar. "Blok blok örgütlenmişler. D Bloğu. H Bloğu. Bu sokak, şu sokak. Siyah çeteler, Haitili çeteler, Porto Rikolular... Hatta bir köşe Çinliler tarafından kontrol ediliyor. Hepsinin ortak noktası ne biliyor musun?"

"Polisleri sevmiyorlar mı?" diye tahmin ediyorum.

"Yabancılardan hoşlanmıyorlar." Beni baştan aşağı süzer. "Sen, Frankie Elkin, bir yabancısın."

"Güvenliğim benim sorumluluğumdur."

"Ta ki başın belaya girene ve iyi polisler senin kışını kurtarmak için tehlikeli bir duruma girene kadar."

"Yemin ettiler. Bunun, akıllı yaşam seçimleri yapan insanlara hizmet etmek ve onları korumak için olduğunu sanmıyorum."

"Aileyi rahat bırak. Yeterince acı çektiler." "Bunu karar vermek onlara düşmez mi?"

"Rol yapmayı bırak. Buraya sadece yardım etmek için mi geldin? Ne kadar süreliğine? Aile, anlaşmayı tamamlamak için gereken beş yüz, bin, on bin doları toplayabilirse, Angel'ın tam yerini ortaya çıkaracak bir ipucu veya tanık bulana kadar mı?"

"Geçmişimi araştır. Ben temizim." Angel'ın takma adını kullandığını fark ettim. Yani aileyi çok iyi tanıyor. Ve çok önemsiyor.

"Yakalanmamış olman, masum olduğun anlamına gelmez." "*Senin şüpheli olman, benim suçlu olduğum anlamına gelmez.*"

"Beni buraya seni aptal durumuna düşürmek, hatta daha kötüsü, aileyi sömürmek için gönderdiğini düşünüyorsun. Toplum görevlilerinin veya baş dedektiflerin fikrini değiştirecek hiçbir şey söyleyemem. O yüzden şimdilik, anlaşılmadığımı kabul edelim. Sen işini yap. Ben de kendiminkini yapayım. Öğrendiklerimi paylaşırım. Ve belki, sadece tartışma için, benim gibi bir yabancı, davayı ilerletecek bir bilgiyi ortaya çıkarabilir. Herkes için kazan-kazan, ama özellikle aile için."

"Guerline ve Emmanuel'den uzak dur," diyor Ricardo. Yağ lekeli peçetelerimizi çuvalın içine tıkıştırıp ayağa kalkıyor.

"Bekle. Benim sıram ne olacak? Anlaşmamız, tek bir soruyu cevaplaman karşılığında bana ders verecektin."

"Angelique Badeau'nun bulunmasına yol açan herhangi bir bilgi için ödül var mı?" diye sorar kuru bir şekilde.

Sabırımı kaybetmemek için uğraşıyorum, ancak hayatımda bu konuyu kaç kez konuştuğumu düşününce...

"Angelique cuma öğleden sonra okuldan sonra kayboldu," diyorum. "Ama polis soruşturması pazartesi sabahına kadar hızlanmadı. Neden bu gecikme? Cuma öğleden sonra ne buldunuz ya da bulamadınız da Amber Alarmı'nı hemen başlatmadınız?"

Memur O'Shaughnessy bir dakika boyunca bana bakar. Sonra, "Dan Lotham."

"Dan Lotham kim?"

"Davanın baş dedektifi. Sormanız gereken kişi o."

"Benim adıma onu aramak istemez misiniz? Ya da sanırım..." Anlamlı bir duraklama. "Guerline'e sorabilirim her zaman?"

Ricardo'nun bana attığı bakış, daha zayıf birini kaçırabilirdi. Ama yüzümü ifadesiz tutuyorum, bakışlarımı sabit tutuyorum. Nazik olmak her zaman işi halletmez. Ve bu, Memur O'Shaughnessy'yi benim manipülatif bir kaltak olduğuma kesin olarak ikna ederse, eh, o ilk olmayacak. Ya da son olmayacak.

Aileler her zaman gerçeği öğrenmek istediklerini düşünürler. Ancak bu tür davalarda yeterince çalışmış biri olarak, bazen soğuk ve sert gerçeklerin beklenenden daha derin yaralar açabileceğini biliyorum. Benim sözleşmem polislerle değil. Aileyle değil. Toplumla değil.

Sözleşmem Angelique ile.

"Dilediğine dikkat et," diyor O'Shaughnessy, sanki aklımı okumuş gibi. "Dedektif Lotham'a bilgilerini vereceğim. Ama aramızda kalsın, çok umutlanma."

Hayatımın öyküsü, diye düşünüyorum.

O'Shaughnessy merdivenlerden iner ve devriye arabasına doğru yürür. Onun uzaklaşmasını izlerim.

BÖLÜM 6

BOSTON DEVLET OKULLARI SİSTEMİ benim için bir muamma. Ben küçük bir toplulukta büyüdüm. Bir ilkokul, bir ortaokul, bir bölge lise. Köşede durursun, otobüs gelir ve seni mahallenin diğer çocuklarıyla birlikte gitmen gereken yere götürür. Boston ise...

Devlet okulları, sözleşmeli okullar, uluslararası okullar. Mattapan gibi yerel coğrafyayı unutun. Okuduğum kadarıyla, bir lise öğrencisi, muhtemelen ilgilenen ebeveynlerin kendilerini vurmak istemesine ve ilgisiz ebeveynlerin... şey, daha da ilgisiz olmasına neden olan çılgın bir başvuru süreciyle Boston şehrindeki herhangi bir devlet okuluna gidebilirdi.

Böylesine çılgın bir sistemde, lise öğrencileri geleneksel sarı okul otobüsüne güvenmiyorlardı. Bunun yerine, şehrin toplu taşıma sistemi için öğrenci kartları vardı

—T. Bununla ilgili yazıları okurken başım ağrımişti. Boston'un MBTA sisteminin haritasını incelerken o baş ağrısı şimdi geri geldi.

Angelique'in kayboluşuyla ilgili makalelerde, lisesinin Boston Academy olduğu yazıyordu. Bu okul, azınlık öğrencilerin sağlık, tıp vb. alanlarda geleceklerine hazırlanmalarına yardımcı olmaktan gurur duyan bir programdı. Angelique doktor olmak istiyorsa, okul seçimi son derece mantıklıydı. Anladığım kadarıyla, Boston Academy sadece yirmi dakika uzaklıkta ve birçok kafa karıştırıcı tren-otobüs-metro durağı var. İşleri daha da ilginç hale getirmek için, Boston'da MBTA'nın büyük bir güncelleme sürecinin ortasında kaldım, bu da gecikmelere, kapanmalara ve rastgele kaos anlarına neden olacağı kesin.

Yazdığım haritalardan birini takip ederek yerel bir istasyona gidiyorum ve orada rayların yanında oturup, çöplerin buraya oraya uçmasını izliyorum. Yolun ilerisinde bazı grafiti görüyorum, banklara ve tabelalara yapıştırılmış, zamanla solmuş rastgele çıkartmalardan bahsetmiyorum bile. T tabelasının yanına yırtık pırtık bir poster asılmış. Üzerinde büyük harflerle *KAYIP* yazıyor. On bir aylık hava koşullarının ardından zar zor görülebilen bir şekilde, Angelique'in resmi vesikalık fotoğrafı var. Bir anlık yeni bir üzüntü hissediyorum. Sadece bu kız kayıp olduğu için değil, bundan sonra bu tek fotoğrafla tanımlanacağı için. Bu fotoğraf çekildiği gün mutlu muydu? Okulu mu düşünüyordu, erkekleri mi hayal ediyordu, yoksa arkadaşlarıyla bir sonraki macerasını mı planlıyordu?

Ya da, kaybolması gerçekten kendi planladığı bir olaysa, bu fotoğraf çekilirken bile ayrıntıları üzerinde çalışıyor muydu? Kimsenin çok yakından bakmamasını umuyor muydu? Birinin fark edebileceğinden korkuyor muydu?

Lekli fotoğrafı inceleyerek cevaplar bulmaya çalışıyorum, ama elbette hiçbir cevap bulamıyorum.

Raylar boyunca bir gürültü duyulduktan sonra trenim geldi. Ama bana tren gibi gelmedi. Daha çok eski bir tramvay gibiydi. Turuncu, tek vagonlu, sevimli. Tramvayla birkaç durak gidecek, sonra otobüse aktarma yapacağım. Bir keresinde, arama alanının tamamına sadece at sırtında ulaşılabilen bir eyalet parkında bir davada çalışmıştım; bu ne kadar zor olabilir ki?

İronik bir şekilde, aptal haritayı incelediğim için ilk durakta inmeyi beceremiyorum. Bir sonraki durakta inip geri dönüyorum, Angelique'in okul arkadaşlarını öğle arasında yakalamak için fazla vaktim olmadığı için yorgun ve telaşlı hissediyorum. Diğer seçeneğim okuldan sonra onları beklemek, ama o saatte işime dönmem gerekiyor. Stoney'nin, bir önceki gece kedili oda arkadaşından kurtulmuş olsa bile, ilk gününde işe geç gelen bir çalışanı hoş göreceğini sanmıyorum.

Doğru otobüsü bulmak için ikinci denememi yapıyorum, ama şimdi yanlış yöne gittiğimi fark ediyorum. Üçüncü durakta, kesinlikle paniklemeye başlıyorum ve bunu göstermemeye çalışıyorum, özenle taranmış gri bukleleri ve mükemmel kırmızı rujlu olan yaşlı bir Afrikalı-Amerikalı kadın koltuğundan uzanıp ceketimin eteğini nazikçe çekiyor.

"Yardım ister misin canım?" "Evet, lütfen!"

Onun yanındaki koltuğa oturup, artık buruşmuş olan çıktıyı ona uzattım. Dikkatle baktıktan sonra geri verdi.

"Haritalarla hiç aram iyi olmamıştır." Manikürlü tırnağıyla şakağını hafifçe vurur. "Ama her şey burada. Nereye gitmek istediğini söyle, çocuğum, seni oraya götüreyim."

Adı Leena. Emekli bir resepsiyonist, bugün kız kardeşini ziyarete gidiyor. Bana bir grande dame'yi hatırlatıyor. Sadece kusursuz bir şekilde bakımlı değil, aynı zamanda zorlu mücadelelerden ve daha da zor kazanılmış affetmelerden gelen bir özgüvene sahip. Üç dakika konuşuyoruz, bu süre bana büyüdüğümde onun gibi olmak istediğime karar vermem için yeterli.

Onun tarifiyle donanmış olarak, tekrar yola çıktım. Leena'nın haklı olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Gitmek istediğim yeri kafamda tutarsam, ayaklarım beni doğru yöne götürüyor. Ancak haritaya bir bakış attığımda, her şey değişiyor. Belki de ulaşım haritası, yüzeydeki caddelere hiç benzemediği içindir. Harita, mavi, yeşil, kırmızı ve sarı renkli, aşırı basitleştirilmiş bir dizi çizgi sunuyor ve bu çizgiler, rastgele yan yollarla dolu, büyümüş tarihi bir şehrin gerçekliği için fazla düzenli.

Yine de iki kez yanlış yola sapıyorum, ama sonunda kendimi South Dorchester'daki Boston Academy'nin önünde buluyorum. Okul, görebildiğim birkaç yeşil alanından biri olan çimenli bir tepenin üzerinde yer alıyor. Mattapan yoğun nüfuslu, suç oranı yüksek ve sosyoekonomik açıdan alt tabakada yer alan bir yer ise, South Dorchester da onun kuzeni gibi görünüyor.

Akademi, geniş pencereleri ve ikiz metal dedektörlere doğrudan açılan devasa cam kapıları ile heybetli üç katlı bir cepheye sahiptir. Oyulmuş granit girişin arkasında, binanın gövdesi bir dizi yüksek tuğla kanatla uzanır. Her dış pencere aynı boyuttur ve aralıkları eşit, sıra sıra dizilmiştir.

Bahçede, ağaçsı çalılarının arasına serpiştirilmiş düzensiz yeşil çimler var. Bazı ormangülü, ortanca ve forsitiya gibi görünen çiçekler de var. Hiçbiri çok iyi bakılmış değil, ama yine de tuğla ve betondan uzaklaşmak için güzel bir mola yeri. Okulun derinliklerinden bir zil sesi geliyor, bir şeyi haber veriyor. Öğrenciler dışarı çıkmıyor, ben de incelememe devam ediyorum.

Birkaç şey merak ediyorum. İlk olarak, Angelique'in okula günlük gidip gelme mesafesi, akademiden iki blok uzaklıkta gibi görünüyor. Oradan, otobüs durağından enstitünün ön kapısına kadar oldukça düz bir yol var. Metal dedektörlerin varlığından dolayı, tüm öğrencilerin bu kapıyı kullanmak zorunda olduklarından eminim. Tek bir giriş ve çıkış. Tüm okullar, özellikle de şehir merkezindeki okullar, kontrol konusunda çok titizdir.

Onun izinden gittiğimi umarak, bir köşe bakkalını, bir içki dükkanını, bir manikür salonunu ve bir berber dükkanını geçiyorum. Karşı köşede, yoğun bir iş yapan bir kiropraktör ve bir zincir eczane tabelası da dikkatimi çekiyor.

Angelique okulunun ön kapısına ulaşmak için caddeyi geçmek zorundaydı. Bunu köşedeki kavşakta yaparsa, son 30 metreyi alçak bir ferforje çitin arkasında kalan çimenli okul bahçesinde geçirecekti. Çevresi küçük çalılarla çevriliydi, ancak caddenin hemen yanında olduğu için tek kullanımlık kahve bardakları, plastik su şişeleri, hatta içki şişeleriyle doluydu. Fireball viski, üç çeşit votka ve sonra da eski ama kaliteli Jim Beam görüyorum. Öğrencilerden mi, komşulardan mı? Bunun cevabını bilmek istediğimden emin değilim.

Guerline, Angelique'in sırt çantasının okul bahçesinin yakınındaki bir çalının altından çıkarıldığını söylemişti. Yani, ben bir öğrenci olsaydım ve bir şey saklamak isteseydim...

Caddenin karşısındaki okula bakan dükkanları inceliyorum. Bütün bir blok boyunca uzanıyorlar. Yani düzinelerce göz, potansiyel tanık ve güvenlik kamerası var. On bir ay önce o Cuma günü ne olduysa, kesinlikle burada olmamıştır. Bütün bu bölge çok fazla görünür.

Blok çevresinde, tuğla binanın yanından aşağı doğru devam ediyorum. Küçük spiral ciltli defterimi çıkarıp, şunu bunu hızlıca not alıyorum. Çoğunlukla güvenlik kameralarını sayıyor, çıkışları işaretliyor ve aralarındaki çalıları haritalandırıyorum. Zaman zaman okul bahçesine girip, alçak çitlerin üzerinden atlayarak alçak çalı gruplarını kontrol ediyorum. Ağaç yok, fark ediyorum. Görüş açısını engelleyecek hiçbir şey yok. Akıllıca.

"Frankie Elkin?"

Yukarı baktığımda, kaldırımda kömür grisi takım elbiseli iri bir adamın bana baktığını gördüm. Uzun boylu, muhtemelen 1,88 metre, geniş omuzlu ve bir zamanlar çok formda olan ve hala yeterince formda olan kırklı yaşlarındaki bir erkeğin vücut yapısına sahip. Dik duruşu ve kısa kesilmiş siyah saçları onu eski bir asker olarak gösteriyor, ancak ten rengi... belki Afrikalı Amerikalı ya da Latin ya da ikisinin karışımı? Anlayamıyorum. Yakışıklı bir adam. Ya da bana öfkeyle bakmasaydı öyle olurdu. Şimdi, ceketini rahatça düzelterek beline takılı altın rozeti ortaya çıkarıyor.

"Dedektif Dan Lotham." Ben de bilgili tahminlerde bulunabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

"Okul arazisinde bulunmak için izniniz var mı?" "Şey..."

Köpeğim ödevimi yedi?"

Bana bir kez daha bakıyor. İtaatkar bir şekilde okul bahçesinden çıkıp kaldırıma geçiyorum.

Zaten sokağa çıkma yasağını çiğneyen bir çocuk gibi hissediyorum.

Dedektif Lotham'ın beni sevmesini beklemiyorum. Bir sivil, resmi bir polis soruşturmasına kendini dahil ediyor? Kelepçe takıp, oradan da izinsiz giriş suçlamasına geçmezse şanslıyım.

O zaman, onun yüzünü ne kadar dikkatle incelediğimi fark edince şaşıyorum. Gözlerinde, bana bakışında, o soğukkanlı ve sabırlı tavrında bir şey var. Bana son direnişleri ve fırtınaya karşı bir kaleyi hatırlatıyor.

Dört adım geri çekiliyorum. Bir an için, aradaki mesafeyi kapatmak istiyorum. Bu içgüdü beni hazırlıksız yakalıyor ve biraz kızarıyorum. Bu benim hatam. Uzun zamandır kendime insanlarla temas kurma izni vermedim. Yalnız kalmayı seçmiş olmam, asla yalnızlık hissetmediğim anlamına gelmez.

"Sırt çantası buradaydı." İfadem tereddütlü çıkıyor. Yutkunuyorum, daha kesin bir tonla devam ediyorum. "Dördüncü çalı. Hala hafif bir

zeminde hafif bir çukur görebilirsiniz, ayrıca açelyanın bazı alt dalları kırılmış."

Açıkçası, yorumum onu şaşırtıyor. Angelique'in bulunan çantasının tam yeri gazetelerde yer almıyordu, bu da bazı şeyleri kendi başıma öğrenebildiğimi kanıtıyor. Ona uzaklaşmamı talep etme veya profesyonellerin işlerini yapmasına izin vermem konusunda bana ders verme şansı vermeden hızlıca devam ediyorum: "Okulun ön cephesi, akademinin güvenlik sistemi ve caddenin karşısındaki işletmeler arasında en az altı kamera ile izleniyor. Diğer taraflar biraz daha az izleniyor, ancak trafik kameraları yine de her köşeyi ve caddenin karşısındaki diğer işletmeleri de kaydediyor. Çevreye bakıldığında, akademi iyi denetleniyor.

"Buraya gelene kadar." Durduğumuz alanı işaret ediyorum. "Karşı caddede iş yeri yok. Blok ortasında trafik kamerası yok, okul gözetimi yok."

Beni kesmeden, sadece gözlerini kısarak bana bakar. Bu da muhtemelen haklı olduğum anlamına gelir ve onu daha da kızdırır.

"Okulun bu bölümünün ortasında bir yan kapı var, acil çıkış kapısı, protokol gereği dışarıdan kilitli olduğunu tahmin ediyorum. Bu, öğrencileri metal dedektörleri ve spot aramalara tabi tutuldukları ön kapıdan girmelerini zorunlu kılıyor. Bu da demek oluyor ki, bu lisede tek bir silah ya da gram uyuşturucu yok, ya da..." Omuz silkiyorum.

Dedektif Lotham gözlerini devirdi. Dünyada kaçak mal bulunmayan hiçbir kurum yok ve ikimiz de bunu biliyoruz. Yönetimler kontroller uyguluyor ve neredeyse aynı hızla, mahkumlar sistemi nasıl atlatacaklarını buluyorlar.

Konuya giriyorum: "Bana göre öğrenciler silahlarını, bıçaklarını ve uyuşturucularını sabahın ilk saatlerinde buradaki çalılıkların altına saklıyorlar, sonra dersler arasındaki molayı bekliyorlar. Sonra yan çıkışı açıp dışarı çıkmak ve kimse fark etmeden yasadışı mallarını almak oldukça kolay. Yani birçok öğrenci burayı biliyor. Angelique de dahil."

"Yirmi metre ileride ikinci bir kaçış yolu var," diyor Dedektif Lotham, muhtemelen benim her şeyi bilmediğimi kanıtlamak için.

Omuz silkiyorum. Burada, yirmi metre ileride... fark etmez. Angelique'in sırt çantası, idarecilerin değil, öğrencilerin bildiği stratejik bir yerde bırakılmıştı. Yani biri ne yaptığını biliyordu. Yani

bu kiři Angelique olabilir, kiřisel eřyalarını güvenli olacađını dūřundūđı bir yere saklamıř olabilir. O... yapmadan önce?

Bu kısmı henüz bilmiyorum. Kimsenin henüz bilmediği kısmı.

Dedektif Lotham ve onun acımasız bakışlarını görmezden gelerek, kafamdaki diğer dūřnceleri düzenlemek için küçük bir daire çizerek döndüm. "Angeli que kıyafetlerini değiştirmişti," diye mırıldandım. "Okula giydiği kıyafetler, cep telefonuyla birlikte çantasında duruyordu. Yani okulun n kapısından çıktıktan sonra, okul çantasını saklamak için binanın yan tarafına gelmiş. Ama arada bir yerde kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalmış..."

Caddenin karşısına, sonra da küçük işletmelerin yoğun olduğu köşeye bakıyorum. Hâlâ kafamda canlandırmaya çalışıyorum. "Angelique giyinmek için bir dükkana girseydi, kamera tarafından yakalanırdı ve bu onun bilinen son yeri olurdu. Bunun yerine, okul sıfır noktası. Yani okul kıyafetleriyle, sırt çantası elinde bloğun etrafında dolaşmış olmalı ve sonra..."

Sesim kesiliyor. Dedektife bakıyorum. Ne olduğunu anladığımı dūřnyorum. O bunu açıkça söylemiyor, ama bakışları yan kapıya kayıyor.

"Okula geri döndü," diye tamamlarım. "Biri o çıkışı açık bırakmış. Binayı dolaştı, bu yan girişten içeri girdi, üstünü değiştirdi, sonra tekrar dışarı ıktı. Okula ne kadar süreliğine geri döndü?"

Dedektif Lotham cevap vermez, sonra onun cevap veremeyeceğini anlarım. Bu elbette kr nokta. Burada tam olarak ne olduğunu görmek, bilmek imkansız.

Ama bazı noktaları birleştirmeye başlıyorum. Sadece Angelique'in muhtemelen ne yaptığını değil, bir polisin bu konuda ne dūřnebileceđini de.

On beş yaşındaki bir kız eve dönmez. Birkaç saat sonra, teyzesi toplumla ilişkiler memuruna ulaşır. Memur gelir, birkaç soru sorar. Akşam yemeğine geç kalan bir genç... Alarm vermek zor.

Ancak protokol, durumu bildirmek için yerel saha ofisini aramayı gerektirirdi. Bu noktada bir dedektif ağrılırdı. Belki de Dedektif Lotham. Guerline ve Emmanuel'den ifade alırdı. Belki Guerline yeğenin "Telefonumu Bul" uygulamasını çoktan etkinleştirmişti, belki polis onu pinglemişti. Ama bu, polisleri buraya, şiddet izi olmayan ama yerel kullanımın birçok kanıtının bulunduğu son bilinen konuma getirecekti. Tanınmış bir ğrenci sığınağı.

İşletmelerin kısa bir araştırması, belki de mevcut güvenlik kamerası görüntülerinin ilk incelemesi, Angelique'in n kapıdan çıktığını göstermek için yeterli olurdu.

okuldan çıktıktan sonra, kendi isteğiyle otobüs durağının ters yönünde yürümeye başladı. Şiddet izi yoktu ama planlama olduğuna dair pek çok kanıt vardı, bu da polisin onun kayboluşuna bakış açısını çarpıtacaktı.

Üstelik cuma gecesi. Partiler ve gençlerin yaramazlıklarıyla ünlü bir gece olmakla kalmayıp, dedektiflerin normal çalışma haftasının sonu da olan bir gece. Bir gencin sadece birkaç saattir kayıp olduğu ve muhtemelen kendi isteğiyle kaybolduğu bir durumda, fazla mesai onayı almak zordu.

Bu yüzden dedektif eve gitti ve birkaç polis memurunu komşuları sorgulamaya ve güvenlik kameralarını incelemeye devam etmeleri için bıraktı. Cumartesi. Pazar. Pazartesi sabahı, dedektif işine döndüğünde, genç kızın hala kayıp olduğunu ve izlerin artık kırk sekiz saat soğuduğunu öğrendi.

O zaman durum ciddileşti. BPD için üzücü. Angelique ve ailesi için üzücü.

"Bana gitmemi söyleyeceksin," diyorum kısaca. "Kendi işime bakmamı."

"Evet."

"İşe yaramayacak."

"Öyle duydum."

"Ailenin iznini aldım. Ayrıca soru sorma hakkım da var." "Her şeyi planlamışsın gibi görünüyor."

"Bu benim ilk çıkışım değil." "Bunu da duydum."

"O'Shaughnessy memura verdiğim isimleri aradın mı?"

"Sizi kendim kontrol etmeye karar verdim. Sonra başkalarının ne dediğini dinleyeceğim." "Bir dedektif için iyi bir tutum."

"Bu benim ilk çıkışım da değil."

"Ee?"

Dedektif Lotham iri omuzlarını silkiyor. "Bana öyle geliyor ki, bu davayı çözmek ve hepimizin bulamadığı genç kızı bulmak için beş dakikanız kaldı. Lütfen devam edin."

Hafifçe gülümserim. "İlk çalışma teoriniz, Angelique'in cuma gecesi kendi isteğiyle, teyzesi ve muhtemelen kardeşi tarafından bilinmeyen bir yere gittiği yönündeydi." Bir süre dururum. "Emmanuel açıkça bir şeyler biliyor, ama aynı zamanda kız kardeşini seviyor ve cuma günü nereye gittiğini bilseydi şimdiye kadar size söylemiş olurdu."

"Ve tüm bunları aileyle beş dakikalık bir görüşmede mi öğrendin?" "Daha çok yirmi dakika."

Dedektif Lotham bir anlığına bana bakar, ifadesiz yüzü değişmez. "Eve git."

"*Burası* benim evim. Stoney'nin dükkanının üstündeki odayı kiraladım." "Aileye yanlış umutlar vermek yanlış."

"Yanlış olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü bu iş seni aşar. Bu bölge kameralardan çok daha fazlasıyla izlenirken, sen *sadece* güvenlik kameralarını kontrol etmeyi düşündün. Burası Amerika'nın ortasında bir yer değil. Burası Boston ve biz ne yaptığımızı biliyoruz."

"Peki Angelique nerede?"

"Eve git," diye tekrarlar.

"LPR verilerin var mı?" Onun gözetim yorumunu düşünürken aklıma yeni bir fikir geliyor. LPR, plaka okuma sistemidir. Genellikle polis arabalarına, park denetim araçlarına, hatta şehir otobüslerine takılır. Bu teknoloji, araçlar dolaşırken plakaları sürekli olarak yakalar ve belirli bir zamanda belirli bir yerde park etmiş her arabanın fotoğrafını çeker. Dedektifin dediği gibi, daha fazla gözetim verisi. Böyle şeyleri duymuştum ama yeterince büyük veya sofistike bir alanda hiç çalışmadım.

"Devam eden bir soruşturma hakkında konuşma yetkim yok," diyor Dedektif Lotham sert bir şekilde.

Yani evet, Boston bir LPR sistemi kullanıyor. Bu sistem, soruşturmacılara bölgede bulunan her araba, minibüs, kamyon, taksi, Uber sürücüsü ve şehir aracının bilgilerini vermiş olacaktı. Dedektiflerin, Angelique'in kaybolmasından sonraki günler ve haftalarda araç sahiplerini tespit etmelerini, geçmişlerini araştırmalarını ve suç geçmişlerini etiketlemelerini sağlayacaktı. Çok fazla veri. Dedektifin dediği gibi, Amerika'nın ortasında bir yerden çok daha fazlası. Yine de, on bir ay sonra, yardımcı olacak kadar yeterli değil. Topuklarımın üzerinde sallanarak düşünmeye dalıyorum.

"Tüm kameralar, gözetleme sistemleri," diye yüksek sesle düşünüyorum. "Şu ana kadar Angelique'in tam olarak hangi adımları attığını tespit edebilmeniz gerekirdi. Okuldan bu kör noktadan çıkmış olsa bile, sağa veya sola yürüdüğü anda kameraya yakalanırdı. Yürüyerek, bir arabanın yolcu koltuğunda, Uber'in arka koltuğunda... *bir şekilde*."

Dedektif Lotham hiçbir şey söylemez.

"Otobüse binebilir ya da T durağına yürüyerek gidebilirdi," diye yüksek sesle düşünmeye devam ediyorum. "Ama bunu da takip ederdin. İstasyona giden yolu, sonra sırt çantası olmadan, yeni kıyafetlerini giyerek beklediği anlar. Tabii ki otobüse binip öğrenci kartını okuttuğunda, takip edilecek başka bir iz daha yaratmış olacaktı."

otobüse binip öğrenci kartını okuttuğunda, takip edilecek başka bir iz daha oluşacaktı."

"Kartını okuttuğunu varsayarsak." Lotham konuşmadan sıkılmış görünüyor.

"Tek kullanımlık bilet için nakit para kullanmış olabilir. Ama yine de otobüslerde, metroda ve trenlerde kameralar var. Ve bu tür görüntüleri incelemekte çok deneyimli bir MBTA polis gücü. Boston bu konuda akıllıdır."

Alaycı davranıyor, ama ben bu değerlendirmeyi ciddiye alıyorum. "Başka bir deyişle,

Angelique toplu taşıma araçlarını kullanmadı çünkü onu fark ederdin. Aynı şekilde, yürüyerek ya da arabayla da uzaklaşamazdı. Geriye kalan tek seçenek...

Kaşlarımı çattım. Düşündüm. Yine kaşlarımı çattım.

"Kaldırım onu öylece yutmadı," diyorum sonunda, sinirli bir şekilde.

"Şu anda, kaldırımın şüpheli olduğunu eledik," diyor Dedektif Lotham. Ukala herif.

"O zaman bir şeyi gözden kaçırdınız," diyorum kararlı bir şekilde, kavgadan kaçınmayan biri olarak. "Teknoloji harikadır, ama kusursuz değildir. Belki de dünyanın en zeki şehri olan Boston, oyuncaklarına fazla bağımlı hale gelmiştir. Bilmiyorum. Ama on beş yaşındaki bir kız, yeryüzünden öylece kaybolmaz. Bu bulmacanın bir cevabı var. Her zaman vardır." Bir süre durup, sonra şiddetle başımı sallıyorum. "Geldiğim için memnunum. Sen farkında olsan da olmasan da, bana ihtiyacın var."

"Affedersiniz..."

"Sana göre, elinde bol miktarda kaynak ve deneyim var, kullanabileceğin bir sürü teknolojiyi saymıyorum bile."

Bana tekrar sert bir bakış attı.

"Ve on bir ay sonra, bu sana ne kazandırdı?" "Dinle..."

"Büyük şehir polisi olarak yaptığınız işlerin yarısını bile anlamıyorum; LPR hakkında sadece okudum, BPD'nin partiye kattığı diğer zemin ve ıslık seslerini saymıyorum bile. Ama bunun önemi yok. En iyi uygulamalarınız sizi hayal kırıklığına uğrattı."

"Sen kendini kim sanıyorsun?"

"Bir yabancı. Ama sonunda kayıp çocuklarımızın çoğunu bulmak için gereken budur."

"Soruşturmamdan uzak dur," diye uyarıyor Dedektif Lotham.

"Hayır."

"Aileyi mahvet, davamızı mahvet..." "Ne davası?"

"Siktir git!" Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kollarını açıyor, niyeti ne olursa olsun agresif bir duruş sergiliyor. Benden daha iri. Daha güçlü, daha öfkeli. Ama bu beni korkutmuyor. Aslında, bu yönünü seviyorum. Kızgın olmalı. Ailesini korumalı. Bu, onun değer verdiğini kanıtlıyor. Ama bu beni de endişelendiriyor. Çünkü polisin beceriksizliği bu bulmacanın kolay bir cevabı olurdu. Ve şu ana kadar, Dedektif Lotham bana ne yorgun ne de tembel bir izlenim verdi.

Peki, akıllı, utangaç bir gence ne oldu? Bir zamanlar tam da benim şu anda durduğum yerde duruyordu. Ve sonra?

"Sizinle iletişime geçeceğim," diyorum Dedektif Lotham'a.

Koyu renkli gözleri öfkeyle neredeyse yerinden fırlayacak gibi. Gülümsüyorum. Bu tür çatışmalı anların diğer insanlar için her zaman eğlenceli olmadığını ilk kabul eden benim. Ama benim için her zaman eğlenceli olmuştur.

"Benimle konuşmak zorunda değilsiniz," diyorum ve geri adım atıyorum. "Ama beni durduramazsınız da. Asıl soru şu: Benim kendi başıma dolaşmamı mı istiyorsunuz, yoksa bir dereceye kadar işbirliği yaparak kontrolü ele almak mı istiyorsunuz? Seçim sizin. Her halükarda, ben yapacağım şeyi yapacağım. O da Angelique Badeau'yu bulmak."

"Sen delisin."

"Biraz deli olmak zarar vermez."

"Yanlış sorular sormak zarar verebilir."

Bu konuda haklı. Teknik enstitünün içinden bir başka zil sesi geliyor. Bu sesin ardından daha fazla gürültü geliyor. Yüzlerce çocuğun kıpırdanması, sandalyelerin gıcırdaması, kapıların açılması, koridorlarda ayak sesleri. Öğle arası. Bu da beni asıl görevime geri getiriyor ve resmi polis varlığını terk etmek için bir neden daha sunuyor.

El sallayarak ayrılacağımı işaret ettim, sonra sokak köşesine doğru yöneldim. Dedektif Lotham olduğu yerde kalarak benim gidişimi izledi.

Akademnin ön kapısından çıkan ve merdivenlerden aşağı akan öğrenci trafiğinin içinde kayboluyorum. Beşe kadar sayıyorum. Geriye baktığımda, dedektif artık görünmüyor. Tam da umduğum gibi.

Kendime tek bir gülümseme izin veriyorum. Sonra işime geri dönüyorum.

BÖLÜM 7

GENÇLER GÜRÜLTÜLÜDÜR. Sanki yüzlerce genç caddeyi doldurmuş, kaldırımında küçük gruplar oluşturmuş, sonra da köşedeki bakkala akın etmiş gibi geliyor bana. Okul üniforması giymiyorlar. Çocuklar yırtık kot pantolonlar veya spandeks taytlar giyiyor, üstlerine spor tişörtler, flanel gömlekler veya uzun sonbahar kazakları giyiyorlar. Sonuçta, benim giyimim de onlardan çok farklı değil. Yaş farkı göz önüne alındığında, bu muhtemelen iyi bir şey değil.

Kızlara odaklanmaya çalışıyorum, her birinin yüzünü inceliyorum. Guerline, Angelique'in en yakın arkadaşlarının Kyra ve Marjolie olduğunu söylemişti. Ne yazık ki, onların neye benzediğini hiç bilmiyorum. Dedektif Lotham ve ekibi, Angelique'in sosyal medya hesaplarını şimdiye kadar her türlü bilgiyi toplamak için didik didik etmişlerdir. Ailesinden ve arkadaşlarından en sevdiği yemeklere, burcuna ve sinir bozucu alışkanlıklarına kadar hayatını içten dışa biliyor olmalılar. Benim ise hiçbir bilgim yok. En azından şimdilik.

Kendimi eski kafalı biri olarak görüyorum. Tweetleri okumak yerine insanlarla konuşurum. Adli raporlara bakmak yerine sorular sorarım. Tabii ki, bu tür bilgilere ulaşmak benim için daha zor. Öte yandan, olay yerine vardığımda - aylar, belki yıllar sonra - bu ipuçlarının hiçbirisi bir fark yaratmamış oluyor. Bu yüzden Tracfone'uma ve dedektif ruhuma sadık kalıyorum.

Gençlerin yoğun olduğu bir yer seçip keşifime devam ediyorum. Öğrenci nüfusu, son zamanlarda gördüğüm en çeşitli nüfus. Düzinelerce Afrikalı Amerikalı, Hintli, Latin ve Asyalı çocuklarla karışık. Çoğunun İngilizce konuştuğunu düşünüyorum, ancak konuşmaları takip edemediğim için, sadece gençlerin bildiği bir lehçe gibi görünüyor. Diğer yayaların, lise öğrencilerinin kalabalığından kaçınmak için caddeyi geçtiklerini fark ediyorum. Onları suçlamıyorum.

Angelique kaybolduğunda on beş yaşındaydı. Bu durumda arkadaşları da o zaman on beş yaşında olmalıydı, yani şimdi on altı yaşında olmalılar. Yani on altı yaşında iki kız. Ancak bu gruptaki kızların çoğu on sekiz ile yirmi bir yaşları arasında görünüyor. Ben hiç bu kadar taze ve güzel göründüm mü? Lisedeyken, gruplara katılıp takımlara girmeyi seven biri değildim. Baba m bana özgür ruhlu olduğumu söylerdi, ama aslında b e n garip ve utangaçtım. Ta ki birkaç bira içene kadar. O zaman dünya benim istiridye kabuğum oldu.

Quarterback'le yattım, dersleri astım ve kendimi bırakarak dans ettim.

Memleketimin çok küçük, cildimin çok sıkı olduğunu hissettiğimi ve aynı anda hem dünyaya açılmak hem de odamda kendimi kilitlemek istediğimi hatırlıyorum.

odama kilitlemek istediğimi hatırlıyorum. Sarhoş, sorumsuz babamı seviyordum. Talepkar, eleştirel annemden nefret ediyordum. Daha büyük göğüsler, daha ince bir bel, o kızın saçları ve bu kızın muhteşem cildi olmasını dilerdim. Sahip olduğum hiçbir şey istediğim şey değildi. Ama ne istiyordum? Hiçbir fikrim yoktu.

Şimdi düşünüyorum da, zavallı çocuklar. Sınıf arkadaşlarının birinin kaybolması olmadan da bu yaşlar yeterince kafa karıştırıcı değil mi?

Sarı kurdeleler. Deseni fark etmem bir dakika sürüyor. Sadece bir kızın üstüne veya bir erkeğin omzuna rastgele takılmış bir aksesuar değil, çeşitli öğrencilere takılmış yarım düzine kurdele.

Angelique'in anısına olmalı. Geçen kış, öğrencilerin çoğu muhtemelen bunları takmıştı. Ama şimdi, yeni okul yılının başlamasından bir ay sonra, yeni bir gelişme olmadan...

Arkadaşları hala çaba gösteriyor olmalı.

İki kurdele takmış kızın, üçüncü bir gençle yan yana durup hararetle bir şekilde sohbet ettiğini görüyorum. Kızlardan biri güzel siyah tenli, yüksek elmacık kemikli ve kalın kirpikli gözlü. Omuzlarındaki mavi sırt çantasının askılarını sıkıca tutuyor, sınıf arkadaşlarıyla sohbet ederken gözleri sürekli caddeyi tarıyor.

Aşırı uyanık. Bu hissi bilirim.

Çocukların arasından geçiyorum. Birkaç tanesi başını sallıyor. Çoğu şüpheli bakışlar atıyor. Kesinlikle istenmeyen biriyim. Üçlü gruba yaklaşıyorum. Huzursuz olanı ilk önce benim geldiğimi fark ediyor. Koyu renkli gözleri kısıyor. Konuşmayı kesiyor, sonra en yakınındaki kıza susması için vuruyor.

Bize en yakın olan çocuklar yavaş yavaş temkinli bir sessizliğe bürünüyor. Kendimi aslan sürüsünün arasında yürüyen bir ceylan gibi hissediyorum. Aynı hayatta kalma kuralları geçerli. Ani hareketler yapma. Korku gösterme.

Kayışı tutan kızın önünde duruyorum. Bana doğrudan bakıyor, yüzündeki ifade çoktan bellidir.

"Marjolie? Kyra?" diye soruyorum. "Kim bilmek istiyor?"

"Ben Frankie Elkin. Angelique'i bulmaya geldim."

Kız gülüyor. Sert bir ses. "Hanımefendi, banliyöleri arıyorsanız, zaten dört kez yanlış yola saptınız."

"Kyra?" diye tahmin ediyorum.

Yanındaki daha kısa boylu kız ırkılır. Hedefim gözlerini devirir. "Marjolie. Ama iyi denemeydi."

O yalan söylüyor. Bunu anında anlıyorum. Hem ses tonundan hem de etrafımızdaki çocukların tepkisinden. Bazıları şaşırmış, ama çoğu sırtıyor. Çılgın kadın için bir meydan okuma, çünkü hiçbir şey bilmediği halde onların dünyasına dalıp cevaplar talep edebileceğini düşünmekle açıkça aptalca davranıyor.

Darbeleri nasıl karşılayacağımı bilirim. Şimdi karşılık verme zamanı değil.

"Angelique'in teyzesi Guerline, ikinizle konuşmamı önerdi. Eğer biraz zamanınız varsa..."

Üçüncü kız geri çekilip uzaklaşıyor, ama Kyra ve Marjolie yerinde kalıyor.

"Okula dönmem lazım," diyor uzun boylu kız. Koyu renk saçları, yüzünden geriye çekilmiş ve sarılmış bir taç şeklinde, karmaşık bir örgüyle toplanmış, bu da çarpıcı elmacık kemiklerini daha da vurgulamış. Kız çok güzel. En iyi arkadaşta kolay bulunmayan bir özellik.

"On dakika." Derin mor üstüne iğnelediği kurdeleyi işaret ettim. "Yoksa bu sadece gösteriş için mi?"

"Siktir git."

Kısa boylu kız kıpırdanır. O da güzeldir ama çarpıcı değildir. Şüphesiz o ve Angelique, daha gösterişli arkadaşlarının arka planını oluşturuyorlardı. Ama bu aynı zamanda üçü arasında onun ve Angelique'in daha sıkı bir bağa sahip olduğu anlamına da geliyordu.

"Lütfen," diyorum sessizce. Teslimiyet göstergesi olarak ellerimi açıyorum. "Sadece birkaç soru." Bakışlarımı uzun boylu, çarpıcı kıza yöneltiyorum. "Kyra." Ona doğrudan hitap ediyorum, böylece bana yalan söylediğini bildiğimi anlasın.

Daha kısa boylu olan Marjolie, arkadaşına bakıyor. Parlak siyah saçları, inanılmaz derecede küçük buklelerden oluşuyor. Yuvarlak yüzü ve berrak kahverengi gözleriyle çok uyumlu. Ona eğilip onun da güzel olduğunu söylemek istiyorum, ama dünyanın ona öyle bakmadığını zaten biliyorum. Arkadaşı çok güzel. O da sevimli. Kyra önde, Marjolie arkada. Angelique'i çok özlüyor olmalı.

"Peki," diye bağırır Kyra aniden. "Ama zamanını boşa harcıyorsun."

"Angelique bulunmak istemediği için mi?"

"Çünkü gettoda yaşayarak ruhunu kurtarmaya çalışan sıska beyaz bir kadına ihtiyacımız yok. Hadi ama, aynaya baktın mı? Burası senin mahallen değil." Bunu sadece bir gencin gösterebileceği türden bir küçümsemeyle söylüyor.

İkinci darbeyi alıyorum, savaşı bırakıp savaşa odaklanarak Kyra ve Marjolie'yi gruptan uzaklaştırıyorum. Sınıf arkadaşları şovdan çoktan sıkılmışlar. İlk görünüşüm ilginçti, ama Angelique'in durumu eski haber. Burada ilginç bir şey yok.

"Angelique'i ne zamandır tanıyorsun?" diye soruyorum rahat bir şekilde.

"Altı yıldır." Marjolie ilk konuşan olur, sesi yumuşaktır, bakışları yere çevrilidir. "Mattapan'da onun yakınında yaşıyorum. Benim ailem de Haitili."

Kyra omuz silkiyor. "İkimiz de Boston Akademisi'nde başladığımızda, iki yıl önce. Angel'in notlarını çaldım. Sonunda bana vermeye başladı. Bir arkadaşına yardım etmenin hiç sorun olmadığını söyledi. Sonra, bilirsin, arkadaş olduk. Angel böyledir. Onun bir tarzı var..." Kyra yine omuz silkiyor. "O, kaybolmak için fazla iyi biri, anlarsın ya? Ama gizli rezervleri var. Eve dönecek, bekleyin ve görün." Kyra'nın burun delikleri genişler. Onun için bu çok fazla söz olduğunu ve her birinin içten geldiğini hissediyorum. Yanında Marjolie başını sallıyor.

"On dört kayıp vakasında çalıştım," diyorum. "Ülkenin dört bir yanında. Kayıp çocuklar, kayıp yetişkinler. Hepsinin ortak bir özelliği var, biliyor musun?"

Kızlar bekliyor. Şimdi dikkatlerini çektim.

"Kurbanların kendi aileleri, onları seven ve sevdikleri kişiler bile, onları hala *tanımıyorlardı*. Tüm parçaları, pürüzlü kenarları, hala şekillenmekte olan hayalleri. Sonunda, hiçbir ebeveyn veya kardeşin bunu gerçekten yapabileceğini sanmıyorum. İşte burada arkadaşlar devreye giriyor. Angelique'in teyzesi, kardeşi, her zaman gördüklerini, görmek istediklerini de ekleyerek görüyorlar. Ama siz ikiniz... Angelique'i *tanıyordunuz*. Onun kendisi için seçtiği aileniz.

Marjolie ağlayacak gibi görünüyor. Kyra bile sertliğini kaybetmiş. Daha genç görünüyor. Daha az emin. Şimdi korkmuş görünen Marjolie'ye bakıyor. Neden korkmuş?

Bir zil çalar, tiz ve ısrarcı. Arkamızda, çocuklar eşyalarını toplamaya başlar.

Hızlıca soruyorum. "Angelique'in okulda düşmanları var mıydı? Onu tehdit eden çocuklar? Onun tehdit ettiği çocuklar?"

"Birbirimize destek olduk," diyor Kyra. "Birbirimizin arkasını kolladık. Ve benim kızım hakkında kötü konuşma—Angel hayatında kimseyi tehdit etmedi."

"Peki ya çeteler?"

"Olmaz. Akademi tarafsız bir yer. Müdür Bastion, çete işareti veya tehdidi duyduğu anda, okul üniforması giymeye başlayacağımızı söylüyor."

Bunu, üniformaların bir tehdit olduğu ve Kyra ile arkadaşlarının bunu ciddiye aldıkları şeklinde yorumluyorum.

Marjolie ekliyor: "Angel dikkatleri üzerine çeken türden bir kız değildi. O uyanık bir kızdı. Başkalarına karşı duyarlıydı, ama her zaman gürültü koparan diğerleri gibi değildi." O ve Kyra birbirlerine anlamlı bakışlar atıyorlar. Marjolie devam ediyor: "Okulumuzdaki çocukların çoğu, polis gelip sorular sormaya başlayana kadar Angel'ın adını bile bilmiyorlardı."

Marjolie'nin söylediklerinin yaklaşık yarısını anlıyorum, ama çocuklar çıkmaya hazırlanırken, şimdi bunun sırası değil. "Erkek arkadaşı mı?" diye soruyorum.

Kızlar birbirlerine bakıştılar. Marjolie rahatsız oldu. Kyra çenesini sıktı. "Evet, Angel'ın erkek arkadaşı vardı," diye ekledim.

"Hayır," diye düzeltir Kyra. "En azından..."

"Bilmiyoruz," diye Marjolie hemen açıklıyor. "Angel geçen yıl okula geri döndü... farklıydı. Onunla dalga geçtik..."

"Bir erkek olmalı," diye araya girer Kyra.

"O hayır dedi..."

"İlk kez sevişti. Hala öyle düşünüyorum." Kyra arkadaşına küstahça bakar. "Beni ikna edemezsin. Onun için iyi olmuş."

"Bize söylerdi," diye ısrar eder Marjolie. "Neden sır olarak saklasın ki?" "Belki de çok çirkindir."

Marjolie derin bir nefes alır ve bana döner. "Kyra, Angel'ı en iyi tanıyan kişiymiş gibi davranmayı seviyor. Geçen yılın yazında, Angel ile iki ay boyunca rekreasyon merkezinde vakit geçiren bendim; ortada erkek yoktu. Yani, özel birisi yoktu."

"Angeli'ne bir işi var mıydı?"

"Bebek bakıcılığı. Ama aynı zamanda kardeşine de yardım ediyordu, yani çok fazla zamanı yoktu."

"Ama sonbaharda okula farklı bir şekilde döndüğünü mü söylüyorsun? Nasıl yani?" Birbirlerine bakışlar atarlar.

"Bence Stella ritmini buldu," dedi Kyra yavaşça.

Marjolie başını salladı. "O sadece..."

"Dikkatini dağıtan. Hem de çok." Yine Kyra. "Bana ders notlarını sadece yarısı yazılmış olarak vermeye başladı. Sorduğumda, sanki bilmiyormuş gibi davrandı. Sanki dalgınmış gibi. Bayan Beyin Gücü'nden Bayan Keşke Buradaydın'a dönüştü."

"*Korkmuş gibi* miydi, dalgın mıydı? Ya da *hayalperest* gibi miydi?"

"Uzak," diye mırıldandı Marjolie. "Uzak görünüyordu, ama aynı zamanda... daha sağlam bir şekilde kendisi gibi. Sanki bizimle birlikteyken bile yalnızmış gibi, ama ona göre bu o kadar da kötü bir şey değildi."

Anladığımı sanıyorum. Birlikte ama ayrı. O duyguyu çok iyi bilirim.

Caddenin karşısında, zil sesi daha ısrarcı bir sesle çalıyor. Kızlar caddeye doğru ilerliyorlar. Sınıf arkadaşları çoktan ayrılmışlar, şiddetli bir çekim gücüyle onları teşvik ediyorlar. Daha hızlı konuşuyorum.

"O Cuma okuldan sonra kıyafetlerini değiştirdi. Nedenini biliyor musunuz?"

İki kız da başlarını sallar, birkaç adım daha atar. Hızla peşlerinden giderim.

"Kıyafetlerini değiştirdikten sonra onu gördünüz mü? Belki bir elbise giymiş, randevu kıyafeti

giysiler giymiş olabilir mi?"

Yine başlarını sallayarak hayır diyorlar. Yine yana doğru kayıyorlar.

"Tamam, tamam, son bir soru, okulun yan kapısı. Yasak mal kaçırmak için kullandığınız kapı, onu nasıl açık tutuyorsunuz? Kilidi sıkıştırmak için bir taş, sopa, kalem falan var mı?"

İki kız da irkilir, bana bakar.

"Gitmelisiniz, cevaplara ihtiyacım var. Çabuk."

İsrarcı ses tonum ve zorlayıcı zil sesi işe yaradı. "Açık tutamıyoruz," diye Marjolie hızlıca, alçak sesle mırıldanır. "Hademe kontrol ediyor. Çocuklar bir iki arkadaşını getiriyor. Birkaç çocuk gözcülük yaparken, üçüncüsü dışarı koşup... ne varsa onu alıyor."

"Peki, Angelique Cuma öğleden sonra okula geri döndüğünde, hanginiz kapıyı tuttu?"

Kyra ve Marjolie birden durur, yüzleri solgunlaşır. "Ne?" Marjolie ilk sorar.

"Polis, kıyafetlerini değiştirmek için yan kapıdan okula tekrar girdiğini biliyor. Sonra sırt çantasını sakladı. Polis bunu zaten biliyor. Onu ispiyonlamıyorsun. Lütfen. On bir ay yeterince uzun bir süre. Artık her şeyi ortaya koymanın zamanı geldi."

"Polis hiç bahsetmedi..." Kyra, şimdiden sinirli bir ses tonuyla.

"Polis bilgi vermez. Ama ben verebilirim. Bana yardım et, ben de seni bilgilendireyim." Yalvarıyorum, rica ediyorum. Okulun içinden son bir kez tiz bir alarm sesi geliyor, ardından caddede arabalar kornaya basıyor, çünkü trafiği durdurmuş durumdayız.

Marjolie'nin kolunu tutmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Bir şey biliyorlar. Yan kapı hakkında değil, bu onları tamamen hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor. Ama yaz tatilinden dönen yeni Angelique hakkında. O şeyi bilmem gerekiyor. Dedektif Lotham'ın güvenlik kamerası görüntüleri var. Benim de bu var.

"Biz yapmadık," diyor Marjolie aniden. "Biz yapmadık. Onun içeri girdiğini bile bilmiyorduk. Polis, okul bahçesinde sırt çantasını bulduklarını söylediğinde, merak ettik." Kyra'ya bir bakış atıyor. "Ama gerçekten hiçbir fikrimiz yoktu."

"Biz onun arkadaşlarıyız," diye mırıldanır Kyra sert bir sesle. "En iyi arkadaşları."

"O zaman tekrar sormak zorundayım: Düşmanları kimler?" Son zil sesi sönükleşirken, yine korna sesleri duyulur.

"Polis yanılıyor," diye kesin bir şekilde söyler Kyra. "Angel öyle biri değildi. Sır saklamazdı, arkadaşlarına ihanet etmezdi ve kesinlikle..." Kız ne söylemek üzereyse, sözünü keser. Bana son bir kez sert bir bakış atar, sonra Marjolie'nin elini tutar ve ikisi birlikte akademinin merdivenlerine doğru koşarlar.

Sokağın ortasında tek başıma kalırım, etrafımda bana bunu hatırlatmak isteyen birçok araba vardır. Hâlâ düşünürken, kaldırıma doğru ilk adımı atarım.

Yalan söylüyorlar. Angel'ın arkadaşları, kardeşi... Hepsi söylediklerinden daha fazlasını biliyorlar. Yine de gerçekten endişeleniyorlar ve onu geri istiyorlar. Anlamı ne?

Köşedeki markette hızlıca durup su alıyorum ve spiral defterime bir sürü not yazıyorum. Sonra işe zamanında yetişmek için kendim de acele etmem gerektiğini fark ediyorum.

Marketten çıkıp köşeyi döndüğümde, umarım doğru otobüs durağıdır diye umarak, alışkanlıktan omzuma bir bakış atıyorum.

O anda onu görüyorum. Karşıda duran, bana doğru bakan uzun boylu, zayıf siyahı bir erkek. En az 1,93 metre boyunda. Yirmili yaşların sonlarında ya da otuzlu yaşların sonlarında. Mavi naylon eşofman giymiş, boynunda kalın altın bir zincir var, sanki en son 2000'lerin başında giyinmiş gibi.

Arabalar aramızdan hızla geçiyor. Arabalar geçtikten sonra, o da gitmiş. Ama tedirginlik hissi beni bara kadar takip ediyor.

BÖLÜM 8

STONE'Y'S DIM INTERIOR'A GERİ DÖNÜŞ, büyük şehirde yarım gün geçirdikten sonra adeta bir merhem gibi geliyor. Belime beyaz önlüğü bağlayıp savaşa hazırlanırken, yağ, tuz ve şerbetçiotu kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Bu barın kokusunu, bira musluklarının hissini ve çanın sesini çok iyi biliyorum: *Sipariş hazır!* Stoney's'i seviyorum. Sadece sade bir mekan olduğu ve ne varsa onu sunduğu için değil, aynı zamanda yerel bir içki mekanı olduğu için de.

Onlarca şehirde onlarca barda çalıştım. Bazı lüks, prestijli yerlerde çok daha fazla kazanabiliirdim. Ama yine de kendimi evimde hissettiğim türden barları tercih ediyorum.

Check-in yaptığımda, Stoney'i mutfağın yanındaki küçük bir ofiste buluyorum. Beni baştan aşağı süzer, belki de Piper'ın verdiği hasarı kontrol etmek için. "Üç menü seçeneği var," diyor ve parmaklarıyla sayıyor: "Cheeseburger ve patates kızartması on dolar, tavuk kanadı ve patates kızartması on dolar. Sadece patates kızartması beş dolar."

Eski moda masaüstüne geri dönüyor. En azından bu, menünün olmamasını açıklıyor.

Bir saniye bekledim, belki bana düzeni anlatır, belki özel içecekleri gözden geçirir diye. Hayır, hiçbir şey. Görünüşe göre burayı işletmek için üç dakikalık bir talimat yeterli. Makul.

Masalardaki sandalyeleri kaldırıyorum. Her yüzeyi siliyorum. Peçete tutucular, tamam. Tuzluk ve karabiberlikler. Ucuz promosyon bardak altlıkları.

Sonra fiçı hatlarını kontrol etme ve soda tabancasını temizleme zamanı. Ardından bardakları kurutup istifleme, baharatlı fıstık kaselerini doldurma, limon ve misket limonlarını dilimleme.

Bu işi seviyorum. Hızlı ve düşüncesizce. Dikkatimin dağılmasına izin veriyor.

Emmanuel Badeau ve şüpheli bakışları. Dedektif Lotham ve düşmanca bakışları. Angelique'in arkadaşı Marjolie ve korku dolu bakışları.

Araştırmamın bu aşamasında kendi ifademi bilmiyorum.

Kafa karışıklığı mı? Merak mı?

Çalışmalarımın çoğu, kaynakların yetersiz olduğu veya zamanlarını boşa harcamak istemeyen eski kafalı polislerin bulunduğu uzak bölgelerde gerçekleşti. Ya da, dışarıdan gelenlerin başvurmasına gerek olmadığını düşünen kabile polisleri gibi. Boston, bir şehir olarak kesinlikle böyle değil, ancak yine de aynı savunmacı tavırların bir kısmı burada da geçerli.

Bir zamanlar iğneleyici yorumların acısını hissettim mi? Ya da dışlanmaktan, hatalı ya da aptal olduğumun söylenmesinden korktum mu? Bu kadar çok kişiyi kızdırdığım için suçluluk duydum mu? Eğer

, bu çok uzun zaman önceydi.

Çölün ortasında, asfaltın sıcaktan dalgalandığı açık bir yolda durdurulmadan önce, ilçe şerifi ve üç yardımcısı devriye arabalarından indiler ve yaklaşırken ritmik bir şekilde coplarını vuruyorlardı.

Bir tüfek atışı kiralık arabamın arka camını parçalamadan ve ben yana kayarak yoğun ağaçların arasına girmeden önce, daha fazla cam patladı, hava yastığı açıldı, burnum kırıldı.

Çılgılık atan amcam beni kız kardeşinin ön verandasından çekip, bana yumruk atıp, hepsinin benim suçum olduğunu haykırdıktan sonra, dizlerinin üzerine çöküp, altı yaşındaki yeğeninin bir daha eve dönmeyeceğini ve belki de ona bakıcılık yaptığı gece kendini sarhoş etmemesi gerektiğini söyleyerek ağlamaya başladı.

Anılar yakıcıdır. Şimdi çok fazla anım var. Bunlar değerli anlar değil, sürekli elime alıp zihnimde çevirdiğim yakıcı kömürler. Acı veriyorlar. Onları daha dikkatli inceliyorum. Daha derinden yakıyorlar. Daha fazlası için geri dönüyorum.

Paul, içmeyi bıraktıktan sonra bile bağımlı kaldığımı söyledi. Bunun tam olarak nasıl işlediğini anlamadığımı düşünüyorum. Ben benim şeytanlarımın ve şeytanlarım da benim. Bazı günler tüm konuşmayı ben yaparım, bazı günler ise canavarım tüm içkiyi içer, ama her gün hepsi benim.

İlk birkaç müşteri içeri girerken Viv uğultu ve el sallayarak gelir. Müşterilerimin çoğu bana temkinli bakışlar atar. En azından şu anda odadaki tek beyaz kişi benim. Ama alkol servisine devam ederim ve saatler hızla ilerledikçe, ben sorunsuzca fiçı bira doldurup, shotlar döküp, limon dilimleri eklerken herkes rahatlar. Viv'e yemek fişlerini teslim ediyorum, masalardan bekleyen tabakları alıyorum. Stoney ve ben, o mutfak ile ön tezgah arasında zamanını bölüştürürken, parmaklarımızla kolay bir şifre sistemi kullanmaya başlıyoruz.

Kolay bir happy hour'dan, hareketli bir akşam yemeği telaşına, iş gecesi saat 10'da başka gidecek yeri olmayan geç saatteki yerli müşterilere hızla geçiyoruz. Kirli bardakları içeren bir tepsiyi geri götürüp, geniş paslanmaz çelik lavabonun dibine koyup, üzerlerine buharlı sıcak su döküyorum.

Sonra bara geri dönüp bir sonraki içki siparişini bekliyorum.

Dedektif Lotham önümde oturur. Gri takım elbise giymemiştir, geniş göğsünü saran kot pantolon ve lacivert kazak giymiştir. Demek görev dışındadır.

Bana bakıyor. Dost mu düşman mı? Hâlâ bu konuyu tartışıyor. Bu da daha fazla eğlence zamanı demek.

"Ne alırsınız? Durun, tahmin edeyim: sek burbon." Kaşlarını çattı. "Tanrım, hayır."

"Corona?" O tip birine benzemiyordu ama.

"RumChata."

"Ciddi misin?"

"Buralarda gerçek erkekler rom içer."

Kafamı sallayıp, basit beyaz şiseyi uzattım. Bu akşama kadar bu likörü hiç duymamıştım. Şimdi ise, bunun için birçok sipariş aldım. Bana Karayipler versiyonu Baileys'i hatırlatıyor, ancak rengi daha açık ve tarçınlı pirinç pudingi gibi kokuyor. Mutfakta dolaşırken Viv'e bu likör hakkında sormuştum. Crémas, Noel zamanı ve o zamana kadar zam istesem iyi olur diye karamsar bir şekilde mırıldanmıştı.

Şimdi yarım bardak çıkarıyorum, içine buz koyuyorum, beyaz alkollü tatlılığı döküyorum ve dedektife doğru itiyorum.

"Büyük adama bir kız içkisi. Hemen dönerim." Barın diğer ucuna gidip bir müşteriye su dolduruyorum, üç müşteriye de taze bira dolduruyorum. Hareketlerimi rahat tutuyorum, yüzüm güler yüzlü ve Dedektif Lotham'ın bakışlarının sırtımda delik açtığını hissetmiyormuş gibi davranıyorum.

Köşedeki masadan bir el sallama geliyor. Çok iyi vakit geçiriyor gibi görünen üç yaşlı beyefendiden üç hamburger siparişi almak için masaya doğru yürüyorum. Bana en yakın olanı beni yanına çağırıyor. "Viv'in bahsettiği yeni kız sen misin?" Gri sakalları, parlak kahverengi gözleri ve yaramaz bir gülümsemesi var. Eminim ki eskiden çok çılgın biriydi. Ve o gün belki de dündü.

"Ben yeni kızım," diye onayladım.

"Mmm-hmm. Bak ne diyeceğim, kızım. Viv sana sorun çıkarırsa, beni bul. Onu yola getiririm."

"Viv mi? Beni Viv'den korumayı mı teklif ediyorsun?"

"Aynen öyle. Bazen küstah olabiliyor. Otoriter de. Ben bilirim, ben onun ağabeyiyim."

"Öyle mi?"

"Albert."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Albert. Ama korkarım ki açık konuşmam gerek: İkimiz de biliyoruz ki sen Viv'e rakip olamazsın. Yine de teklifin için teşekkürler."

Adamın arkadaşları masanın karşısında kıkırdıyor. Müşterimin gülümsemesi genişliyor. Test ne olursa olsun, görünüşe göre geçtim. Veda ederken göz kırpiyorum, sonra sipariş fişini Viv'e veriyorum ve ona, ağabeyi Al dahil olmak üzere bir masa dolusu hayranı olduğunu söylüyorum.

O sadece gözlerini devirir ve bir kova daha patates kızartması getirir. Yağlı buhar cildimi kaplamadan oradan kaçarım.

Bara geri döndüğümde, Lotham'ın içkisine neredeyse hiç dokunulmadığını fark ettim. Görünüşe göre, bir süre daha kalmayı planlıyor. Bar, gece kuşlarına kalmış durumda, acil olarak ilgilenmem gereken bir şey yok. Bostonlu polisin karşısındaki tezgaha dirseklerimi dayadım.

"Peki... dünyadaki tüm şehirlerdeki tüm cin barları arasında?"

Kısa bir süre gülümsedi. "Biraz zamanım vardı, bir içki içmek istedim."

"Gerçekten mi? Bence yeni kız senin bölgede dolaştığı için hala kızgınsın."

"Konuşmamızdan sonra okulu terk etmedin."

"Edeceğim demedim."

"Öğrencilerle konuştun. Kyra ve Marjolie ile."

"Sarı kurdelelerini beğendim."

Dedektif Lotham RumChata'sından bir yudum alır. Bardağı masaya koyup nefesini verdiğinde, nefesi tarçın kokar.

Koyu renk gözleri, kalın kaşları ve yıpranmış yüz hatları var. Burnu kesinlikle kırılmış, muhtemelen birkaç kez, ve kulağının bir parçası eksik, sanki biri onu ısırması gibi. Orada bir hikaye var, şüphesiz. Yüzündeki bu özelliği seviyorum. Orada bulunmuş, bunu yaşamış birinin yol haritası gibi. İlginç.

İçki içtiğim günlerde, gecelerimi sarhoşken tanıştığım insanlarla geçirdim. O zamanlar bile benim için önemli olan seks değildi, ki genellikle beceriksiz ve unutulabilir bir olaydı. Sonrasındaki sessizliği severdim. İkimiz de konuşmadığımız zamanları. Sadece göğüslerin inip kalkması, kalp atışlarının yavaşlaması. Pişmanlıktan hemen önce gelen o kısa, geçici an. Vücudundaki terin kokusunu alabildiğin, şimdi başka birinin teriyle karıştığı ve nasıl bu kadar kopuk kalabildiğini tekrar merak ettiğin an. Sanki o kollar senin kolların değilmiş, bacakların senin bacakların değilmiş, vücudun başından beri senin vücudun değilmiş gibi.

Dedektif Lotham gibi bir adamı seks için odama davet etmezdim. Ama şimdi bile, çiğnenmiş kulağının çizgisini, yıpranmış çene hattını izlemek hoşuma giderdi.

Ayağa kalkıp aramıza mesafe koyuyorum, sonra kendime bir bardak su doldurup içiyorum.

"O'Shaughnessy'e verdiğin isimleri aradım," diyor Lotham rahat bir tavırla.

"Ve?"

"Seni övdüklerini söyleyemem, ama gerçek bir polis gibi görünüyorsun. Yani, deneyimsiz, eğitimsiz bir sivilin olabileceği kadar gerçek."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Maddi ödül ya da basının ilgisi peşinde değilim." Otomatik olarak titriyorum. "Basın umurumda değil."

Lotham kendini durduramadan başını sallar, sonra sanki onu benimle ortak bir noktamız varmış gibi kandırmışım gibi surat asar.

"İyi bir dedektif misin?" diye soruyorum

Lotham'a. O yemi yutmuyor.

"Bence öylesin. Sen ve BPD, isteyebileceğin tüm imkanlara sahipsiniz. Benim elde edebileceğimden çok daha fazla bilgiye erişiminiz olduğunu söylemeye gerek bile yok. Örneğin, Angelique'in erkek arkadaşı olup olmadığını öğrenmek için Marjolie ve Kyra ile görüşmek zorunda kaldım. Oysa sen, Angelique'in telefonunu inceleyerek, dizüstü bilgisayarını arayarak, sosyal medyasını tarayarak her ayrıntıyı biliyorsundur. Yine de bu gece, iki arkadaşının bana anlattıklarını öğrenmek için uğradın. İlginç."

Onu itiyorum. Barın aşağısına gidip yeni içki siparişlerini alıyorum, hesabı kapatıyorum.

Geri döndüğümde, Dedektif Lotham içkisini biraz daha yudumlamış. Bu sefer, numara yapmaya zahmet etmiyor.

"Marjolie ve Kyra ne dedi?" "Ben sana benimkini gösteririm, sen de bana seninkini gösterir misin?" Kalın kaşlarından biri yukarı kalktı.

"İkimiz de bunun evet anlamına geldiğini varsayalım." Dirseklerimi tezgahın üzerine koyuyorum. "Angelique'in hayatında, kaybolmadan önceki yaz bir değişiklik oldu. Okula daha... kendine hakim, mesafeli, dalgın bir şekilde döndü. Kyra bunun bir erkekle ilgili olduğunu ve cinsel bir ilişki kadar ciddi olduğunu düşünüyor. Marjolie aynı fikirde değil, ama bunun nedeni, en yakın arkadaşının böyle bir sırrı saklamış olmasının onu incitmesi."

"Onlarla ne kadar konuştun?"

"Öğle molası bitmeden beş, sekiz dakika." "Ve sana arkadaşlarının cinsel yaşamlarını anlattılar mı?"

"Kızlar arası sohbet olarak düşün. Gördün mü, sivil bir dedektif o kadar da kötü değil." Lotham içkisini sertçe yudumladı.

Sıra bende: "Angelique'in metin mesajlarının kopyaları olduğuna eminim, ama Snapchat ne olacak? Çoğu genç, ebeveynlerinin meraklı gözlerinden uzaklaşmak için bunu kullanıyor. Gizli olduğunu, mesajların kaybolduğunu falan düşünüyorlar herhalde. Ama öyle mi? Okunduğu anda kaybolan bir mesajı geri getirebilir misiniz?"

"Polis Snapchat bilgilerini alabilir."

"Nasıl?"

"Mesajlar en yakın sunucudan geçer, sunucu verileri yakalar."

"Peki, insanlar telefonlarını her yerde kullanırken hangi sunuculara erişileceğini nasıl bilebiliyorsunuz?"

"Ev, okul ve iş yerine en yakın alanlardan başlamak asla kötü bir fikir değildir. Her şeyi elde edemezsiniz, ama yeterince elde edersiniz."

"Peki ya bir uygulamada gönderilen mesajlar? Instagram veya bazı özel mesajlaşma uygulamaları gibi."

"Arama emirleri bunun için var."

Kafamı sallıyorum. Mantıklı. Her yeni iletişim aracı, o iletişim biçimini yakalamak için yeni bir yol getirir. "Tamam. Diyelim ki, soruşturma başladıktan bu yana on bir ay geçti. Şimdiye kadar arama emri sonuçlarını, sunucu verilerini, cep telefonu dökümünü elde ettiniz."

"Apple tarafından kilidi açılan bir şey söz konusu değilse. O durumda hala mahkemedeyiz."

Gülümsüyorum. "Dostum, sen tam bir baş belasıydın. Söylesene, arama emirleriyle elde edilen ve çeşitli sunuculardan kurtarılan tüm bu yeni bilgiler, davayla ilgili ilk teorini doğruladı mı, yoksa tamamen değiştirdi mi?" Gözlerine bakıyorum. "Hala Angelique'in cuma gecesi gizemli bir sevgilisiyle buluşmak için kıyafet değiştirdiğini düşünüyor musun?"

Lotham gülümser. İçkisini yudumlar.

Bu soruya cevap vermeyecek ve ikimiz de bunu biliyoruz. Sorun değil. İsteyerek ya da istemeyerek, bana bir iyilik yaptı, çünkü hangi bilgilerin olduğunu bilmek işin yarısıdır. Polisin aldığı bazı raporların kopyalarını Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası gibi şeyler aracılığıyla talep edebilirim. Bu durumda, bu muhtemelen işe yaramayacaktır. Ama Angelique'in teyzesi Guerline'e de kopyalarını isteyip istemeyeceğini sorabilirim. Çoğu aile, polisin perde arkasında ne yaptığını bilmez ve karanlıkta bırakılmaktan dolayı hayal kırıklığına uğrar. Yani, belirli bir belgeyi istemeleri yönündeki önerim neredeyse her zaman anında sonuç verir, ama beni nefret eden polislerin sayısı da artar.

"Erkek arkadaşını düşünüyorsun," diyorum şimdi. "Yüzündeki ifadeden, Kyra ve Marjolie'nin bana anlattıklarının senin için yeni bir haber olmadığını anlayabiliyorum. Muhtemelen mesajları okumuş, fotoğrafları gözden geçirmişsindir. Tanrım, saatlerce süren

gençlik dramını izlemek zorunda kaldın. Çocuklar her şeyi telefonlarında saklıyorlar."

Dramatik bir etki yaratmak için bir ara veriyorum. "Angelique hariç. Çantasındaki telefon onun *gerçek* telefonu değildi. Yedek bir telefonu var, muhtemelen ucuz bir kullan-at telefon. Gerçek hayatı orada geçiyor, bu yüzden ebeveynlerinin onayladığı modeli geride bırakmaktan çekinmedi."

Karşımda Lotham dudaklarını inceltir, burun deliklerini genişletir. Bütün öğleden sonra bu düşünce üzerinde çalıştım. Lotham'ın ifadesine bakılırsa haklıyım. Ama bu bizi nereye götürüyor?

Aklımda başka bir düşünce var. Daha üzücü, daha ciddi bir düşünce. Dedektif Lotham'ın gerçekte neden burada olduğu. Çünkü o da, neredeyse bir yıl sonra gerçeğe hiç yaklaşmadığını anlıyor. Ve bu durumdan rahatsızlık duyuyor — hem gördüklerinden hem de göremediklerinden. Benim bu işe karışmamı istemiyor, hiçbir dedektif bunu istemez. Ama aynı zamanda... Ya benim beceriksizliğim bir şeyleri yerinden oynatırsa?

Dedektif Lotham beni onaylamıyor. Ama aynı zamanda çaresiz. Ve her iyi dedektif gibi, beni bir kaynak olarak kullanmak için beni sevmesi gerekmediğini biliyor.

Bardan tekrar uzaklaşıyorum, dikkatimi çekmeye çalışan müşteriye başımı sallıyorum. Ayağa kalkmışken, Viv'in hamburgerlerini flört eden üçlüye götürüyorum, üç hamburgerin de özel sosuyla süslendiğini fark ediyorum — aile bağlantıları işe yarıyor. Yeni boşalan iki masayı siliyorum. Yıpranmış bulaşık bezimle yüzeyi ovma bana düşünmek için daha fazla zaman veriyor.

Saat on birden sonra. Sadece yarım düzine müşteri ve kapanışa kırk beş dakika kaldı. Bara ve Lotham'ın karşısındaki yerime geri dönüyorum.

"Memur O'Shaughnessy, bu bölgedeki çete faaliyetleri konusunda beni uyardı, onlarca kişi tek bir gayrimenkul için öldürmeye hazır. Deneyimsiz ve eğitimsiz bir şekilde aslanların inine girmeden önce, kendim de biraz araştırma yaptım. Birkaç yıl önce yerel bir vaka vardı. Bir çete, rakibini öldürmek için onu dışarı çekmek zorundaydı. Ama yüzleri, kız arkadaşları çok tanınıyordu. Bu yüzden çete faaliyetleri geçmiş olmaya yeni bir kız buldular ve kadınlardan biri onunla arkadaş oldu. Birkaç ay sonra, yeni arkadaşının isteği üzerine, o kız rakibini parkta buluşmaya davet etti. O da geldi... Sonrasını istatistikler anlatıyor."

Lotham'a başımı eğdim. "Angelique bu tür bir plan için iyi bir hedef olurdu. Utangaç, sessiz bir kız, aynı zamanda masum ve güzel. Belki arkadaşlık kurdu, belki tehdit edildi, ama her ne sebeple olursa olsun, kontrolü dışındaki bir duruma düştü."

"O davayı hatırlıyorum." Lotham başını sallar. "Kısa bir süre sonra bir misilleme saldırısı oldu. Üç kişi daha öldürüldü."

"Ama eğer öyleyse," diye düşünürüm, bir kez daha ona yaklaşılarak, "neden olay bittiğinde eve gelmedi? Daha kötü bir şey olmadıysa tabii? Senin dediğin gibi, bir silahlı saldırının ardından misilleme amaçlı bir silahlı saldırı mı oldu? Ama o durumda, olay yerine bir sürü polis gönderilmiş olmalı ve içlerinden biri Angelique'i görmüş veya onun hakkında bir şeyler duymuş olmalı."

"Doğru. Ayrıca, bu senaryoda başka bir sorun daha var."

"Anlatın."

"Çete üyeleri uçmaz."

Bir saniye düşündüm, sonra anladım. Angelique yeni arkadaşlarıyla ve/veya çete üyeleriyle buluşuyorsa, videoda bir görüntü olması gerekirdi. Belki kameralar Angelique'in buraya geldiği veya oradan geçtiği anı kaçırmıştır. Ama onun mahallenin derinliklerine doğru, mahalleleri ve parkları geçerek, ister yürüyerek, ister metroyla, ister arabayla... Bir yerlerde bir kamera onun görüntüsünü yakalamamış olması imkansız. Şimdiye kadar, Dedektif Lotham'ın tüm olası video kayıtlarını onlarca kez kişisel olarak izlememiş olması beni şaşırtmaz. Ben de bunu yaptım, haritaları tekrar tekrar inceledim.

Lani Whitehorse'u bu şekilde buldum, çünkü sonunda göl, kabile polisi çamurda lastik izi olmadığını veya kıyı boyunca kazayı gösteren ve su arama masraflarını haklı çıkaran ezilmiş çalılar olmadığını söylese de, onun gidebileceği tek yerdi. Neden böyle olduğunu ya da eski bir Chevy'nin neden hiçbir iz bırakmadan keskin bir virajdan 30 metre ötedeki göle girdiğini bilmiyorum. Belki de her şeyin anlaşılması gerekmez.

Tabii ki, Angelique'in durumunda başka bir korkunç, berbat senaryo daha var.

"Seks ticareti," diye mırıldanıyorum. "Masum kızlar genellikle bu hayata çekilir. Angelique de bu tür bir hedefin tanımına uyuyor. Yani belki de hayatındaki yeni erkekle randevuya çıkacağını düşünmüştü, ama..." Omuz silkiyorum. "Eve hiç dönmedi."

Lotham hemen cevap vermez. İçkisini çevirerek, beyaz likörün buz parçalarını kaplamasını izler. "Boston'da insan kaçakçılığı birimi var. Gizli muhbirlerle ulaşabilir, tüm yerel seks hizmetleri sitelerinde yüz tanıma sistemi çalıştırabilir, Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi ile işbirliği yapabilirler. Fuhuş artık sokaklarda yapılan bir iş değil. Her şey gibi dijital ortama taşındı. Müşteriler

giriş yapar, 'menüyü' inceler, sipariş verir. Kesinlikle iğrenç bir durum, ama siber teknolojiyi kullanarak çok daha geniş bir alanı kapsayabilmemizi sağlıyor. İnsan kaçakçılığı biriminin bildirecek yeni bir şeyi olmadığını söyleyelim."

Stoney, her zamanki yıpranmış kot pantolonu ve mavi keten gömleği ile barın ucunda belirir. Saatine bakar. Benim sayımla gece yarısına iki dakika var, ama görünüşe göre ona göre yeterince yakın, çünkü yumruğuyla bara üç kez sertçe vurur.

Son çağrı. Müşteriler içkilerini bitirir, ayağa kalkar, hesaplarını öder. Tek tek. Sonunda sadece Dedektif Lotham kalır. Stoney ona bir bakış atar, korkulacak bir şey olmadığına karar verir gibi görünür, sonra mutfağa çekilir.

Esniyorum. "Temizliğe yardım eder misin?" diye soruyorum, kirli bardakları istiflemeye başlıyorum. "Seni anlamaya çalışıyorum."

"Keşke biri bunu yapabilse."

"Sen gerçekten para için çalışmıyorsun."

"Ve bu tür pervasızca davranışlardan vazgeçmek mi?"

"Kelimenin tam anlamıyla bir yerden bir yere, bir davadan bir davaya koşuşturup, hiç dinlenmeden, hiç hayatın olmadan, sevdiklerinle vakit geçiremeden mi? Ne yani, modern zamanların silahşörü gibi mi?"

"Evet, ortada çok fazla açık kayıp vakası var. Hayatımın geri kalanında şehirden şehire, soruşturmadan soruşturmaya seyahat edebilirim, ama yine de bu sayıyı azaltamam."

"Neden?" Lotham içkisini bitirir. Tabureden kalkar, barın etrafından dolaşarak tam karşımda durur. Gözleri artık o kadar donuk değildir. Koyu, derin ve sonsuzdur. Gerçekten bilmek istiyor. Keşke cevabı bilsem.

"Bence Kyra ve Marjolie haklıydı," diye mırıldanıyorum. "Angelique bir erkekle tanışmış olsaydı, onlara söylerdi. Belki teyzesi ve erkek kardeşine değil, ama en yakın iki arkadaşına? Onlar bilirdi. Ama büyük olasılıkla, biriyle tanışmıştı. Ve bir genç kız, en yakın arkadaşlarına hemen tanıtmaktan çekineceği türden biriyle mi tanışmıştı?"

"Daha yaşlı bir erkek mi?"

"Ya da yeni bir kız arkadaş. Angelique için iyi olabilecek, ama arkadaş grubu için tehdit oluşturabilecek biri. Genç kızlar bu tür değişiklikleri her zaman iyi karşılamazlar."

Lotham beni dikkatle inceliyor, hala içimi dışıma çıkarmaya çalışıyor, böylece tüm mekanizmayı anlayabilecek. Beni harekete geçiren şeyi tam olarak görebilecek.

Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama o hâlâ sinirli ve ben de eskisi gibi, düşüncelerim karmakarışık, cildim titriyor, endişem uçuyor.

Geri adım atıyor. Uzaklaşıyor. Kapıya doğru yöneliyor.

Onu takip ederek arkadan kilitlenmeye hazırlanıyorum. Barın ötesinde, sokak ı ışık ve gölge havuzlarıyla kaplı. Hava daha soğuk, yaya trafiğı seyrek, başlarını eğip ayaklarını hızlıca sürükleyen gezginler var.

"Angelique'in dünyasındaki potansiyel yeni arkadaşlarına ve kayıp kontrollü telefonuna odaklanacağım," diyorum Lotham'a, o geceye adım atarken.

"Massachusetts'te on sekiz yaşından küçükler ön ödemeli cep telefonu satın alamazlar." "Bu, daha önce hiçbir genci durdurmadı."

Kafasını salladı, ısrarımdan açıkça rahatsız olmuştu ama şaşırmamıştı. "Dışarıda dikkatli ol. Kötü şeyler olabilir, gündüz vakti bile."

"Gün ışığını beklediğimi düşünmen çok tatlı."

Lotham hala şok içindeyken kapıyı kapatıp sürgüyü çekiyorum. Son bir el sallama, sonra bir sonraki macerama başlamadan önce temizliğı bitirmek için bara geri dönüyorum.

BÖLÜM 9

Daha fazla insan kilise bodrumlarında ucuz kahve içerek vakit geçirseydi, dünya daha iyi bir yer olurdu. Birçok insan, iyi geçinmek için aynı inançları paylaşmamız gerektiğini düşünür. Benim deneyimime göre, aynı korkuyu paylaşmak çok daha etkili bir stratejidir.

Cemaat kilisesinin merdivenlerinden aşağı indiğimde, biraz nefesim kesilmişti. Arkada, ortamı görebileceğim bir yer bulup katlanır metal bir sandalyeye oturdum. Daha önce oturduğum pek çok oda gibi, bu odada da ticari sınıf halı, asma tavan ve çocukların resimlerinin ve çerçeveli İncil ayetlerinin bir arada bulunduğu duvarlar vardı. Oda kahve ve küf kokuyordu.

Bir kez daha, odadaki tek beyaz kişi benim. Ancak burada, yabancı etiketi üzerinden kurtulabiliyorum. Bu odada ırk, cinsiyet, yaş, etnik köken, gelir seviyesi gibi şeyler önemli değil. İlginçtir ki, din de önemli değil. AA, Tanrı ilkesine dayalı olarak kurulmuş olsa da, yıllar içinde kullandığı dil, daha genel bir yüce gücü tanımak için gelişmiştir. Ne dersiniz deyin, ateistler bile bir tür maneviyata sahiptir. Önemli olan, hepimizin alkol sorununuz olduğunu kabul ettiğimiz için burada olmamızdır. Ayık kalmak istiyoruz ve bu konuda, bunu başarmak için yardıma ihtiyacımız olduğunu anlıyoruz.

Diğer AA üyeleri de selam vermek için başlarını sallıyor, hoş geldin demek için elini uzatıyor. Ordu ceketli yaşlı bir savaş gasisinden, tişört giymiş genç bir siyahi çocuğa, hala aşçı önlüğünü katlayan bir kadına kadar. Toplantı başlamadan önce birbirimizi tanıtıyoruz. Tüm isimleri hatırlamak veya tüm aksanları anlamak benim için zor, ama içtenlikle gülümsüyorum. Bir başka temel ilke: Herkes hoş karşılanır ve biz herkesi hoş karşılarız. Biz silah arkadaşlarıyız, düşmanla ortak bir mücadele veriyoruz. Ve bu gece, savaşın dehşetini paylaşmak ve birbirimizi bir sonraki savaş günü için desteklemek için bir araya geldik.

Alçakgönüllülükte güç vardır. Bu, öğrenmek zorunda kaldığım en zor derslerden biridir. Bu odadaki diğer ruhlar gibi, ben de dengesiz bir zeminde yaşıyorum. Her an bir seçimdir ve tüm iyi seçimlerime rağmen, tek bir hata yaparsam yolculuğuma yeniden başlamak zorunda kalırım. İki kez nükseden biri olarak, kibirli veya ihmalkar olmayı göze alamayacağımı herkesten daha iyi biliyorum. Nereye gidersem gideyim, bu toplantılar, bu grup, bu aslında yabancı olmayan yabancılar, hayatta kalmamın anahtarı.

Toplantıların farklı odak noktaları vardır. Bu toplantı broşürde Big Book olarak listelenmişti, yani sırayla yüksek sesle okuyup ardından tartışacağız. Bu devasa kitabı kaç kez okuduğumu sayamadım ama bu format hala en sevdiğilerimden biri. Seksen yıl önce yazılmış ve bugün hala yankı bulan kelimeleri yeniden okumak insana huzur veriyor. Omuzlarımdan gevşediğini, göğsümdeki baskının azaldığını hissedebiliyorum. Sonunda kendi halkımla birlikteyim, on iki genç-yaşlı-siyah-beyaz-zengin-fakir-dindar-ateist sarhoş.

Yaşlı bir beyefendi baş masada oturuyor. Uzun süredir burada olan biri gibi görünüyor. Fransız aksanlı İngilizceyle daha da güzel gelen Serenity Duası ile başlıyoruz, ardından toplantı moduna geçiyoruz. Sesim biraz titriyor olsa da sırayla yüksek sesle okuyorum. Büyük Kitabın başında, hastalığın gerçek doğasını ve alkolik zihninde yatan korkunç ihaneti anlatan bölümdeyiz.

Buna yürekten katılıyorum. Zihnim, her an dikkat etmem gereken hain bir canavar. Eskiden oynadığım tüm o düşünce oyunları: Bir içkiye ihtiyacım var, bir içkiyi hak ediyorum, sadece bir tane içip duracağıma yemin ederim.

Dedikleri gibi, deli, üzgün ya da mutlu. Yalnız olduğumuz için içeriz, aşık olduğumuz için içeriz. Uyumak için içeriz, uyanmak için içeriz.

İçiyordum çünkü bu beni canlı hissettiriyordu. Sonra içiyordum çünkü artık yaşamak istemiyordum.

Şimdi burada oturuyorum. Her gün bir gün.

Bana göre toplantılara katılanlar iki gruba ayrılıyor: hikayelerini paylaşarak rahatlayanlar ve başkalarının kendi hikayeleri olabilecek hikayelerini dinleyerek rahatlayanlar. Ben ikinci gruptayım. Tartışma sırasında nadiren konuşurum veya kendi yolculuğumu anlatırım. Ancak başkalarının hikayelerini dinlemeyi gerçekten çok seviyorum. Hepimizin farklı ve aynı zamanda benzer olduğu yönleri.

Bu gece, hastalığın doğası, alerji, ya da ne dersiniz deyin, kendi hayatımdan klasik hikaye unsurlarını fark ediyorum. Ailede alkolizm mirası. Bir ebeveynim kronik alkolikti, diğer ebeveynim ise kronik bir destekçiydi. Lise yıllarının o garip, endişeli dönemine girmiş, kim olduğumu ve nereye ait olduğumu bilmiyordum ve sonuç olarak o partide bir bira içtim ya da boarding the school otobüse binmeden önce ebeveynlerimin içkisini çaldım. O sihirli eritici his hemen

hemen ardından gelen. Neredeyse ilkel bir tanıma hissi. Bunu seviyorum. Bunu istiyorum. Buna *ihtiyacım var*.

Şimdi bile, o ilk birkaç içkiyi özlemle hatırlıyorum. İlişkinin ne kadar zehirli ve istismarcı hale geleceğini fark etmeden önceki, aşkın o mutlu ilk günleri.

Asker adam dibe vurma hikayesini paylaşıyor. Karısı onu sokağa atmış, çocukları telefonlarına cevap vermemiş. Aylarca sokaklarda uyuyarak geçirmiş, ta ki başka bir gazi onu bulup hastaneye götürerek detoks programına başlatana kadar. Odadaki diğerleri de başlarını sallıyor.

Ben dibe vurmadım, ama bir dizi dalga gibi çöktüm — düşük, daha düşük, en düşük. Yirmili yaşlarımda, tüm yaşam tarzım alkol etrafında dönüyordu. İçmek için yaşıyordum ve yaşamak için içiyordum. Çoğunlukla neon ışıklar ve kulaklarımda çınlayan garip, iğrenç kahkahalarla ilgili karanlık, döngüsel anılarım var. Ayıldığımda, o kahkahanın kendiminki olduğunu fark ettim, tabii ki yine içmeye başladım.

Sonra Paul ortaya çıktı. Elini uzattı. Beni kurtarmayı teklif etti.

Başlangıçta bu yeterliydi.

Sonra, kimse seni kendinden kurtaramayacağı gerçeğini acı bir şekilde öğrendim.

Toplantı bir saat sürer. Her birimiz bir dolar çıkarır, sepete atar ve ayağa kalkarız. Bunun bir Rab'bin Duası grubu olup olmadığını merak ediyorum. Geleneksel toplantılar bununla biter, ancak giderek daha fazla grup bundan uzaklaşıyor. Bu geleneksel bir grup. Sağımdaki yaşlı siyahi kadının elini tutuyorum, solumda ise hala tanımadığım bir aksanı olan bir taksi şoförü var. Birlikte sözleri okuyoruz ve ben bu anı, komşumun elinin benim elimi tutuşunu hissetmeye odaklanmak için kullanıyorum, bu saatin önemli olduğunu, ayık kalmamın buna değer olduğunu kendime hatırlatmak için. Hepimizin buna değer olduğunu.

Toplantı sona eriyor. Kitapları istiflemeye, kahve fincanlarını toplamaya yardım ediyoruz. Ordu gazisi kahve hazırlama görevini üstlenmişti. O krema ve şekeri kaldırırken, ben de kahve makinesini yıkamak için yanına gidiyorum. Adı Charlie. Birlikte temizlik yaparken kendimi tekrar tanıtıyorum ve bu bölgeye yeni taşındığımı açıklıyorum.

Toplantı lideri yanımıza geliyor. Elinde iki broşür ve yırtık bir defter kağıdı var.

"Günlük toplantıların listesi," diyerek yeşil broşürü bana uzattı. "Yaklaşan AA etkinlikleri hakkında daha fazla bilgi." Mavi broşür.

Ellerimi kağıt havluyla silerken iki broşürü de dikkatle incelerim. Büyük şehirlerin güzel yanı, AA üye sayısının fazla olmasıdır. Eski yaşadığım yerde bu kadar çok seçenek yoktu. Özellikle gece yarısı

gece yarısından sonra işten çıkan ve eve gitmeden önce desteğe ihtiyaç duyan restoran sektöründe çalışanları hedefleyen toplantılar.

"Arnold," diyor adam, elini tekrar uzatarak. Bol bol tanışma, AA'nın yaşam tarzıdır. Hepimiz kalabalıkta kaybolmuş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliriz.

"Frankie. Telefon listesi için de teşekkürler." Defteri kaldırıyorum.

"En üstteki benim. Üçüncüsü Charlie'nin." Veteriner bana başını sallar. "İkincisi, Ariel." Şef önlüğü giyen kadını işaret eder. Kadın elimi sıkmak için yanıma gelir.

"Bir şeye ihtiyacın olursa..." Arnold telefon listesini işaret ederek, onu kullanmaktan çekinmemem gerektiğini belirtir.

"Teşekkür ederim," diyorum ve içtenlikle söylüyorum. On gün, on ay, on yıl, bir sonraki arzusun ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz ve o anlarda, tek bir bağlantı her şeyi değiştirebilir.

İlişkimiz bittikten sonra bile Paul'u sık sık arardım. Sabahın birinde, ikisinde, üçünde. Saatin önemi yoktu.

Onun numarasını çevirirdim. Telefonu kulağıma dayardım. Çalma sesini dinlerdim, ardından karşı tarafta birinin telefonu açtığını duyardım.

Konuşmazdı. Konuşmasına gerek yoktu. Benim olduğumu biliyordu, tıpkı benim onun olduğunu bildiğim gibi.

Sessizce yan yana uzanırdık. Nefes alıp verme sesine odaklanırdım, sanki hala birlikte olduğumuz günlerde avucumun içindeki kalp atışları gibi hissederdim ve gecenin ortasında kendimi ona bastırırdım, bedenimin, düşüncelerimin, akıl sağlığımın parçalanmasını engellemek için.

Dakika dakika. Yeterli olana kadar.

Sonra telefonu kapatır ve tekrar ayrılırdık.

İki hafta önce, Lani Whitehorse'un cenazesinden sonra, işim bittiğinde ve hedefime ulaştığımda, ucuz motel odamdaki yatakta uzanmış, tüm boşluğu ve üzüntüyü üzerimde hissederken, onun numarasını tekrar arardım.

Ama bu sefer karşı tarafta sessizlik yoktu.

Bu sefer bir kadın telefonu açtı. "Bunu durdurmalısın" dedi. Sonra, kaba olmayan bir şekilde, "Yardıma ihtiyacın var" dedi.

Telefonu kapattım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Sonra cenin pozisyonuna kıvrılıp ağlamaya başladım.

Gerçek böyle olabilir.

"Hey," diyorum şimdi, önümdeki üç kişiye hitap ederek. "Yeni bir telefon almam lazım. Basit ve ucuz bir şey, kullan-at telefon gibi. Nereye gidebileceğimi biliyor musunuz?"

"Köşede bir T-Mobile var," diyor Ariel. Hafif bir ceketini ilikliyor.

"Pahalı gibi."

Arnold hiçbir şey söylemiyor, ama veteriner Charlie başını sallıyor. Onun olacağını tahmin etmişim. Bağımlıların satıcıları nasıl tespit edebildikleri ilginç. Karakterleri çok iyi değerlendiririz. Sadece bize kendimiz hakkında soru sormayın.

Arnold ve Ariel merdivenlere doğru ilerlerken, ben Charlie ile geride kalırım.

"Ne kadar ucuz arıyorsun?" diye soruyor Charlie, ışık anahtarına doğru ilerlerken. "Çok ucuz. İşe yeni döndüm, bu yüzden param çok az."

"Rekreasyon merkezinde gönüllü olarak çalışıyorum," diyor Charlie, ışıkları kapatıp beni merdivenlere doğru yönlendirirken. "Çocukların mesai sonrası telefonlarından bahsettiklerini duydum."

"Mesai sonrası mı?"

"Mesai saatleri bittikten sonra. Mobil operatörlerin önünde bir iki kişi bekliyor olacak. Eski telefonları ve yeni SIM kartları var. *Eski* telefonlar diyorum. Kapaklı telefonlar, o tür şeyler."

Başımı sallıyorum.

"Birçok çocuk bunları alır. Bir veya iki ay boyunca, tanesi on, yirmi dolara kullanabilirler."

Eğer ben, sınırlı parayla gizli bir hayata atılan bir genç kız olsaydım, bu mükemmel bir fiyat olurdu diye düşünüyorum.

Sözlerimi alçak sesle fısıldar gibi söylüyorum. "Marco'yu mu sorayım, yoksa trençkotlu adamı mı arayayım?"

Charlie bana gülümsüyor. Sakalını seviyorum. Geniş yüzüne, iri yapısına çok yakışıyor. Mükemmel bir oyuncak ayı olurdu.

"Senin gibi küçük birinin etrafta soru sormaya dikkat etmesi gerekir. Bu çocukların bazıları kesinlikle bu işin içindeler."

Sanırım çete üyelerini kastettiğini düşünüyorum. Bu mantıklı. Yasadışı faaliyetler için ek fon.

"Tehdit etmiyorum," diye onu temin ederim. "İtibarını artırmak isteyen hiçbir çocuk, sıksa, orta yaşlı bir beyaz kadını rahatsız etmez. Açıkçası, bu çok utanç verici olur."

Charlie yine sırtıttı. "Haksız sayılmazsın, küçük hanım. Haksız sayılmazsın."

"Rekreasyon merkezinde mi çalışıyorsunuz?" diye soruyorum kiliseden çıkarken. Arkamızdan kapıyı kilitliyor.

"Haftada üç öğleden sonra gönüllü olarak çalışıyorum. Bu çocukları doğru yola sokmak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Hayatımın çoğunu burada geçirdim. İyi, kötü, çirkin her şeyi gördüm. Onların neler yaşadığını biliyorum."

"Angelique Badeau ile tanıştın mı hiç?"

"Kayıp kız mı?" Charlie durur, bana bakar. "Neden onu soruyorsun?"

"Olayı duydum. Merakımı çekti."

"Onu merkezin civarında gördüm," diyor Charlie yavaşça. "Ama bundan daha fazlasını bildiğimi söyleyemem."

"Uğrayıp etrafa bakabilir miyim?"

"Neden olmasın? En uygun zaman okul saatleri sonrası veya hafta sonu. Çocukları görmek istiyorsanız tabii."

Charlie beni inceliyor. Belki de kızlara rehberlik etmek, gönüllü olarak zamanımı ayırmak ya da gençlerle sorumlu içki içme konusunda konuşmak istediğimi umuyor. Ancak sorularımdan emin değil, içsel radarı açıkça harekete geçmiş durumda. Yalancılar diğer yalancıları çok iyi fark ederler. Yine de ısrar etmiyor. Belki bir dahaki görüşmemizde.

Şu anda kilisenin dışındayız, geniş bir caddede duruyoruz. Buradan Stoney's'e kadar sekiz blok yolum var. Bu caddelerin ilki sokak lambalarıyla aydınlatılmış, ancak kısa sürede karanlık bir tünele dönüşüyor. Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum. Ya şimdi ya da asla.

"Seninle yürüyebilirim," diyor Charlie.

Kafamı sallıyorum. "Gerek yok. Çok uzak değil ve birkaç numaram var."

Charlie bu konuda açıkça kararsız. Ama daha yeni tanıştık ve bağımlı olmanın bir parçası da sınırların önemini öğrenmektir. Onun işi kendine bakmak, tıpkı benim işimin kendime bakmak olduğu gibi. Bu şekilde ikimiz de daha iyi olacağız.

Sonunda omuz silkiyor ve ters yöne doğru yürümeye başlıyor. Onun önce gitmesine izin veriyorum, iri vücudunun karanlığa karışmasını izliyorum. Sonra çok daha hızlı bir tempoda yola çıkıyorum.

İlk blokta yaya yok. Sadece arabalar geçiyor, bazıları yavaşlıyor, bazıları hızlanıyor, hepsini kasten görmezden geliyorum. Işıklı bulvardan çıkıp, daha küçük, daha karanlık bir yerleşim caddesine giriyorum. Karanlıktan hiçbir gölge çıkmıyor. Etrafımda hiçbir ayak sesi yankılanmıyor.

Blok blok ilerlemeye devam ediyorum. Hedefime iki sokak kala, ileride dört kişi görüyorum. Ağaçların büyüdüğü bir arsanın köşesindeki bir ağacın yanında toplanmışlar. Kesinlikle erkekler, ama bunun dışında karanlık olduğu için başka bir şey ayırt edemiyorum. Dikkatleri birbirlerinde, ben diğer tarafa geçip aramızdaki mesafeyi artırırken beni fark etmiyorlar gibi görünüyor.

Bu grupta o kadar gizemli bir şey var ki, içgüdüsel olarak ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İçlerinden birinin pantolonu dizlerine kadar inmiş. Daha fazlasını görmek istemiyorum, ama gözlerimi de ayıramıyorum.

Sonra, uzaktaki bir verandanın ışııyla hafifçe aydınlatılan bir şey görüyorum. Adamın uyluğunun içine saplanmış bir iğne. Ardından adamın yüzünde coşkulu bir ifade belirliyor. Arkadaşları yaklaşıyor, biri sırasını bekleyerek iğneye uzanıyor.

Ben geçip gidiyorum. Onlar fark etmiyorlar bile. Sadece beş bağımlı, dördünün asla hatırlamayacağı kısa bir anı paylaşıyor.

Daireme varıyorum. Arkamdan kapıyı kapatıyorum. Çoraplarımı çıkarmayı unutmadan, sonunda yorgunluktan yatağa yığılıyorum.

Bir motorun düşük gürültüsü. Onu duyuyorum, ardından göğsümün üstünde ağır, sağlam ve sıcak bir şey hissediyorum.

"İyi geceler, Piper," diye mırıldanıyorum. Daha fazla gürültü.

Sonra ikimiz de tekrar uykuya dalıyoruz.

BÖLÜM 10

SABAH, PIPER bir kez daha yataktan kaybolmuş. Dünkü hatayı tekrarlamak istemediğimden, yatağın ucundan inip, mümkün olduğunca büyük bir adımla yere basıyorum. Pençeleri bana saldırmıyor. Yatağın etrafında dikkatlice dolaşarak mutfak alanına doğru ilerlerken, iki şeyi birden fark ettim: Su kabının yeniden doldurulması gerekiyordu ve eski parke zeminin ortasında iki tane bağırsakları çıkarılmış fare vardı. Viv şaka yapmıyormuş; Piper parasını hak ediyor.

"Bundan etkilenmem mi gerekiyor?" diye oda arkadaşşıma sesleniyorum. "Peki şimdi ne yapacağım? Cesetleri atayım mı? Kulakları kolye yapayım mı?"

Mutfak çekmecelerinden birinde plastik bir market poşeti buldum ve isteksizce onu kullanarak cesetleri topladım. Yine de ellerimde kahverengimsi kırmızı lekeler kaldı. Kesinlikle iğrenç. Kedim daha fazla yorum yapamadan hızla duşa girdim.

Saat 10. İşe gitmem için beş saatim var ve araştırmam gereken birçok yol var. Mesai sonrası cep telefonlarını takip etmek istiyorum, ancak bunun için boş bir akşam beklemem gerekecek gibi görünüyor. Artık durumu anlamaya başladığıma göre, aileye soracak daha fazla sorum var. Guerline'in Angelique'in odasını incelememe izin verip vermeyeceğini merak ediyorum, ta ki Angelique'in aslında bir odası olmadığını hatırlayana kadar. Ama yine de oturma odasında eşyaları falan olmalı.

Çoğu insan, mahremiyetin ne kadar büyük bir maddi lüks olduğunu fark etmez. Kişisel yatak odası, yalnız kalma zamanı, özel çalışma alanı... Bunların hepsi paraya mal olur. Angelique, kardeşinin sırası bittikten sonra, muhtemelen mutfak masasında yenilenmiş bir dizüstü bilgisayarda ödevlerini yaparken, ortak bir aile odasında uyuyordu.

Yani, sırlarını saklamak istiyorsa, bir günlük tutmak da fena bir fikir olmayabilir. Polis eşyalarını aramış olmalı; teyzesi ve kardeşi de. Ama bu noktada yeni bir bakış açısı fena olmaz.

Belki Guerline'i öğle arasında dairede buluşmaya ikna edebilirim? Bu durumda bu sabah rekreasyon merkezine gitmek için iyi bir zaman olur. Etrafta çocuk olmasa bile, orada çalışan personelle tanışmak faydalı olabilir, bazıları Angelique'in kaybolmadan önceki yazdan onu hatırlayabilir.

Denemeye değer.

Tenis ayakkabılarımı bağlayıp, zeytin rengi ceketimi giyip, merdivenlerden inip yan kapıdan dışarı çıktım.

Sabahın bir sonraki sürprizi beni bekliyor.

Okulu açıkça asan Emmanuel Badeau, beni sabırsızlıkla bekliyor.

"Sana göstereceğim bir şey var," diyor önsöz yapmadan, binanın yanından uzaklaşarak. "Ama teyzeme söyleme."

O, sırt çantasının fermuarını açıp yıpranmış bir dizüstü bilgisayarını çıkarmadan önce, evet ya da hayır diyecek vaktim yok.

Arkamı dönüp kapının kilidini açtım ve onu Stoney'nin barına götürdüm.

"Kız kardeşimi tanımıyorsun," diye başlıyor. "İnsanlar, o bir genç olduğu için aptal, salak ya da düşüncesiz olduğunu düşünüyor. O bunların hiçbirisi değil."

"Su ister misin?" diye soruyorum. "Kahve," diyor.

"Kaç yaşındasın, on üç mü?"

Emmanuel bana boş boş bakıyor. Görünüşe göre, on üç yaşında kahve içmek onun dünyasında şok edici bir şey değil. Mutfağa gidip bir demlik kahve yapıyorum, çünkü kesinlikle bir fincana ihtiyacım var, ona da dizüstü bilgisayarını açması için zaman veriyorum. Geri döndüğümde, ön kapıdan en uzak masada oturmuş, dizüstü bilgisayarının ekranına kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyor. Makine, bana pek sağlıklı gelmeyen tuhaf bir vızıltı sesi çıkarıyor. Boş boş dururken, ince aleti kaldırıp masaya vuruyor. Gıcırtı sesi kesiliyor. Yıpranmış kasanın etiketlerle kaplı olduğunu fark ediyorum. En sevdiği kahve dükkanlarından Haiti bayrağına, Red Sox'a kadar her şey var. Etiketlerden bir kişi hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Şu ana kadar, Emmanuel'in ortalama bir gencin ilgi alanlarıyla aynı ilgi alanlarına sahip olduğunu çıkardım.

"Krema, şeker?" diye soruyorum.

Cevap, hepsi olduğu ortaya çıktı. Emmanuel, fincanına kahve aromalı milkshake haline getirecek kadar ekstra malzeme döküyor. Titreyecek kadar sıcak kahveyi ilk yudumumu alıyorum ve Baileys eklesem de tadı daha iyi olmayacağını kendime hatırlatıyorum. Ya da Kahlua. Ya da belki RumChata bile.

Emmanuel, masanın benim tarafımdan ekranı görebileceğim şekilde dizüstü bilgisayarını çevirir. Gördüğüm şeyi anlamam biraz zaman alır.

Sanki sanal bir ilan tahtası gibi, kız kardeşinin fotoğraflarıyla dolu ve gazete makalelerinin taranmış kopyalarıyla kaplı. Burada burada balon yorumlar var ve bazı bölümlerde kalın harflerle yazılmış sert sözler var.

Ablası. Şefkatli kızı. Yıldız öğrenci.

Bu dijital bir kolaj. İzin almadan dizüstü bilgisayarı alıp kendime doğru çekiyorum. Her bir resmi, her bir alıntıyı inceliyorum.

Yüzü muz lekesi ile kaplı bir bebeğin soluk bir fotoğrafı. Eski bir kanepede bir bebeğin yanında oturan küçük bir kızın, bir köpeği okşar gibi bebeğin kafasını okşadığı bir fotoğraf. Sonraki fotoğrafta, Angelique ve küçük kardeşi el ele tutuşmuş, ev yapımı bir salıncak önünde gülümsüyorlar.

Sonra en yeni fotoğraflar. Angelique, apartman dairesindeki masada oturmuş, okul ödevine eğilmiş. Angelique, kanepede, sanki fotoğrafçıyı uzaklaştırmak istercesine sinirli bir şekilde elini kaldırmış. Angelique, kanepede kıvrılmış uykuya dalmış, renkli yorganı boynuna kadar çekmiş, anatomisi kitabı çenesinin altında yayılmış, uykuya dalarken düşmüş olmalı.

Angelique, kayıp ilanındaki aynı utangaç gülümsemesiyle gülümsüyor. Ama aynı zamanda Angelique gülüyor, Angelique çalışıyor. On beş yaşındaki Angelique, gözlerimin önünde büyüyor.

Sonra kelimeleri taramaya başladım ve her şeyi anladım.

"Senmişsin," diye mırıldandım, Emmanuel'e bakarak. "İnternette sürekli mesajlar yazan, mesaj panolarını ziyaret eden sensin. Sen... senin mesajların... beni buraya getiren sensin."

"Seni kastetmedim." Karanlık bir şekilde kaşlarını çatı.

"Bana bunu anlat." Dizüstü bilgisayarı ona geri itiyorum. "Bunu nasıl yaptın? Neden?"

Bir an durup, düşüncelerini toparlamaya çalışıyor. "O Cuma günü, kız kardeşim gelmedi gelmedi eve , kız *annem* O'Shaughnessy O'Shaughnessy memuruna ... Durumu ciddiye almadıklarını görebiliyordum. Eve gelecek, dediler. Belki bir işi vardı ya da arkadaşlarıyla planları vardı. Endişelenme, endişelenme, endişelenme. Bu tür şeyler gençlerde olur. Ama bu tür şeyler benim kız kardeşimde olmaz. LiLi'de olmaz." Küçükken Angelique'i telaffuz edemediği için ablasına taktığı kişisel takma ad. Bunu internette okumuştum. Emmanuel'in, ablasını insanlaştırmak için verdiği bir ayrıntı olduğunu şimdi anlıyorum. Onu gerçek sadece sempatizanlar için değil, onu kaçırmış olabilecek herhangi bir saldırgan için de. "Memur O'Shaughnessy etrafta soruşturma yapacağına söz verdi. Hatta

dedektifi aradı ve daha fazla memur gelip komşularımızı sorguya çekti. Ama onların bir sorun olduğuna inanmadıklarını *anlayabiliyordum*. Her an kapının açılıp kız kardeşimin ortaya çıkacağını düşünüyorlardı."

"Komşularınızı mı sorguladılar?"

"Sokağın başından sonuna kadar. Kapıyı açanlara."

"Kapıyı çal ve konuş," diye mırıldandım, her aramanın başlangıcı.

"Ben de kendi kapı çalma ve konuşmalarımı yaptım." Emmanuel resmi kelimelerin sesini hissediyor. "Ama ben LiLi'nin arkadaşlarına ulaştım. Onlar onun nerede olabileceğini bilmediklerini söylediklerinde, onun başının dertte olduğunu anladım. Ve polisin bize yardım edemeyeceğini biliyordum. Ama her kapıyı çalamam. Yetişkinleri benimle konuşmaya zorlayamam ya da polisi dinlemeye zorlayamam. Bu yüzden bunu yaptım. Kız kardeşimi hayatta tutmak için. Dünyaya onun kim olduğunu duyurmak için, böylece belki onu gören biri bizi arar. Ya da" — omuzlarını dikleştirir — "onu kaçıran kişi, onun bir kız, bir kardeş, bir yeğen olduğunu anlar. Onun nazik ve zeki olduğunu. Ve o kişi onu eve geri gönderir."

"Peki ya Memur O'Shaughnessy? Teyzen onu seviyor sanıyordum."

"Kreyòl dilini konuşmasını seviyor. Soursop içmesini ve annesinin ev yapımı köftelerini getirmesini seviyor. Tanıdık geliyor, ama aynı değil. Ailesi Haiti'den gelen bir Amerikalı. Teyzem, kardeşim ve ben, şu anda Amerika'da yaşayan Haitilileriz. O, ayaklarının altındaki toprağın sallandığını hiç hissetmedi. Bunun tekrar olabileceğini anlamıyor."

Emmanuel'in bunu söyleme şeklinden, onun sadece on yıl önce Port-au-Prince'i yerle bir eden depremde bahsetmediğini anlıyorum. O, belirsiz bir gelecekle dolu şu anki hayatlarından bahsediyor.

"Burada mutlu musunuz?" diye soruyorum. "Siz, Angelique, burada kalmak istiyor musunuz?" "Amerikalı olmak istiyoruz. Çok istiyoruz. LiLi başka bir şeyden bahsetmiyor."

"Vize durumunuzun karmaşık olduğunu duydum. Bir kez süresi dolmuş ve yine iptal edilebilirmiş. Angelique Haiti'ye geri dönmek zorunda kalacağından korkuyor muydu? Sizin memleketinizi hatırlıyor mu ki?"

"Kız kardeşimi anlamıyorsun," diye tekrarlıyor Emmanuel.

"Anlamak isterim," diyorum ona dürüstçe. "Çok isterim."

Emmanuel iç çeker. Öne doğru eğilir, insanların aptallarla konuşurken takındıkları ifadeyi takınır. "Haiti'yi hatırlamıyorum. Ayrıldığımızda üç yaşındaydım. Annemi bile, fotoğraflarından yüzünü, telefonda sesini tanıyorum. Gerisi, çok uzun zaman oldu."

Başımı sallarım.

"Hatırladığım tek şey karanlık. Beni korkutan bir sesle uyanmak. Ne olduğunu bilmiyordum, daha küçük bir çocuktum. Ama uyandım ve görmeden bile çok kötü bir şeylerin olduğunu anladım. Sonra annemin ağladığını, yalvardığını duydum. 'Hayır' diyordu, tekrar tekrar. Sonra yine korkunç bir ses duydum. Çarpma sesi. Etin ete çarpması gibi."

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Kalkamadım. Korkudan yatağıma işedim. Sonra LiLi karanlıkta elimi tuttu. İkimiz de öyle olmadığını bilmemize rağmen, bunun sadece televizyon olduğunu söyledi. Bana en sevdiğimiz şarkılardan birini söyledi ve bir süre sonra ben de ona eşlik ettim.”

"O zamanlar kaç yaşındaydı, altı mı?"

Emmanuel başını sallar. Bakışları uzaklara dalmış, genç yüzü asıktır. "Sonra yer sarsılmaya başladı, duvardaki resimler düştü ve kız kardeşim yine oradaydı, elimi tutup beni açık avluya çıkardı. 'Kal burada' diye emretti. Sonra eve girip kayboldu. Onu takip etmek istedim. Çok korkmuştum. İnsanlar çılglık atıyordu. Öleceğimi sandım. Hepimizin öleceğini sandım ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Sen üç yaşındaydın," diye nazikçe hatırlatırım.

“Kız kardeşimi tekrar gördüğümde, annemin elini tutuyordu. Annemin kız kardeşimi bulduğunu sanmıyorum. Bence LiLi onun için geri döndü. Bence LiLi onu evimiz yıkılmadan hemen önce dışarı çıkardı.”

Altı yaşındaki Angelique. Bu mümkün, sanırım, ama aynı zamanda bu anının ne kadarının ablasını idolize eden küçük kardeşi tarafından bulanıklaştırıldığını da merak ediyorum.

"Bir babamız vardı," diyor Emmanuel. "Onun fotoğraflarını hiç görmedim. Teyzem LiLi, annem, hiç ondan bahsetmezler. Sesini hatırlıyorum. Yumruklarını hatırlıyorum. Ve LiLi'nin onu evimizden dışarı çıkarmadığını hatırlıyorum." Bu

beni hazırlıksız yakaladı. Geriye yaslanıp, Emmanuel'in açıkça inandığı şeyi anlamaya çalışıyorum. Altı yaşındaki Angelique deprem sırasında sadece onu ve annesini kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda —kasten mi?—onları istismar eden

babasını geride bırakmış.

“İnsanlar LiLi'nin utangaç olduğunu söylüyor. O utangaç değil,” diyor Emmanuel sert bir şekilde. “O odaklanmış. Arkadaşları var, ama onlar aptal hayalleri olan aptal kızlar. LiLi'nin bir görevi var. Sadece kendini kurtarmak değil, ikimizi de kurtarmak.”

"Sizi sınır dışı edilmekten korumak için bir planı mı vardı?"

"Çevrimiçi dersler almaya başladı." Emmanuel dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Her dönem iki ek ders. Mezuniyete kadar vizesinin üç yıl daha geçerli olacağını garanti edemeyeceğini söyledi. Ama daha çok çalışarak daha erken mezun olabilir, böylece üniversiteye girip öğrenci vizesi alabilir. O zaman güvende olur."

"Peki ya sen ve teyzen?"

"Teyzemin yeşil kartı var. Uzun zamandır burada yaşıyor. Ama LiLi ve ben gidersek, o da Haiti'ye döneceğini söyledi."

çok uzun zamandır birlikteyiz, ayrılmak istemez. Biz onunuz, kız kardeşinin bedeninden ve kalbinden doğan çocuklarıyız."

Kreyòl dilinde bu daha da güzel geliyor olmalı. "Öyleyse Angelique'in öğrenci vizesi olsaydı..."

"O zaman o ve teyzem güvende olurdu. Belki o zaman sadece benim için dilekçe verebilir veya biraz zaman kazanabilirlerdi. LiLi bana endişelenmememi söyledi. Bana her zaman endişelenmememi söylerdi."

"Sence o sadece sınır dışı edilmekten kaçmak için kaçmış olabilir mi?" "Asla."

Çenemi dizüstü bilgisayara doğru çeviriyorum. "Bunu onunla paylaştın mı?" "Evet."

"Polis onu incelemiş olmalı."

"Onu aldılar, aylarca sakladılar, ta ki Memur O'Shaughnessy geri isteyene kadar. Okul ödevlerim için ona ihtiyacım olduğunu biliyordu."

"Bir şey buldular mı?"

"Hayır. Ama yapmayacaklarını biliyordum."

Emmanuel'e ciddiyetle bakıyorum. "Çünkü polis ciddi bir şekilde harekete geçmeden önce en az bir hafta sonu boyunca dizüstü bilgisayar sendeydi ve o süre içinde...?"

"Hiçbir şeyi silmedim. Silecek bir şey yoktu." Emmanuel klavyeye hafifçe dokundu. "Kız kardeşim matematik ve fen bilimlerini sever. Kod kırma kitapları okur ve rahatlamak için sonsuz sayı bulmacaları yapar. Doktor olacak. Hiçbirimiz ondan şüphe duymuyoruz. Ama bu benim süper gücüm." Parmakları klavyede dans ediyordu. "Cuma gecesi yarısı, LiLi hala eve gelmemiştii, ilk olarak buradan aramaya başladım. Sabit diskteki her gigabaytlık veriyi didik didik aradım. Hiçbir şey bulamadım. Pazartesi günü polis talep ettiğinde, benim neyim vardı ki? Her zamanki gibi, çok geç kalmışlardı."

"Ama kız kardeşin çok zeki. Ve gençlerin ebeveynlerinin gözetlemesinden kaçınmalarına yardımcı olmak için tasarlanmış bir sürü uygulama yok mu?"

Emmanuel sadece omuz silkiyor. "LiLi teyzemizden sır saklayabilir, ama benden sır saklamaz."

"Peki ya telefonu?"

"Elimizde yok. Sırt çantasında idi, yoksa onu da kontrol ederdim." "Evde farklı bir cep telefonu gördün mü hiç? Belki eski moda, eski model, yıpranmış bir kapaklı telefon gibi..." Sesimi alçaltıyorum. "İş saatleri dışında kullanılan bir telefon. Birçok çocukta vardır."

"O zaman Angelique dahil hepiniz bunu biliyorsunuz?"

"Evet." Emmanuel tereddüt etti. "Bir keresinde, Angel'ın okul kağıtlarının altında bir telefon olabileceğini düşündüğüm bir şey fark ettim. Ama sonra ortadan kayboldu ve bir daha hiç görmedim."

"Bu ne zamandı?"

"Bir yıldan fazla önce. Belki geçen yılın Eylül ayında." "Angelique kaybolmadan iki ay önce mi?" Başını salladı.

"Peki ya rekreasyon merkezi?"

"Ne olmuş ona?"

"Angelique'in okul başlamadan önceki yazını orada geçirdiğini biliyorum."

"Gençler için gündüz programı var." Emmanuel başını salladı. "İkimiz de katıldık."

"Okuldaki arkadaşlarınla mı?"

"Mahalledeki arkadaşlarımız. Sınıf arkadaşlarımızın çoğu çok uzakta yaşıyor."

"Yani, çok sayıda yeni çocuk mu var?" "Evet."

"Yeni arkadaşlar edindin mi?"

"Evet."

"Peki Angelique?"

Omuz silkme. "Bahsettiği kimse yok. Tabii ki Marjolie vardı. Her gün birlikte okula gidiyorlardı."

"Peki ya genç bir erkek?"

Emmanuel koltuğa geri yaslandı. "Şimdi aptal polis gibi konuşuyorsun."

"Özür dilerim."

"Kız kardeşim hiçbir erkekle tanışmadı. Beni, teyzemi ya da tıp hayallerini bir *erkek* için terk etmezdi."

Sesinde o kadar çok küçümseme var ki, Emmanuel'in fazla tepki gösterdiğini düşünüyorum. Ama sonra söylediği şey beni hazırlıksız yakalıyor.

"Tanrı'nın hastalıklı bir mizah anlayışı olduğunu düşünüyorum ve öldüğümde onu gülerken bulmayı bekliyorum," diye aniden alıntı yapar.

Bir an duruyorum. "Bir dakika, bu Depeche Mode değil mi? Ama lise anılarımın bununla ne ilgisi var?"

"Seksenlerin müziği çok popüler," diyor Emmanuel ciddiyetle.

"Hala anlamadım."

Emmanuel, sanki aniden kulak misafiri olacakmış gibi etrafına bakınıyor, sonra sessizce fısıldıyor: "LiLi aşka inanmıyor. Tanrı'ya da inanmıyor. 'Kimse bizi kurtarmayacak, *ti fre*. ' Bana bunu sürekli söylerdi. Kabuslarla uyandığımda, ilk kez vatan hasretiyle ağladığımda: 'Kimse bizi kurtarmayacak, *ti fre*, ama sorun değil, çünkü biz kendimizi kurtaracağız. Kız kardeşim buna inanıyor. Onun gücü, kararlılığı, planı. Teyzemizin sihirli bir şekilde vizelerimizi almasını ya da bazı avukatların bizim adımıza dava açmasını beklemiyordu. LiLi, LiLi'ye inanıyor. Biz iyi olacağız, çünkü *o* bunun için yeterince çalışacak." Bir duraklama. "Bunu teyzeme söyleyemezsin. Bu onun kalbini kırar."

Sessizce geriye yaslanarak yavaşça başımı sallıyorum. Anlattığı kız kardeşi, altı yaşında kendi annesini ve erkek kardeşini kurtaracak cesarete sahip olduğu ve hala hepsi için daha iyi bir gelecek peşinde olduğu söylenen bir kız...

Sanırım o kızı çok severdim. Ve onun erkeklerin ilgisi gibi geçici bir şey yüzünden yoldan çıkmış olabileceğine inanmak istemiyorum. Ama yine de, on beş yaşında bir kız. Ve belki de normal bir altı yaşındaki çocuk gibi davranamayan bu kız, bir an için aptalca ve neşeli olmak istemiştir. Onu bunun için suçlayamam.

"Bu siteyi güncellemeye devam ediyor musun?" diye soruyorum Emmanuel'e.

"Evet. Polis... Başlangıçta çok yavaş davrandılar. Ve şimdi, bunca zaman hiçbir ilerleme olmadı... Artık onlardan pek haber almıyoruz. Okulda bile... Yeni bir yıl başladı. Diğer çocuklar, öğretmenler, hayatlarına devam ediyorlar. Boş kalan ev onların evi değil."

"Bunun ulusal ilgi çekmesini umuyorsun. Belki kız kardeşinin davası büyük bir haber programına çıkar ve soruşturma yeniden başlar."

"Her hafta mektup ve e-posta gönderiyorum. Cevap vermiyorlar. Ama kardeşim... Sesim biraz titriyor. "O buna değer. Bütün dünya onu tanımalı. Bütün dünya onu görmeli. Neden... Neden görmüyorlar?"

Sonra konuşamaz hale gelir. Emmanuel masaya bakar, hızla gözlerini kırıştırır. Elimi uzatıp, parmaklarımı hafifçe onun elinin üzerine koyarım. Elini çekmez, ama ikimiz de onun istediğinin benim tesellim olmadığını biliriz.

"Ben *GMA* değilim," diyorum. "Ya da *48 Hours* ya da o ulusal programlardan biri." "Hayır," diyor acı bir şekilde. Bir gencin sana doğrudan söylemesi gibisi yoktur.

"Ama sana söz verebilirim," diye devam ettim, "seni önemsiyorum, seni arıyorum ve kız kardeşin eve dönene kadar buradan ayrılmayacağım."

"O senin ailen değil."

"Yine de onu seiyorurur. Sana göre, o buna değer. Bu benim için yeterli."

Gözleri yaşlarla dolu olarak bana bakar. "O kaçmadı." "Sana inanıyorum."

"Bizi bir erkek için terk etmedi." "Tamam."

"Ama bir şeyler değişti." "Açıkça."

"Hayır, son zamanlarda demek istiyorum. Son birkaç hafta içinde. Önceden, ilk kaybolduğunda, internette sürekli bir hareket olup olmadığını kontrol ediyordum. Ama... Uzun zaman oldu."

Başımı salladım.

"Dikkatimi vermemiştim. Ama sonra sen geldin, sorular sordun ve dün gece..."

"Dün gece ne oldu, Emmanuel?"

"Onun derslerinden birine giriş yaptım," diye mırıldanır Emmanuel. "Sadece onun bilgisayarın başında eğilmiş, klavyeyi tıklatırkenki halini hayal etmek istedim. Ona tekrar yakın hissetmek istedim. Ama yapamadım."

"Giriş yapamadın mı, yoksa... kız kardeşinin izini hiç hissedemedin mi?"

"Ders kapalıydı."

"Dediğin gibi, on bir ay oldu."

"Hayır, askıya alınmış ya da iptal edilmiş değil. *Kapatılmış*. Çalışma tamamlandığı için ders artık yok. Geçen ay içinde kardeşim giriş yaptı. Ödevini teslim etti. Sınavı geçti."

Emmanuel bana bakıyor. "Geçen hafta, kayıp kız kardeşim... Anlamıyorum... Aıklayamıyorum... Ama her şeyden te, LiLi evrimii dersini tamamladı. Orada, bir yerlerde, hala okul ödevlerini yapıyor. Ama bize, eve gelmiyor. Neden? Her şeyden te... Neden?"

BÖLÜM 11

DEDEKTİF LOTHAM benden haber aldığına memnun değil. Emmanuel'le birlikte olduğum ve gencin paylaşacak bir şeyi olduğu haberi onun keyfini düzeltmiyor.

"Ne, bu sabah onunla dört dakika konuştun ve şimdi o sana ruhunu açtı mı?"

"Aslında, o bana geldi. Sabah ilk iş olarak. Dört dakika gerekmedi."

Dedektif homurdandı. Benim kolluk kuvvetleri üzerinde böyle bir etkim var. "Neden?"

Bu soruyu retorik olarak değerlendiriyorum. Cevap, Emmanuel'in keşfini bana getirmesi, çünkü ben polis *değilim*, Lotham'ın ruh halini pek iyileştirmeyecek.

"Bekle," dedi dedektif. "Olay yeri inceleme ekibini arayacağım, hemen geliyorum."

"Olay yeri teknisyenlerine ihtiyacınız yok."

"Bilgisayarda bir şey bulduğunu söyledin..."

"İnternette. Bilgisayarı sadece erişim noktası. Ve eğer okul ödevleri için ihtiyaç duyduğu dizüstü bilgisayarı ikinci kez el koyarsanız, o zaman kesinlikle bir daha ikimizle de hiçbir şey paylaşmayacaktır. Kendiniz gelin, Dedektif. Bu yeterli olacaktır."

Daha fazla mızızlanma, ama şaşırtıcı bir şekilde, yirmi dakika sonra Dedektif Lotham tek başına ön kapıyı çalıyor. Ben de bu arada bir demlik kahve daha demledim ve iki büyük tabak patates kızartması yaptım. Henüz kahvaltı yapmadım ve patates kızartmasıyla asla hata yapamazsınız. Emmanuel'in ilk porsiyonu ne kadar çabuk yediğine bakılırsa, o da aynı fikirde.

"Burası çok rahat," diyor Lotham, içeri girerken kahve ve yağ kokusunu içine çekerek.

"Önce hangisini istersiniz: kafein mi, alaycı sözler mi?" "Kafein."

"En azından biraz sağduyun var." Geniş gözlü dedektifi kendi haline bırakıp üçüncü fincanı dolduruyorum. Emmanuel, Lotham'a şimdiden temkinli bakıyor. Daha iyi bilmesem, gencin incinmiş gibi görüldüğünü söyleyebilirdim.

Dedektif sonunda dairesine geldiğinde minnettar mıydı? Bu kadar çok polis memuru ve adli tıp uzmanının varlığı? Amerikan polisiye dizilerini izleyerek büyümüş bir çocuk olarak, bir sonraki sahnenin kız kardeşinin gözyaşları içinde eve dönüşü olacağını düşünmüş olmalı.

Ancak on bir ay sonra, Dedektif Lotham kız kardeşini eve getirmedi.

Bu konuşmanın kimse için eğlenceli olacağını sanmıyorum. İçki dolabına özlemle bakıyorum. Ne hissediyorsan onu hisset, derler. Ama bu kadar çok duyguya katlanmak zor.

Dedektif Lotham'ı beklerken, Emmanuel'i teyzesini aramaya ikna ettim. İş yerinde telefonuna cevap veremediğini söyledi, bu yüzden nerede olduğunu ve ne yaptığını açıklayan bir mesaj bıraktı. Muhtemelen öğle arasında mesajı dinleyecektir. Bu da bize, onun da kapıdan içeri dalmadan önce belki bir saatlik bir zaman kazandırdı. Stoney'nin barı hareketli bir yer.

"Patates kızartması?" dedektifin karşısına oturduğunda ikinci tabağı ona doğru iterek soruyorum. Bu sabah açık mavi gömlek ve desenli indigo kravat üzerine koyu mavi bir blazer giyiyor. Şık giyiniyor, ama ben yine de kırık burnunu ve yırtık kulağını tercih ederim. Giysiler kamuflajsa, yara izleri dürüstlüğüün ünlem işaretleridir.

Lotham kahve fincanını kaldırır, bana bakar, sonra bir patates kızartması alır.

Ketçap uzatıyorum. Emmanuel ve Lotham aynı anda uzanıyorlar. Ve başlıyoruz.

"Baştan başla," diyorum Emmanuel'e. O da öyle yapıyor. Lotham, hakkını vermek gerekirse, sözünü kesmiyor ve daha fazla somurtkan yüzler yapmıyor. Kahvesini içiyor, daha fazla patates kızartması yiyor ve yüzünde ciddi bir ifadeyle dinliyor.

Emmanuel işini bitirdiğinde, Lotham küçük bir spiral defter ve cep telefonunu çıkarır. Telefonuyla, Angelique'in okul sitesinin web adresinin açıkça görülebildiği dizüstü bilgisayar ekranının fotoğrafını çeker. Sonra defterini masanın üzerinden Emmanuel'e uzatır ve Angelique'in kullanıcı adını ve şifresini yazmasını ister.

"Yani Angelique, çevrimiçi dersler almak için bu GED Now sitesine kaydoldu mu?" Emmanuel başını sallar.

"Liseyi erken bitirmek için mi?" Yine başını sallar.

"Ve bu ABD tarih dersi ne ne başladığı başladığı önce "Yaz boyunca kullanıyordu."

"Yaz boyunca derslere devam ediyordu."

"Bunu kim biliyordu?"

Emmanuel omuz silkiyor. "Tabii ki teyzem ve ben. Okul işleri hakkında arkadaşlarıyla ne kadar konuştuğunu bilmiyorum."

Lotham bilgisayar ekranına bakıyor. "Bunu ilk konuşmalarımızdan hatırlamıyorum ya da bilgisayarın adli inceleme raporlarında da görmedim."

"Hatırlamazsın. Çevrimiçi ders, çevrimiçi derstir. Bilgisayarın önemi yok, derse erişim kodlarının önemi var."

Lotham not defterini eline alır. Angelique'in kullanıcı adı basit bir Gmail hesabıdır, bu mantıklıdır. Ancak şifresi, ardından ünlem işareti gelen rastgele sayılardan oluşan bir dizgi gibi görünüyor. Lotham bunu benimle paylaşır. Emmanuel'e bakarım.

"Bunu hatırlayabilir misin?" diye soruyorum.

"Bu bir kod," diye mırıldanır. "Rakamlar, LiLi'nin biz gençken uydurduğu bir şifrede harfleri temsil ediyor. *Doc2Be!*"

"Doktor adayı gibi mi?" "Aynen öyle."

Lotham başka bir not alır. "Bu onun ana şifresi mi? Çoğu zaman kullandığı şifre mi?"

"Bilmiyorum. Onun şifresini anlıyorum. Birbirimize bu şifreyi kullanarak şifreli notlar gönderirdik. Ama bu dizüstü bilgisayarı paylaşıyoruz ve onun oturum açmasını yeterince kez izledim. Benim bildiğimi biliyordu. Ne önemi vardı ki?"

"Sınıfa ne zaman giriş yaptığını görebiliyor musun?" diye sordu Lotham. "Ya da kaç kez?"

Emmanuel bilgisayarı geri alır. "Normalde tarayıcı geçmişini kontrol ederdin, ama bu bilgisayardan dersleri tamamlamak için oturum açmadığına göre..." Alt dudağını ısırır, koyu renkli gözleri düşünceye dalmış gibi kısılır. "Ah. İşte. Dün gece ilk kez oturum açtığımda, derse en son ne zaman eriştiğimi gösterdi." Emmanuel ekrana dokunur ve tarih ve saat kaydını gösterir.

Lotham daha fazla not alırken ben de daha yakından bakıyorum. "İki hafta önce," diyorum. "^{Saat} 15.03." Emmanuel'e bakıyorum. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu? Tarih önemli mi? Saat önemli mi? Kız kardeşinin şifreleri sevdiğini söylemiştin."

Emmanuel'in parmakları klavyede uçar, ama sonra başını sallar. "Sanmıyorum."

"Bunun nasıl çalıştığını bana anlatın," diye sorar Lotham, dikkatini tekrar bize çevirerek. "Angelique siteye giriş yapıp ödevlerini alıyor, sonra ne oluyor? Sanal sınıflarda ödevlerini tamamlıyor mu, yoksa kendi bilgisayarından ödevlerini yükleyip öğretmeninin incelemesi için mi gönderiyor?"

"Yazılı ödevleri kendi başına tamamlıyor, sonra yüklüyor, evet. Testler daha karmaşık, hileye karşı koruma olarak teyzem gibi bir yetişkinin girmesi gereken ek kodlar var."

"Yani bu dersin tamamlanması için final sınavı bir tür yazılı çalışma mı olmalıydı?"

"Evet."

"Bunu bir bilgisayardan yüklemesi gerekiyordu," diye düşünür Lotham, "bu da bize bir IP adresi verir. Bu önemli bir şey."

Bir saniye sonra telefonunu kulağına dayadı ve biriyle web sitesi, kullanıcı kodları ve ek kayıtlar için mahkeme celbi çıkarmak hakkında konuşuyor. Emmanuel konuşmaya başını sallayarak onaylıyor, görünüşe göre teknik terimler onun için mantıklı.

Benim başka bir sorum var. "Angelique kaybolduğunda, siz veya teyzeniz bu siteye başvurup öğretmenlerine onun kaybolduğunu bildirdiniz mi?"

"Teyzem, siteden Angel'in ilerlemesini bildiren e-postalar alıyor. Kurslar ücretli olduğu için okul, velilerin bilgilendirilmesini istiyor. Ödevler teslim edilmediğinde, teyzeme bildirim gönderilmiş olmalı. Ama teyzemin cevaplaması, endişelenmesi gereken onca şey varken..."

"Angelique ne yayınladı?" Lotham telefonu kapattı ve tekrar bize baktı. "Denemeyi açabilir misin?"

Emmanuel başını sallar. "Ders kapandı. Kursu girip geçmiş çalışmalarına bakamıyorum."

"Kurs öğretmeni ile iletişime geçebilir misin?" diye soruyorum. "Yani, kız kardeşinin e-posta adresi ve şifresi sende var. Onun yerine geçip, final ödevinin bir kopyasını isteyen bir e-posta gönderemez misin? Gönderdikten hemen sonra bilgisayarın çöktü, virüs sabit diski yedi, falan?"

Emmanuel ve Lotham etkilenmiş görünüyorlar, bu yüzden görünüşe göre temel internet becerilerim bir işe yarıyor.

Emmanuel tekrar klavyeyi kullanmaya başlar. "Instachat yapabilirim," diye bildirir bir süre sonra. "Ders profesörü çevrimiçi görünüyor. Bekle."

Kahvemi yudumluyorum. Neredeyse öğlen oldu. Stoney ne zaman gelip barını bir tür soruşturma merkezine çevirdiğimi fark edecek merak ediyorum. Ve bu konuda ne yapıp ne söyleyecek. Bu, şimdiye kadar yaptığım en kısa süreli iş olabilir.

Tabii, yirmi dakika boyunca çalıştığım bir yer vardı. Muhtemelen tamamen sarhoş ve histerik bir şekilde ağlayarak ortaya çıkmış olmamın

yardımcı olmamıştır. Sonra ilk vardiyamda saçlarımın alev aldığı restoran vardı...

Emmanuel ekrana kaşlarını çatarak bakıyor. "Öğretmen Dr. Cappa. Benden haber alabileceğini düşündüğünü söylüyor."

Lotham ve ben birbirimize baktık.

"Makale önceki çalışmalarımın kalitesini yansıtmasa da," diye okur Emmanuel, "geçer not aldığım için yeniden yazmaya gerek yok."

"Lanet ödevi al," diye homurdanır Lotham.

Emmanuel daha da öfkeyle yazmaya devam eder. Öğretmene ne dediğini, hala Angelique gibi davranıp davranmadığını ya da durumu açıklayıp açıklamadığını bilmiyorum, ama dakikalar geçiyor, Lotham yanımda huzursuzca kıpırdanıyor. Sonra:

"Gönderdi. Mesajlaşma sistemini açmak zorunda kaldım. Tamam, başlıyoruz. Dosya, Angelique'in siteye son eriştiği sırada yüklendi. Bir internet kafeden." Emmanuel dizüstü bilgisayarı masanın üzerinden Lotham'a iter, Lotham dosyanın bilgilerinin fotoğrafını çeker ve yine telefonuyla uğraşmaya başlar.

"Tüm bunları yüklemeyi anladın mı?" diye soruyorum Emmanuel'e.

"İnternet kafelerde belirli bir dizi kod vardır," diye mırıldanır ve hemen işine geri döner. "Bekle. İşte burada. Makale. Ama .doc dosyası değil. PDF —taranmış bir görüntü."

Dizüstü bilgisayarın ekranı bir görüntüyle doluyor. Anlamak için birkaç saniye gerekiyor.

Sarı renkli bir not defterinin yırtık parçalarının kopyası gibi görünüyor. Renkli olarak taranmış, arka planda katlama izleri ve lekeler görünüyor. Üstte küçük, düzgün bir yazı ile "*Batı'nın Genişlemesi*" yazıyor, ardından makalenin ana metni geliyor.

"Bu o mu?" diye soruyorum.

"LiLi'nin el yazısı," diye onaylıyor Emmanuel, hala ekranı inceleyerek. "Ama okul ödevlerini el yazısıyla yazmazdı."

Hepimiz çalışmaya devam ediyoruz. Dedektif Lotham'ın ne düşündüğünü bilemiyorum, ama kafam karışık. Herkes Angelique'i yetenekli bir öğrenci olarak tanımladı. Öte yandan, bu kompozisyon iki sayfa boyunca uzanan, sadece görünüşü değil, okunduğunda da beceriksiz ve garip.

Amerikan tarihinde batıya doğru göç kadar önemli bir an olmamıştır.

İlerlemek, arazi arayan yerleşimciler ve kaynaklarını genişletmek isteyen yeni hükümet için tek seçenektir.

Kaynaklarını genişletmek için. Başkan Andrew Jackson reddetti

Mississippi'nin batısındaki topraklardan Kızılderilileri kovma planlarından vazgeçin,

Aksi düşünülmüldü...

Anlamıyorum. Kaybolduktan on bir ay sonra, Angelique'in umursadığı şey bu mu? Lise kredisi için bir makaleyi kabaca tamamlayıp yayınlamanın bir yolunu bulmak mı? Bu, onun dış dünyaya en azından bir miktar erişimi olduğunu varsayıyordu. Yine de eve dönmemişti?

İşimde bazı garip davranışlarla karşılaştım, ama bu beni şaşırttı.

"Ek derslere kaydolmuş mu?" diye sormaya başlıyorum, tam o sırada Emmanuel dik bir şekilde ayağa kalkıp masaya vuruyor.

"Bu bir şifre! Biliyordum. Bize bir şifre gönderdi! Kız kardeşim bize bir mesaj gönderdi!" "Ne şifresi?" Lotham dizüstü bilgisayarını kendine yaklaştırmış, "Sayfanın her satırının başında büyük harflerle yazılmış kelimeler. Onlara bak." Emmanuel

"Sayfanın her satırının başında büyük harfle yazılmış kelimeler. Onlara bak." Emmanuel parmağıyla ekrandaki kelimeleri daire içine almaya başladı. Ben de onu takip ederek yüksek sesle okudum.

"Asla. Vermeyeceğim." Duruyorum. Lotham'a bakıyorum. "Bu bir şarkı değil mi..."

"Rick Astley'nin 1987 tarihli 'Never Gonna Give You Up' şarkısı, evet, evet," diyor Emmanuel hızlıca. Dedektifin spiral defterini sormadan almış ve sayfanın her satırının ilk kelimesini yazmaya başlamış bile. Lotham onu durdurmuyor.

"Rickrolling," diye cevaplar Emmanuel, henüz sormadığımız soruyu yanıtlayarak, hâlâ hızla yazmaya devam eder. "Yıllar önce internette popüler olan bir şaka idi. İnsanlar müzik videosunun bağlantısını çeşitli web sitelerine veya haber kliplerine eklerdi. Gerçekten çok komikti." Elini sallar. "Seksenlerin büyük olduğunu söylemiştim."

Lotham bana bakar. Omuz silkerim, ikimizin de o kadar yaşlı olduğumuzu onaylayarak.

"LiLi memleri umursamadı. Kağıt için heyecanlandı." "Kağıt mı?"

Lotham yemi yutar.

"Bir öğrenci tarafından yazılmış kuantum fiziği makalesi. Şarkının tüm sözlerini mükemmel bir şekilde içeriyordu. LiLi buna bayıldı — zekice yazılmış bir makalenin aynı zamanda bir şaka olması fikrine. Ne kadar akıllıca, değil mi? Ve şarkıyı da sevdi, sabahları hazırlanırken söylerdi."

Emmanuel'in yazısı aniden kesilir. Başını kaldırır, yüzünde sert bir ifade vardır. "Büyük harflerle yazılmış bu kelimeler şarkıdan, değil mi?" Bize yazdığı şarkı sözleri listesini gösterir

"Dikkat ederseniz, neye bakacağınızı bilerseniz, mesaj komik. Çocukların yaptığı aptalca şeyler."

Bunu o söyledi, biz değil.

"Ama iki kelime buraya ait değil. Büyük harfle yazılmışlar, ama makalenin çok daha aşağısında yer alıyorlar ve şarkı sözlerinin bir parçası değiller. Onları gizlemiş. İzleyenlerin fark etmemesini ummuş." Emmanuel'in sesi fısıltıya dönüşürken, bakışları bizimkilere doğru yükselir. *"Bize yardım et.* Kız kardeşim *'Bize yardım et'* yazmış. Mesaj bu. Ama *biz* kimiz?"

BÖLÜM 12

LOTHAM TELEFONUNA geri döndü, önemli bir davayı soruşturan önemli bir dedektif. Tavernanın bir ucundan diğer ucuna kadar gidip gelirken bir dizi emir yağıdırıyor. Benim emrime amade kölelerim ya da arayabileceğim uzmanlar yok, bu yüzden Emmanuel'in yanında kalıyorum. Yüzü kapandı. Sanki içini görmeye çalışır gibi dizüstü bilgisayarına bakıyor. Belki de notu bulmak için daha erken giriş yapmayı diliyor. Belki de şimdi bulduğu için pişmandır.

Ona otuz saniye veriyorum, sonra kullanılmış kahve fincanlarımızı boş tabakların üzerine istiflemeye başlıyorum. "Benimle gel."

"Ne?"

"Temizlik zamanı."

Emmanuel'in gözleri büyüdü. Böyle bir zamanda bulaşıkları kim takar ki? Ama ben bunu bir rica olarak söylemedim ve o da doğrudan emirlere karşı gelemeyecek kadar iyi eğitilmişti. Beni mutfığa kadar takip etti. Ona yüksek güçlü sprej ve endüstriyel bulaşık deterjanıyla temizlik yapmasını söyledim.

O bulaşıkları yıkarken, ben kahve makinesini temizlemeye başlarım, sonra da fritözün etrafını temizlerim.

"Kız kardeşin sana bu notu gönderdi," diyorum.

Emmanuel bir an durur, sonra bir sonraki kahve fincanını alır.

"O notu sana gönderdi," diye devam ediyorum. "Senin göreceğini bilerek gönderdi. Başka kim sanal bir liseye giriş yapar ki? Onu bu kadar iyi tanıyan küçük kardeşi dışında başka kim oraya bakmayı düşünür ki?"

"Anlamıyorum. Nereye gittiğini. Ne olduğunu. Şu anda kiminle olduğunu. Anlamıyorum."

"Hiçbirimiz anlamıyoruz. Ama bu iyi bir şey, Emmanuel. Bu bir iletişim. Bir kez yaptıysa, belki tekrar yapma şansı olur."

"Kız kardeşim kaçırıldı." Bu sözleri sanki deniyormuş gibi söylüyor. "İnternet kafeye gitmiş, ama yardım isteyememişse hala korkuyor olmalı. Neden yardım isteyememiş olabilir? *Biz* kimiz?"

"Bu iyi," diye tekrar ediyorum. "O hayatta."

"LiLi güvende değil," diyor. "Bize yardım et, bize yardım et, bize yardım et." Şoku geçiyor. Bundan sonra ne olacağını biliyorum.

Lavaboya doğru ilerliyorum. Musluğu kapatıyorum, titremeye başlayan elinden bardağı alıp masaya koyuyorum.

"Bilmediğimiz şeyleri bilmiyoruz," diyorum ona, nefes alışını düzensizleşip omuzları titremeye başladığında parmaklarımla onun parmaklarını tutuyorum. "O düşünüyor, Emmanuel. Dediğin gibi, kız kardeşin hayal kurmuyor, planlar yapıyor. Yardım çağrısını tarih ödevi olarak gizleyip, kardeşinin bulması için internete yüklemek için doğru anı beklemek... Bu çok zekice. Kız kardeşin sana ulaşmanın bir yolunu buldu. Ve sen oradaydın, Emmanuel. Bundan sonra ne olursa olsun, mesajı aldın. Onun için oradaydın."

Gözleri doldu. Ağlamak istiyor. Zayıf görünmek istemiyor. Korkudan neredeyse yıkılmak üzere. Güçlü kalmak için çaresizce çabalıyor.

Sonra, arkamızdaki yemek odasından sesler duyulur. Guerline, hâlâ paltosunu giymiş, hâlâ heybetli bir şekilde mutfak kapısında belirir. Bana bakmaz bile, dar alandan geçip yeğenini kollarına alır.

Emmanuel'in omuzları daha şiddetli titrer, ama ses çıkarmaz. Teyzesi saçlarını okşar ve yumuşak sözler fısıldar. Eskiden üç kişilik olan bir aile, artık iki kişilik.

Onları ortak kederlerine bırakıp, Dedektif Lotham'ı bulmaya ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünmeye gittim.

BİR SAAT SONRA, Guerline ve Emmanuel başlarını birbirine eğmiş, kabinde oturuyorlar, Dedektif Lotham ise karşı köşede Memur O'Shaughnessy ile derin bir sohbete dalmış durumda. Seslerini alçak tutuyorlar, ama tartışmanın yoğunluğu, Angelique'in ailesi ve beni kulaklarımızı dikip dinlemeye zorluyor.

Sonunda iki polis de durur, benim duyamadığım bir şeyler mırıldanır, sonra polis toplantısından ayrılır ve onlara doğru yürürler. Ben barın arkasında, kendime bir iş bulmak için bardakları istifliyor ve zaten temizlenmiş yüzeyleri temizliyormuş gibi yapıyorum. Patates kızartması midemde rahatsızlık yaratıyor, ya da belki de Angelique'in gizli *yardım* mesajının anlamının giderek artan etkileri yüzündendir.

"Tamara Levesque adı size bir şey ifade ediyor mu?" Dedektif Lotham, Guerline teyze ve Emmanuel'e soruyor.

İkisi de başlarını sallarlar ve Memur O'Shaughnessy karşılarındaki koltuğa oturur. Teyzenin elini tutar ve teyze buna izin verir.

"Pekala, bildiklerimiz şunlar." Lotham oturmaz, ayakta kalır. Onun bu özelliğini daha önce fark etmiştim. Hareket halindeyken en iyi şekilde düşünebilen insanlardan biridir. Huzursuzdur ve özellikle stres altındayken, belli bir ham bir varlık yayar.

"İki hafta önce, siyahi bir kadın Roxbury'deki bir internet kafeye girdi. Bu ehliyetini gösterdi." Lotham, ehliyetin siyah-beyaz fotokopisini gösterir. Bu mesafeden, isminin Tamara Levesque olduğunu zar zor seçebiliyorum. Fotoğraf çok küçük olduğu için Angelique'e ne kadar benzediğini göremiyorum, ama herkesin ifadesine bakılırsa, çok benziyor olmalı.

"Görevliye göre, kadının telefon çaldığında onu sisteme kaydetmiş ve ehliyetini fotokopi çekmişti. Kadın bir saniye konuştu, sonra aniden görevliye bir not ve yirmi dolar uzattı. Hemen gitmesi gerektiğini, ama ders ödevini göndermesi gerektiğini, yoksa dersten kalacağını söyledi. Talimatları izleyip bunu onun için yapabilir miydi? Lütfen. Teşekkürler. Sonra, görevli cevap vermeye bile fırsat bulamadan gitti. Bu onu rahatsız etti, ama iki dakikalık iş için yirmi dolar mı? O da gidip işi yaptı. O kızı bir daha hiç görmedi."

"Benim Angelique'im," diyor Guerline.

Lotham, onun oturduğu yüksekliğe uyum sağlamak için çömeler. "Kızı Angelique olarak tanıyamadı. Kız, kırmızı bir beyzbol şapkası takmıştı, şapkayı gözlerine kadar indirmişti ve o da pek dikkat etmemişti. Ama sahte kimlikteki fotoğrafa bakarsan..."

"Benim Angelique'im," diye tekrarlar Guerline. İçini çeker ve o tek nefesinde büyük bir keder vardır.

"Yalnız mıydı?" diye sorar Emmanuel. Akıllı çocuk.

"Görevli başka kimseyi görmediğini hatırlamıyor. Mağaza içinden ve genel bölgeden video görüntülerini alıyoruz." Lotham bir kez daha ayağa kalkar, sessizlikte dizleri çatırdar. Dikkatsizce birini ovuşturur.

"Yani... Sokakta tek başına yürüyordu. Mağazaya tek başına girdi. Tek başına bir telefonu vardı..." Emmanuel dedektife bakar, acısı ve kafasının karışıklığı açıkça bellidir.

"Bu konuyu çok ciddiye alıyoruz." O'Shaughnessy masadan seslenir. "Onu bulacağız."

"Emmanuel," Dedektif Lotham daha sessizce konuşur, "kız kardeşin yalnız olsa bile, bu onun baskı altında olmadığı anlamına gelmez. Eğer şifreli bir mesaj yazacak kadar kendini tehdit altında hissediyorsa, bu, her an gözlerin

gözlerin her zaman üzerinde olduğunu biliyor olabilir. Bu, başkalarını güvende tutmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapması gerektiğini hissettiği anlamına gelebilir."

"Bize yardım etmek için mi?" diye sorar Emmanuel. Bu konuşma için çok genç görünüyor. Keşke bu konuşma için gerçekten çok genç olsaydı.

"Yeğenim kaçırıldı mı?" Guerline konuşur. "Biri... onu kaçırdı mı? Okuldan sonra mı? Ve diğerleri? Ama arkadaşları... Onun arkadaşlarını gördük."

"Önemli olan Angelique'in hayatta olması ve bir dereceye kadar özerkliğe sahip olmasıdır," diyor Lotham. Angelique'in arkadaşlarının akıbeti konusuna değinmiyor, çünkü ne yazık ki, başka birçok korkunç olasılık var. İnsan kaçakçılığı. Angelique'in diğer güzel genç kızlarla birlikte kaçırılması. Ya da kontrolü dışındaki bir şeye sürüklenmesi. Belki de yanlış bir erkekle tanışmıştır. Ya da yanlış bir yeni arkadaş edinmiştir. *Yardım* mesajı, davada önemli bir dönüm noktasıdır. Ancak aynı zamanda uğursuz bir gelişmedir. Tek başına kaybolan ya da kaçan bir gençten çok daha ciddi bir durumla karşı karşıya olduğumuzu gösterir.

"Bu sahte kimliği göreniniz var mı?" Lotham, Emmanuel ve Guerline'e sorar. Bakışları Emmanuel'in üzerinde kalır. Ama ikisi de başlarını sallar.

Kabine dört bardak su getiriyorum ve misafirperverlik göstererek onları dağıtıyorum, bu da sahte kimliğin siyah-beyaz fotokopisine daha yakından bakmamı sağlıyor.

Bir bakışta, bu kimliğin havaalanı güvenliği için gerekli olan yeni Real ID'lerden farklı olarak eski tip bir Massachusetts ehliyeti olduğunu anlayabiliyorum. Fotokopi sadece kimliğin ön yüzünü gösteriyor ve kalitesi iyi değil. Açıkça görülüyor ki, internet kafedeki görevli sadece formalite icabı bu işi yapmıştı.

"Ahem," diyor Lotham. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, su getirme numaramın onu bir an bile kandıramadığını görüyorum.

"O internet kafe hala orijinal kimliği elinde tutuyor mu?" diye soruyorum. Madem yakalandım, en azından sonuna kadar gitmeliyim.

"Hayır."

"Peki ya makale, giriş talimatları ve verdiği diğer notlar?" "Görevli onları attı. Tarandılar ve yüklendiler.

"

"Neden Roxbury? O internet kafeye daha önce de gitmiş miydi?"

Lotham bilmiyor itiraz karşı bu soruyu Bunun yerine, hem O ve O'Shaughnessy aileye bakıyor. Bir kez daha, Emmanuel

cevap

"Bana hiç bahsetmedi. Dairemize yakın değil, okuldan eve giderken de yol üzerinde değil. Ya da" — o düşünceli bir genç adamdır — "arkadaşlarının yakınında da değil."

"Peki ya onun yeni arkadaşı?" Yine, partiye katıldığım sürece. "O yaz rekreasyon merkezinde tanıştığı kişi mi?"

"O arkadaşı tanımıyorum," diyor Emmanuel.

Guerline söz alıyor. "Ne yeni arkadaşı?"

Ben bu konuya karışmıyorum. Lotham'ın bana attığı sert bakışlar yüzünden bu zor olsa da. Polis, ailelerden bile mümkün olduğunca fazla bilgi saklamayı sever. Anlıyorum; on vakadan dokuzunda, aile çözümün değil, sorunun bir parçasıdır. Ama bu tür iletişim eksikliklerinin soruşturmayı durdurduğu vakalar da gördüm. Birisi keşif A'yı aile üyesi B'ye anlatmış olsaydı, soruşturmacı C bu iddianın imkansızlığını hemen öğrenirdi.

Dedektif Lotham'ın da dediği gibi, eğitimsiz, deneyimsiz bir sivil olduğum için, departman politikasına bağlı değilim. Bunun yerine, içgüdülerimi takip ediyorum. Guerline ve Emmanuel'in yüzlerinde gördüğüm gerçek şok, keder ve korku göz önüne alındığında, Angelique'e ne olduğunu hiç bilmediklerini düşünüyorum. O ne tür bir karışıklık yaratmış, neye bulaşmış ya da neye karışmış olursa olsun, onlar da herkes kadar bunu bilmek isterler.

Ayrıca şunu da düşünmek istiyorum: Onlar onu her halükarda seveceklerdi. Ama belki de bu, onların ihtiyaçlarından çok benim ihtiyaçlarımla ilgili bir şeydir.

"Angelique'in arkadaşları, kaybolduğu sonbaharda farklı davrandığını söylüyorlar," diye ekliyor Lotham sonunda. "Dikkatini dağıtan bir şey vardı. Belki de yaz programında tanıştığı birisiydi. Sen bir şey fark ettin mi?"

Guerline hemen cevap vermez. Masada, O'Shaughnessy hala elini tutmaktadır. Şimdi, parmaklarını güven verici bir şekilde sıkar.

"Angel'ım, o... daha sessizdi," diye sonunda Guerline kabul ediyor. "Bilgisayar başında daha çok vakit geçiriyordu. Okuldan dolayı olduğunu düşündüm. Dersleri çok zorlu, evet, ve internet üzerinden daha da fazlasını almakta ısrar ediyor. İlerlemek istiyor. Bu iyi bir şey. Endişelenmedim. Endişelenmeyi düşünmedim."

Emmanuel başını onun omzuna yaslıyor.

"Angelique'in kendi parası var mıydı?" diye soruyorum.

Guerline bana bakar. "Bebek bakıcılığı yapıyordu, küçük işler alıyordu. Çok para kazanmıyordu.

Ama kendi harcamaları için."

“O gittikten sonra o parayı buldun mu? El çantasında, kilitli bir kutuda saklanmış olarak?”

"Angelique küçük, fermuarlı bir cüzdan taşırdı. O da onunla birlikte kayboldu. Ama..." Guerline kaşlarını çatıyor.

Dedektif Lotham da öyle. "Daireyi aradığımızda," diyor, "hiç nakit para bulamadık. Cüzdan da sırt çantasında değildi. Büyük olasılıkla, kaybolduğunda üzerindeydi."

"Ne kadar birikimin vardı, Guerline? Yüzlerce? Binlerce? Yani, Angelique bir süredir bebek bakıcılığı yapıyorsa ve gereksiz şeylere para harcayan biri değilse..."

Ama Guerline başını sallar. "Angelique parasını ekstra derslere harcadı. Bu hoşuma gitmedi. Onları ben ödemek isterdim, o da parasını eğlenceye saklasın diye. Ama..." Guerline omuz silker. "Yiyeceklerimizi almak, kiranızı ödemek ve eve para göndermek sadece bana düşüyor."

Ben başımı sallıyorum. O'Shaughnessy de öyle.

"Birkaç yüz dolar sorun olur mu?" diye ısrar ediyorum.

Guerline hala kararsız görünüyor, ama Emmanuel başını sallar. Dikkatimi Lotham'a çeviriyorum.

"Bu sokaklarda bir kişinin yanında taşınması için çok fazla para," diye mırıldanıyorum. "Kayıp olduğu gün cüzdanında tüm bu paranın olması..."

Lotham da benim kadar bu düşünceden hoşlanmıyor. Angelique kadar zeki bir kız, alışkanlık olarak yüzlerce dolar nakit parayla dolaşmazdı. Yine de, tüm para kaybolduysa... O Cuma günü için sakladığı yerden parayı çıkarmış ve okula getirmiş olmalı. Sonrasında yapmayı planladığı özel şey için.

"Anlamıyorum..." diye başlar Emmanuel.

"Senin dairenize gelebilir miyim?" diye Guerline'e soruyorum. "Bugün olmaz, yorgun olduğumu biliyorum. Ama yarın olabilir mi? Sadece... etrafa bir göz atmak için. Angelique'i tanımak için. Yeni bir bakış açısı asla zarar vermez."

"Bir saniye bekle." Lotham, mutsuz ses tonuyla konuşur.

"Sen ve benim Emmanuel'im, bu notu siz mi buldunuz?" Guerline dedektifin sözünü keserek konuşur. "Angel'ımızdan gelen bu yardım mesajını?"

Emmanuel ağır işi yaptı, ama ben de bu başarıyı paylaşmaktan çekinmiyorum.

"O zaman gelmelisin. Bugün. Şimdi, lütfen. Bu mesaj haftalar önce gönderildi. Bu çok uzun bir süre. Angelique'im hemen eve dönmeli."

Onun sözlerinin ardındaki sertlik neredeyse kalbimi kırıyor. İşimin ikinci gününü nasıl geçirebileceğimi bilmiyorum, ama onu reddedemem de. Polisler bile, onaylamayan ikiz yüzleriyle, tek kelime etmiyorlar.

Arkadan uzak bir tıkırtı duyuyorum. Bir saniye sonra, Stoney yan girişten içeri giriyor, iki eli de hafif ceketinin üzerinde. Kapalı tavernasında oturan garip küçük grubu görünce duruyor. Bakışları polisten aileye, oradan da bana kayıyor.

Ağzımı açıyorum, çaresizce bir açıklama arıyorum. Hiçbir kelime çıkmıyor.

O bekliyor.

"Kediniz iki kişiyi öldürdü," diyorum sonunda.

Sanki bu çok mantıklıymış gibi başını sallar.

"Sonra Emmanuel Badeau... Emmanuel'i tanıyor musun? Komşularından biri. Kız kardeşi Angelique ile paylaştığı dizüstü bilgisayarda bir keşif yaptı, kayıp kız. O da buraya geldi, ben de Dedektif Lotham'ı aradım, sonra teyzesi geldi, Memur O'Shaughnessy geldi ve... ve..." Sesi kesilir.

Stoney tekrar başını sallar. Dönüp ofisine doğru yürür.

"Hâlâ işim var mı?" diye arkasından sesleniyorum. "Çünkü varsa, birkaç saat izin almam gerekecek..."

Cevap yok.

"Sorun yok," diyorum Guerline ve Emmanuel'e. "Sorun yok," diyorum Dedektif Lotham'a.

Sonra konuşmayı kesiyorum çünkü kimse bana inanmıyor ve zaten hepimizin daha büyük sorunları var.

BÖLÜM 13

İşimi ve kalacak yerimi kaybetmemek için barın hazırlıklarını bitiriyorum. Stoney, Stoney olduğu için, ne düşündüğünü anlamak zor. Ona işler çok yoğunlaşmadan geri döneceğimi söylüyorum. O da başını sallıyor. En geç saat beşe kadar döneceğimi söylüyorum. Yine başını sallıyor. Ona çok üzgün olduğumu, ama bunu yapmak zorunda olduğumu söylüyorum.

Bana uzun uzun bakar.

Şimdilik bu kadar konuşmanın yeterli olduğuna karar verip kapıdan çıkıyorum. Dedektif Lotham'ın beni beklediğini görünce şaşırıyorum.

"Angelique'in internet kafesinin dışından videoları izlemen gerekmiyor mu?" diye soruyorum ona.

"Gerçek polis işi daha uzun sürer..." Elini benim yönüme doğru salladı.

Gülümserim. "Sana karşı ilgim artıyor, bunu anlayabiliyorum." Gözlerini devirir.

Standart dedektif aracına, işaretsiz bir Chevy'ye vardık. Kafamı sallıyorum. "Polis arabalarının, işaretsiz olanlar bile bir kilometre öteden fark edilebilmesinin sebebi nedir?"

"En azından dondurma kamyonu değil." "Dondurma kamyonu mu?"

"Departman birkaç yıl önce satın aldı. Hoodsie Cup Operasyonu için."

Beni kandırıyor mu, kandırmıyor mu, karar veremiyorum. "Kötü niyetli dondurma komplosunu, dünyayı ele geçirmeden önce bozmak için mi?"

"Daha çok Roxbury'de dolaşıp çocuklara bedava dondurma dağıtmak için. Her zaman kibirli, beceriksiz otorite figürleri olamayız."

"Yetersiz olduğunuzu söylemedim. Ama kibirli olduğunuzu söyleyeceğim..."

İçini çekip yolcu kapısını benim için açtı, ama ben başımı salladım. "Böyle güzel bir günde yürüyerek gideceğim."

"Şimdi zorluk çıkarıyorsun."

"Öyle duydum. Yine de, güzel bir öğleden sonra ve akşamımın geri kalanını nemli bir barda geçireceğim düşünülürse..."

O da haklı olduğunu kabul eder ve arabasından inip yanımda yürümeye başlar. "O daireyi baştan aşağı didik didik aradık," diye uyarır beni.

"Biliyorum."

"Arama köpekleri bile getirdiler." Bu kelimeyi, uyuşturucu kokusu alan köpekleri kastettiğini anlayabileceğim kadar vurgulu bir şekilde söylüyor. Muhtemelen

ailesine hiç anlatmadığı bir ayrıntı. Sanırım Angelique Badeau'nun davası hâlâ geceleri uykusunu kaçırıyor ve bu öğleden sonraki açıklama da buna yardımcı olmadı.

"Angelique'in mesajı hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum. "*Bize yardım edin.* Açıkça, sadece onun güvenliğinin tehlikede olmadığını ima ediyor. Ama Angelique'in ailesinin de belirttiği gibi, tüm arkadaşları ortada. Öyleyse '*biz*' kim?"

Lotham hemen cevap vermez. Yüzünde endişeli bir ifade vardır. "Kayıtlara geçsin, Angelique Badeau şu anda elimizdeki tek aktif kayıp vakası. Yani bir genç kızın sosyal çevresinin ötesine bakarsak bile..." Omuzlarını silker. Başka bir deyişle, Angelique ve diğer olası kurbanlar arasında acil veya bariz bir bağlantı yok.

Angelique ile diğer olası kurbanlar arasında acil veya bariz bir bağlantı yok. İlginç.

"Belki de kaçak bir grup tarafından kaçırılmış ve alıkonulmuştur," diye yüksek sesle düşüncelerimi dile getiriyorum. "Ya da, insan kaçakçılığının yaygınlığı göz önüne alındığında, çalıştırılmak üzere ülkeye kaçak olarak getirilen diğer kızlar, göçmenler olabilir. Bu, çok geç olana kadar soruşturma radarlarına asla yakalanmayacak bir kurban grubu. Angelique'in böyle bir operasyona nasıl dahil olduğu, tam olarak neye bulaştığı... Sesim kesiliyor. Bunların hepsi tamamen spekülasyon. Sonuçta, Angelique'in uğursuz mesajı her şeyi değiştiriyor ve hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Soruşturma her zamanki gibi durma noktasında. Tutarlı bir teori yok. On beş yaşındaki bir kız okuldan sonra ortadan kayboldu. Nasıl, neden, nerede? Olasılıklar sonsuz. En azından artık Angelique'in hayatta olduğuna dair kanıtımız var. Ancak bu aşamada şifreli bir mesaj iletme riskini göze aldıysa, onun kaderi ve gizemli bizimkilerinki de pamuk ipliğine bağlı olabilir.

"Daireyi aradığımda ne bulacağımı bilmiyorum," diyorum sonunda. "Çoğunlukla, sadece *bir şey* bulmayı umuyorum."

Lotham, bu çok mantıklıymış gibi başını sallar. Sessizliğe bürünürüz ve blokları kolayca geçeriz.

Onun yanında yürümek hoşuma gidiyor. İri cüssesinin verdiği rahatlık, adımlarının hafifliği. İnsanlar kaldırımında hafifçe kenara çekiliyor, ama bu onun polis olması nedeniyle olabilir. Çok dikkat çekiyor ve birkaç parlak giysili kadın, o geçerken onu göz ucuyla izliyor.

"Futbol mu, beyzbol mu?" diye soruyorum, çünkü karar veremiyorum. "İkisi de değil."

Alt dudağımı ısıırıyorum, sonra aptalca davrandığımı fark ediyorum. Kırık burun, hırpalanmış yüz hatları. "Boks," diyorum.

"Ringde biraz zaman geçirdiğim bilinir."

"O zaman biri Mike Tyson gibi kulağınıza vurdu mu?"

"Bu, çocukken ağabeyimden kalma. Çok kavga ederdik. Bilirsin, yapacak bir şey bulmak için."

"Kaç tane kardeşin var?"

"Üç."

"Tanrım, zavallı annen." "Aynen öyle."

"Nerede büyüdüñ?" "Foxborough."

"Burası civarında mı?"

"Şehrin güneyinde. Annem ve babam öğretmendi. Annem İngilizce öğretmeni, babam ise gündüzleri klasik bir beden eğitimi öğretmeni, geceleri ise okul koçuydu. Ortaokulda çalışıyordu, bu yüzden her spor dalında koçluk yapıyordu; sonbaharda futbol, kışın basketbol, ilkbaharda beyzbol. Ama asıl tutkusu bokstu; hafta sonları beni ve kardeşlerimi spor salonuna götürürdü. Sıra sende."

"Batı Kıyısı'nda büyüdüñ. Annem çok çalışırdı, babam çok içerdi. İkisi de öldü."

Yaya geçidinde durduğumuzda bana o kadar sert bakıyor ki, sonunda ekliyorum: "Trafik kazası. Diğer araç hatalıydı, ki bu, babamın içki sorunu ve annemin öfkesi göz önüne alındığında tam bir şoktu. Sürücü orta çizgiyi aştı ve onlara kafa kafaya çarptı. Anında öldüler. Komik olan, anne babamın evliliği berbatı. İkisinin de mutlu olduğunu hatırlamıyorum. Yine de birlikte ölmüş olmaları bana rahatlık veriyor."

Anlayışla başını salladı.

"Askeriye," diye tahmin ediyorum, saç kesimini inceleyerek. "Muhtemelen ordu, ama bu görünüşe bakılırsa eski bir deniz piyadesi olduğunu düşünüyorum."

"Eski deniz piyadesi diye bir şey yoktur," diye soruma cevap veriyor. "Liseden sonra ne yaptın?" diye soruyor.

"Partilerde başarılıydım. Şimdi kilise bodrumlarında çok zaman geçiriyorum." "Ama bir barda çalışıyorsun."

"Alkolün etrafında olmak benim için çok da önemli değil. Ve barmenlik benim tek yaşam becerim."

"Bir evin yok. Kocan ya da çocukların da yok. Sadece seyahat edip... bunu yapıyorsun."

"Başkalarının sorunlarına kendimi karıştırmak mı?" "Aynen öyle."

"Kesinlikle sana alışıyorsun. Peki senin durumun ne? Karın, çocuğun, beyaz çitli evin var mı?"

"İşim yeterince zorlu bir eş ve yeğenlerim beni meşgul ediyor."

"En sevilen amca sensin, değil mi? Gelip onları video oyunlarına oturtup, gazozla şekerle besleyip, sonra gün batımına doğru yola çıkıyorsun."

"Suçluyum." Kaşlarını kaldırdı. Sıra bende. Herkesin birisi vardır, değil mi?

"Noel'in hayaletleri," diyorum hafifçe, bu konuda söyleyeceğim tek şey bu. "Tamam, bonus tur: Irk gerilimleri, cinsiyet akışkanlığı ve siyasi kutuplaşmanın olduğu bu çağda, kendini en çok nasıl tanımlarsın?"

Bu soru beni ciddi bir düşünceye sevk eder. Bir süre sonra: "Siyah erkek. Afrikalı Amerikalı değil, çünkü anneme göre, Portekizli de dahil olmak üzere daha fazla karışım var, ancak Afrika kültüründen başka bir şey bilmiyorum. Kesinlikle, ben bir Boston polisiyim. Güneyli değil, Batı Kıyısı'ndan değil, tamamen New England'lıyım. Bundan sonra... iyi bir evlat, harika bir amca. Peki ya sen? Beyaz, kadın, heteroseksüel...?"

"Beni sormaya çalışıyorsun, değil mi?" Sıra bana geldi, önce alay ettim, sonra ciddileştim. "Demografik olarak konuşursak, beyaz, kadın, heteroseksüel, agnostik, ilerici, Kaliforniyalıyım. Ama her şeyden önce, ben bir bağımlıyım. Bu da bana kendi zayıflıklarımı yeterince öğretti, böylece başkalarını daha iyi anlayabiliyorum."

"Bu yüzden mi yabancılar seninle sihirli bir şekilde konuşuyor?" "Belki de sadece iyi bir dinleyiciyimdir."

Badeaus'ların dairesine vardık. Lotham ön merdivenlere çıkmadan önce durakladı. İndigo kravatında beyaz bir tüy vardı. Elimi uzatıp onu silkelemek için duyduğum dürtüyü bastırmak zorunda kaldım. Kendisini siyahi bir Boston polisi olarak tanımlıyor, ama benim için o, istese de istemese de fırtınada bir liman.

Onu çevreleyen sessizliğe adım atmak istiyorum. Başımı omzuna yaslamak istiyorum. Onun sakinliğinin benim vahşi, huzursuz varlığıma da sızıp sızmayacağını keşfetmek istiyorum.

Kendimi ona daha da yaklaşıırken buluyorum.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyor bana yumuşak bir sesle, karanlık bakışları benimkine kilitlenmiş. "Hiçbir fikrim yok."

"Ne arıyorsun?" "Gerçeği."

"Çirkin olsa bile mi?"

"Her zaman çirkin."

"Aileyi çok fazla incitmemeye çalış," diye mırıldanıyor.

Ve gülümsemek zorunda kalıyorum, çünkü onu tamamen anlıyorum. Kayıp kişiler davaları...

Dönüp ön merdivenleri tırmanıyorum. Bir süre sonra o da peşimden geliyor.

Emmanuel bizi içeriye alırken GUERLINE ocak başında, unla kaplı bir tavuk budu kızgın yağın olduğu tavaya atıyor. Sıçrayan tavuk budunun ardından dört tane daha geliyor.

Ancak biz göründüğümüz anda, ocaktan uzaklaşıp bir demlik kahve getirir. Sormadan iki fincan kahve doldurur ve ikimize de birer fincan uzatır. Vücut ağırlığım kadar kafein tükettiğim için reddetmek isterim, ama yüzündeki ifade beni durdurur.

Stoik ama misafirperver. O, tıpkı bugün erken saatlerde benim yaptığım gibi, adımlarını atıyor.

Sanki aklımı okumuş gibi, Lotham yanımda fısıldıyor: "Al şunu. Bu bir Haiti geleneği. İç şunu."

Kupayı alıp ona bolca teşekkür ediyorum. İlk geldiğimde bana kahve ikram etmemiş olduğu için, artık onun gözünde değerimin arttığını düşünerek memnun oluyorum, ama bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Oturma odası dört kişi için çok küçük, özellikle de biri devasa boyutta olduğunda. Lotham ipucunu anlar. Kupasını bitirir, sonra ikinci katın sahanlığına kaybolur, kısa süre sonra telefonda gevezelik ettiğini duyarım.

Emmanuel benimle kalıyor, elleri önünde kıpır kıpır. "Ne görmek istersiniz?" diye soruyor sonunda.

Guerline, tavaya daha fazla tavuk atmak için daracık alanda benden uzaklaşıyor. Daha fazla cızırtı ve çıtırtı sesi geliyor.

"Bana yaşam koşullarını anlat."

Emmanuel, teyzesine ait tek yatak odasına açılan kapıyı gösteriyor. Karşısında, tek bir lavabo, tuvalet ve küvet-duş kombinasyonundan oluşan dar bir banyo var. Lavabonun üzerinde aynalı bir ecza dolabı

lavabonun üzerinde, tuvaletin üzerinde ucuz bir raf ünitesi var. Ortak alan dağınık bir alan, bu da bana halletmem gereken çok şey bırakıyor.

Şimdilik, Emmanuel'i takip ederek aile odasına geri dönüyorum. Kanepeyi işaret ediyor. "LiLi için," diye açıklıyor. Sonra yere. "Benim için." Kanepenin yanındaki komodin. "Kız kardeşim için." Ardından, TV sehpasının yanına sıkıştırılmış bir şifonyer, sonra kitaplarla dolu eğlence ünitesinin en alt rafı. "Yine kız kardeşim için."

Geriye iki mobilya kalıyor, bunlar Emmanuel'in olmalı.

Arama alanı çok büyük değil. Ancak kişisel eşyalar, aile fotoğrafları ve çeşitli bibloların karmaşası nedeniyle işlenecek çok şey var. Sanki yoğun bir ormana bakıp, yavaşça tek bir yaprağı seçmeye çalışmak gibi.

Kanepeye oturuyorum, sonra tekrar ayağa kalkıyorum. "Kız kardeşin nerede otururdu?" diye Emmanuel'e soruyorum. "Herkesin kendi yeri vardır."

Duvara en yakın olan ucu işaret ediyor, orada büyük bir seramik lamba komodinin üzerinde duruyor, ciddi bir okuyucu için mükemmel bir aydınlatma.

"Nasıl otururdu?" diye soruyorum Emmanuel'e. "Dik mi, yana doğru mu, kıvrılmış mı? Gösterir misin?"

Emmanuel kanepeye doğru yürür. Konuyu düşünür gibi görünüyor, sonra minderlere yerleşir ve bir poz verir. Yanlamasına, kıvrılmış. Yine, ışığa daha yakın.

Emmanuel zıplar. Angelique'in kanepedeki pozisyonunu devralırken ona doğru başımı sallarım. Sonra, uzun bir süre hiçbir şey yapmam. Sadece orada oturur ve Angelique'in görececeklerini görmeye çalışırım. Dağınık eşyalar değil, anılar. On beş yaşında bir kız, ailesi bu ülke ile eskiden evi olarak gördüğü ada arasında bölünmüş.

Emmanuel mutfığa girer, mutfak masasına oturur, üzerinde bolca çıkartma olan dizüstü bilgisayarı açıktır ve çalışmaktadır. Ödev mi yapıyor, kız kardeşinin dijital anma sayfasını mı güncelliyor, yoksa onun sanal lisesini mi izliyor? Arkadaşları ne düşünüyor acaba? Konuşabileceği biri var mı?

Gözlerimi önümdeki duvara yeniden odaklarım. Sonunda ayağa kalkarım. Her bir çekmeceyi açar ve içlerini karıştırırım. Birinin giysi yığınlarını karıştırmak, izinsiz bir girişmiş gibi hissettirir. Ailenin aynı odada olması da yardımcı olmuyor. Hareketlerimi hızlı ve dikkatimi odaklanmış tutarım. Bunu bir kez yapmak bile yeterince zor; tekrarlamak istemiyorum.

Gizli notlar, fotoğraflar, günlükler bulamıyorum. Her çekmecede gizli bölme olup olmadığını kontrol ediyorum, sonra şifonyerin arkasına bakıyorum.

Rutin yerler, kaçak mal 101. Döşeme tahtalarının altına, rafların altına bantlanmış eşyalar. Bu nesnenin altında, bu mobilyanın arkasında.

Angelique'in annesinin çerçeveli fotoğrafını indirip, mutfığa sırtımı dönerek dikkatlice parçalarına ayırıyorum. Çabalarım, kalın beyaz bir kağıt parçası bulmamla ödüllendiriliyor. Üzerinde bir çocuğun kalemle çizdiği kalp ve çiçekler var. Üst kısmında büyük, kıvrımlı harflerle "*Mwen renmen ou*" yazıyor.

Kreyòl dilini bilmeme gerek yok, bunun "*Seni seviyorum*" anlamına geldiğini tahmin edebiliyorum.

Notu fotoğrafın arkasına geri koyuyorum ve kendimi daha da rahatsız hissediyorum. Kitap raflarını, geçici sunakları, yeşil bitkilerin oluşturduğu karmaşayı dolaşıyorum. Bir keresinde, sahte bir ficus ağacının saksısının içine yasadışı fotoğrafların bulunduğu bir flash bellek konulan bir kayıp vakası üzerinde çalışmıştım. Ancak bu bitkiler nemli tınlı toprağı severler. Ve hiçbirisi son zamanlarda karıştırılmış gibi görünmüyor.

Banyoya geçiyorum, tuvaletin üzerindeki raflarda duran ilaç dolabını ve güzellik ürünlerini kontrol ediyorum. Sahte tabanlar için aerosol kutularını sallıyorum. Her ihtimale karşı makyaj kaplarını açıyorum. Saç fırçasının sapında, tuvalet tankının içine bantlanmış veya lavabonun altına cıvatalanmış hiçbir şey yok.

Ahşap süpürgelikleri kontrol ettikten sonra, lavabonun altındaki eşyaları boşaltmadan önce kapı çerçevesini kontrol ediyorum. Bir sürü temizlik malzemesi, tuvalet kağıdı ve kadın hijyen ürünleri var. Klasik bir seyahat hilesi, hijyenik pedlerin veya tampon ambalajlarının içine nakit para saklamak olduğu için, kutulardaki her şeyi çıkarıyorum. Kafamı kaldırdığımda, Dedektif Lotham geri dönmüş ve bana başını sallıyor. Omuz silkiyorum ve işime geri dönüyorum.

Diğer klasik saklanma yerleri. Dondurucunun içi. Dondurucunun kapısının içi. Duvar dolaplarının arasına veya tavan süpürgeliklerinin arkasına sıkıştırılmış. Bir keresinde elektrikli süpürge'nin içinde bir uyuşturucu zulası bulmuştum. Annesi erkek arkadaşına ait olduğu ve oğlunun kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıktı, ama adam aylarca bana kızdı. Ve evet, o andan itibaren tüm aileyle ilişkilerim kötüye gitti.

Sonunda, dokuz yaşındaki çocuğun cesedini, dedesinin mülkünde terk edilmiş bir arabanın bagajında kilitli olarak buldum. Cinayet davası önümüzdeki yıl başlayacak.

Yaşam alanına geri dönüp kanepeyle yüzleşiyorum. Minderleri tek tek söküyorum. Neyse ki kanepe yatak değil, bu yüzden tüm odayı yeniden düzenlemem gerekmiyor.

Sonra kanepenin ucundaki yerime geri dönerim ve on beş yaşındaki bir kız gibi düşünmeye devam ederim. Burada televizyon izlerim, telefonumda gezinirim, ailemle vakit geçiririm. Burada geç saatlere kadar uyanık kalırım, yatağıma girerim, her sabah yeni bir güne başlarım. Bu dairenin tamamında, kanepenin bu köşesi, bu komodin, o şifonyer, sadece bana aittir. Küçük kardeşim de benimle birlikte yaşıyor, uyuyor, uyanıyor; bu düzen içinde küçük bir mahremiyet parçası.

Ve belki de bu durum beni rahatsız etmiyor. Küçük kardeşimi babamızdan korudum. Onu yıkılan evimizden çıkardım. Şimdi bile, ikimize daha iyi bir gelecek sözü verdim.

Ama belki biriyle tanıştım? Ya da biri beni buldu?

Belki bir an için kendi hayalimi, kendi sırrımı, kendi hayatımı istedim. Ama nasıl? Bu kadar küçük bir yerde, bu kadar kalabalık bir dairede, bilgisayarımın bile paylaşıldığı bir yerde...

Fotoğrafları bırakıp kitapları inceliyorum. Her birini elime alıp başlığını okur, sayfalarını karıştırırım. Birkaç tanesi Fransızca, ama çoğu İngilizce. Hiçbiri benim anlayabileceğim kitaplar değil. Görünüşe göre Angelique, Madame Curie'nin biyografisinden Elizabeth Blackwell'e kadar her şeyi okumayı seviyordu. Bir anatomi kitabını karıştırırken, Angelique'in eskiz defterinden çıkarılmış, iskelet sistemi ve kas gruplarını inanılmaz derecede gerçekçi bir şekilde resmeden sayfalar buluyorum. En azından benim eğitimsiz gözümüne göre, o açıkça yetenekli bir sanatçıydı.

Bu görevden vazgeçip kanepeye geri dönüyorum. Bir saatten fazla zaman geçti. Tavuk pişti ve şu anda fırında ısınıyor. Daha önce rahatsız etmiyorsam da, şimdi ediyorum. Guerline yeğeninin yanına masaya oturdu, ikisi de açıkça endişeli. Onları rahat bırakmalıyım ki nihayet huzur içinde yorgunluklarından kurtulsunlar.

Son bir deneme. On beş yaşındayım. Bir kız arkadaşım var... erkek arkadaşım... heyecan verici bir yabancı... Ben...

Angelique'in neyle ilgilendiğini bilmiyorum, sorun da bu. Ama bir şeyi biliyorum, ikinci bir telefonu vardı. Teyzesinden ve kardeşinden saklamak zorunda kalacağı bir telefon. Ama sık sık kontrol etmek isteyeceği bir telefon...

Dönüp bakıyorum. Kanepenin minderlerinin arasında hiçbir şey yok. Sehpanın altında, kanepenin altında da yok.

Komodine yaklaşıyorum, parlak renkli lambayı yakıyorum ve o anda anlıyorum. Kanepede oturduğu yer. Oturma şekli, öne eğilmeden ya da kambur durmadan, duvara doğru eğik.

Okumak için daha iyi bir ışık olur diye düşünmüştüm. Ama belki de sadece daha iyi bir ışıktı.

Şimdi uzanıp ampulü çıkarıyorum. Sonra kırmızı, mor ve turkuaz renkli karelerle kaplı büyük seramik tabanı ile lambanın tamamını kaldırıyorum. Salladığımda, hiçbir tıkırtı sesi veya hareket hissi yok. Ama ağırlığı, çok sağlam, çok ağır. Parmaklarım tüm parçayı bir arada tutan büyük cıvatayı kavrayana kadar altını yokluyorum. Alete ihtiyacım yok. Cıvata zaten gevşemiş, bekliyor.

Somunu çeviriyorum. Tabanı yavaşça çekip çıkarıyorum. Ve işte böyle, bantlanmış banknot ruloları yere düşüyor. Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Yüzlerce dolar değil, sıkıca bağlanmış binlerce dolarlık nakit para.

Emmanuel sandalyesini geriye ittiğinde mutfak masasından bir çığlık yükselir. Guerline'den korkunç bir nefes sesi gelir, eli ağzına gider.

Dedektif Lotham kapıda belirir.

Üç rulo daha sallıyorum. Hepimiz halının üzerinde yuvarlanan paraları izliyoruz. Binlerce, binlerce dolarlık soğuk, sert nakit para. Herhangi bir gencin yasal yollarla kazanabileceğinden çok daha fazla para.

Guerline başını ellerinin arasına alır ve ağlamaya başlar.

BÖLÜM 14

Stoney'nin pubına döndüğümde, mutlu saat kalabalığı çoktan yerleşmişti. Bir önlük alıp ellerimi yıkadım ve hemen işe koyuldum, bira doldurup yemek tabakları taşıdım.

Aklım sürekli Angelique'in lambasına saklanmış para destelerine dönüyor. Ben ayrıldığımda, Dedektif Lotham delilleri poşetlere koyuyordu. Guerline ve Emmanuel'in mütevazı dairelerinden büyük miktarda paranın alınmasına itiraz etmemeleri, paranın onlara ait olmadığını ve bunun rahatsız edici sonuçları olduğunu doğruluyordu.

Resmi bir soruşturmacı olmadığım için, paraya ne tür adli testler yapılacağını sadece tahmin edebilirim. Parmak izi alınacağı kesin. Anladığım kadarıyla, yeni banknotlar genellikle yararlı parmak izleri verebilir. Ancak, çok uzun süre dolaşımda olan banknotlar, çok fazla yağlı el tarafından dokunulmuş olur ve arkasında lekeli parmak izleri bırakır.

Her banknotu kimyasal kalıntı açısından test ederler. Uyuşturucu izleri. Belki de Boston'daki tek bir bodrumda bulunabilecek ilginç bir küf. Ya da bulunmaz.

Banknotların seri numaralarının belirli bir ATM'ye kadar izlendiği ve bunun da polisin videoyu inceleyerek parayı çeken kişiyi tespit etmesini sağladığı bir vaka okumuştum. Bu harika olurdu. Ancak paranın ne kadar sıkı sarıldığına bakılırsa, paranın yeni, seri numaralarının ardışık olduğu ya da gerçekten yararlı herhangi bir bilgi olduğu izlenimini edinmedim.

Her bir pakette yüzlerce, belki binlerce dolarlık rulolar vardı. Toplamda on binlerce dolarlık bir servet. Bir genç kız bu kadar parayı kazanmak için ne yapabilir ki?

Aklıma ilk gelen şey fahişelik oldu. Bu, insan kaçakçılığı hikayesinin genel akışına da uyuyordu. Ama ben kesinlikle seksi kıyafetler veya aksesuarlar gibi herhangi bir işaret görmemiştim. Hele ki ne zaman? Angelique, yatak odasını erkek kardeşiyle paylaşıyordu. Eğer gizlice dışarı çıkıyorsa, kardeşi şimdiye kadar bu ayrıntıları paylaşmış olurdu. On binlerce doların bu senaryo için çok büyük bir para olduğunu söylemeye gerek bile yok. Hiçbir pezevenk, tuttuğu kişinin finansal bağımsızlık kazanmasını istemez.

"Hanımefendi, birayı dökmeye devam edecek misiniz?"

Bir ses beni dalgınlığımdan uyandırdı. Tabii ki, bardağı doldurmuştum ve şimdi köpük kenarlardan taşıyordu. Kızardım, musluğu kapattım ve içeceği teslim ettim.

Döndüğümde, Stoney benim yardımımıdan daha iyi bir yardım olup olmadığını merak ediyor gibi görünüyor. Haklı.

"Yasadışı gelir," diyorum ona. "Bölgedeki seçenekler nelerdir?"

Mutfağa götürmek için kirli bardakları tepsiye dizerek sorumu ciddiye alıyor gibi görünüyor. "Uyuşturucu."

"Ürün izi yok, ayrıca narkotik köpekleri metamfetamin, esrar vb. ile temas etmiş olsaydı parayı koklayarak bulurlardı." Dört yarım bardak dizip buz koyuyorum ve romu dağıtmaya başlıyorum.

Stoney bu açıklamayı sorgulamıyor. "Seks."

"Mümkün ama olası değil."

"Çalıntı mallar."

Bunu düşünmemiştim. Romu kola ile doldurup, barın arkasına geçerek bekleyen masaya içkileri götürdüm. Geri döndüğümde, Stoney kirli bardakları bitirmiş ve bekleyen bir müşteriye siparişini yazıyordu.

"Ne tür çalıntı mallar?" diye soruyorum

ona. "Elektronik eşyalar. Cep telefonları.

Silahlar."

"Kızımızın bu becerilere veya kaynaklara sahip olduğundan emin değilim. O çalışkan bir tip. Büyüyünce doktor olmak istiyor." Viv mutfaktan çıkar, nadir görülen bir görünüşüyle, ve bana üç tabak uzatır. Onları barın sonuna fırlatırım, geri dönerken bir sürahi bira siparişini alırım.

"Böbreğini satmak mı?" diye sorar Stoney.

"Ailesi fark ederdi herhalde." Sürahiye doldurmaya başlıyorum. Son zamanlarda ameliyat olup olmadığını sorabilirim. Belki Angelique apandisit geçirmiştir, ama aslında apandisit değildir? Ya da aslında onun bademcikleri olmayan bademcikleri alınmıştır? Ancak, bu kadar dar bir alanda böyle bir hile yapması pek olası görünmüyor.

"Kredi kartı dolandırıcılığı," diye ekliyor Stoney. "Ya da kimlik hırsızlığı."

Dikkate değer bir ihtimal. Angelique'in sahte kimliği olduğunu biliyoruz, neden başkasının adına bir kredi kartı olmasın? İnternette alışveriş yapıp, ürünleri evine teslim ettirebilir, sonra da yerel mağazalara iade edip nakit veya kredi kartı ile ödeme alabilir. Ancak bu tür bir faaliyet dikkat çekecek ve şimdiye kadar polise bildirilmiş olacaktı. Teslimat için başkasının evini mi kullandı? Bir suç ortağı mı? *Bizim diğer yarısı mı?* İlginç.

Tüm seçenekler arasında, beyaz yakalı suç, zihnimde oluşturduğum Angelique imajına en uygun olanı gibi görünüyor. Ama yine de, benim imajım

ailesi ve arkadaşlarından aldığım bilgilere dayanıyor. Ve açıkça görülüyor ki, onlar onun hakkında her şeyi bilmiyorlar.

Angelique gündüzleri liseye gidiyor, geceleri ise çevrimiçi dersler alıyordu. Bir genç için oldukça fazla okul, hem gerçek hem de sanal. Bu bir ipucu olabilir mi? Okul ödevi kisvesi altında yapılan yasa dışı faaliyetler? Belki de sınav cevaplarını ve/veya dönem ödevlerini satıyordu? Ama on binlerce dolar değerinde mi? Lise veya GEDNow.com'da bu kadar gelir sağlayacak kadar çocuk var mı ki?

Bunu kafamda sürekli düşünmeye devam ediyorum ama Angelique'in sahip olduğu kadar parayı açıklayabilecek, yasadışı ya da başka türlü bir girişim bulamıyorum.

Ya parayı bulduysa? Ya da çaldıysa? Belki uyuşturucu satıcısı değildi, ama diyelim ki bir uyuşturucu baronunun çocuğuna bakıcılık yapıyordu, bir para zulası buldu ve bu parayı alıp kaçabileceğini düşündü. Ta ki satıcı bunu fark edene kadar...

Şimdi düşünmem gereken çok fazla olasılık var, ama çoğu Angelique'in on bir ay boyunca kaçırılmak yerine, diğerlerine mesaj olarak vurulmasıyla sonuçlanıyor. Uyuşturucu satıcıları ince düşünceli tipler değildir.

İçkileri dolduruyorum, içkileri tamamlıyorum. Kas hafızamla hareket ediyorum, yetişkin hayatının çoğunu barlarda geçirmiş bir kadın olarak, zihnim ise uğultu içinde çalışıyor, düşüncelere dalıyor.

Hiçbiri bana huzur vermiyor.

Bize yardım et, Angelique okul ödevine şifreli bir mesaj yazmıştı. Bir kız açıkça başı dertteydi ve yardım istemek için çaresizce bir girişimde bulunmuştu. Dedektif Lotham'ın söylediklerine katılıyordum — birisi Angelique'in kafasına silah dayayarak internet kafeye girmedi diye, onun baskı altında olmadığı anlamına gelmezdi.

Sonra aklıma başka bir olasılık geldi, diğerlerinden daha korkutucu ve daha üzücü bir olasılık. Onu, yeni üye kazanmak için yem olarak kaçırmış olabilirlerdi. Sessiz, güzel bir göçmen genç kız. İradesine karşı alıkonulmuş, sonra otobüs duraklarına ve tren istasyonlarına gönderilmiş, diğer masum gençlerle buluşup onları "arkadaşlarıyla" tanıştırmak için kandırılmış: seks kaçakçıları, pezevenkler, uyuşturucu satıcıları. Bu, kendi annesini ve kardeşini kurtarmış olan Angelique gibi doğal bir bakıcıyı ne kadar yıpratırdı?

Burada ya da Haiti'de ailesine yönelik tehdit yeterince büyükse, itaat etmekten başka seçeneği olmazdı.

Bu senaryo, Angelique'in neden lambanın içine para rulosu sakladığını açıklamaz, ancak ortadan kayboluşunu ve

yardım istemek için aniden ortaya çıkmasını açıklayabilirdi.

Seks kaçakçılığına nasıl bulaşmış olabileceğine gelince, aklıma gelen tek şey rekreasyon merkezi. Arkadaşlarına göre, oradaki yaz programına katıldıktan sonra uzaklaşmış. Biriyle tanıştığı için mi? Bir şey gördüğü için mi? Hiçbir fikrim yok, ama bu da diğerleri kadar iyi bir başlangıç noktası gibi görünüyor. Yarın ilk iş, yeni arkadaşım Charlie'yi bulup oraya gideceğim. Angelique gibi, ben de plan yapınca en iyi sonuçları alırım.

Bu da Angelique'in şu anda nerede olduğunu merak etmeme neden oluyor. Korkmuş mu, kararlı mı? Kardeşini özlüyor mu, yoksa kaderine boyun eğmiş mi?

Peki ya gizemli *biz*? Başka bir kız mı? Birkaç kız mı? Onlarca kız mı? Hepsi karanlıktan kurtaracak birini mi bekliyor?

Bunun anlamı, tüm o hayatların sorumluluğu, ben daha önce tek bir can bile kurtarmamışken...

Bunu düşünemiyorum.

Angelique. Diğerleri. Orada tek başlarına.

Lütfen, lütfen, lütfen, onların hatırı için, bunu doğru yapmama izin verin.

Gece kuşları kapıya kadar uğurlandığında, ruh halim sakinleşmiştir. Sessizce temizlik yapar, cilalar, istifler ve süpürürüm. Viv mutfakta temizlik yaparken, Stoney kasayı kapatır.

Uzun bir gün oldu. Toplantıya gitmeli, sonra biraz uyumalıyım. Ya da belki koşuya çıkabilirim. Geç oldu, hava karardı ve tehlikeli, ama bu beni daha önce hiç durdurmadı. Bazen kanım derimin yüzeyine çok yakın akıyor. Sinir uçlarımın kıvılcımlandığını ve kopduğunu, göğsümde baskı oluştuğunu hissedebiliyorum.

Bir zamanlar, bir bara gider, tekila shotlarını arka arkaya içer ve kendimi bırakarak dans ederdim. Dans, içki, dans. Ya da belki içki, dans, içkiydi. Unutmak. Aradığım şey buydu, hala da aradığım şey bu.

Artık kendi kafamın içinde hapsolmadığım o değerli an. Bilmek istemediğim şeyleri bilmek. Hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlamak. Değiştiremeyeceğim şeyler için endişelenmek.

Sık sık olduğu gibi, Paul'u düşünüyorum. Boynumda fısıldayan dudaklarının hissi. Saçlarının gıdıklaması, ellerinin gücü. Başlangıçta, bana güven hissettirdiği zamanlar. Sonunda, onun kalbini kırdığım ve kendime olan saygımın son kırıntılarını da yok ettiğim zamanlar.

Toplantıya gitmek istemiyorum. Kaçmak istemiyorum. Bir şişe Hornitos alıp, yukarı çıkıp, onun telefon numarasını aramak istiyorum. Acı hızlı ve acımasız olacak. Ruhuma bir jilet gibi. Sonra orada uzanıp, tekila içerek kanadığımı hissedebilirim. İçip, kendimi acıma partilerine kaptırabilirim. Belki de katil kedi Piper de acıma partilerini sever. Kim bilir?

Viv koşarak dışarı çıkar, kollarını ceketine sokmuştur bile. Kocası kapının dışında onu eve götürmek için beklemektedir. Bu tatlı ve çekici bir davranış, ama benim açık yarama tuz basmak gibidir. Bağımlılar bu oyunda özellikle iyidirler. Diğer herkesin hayatı daha kolay, daha iyi, daha mutludur. Eğer biz de o insanlar olabilseydik, bir daha içmeye gerek kalmazdı.

Herkesin suçu. Evrenin suçu. Asla bizim suçumuz değil.

Toplantıya git. Sadece ön kapıdan çık ve git. Arka duvarda sıralanan şişeleri gözlerim. Canavarın karnımda canlandığını, gözlerini açtığını, pençelerini uzattığını hissediyorum.

Zor bir gün oldu. Yorgun ve yalnızım. Ve *beyazım*. Tanrım, ne zaman bu kadar parlak, karanlıkta parlayan neon beyazı oldum ki, herkes bana bakıyor ve kimse beni tanımıyor? Ten rengim beni düşman yaptı, hak ve ayrıcalıkların yürüyen reklamı, ama ben bunların hiçbirini hissetmiyorum. Her zaman hissettiğim gibi hissediyorum. Kırık. Sanki dünyanın geri kalanı benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi. Benim hissedemediğim şeyleri hissediyorlar. Benim hiç öğrenemediğim şekillerde bağlantı kuruyorlar.

Elbette, marjinalleşmiş topluluklarda yeterince zaman geçirdim ve bu hikayenin daha fazlası olduğunu anladım. Tüm içsel kaygılarım bir yana, gerçek şu ki sınırlı korkular ve sınırsız hayallerle büyüdüm. Otoriteye içten bir inanç besliyordum ve sistemi sorgulamayı hiç düşünmedim. Dünya ve içindeki yerim hakkında doğuştan gelen bir anlayışa sahiptim. Başımı sokacak bir evim, buzdolabımda yiyeceklerim ve büyümek için güvenli bir mahallem vardı.

Bu gerçekten bir ayrıcalık.

Toplantıya gitmeliyim. Ön kapıdan çıkıp, arkadaşlarımı bulup, yükümü bırakmalıyım. Nefes almalıyım.

Huzursuz ejderha, artık tamamen uyanmış, kıvrımlarını açıyor. İlk içkimle ilgili anıları fısıldıyor, sekiz yaşındaki halimin, zaten geveleyen babam için babamın Jack ve Kola'sından bir yudum aldığı anı. Kafein ve burbonun boğazımdan aşağı kayarken verdiği his, hem sıcak hem soğuk, eriyen ve sarsan. İmkansız derecede genç yüzüme kızarıklık getiren, yavaşça yayılan coşku.

Bir şişe değil. Sadece bir shot. Ya da iki ya da üç. Sonra uyuyacağım. Uyku iyidir.

İyi bir gece uykusundan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim.

"Otur." Stoney önümde duruyor. Az önce masanın üzerine koyduğum sandalyeyi tutup geri indiriyor, sert ahşap oturağı işaret ediyor. "Otur."

Oturuyorum.

İkinci bir sandalye, ilk sandalyenin yanına çarpılır. Sonra bir duraklama, o ortadan kaybolurken ben gözlerimi kapatırım, beşe kadar yüz sayarım, sonra bu işe yaramayınca yediye kadar. Seksen dörde geldiğimde Stoney iki fincan kahveyle geri döner.

"Kafeinsiz." Birini kendine alır, diğerini bana uzatır. Karşımda oturur. İkimiz de sessizce kahvemizi yudumlarız.

"Evli misin?" diye soruyorum sonunda. Göğsümdeki baskı azalıyor, ama kahve fincanını bir çapa gibi sıkıca tutuyorum. Başka bir numara. Şu anda görebildiğin beş şeyi olabildiğince ayrıntılı bir şekilde say. "Küçük gözümle görüyorum" temel egzersizi. Bu işe yaramazsa, beş duyu için beş şey. Taze demlenmiş kahvenin kokusu. Tavan lambalarının vızıltısı. Sıcak fincanın dokunuşu. Stoney'nin ifadesiz yüzündeki bakış. Pişmanlığın tadı.

Stoney cevap vermek için zaman ayırır. "Öldü. Yumurtalık kanseri."

"Üzüldüm."

"Otuz harika yıl geçirdim. Her dakikasının tadını çıkardım. Bu beni çoğu insandan daha şanslı yapıyor."

"Çocuklarınız var mı?"

"Üç tane. İki kız ve bir erkek. Kızlarımdan biri şu anda Florida'da yaşıyor. Sürekli bana, ona ve ailesine katılmamı söylüyor. Ama benim evim burası."

"Burada mı büyüdün?"

"New Jersey'de. Ama gençliğimde buraya taşındım. Yeterince yakın." "Bu mahalle, bu bar, bunlar senin anıların."

"Ben gör Camille Camille her yerde görüyorum," diyor
diyor. "Ve ben şikayet etmiyorum."

"Torunlarınız mı?"

"Dört. Yaşları üç ile sekiz arasında. İki Florida'da, ikisi New York'ta." "Üç çocuğunuz da evli mi?"

"İki kızım. Oğlum Jerome on altı yaşında öldü. Genç bir siyahi erkek olmak kolay değil. On altı yaşında, aptal ve akranlarının etkisine açık olduğunda ise daha da zor."

Stoney'de her zamanki gibi, en önemli olan şey söylemedikleri. "Çeteler mi, uyuşturucu mu?" diye soruyorum sonunda.

"Uyuşturucu. Annesinin kalbini kırdı." Babasının da, ama bunu söylemeye gerek yoktu.

"Bu barda mı öleceksin?" diye soruyorum. "Planım öyle."

"Nasıl bir şey?" diye fısıldarım. "Tam olarak ne istediğini bilmek? Burasının senin evin olduğunu bilmek? Ait olduğunu hissetmek?"

Stoney cevap vermez, ama zaten cevap vermesini beklemiyorum.

"Aileyi tanıyor musun?" Soru sırası ondaydı. "Kayıp kız, Badeau mu?" "Hayır.

Benim işim bu. Kayıp kişilerin dahil olduğu çözülmemiş davaları araştırıyorum. Sonra onları

buluyorum."

"Kaç tane?"

"On dört." "Ne

kadar süredir?"

"Dokuz yıl. Aşağı yukarı."

"Nasıl başladın?"

"Tesadüf eseri. AA'ya yeni katılmıştım. Kadınlardan biri kızının kaybolmasıyla mücadele ediyordu. Polis onun kaçtığını düşünüyordu. Margaret buna inanmıyordu, ama tartışmıyordu. Birkaç soru sordum, bu da birkaç soruya daha yol açtı, sonra birkaç soruya daha. Bağımlılar takıntıya meyillidir. Sonunda kızı, şiddet uygulayan erkek arkadaşıyla birlikte saklandığı bir pansiyonda buldum. Kız reşit değildi, ben de polisi aradım. Tutuklamak için harekete geçtiler, ama erkek arkadaşı önce kızı, sonra kendini vurdu. Klasik bir cinayet-intihar vakası."

"Mutlu bir hikaye değil."

"Hayır, ama belki de bu yüzden daha fazlasını öğrenmek için geri geliyorum. Mutluluğa güvenmiyorum. Bu davaları, bu durumları anlıyorum."

Stoney başını sallar, kahvesinden bir yudum daha alır. "Teşekkürler," derim sonunda.

Yorum yok.

"Kedinin deli olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve/veya seri katil?" Yorum yok.

"Ama çok güzel mırıldanıyor," diyorum.

Stoney gülümser. İkimiz de fincanlarımızı boşaltırız. Sonra birlikte sandalyeleri yerine koyar, fincanlarımızı yıkar, kahve makinesini durularız.

Stoney eve gider. Ve elimde şişe olmadan, yukarı çıkarım.

RÜYALARIMDA Angelique belirir. Her adımda daha da uzayan ve kararan uzun, karanlık bir sokakta koşmaktadır. Çılgınca koşan bacakları bulanık bir görüntü oluşturur, parlak kırmızı beyzbol şapkası altında koyu renk saçları sallanır.

"Yardım et," diye bağılıyor ve köşeyi dönerek ortadan kayboluyor. Ama ben oraya vardığımda, o çoktan bir sonraki keskin virajı dönmüş oluyor. Ben de sola, sonra sağa koşuyorum, zikzaklar çiziyorum, ama hiç ilerleyemiyorum. Sadece onun ayak seslerinin yankısını, koşarkenki nefes alıp verme sesini duyabiliyorum.

"Yardım et, yardım et, yardım et."

Aniden, karanlık sokak kaybolur ve ben yolun çimenli kenarında dururum, ailemin arabasının buruşuk kalıntılarına bakarım, kanlı yüzleri çatlamış ön cama yapışmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştır.

Hayır, su altındayım, Lani Whitehorse'un iskelet gibi ellerinden kurtulmak için mücadele ediyorum, o beni aşağı, aşağı, aşağı çekiyor.

Cildimi çimdiklemeye çalışıyorum. Kendime uyanmak için bağırmaya çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Kötüden korkunçtan dehşete doğru giden bir kabus gibi slayt gösterisinde sıkışıp kalıyorum...

Paul. Başı kucağımda, vücudu kan içinde.

"Ne yaptın, Frankie?" diye bana bağılıyor, parmakları pençe gibi uzanıyor. "Tanrım, ne yaptın?"

Şşş, ona söylemek istiyorum. Gücünü sakla.

Ama çok geç. Bir çocuk çılgılık atıyor, bir silah patlıyor. Gidecek yer yok, yapabileceğimiz bir şey yok. Elini tutuyorum.

"Ne yaptın?" diye son bir kez soruyor, hayatı bedeninden akıp giderken. Çok fazla kan. Fazla fazla. Yine de elimi sıkıyor. Yine de bana bakıyor.

"Seni sevdim."

Sonra gözlerimi kapatıyorum, etrafımızda parlak, dayanılmaz, yakıcı bir ı ışık patlıyor. Çılgılık atıyorum. Rüyamda. Uykumda.

Acının çabuk geçmesini diliyorum. Şimdi, o zaman olduğu gibi, geçmiyor.

BÖLÜM 15

SABAH BENİ KAFAMI KARIŞTIRIYOR. Korku ve midemde bir boşluk hissiyle uyanıyorum. Bir an için hareketsiz yatıyorum. İçtim. Sebep bu olmalı. Pes ettim, canavara boyun eğdim ve şimdi yeniden ayık kalmaya başlamam gerekiyor.

Zihnimdeki sis dağılmadan ve pes etmediğimi hatırlamadan önce, gözlerimin köşelerinden yaşlar süzölmeye başlar. Stoney sandalyeyi çekiyor. Stoney benimle konuşuyor. Ve sonra, büyük bir rahatlamayla ağlarım, çünkü ayıklığım, tüm bu lanet olası sefil hayatımdaki tek ve yegane başarımıdır ve onu kaybetmek...

Bugün bir toplantıya gideceğim. İşe gitmeden önce, kendime söz veriyorum. Bir yerlerde öğle vakti bir toplantı olmalı. Her zaman vardır.

Oturup bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtıyorum. Sonra fark ediyorum, bir şeylerin farklı olduğunu. Çıplak tenimi tırmalayan pençeler yok. Yerde kemirgen leşleri yok. Hatta, kronik kabuslarımı hafifleten rahatlatıcı bir gürültü de hatırlamıyorum.

Yatağın altına bakıyorum. Parlayan yeşil gözler yok. Su kabını kontrol ediyorum. Dokunulmamış gibi görünüyor.

Görünüşe göre, oda arkadaşım dün gece eve dönmemiş. Birkaç gündür birlikte olduğumuzu düşünürsek, bu beni rahatsız etmemeli, ama ediyor. Dişlerimi fırçalayıp, duş alıp, günün kıyafetini seçerken, bir kulağım kedi kapısından gelen seslere kulak kabartıyorum. Hazır olduğumda, Piper'dan hala iz yok. Ona biraz yemek bırakmam gerektiğini hissediyorum, ama market alışverişine çıkmadım ve mutfağında yiyecek bir şey yok.

Mutfağa inip, peynir kalıbını bulana kadar dolapları karıştırıyorum. Bir dilim kesiyorum. Stoney veya Viv'in buna aldırış edeceğini sanmıyorum. Peyniri küçük parçalara ayırıp daireme dönüyorum ve kedi mamalarını su kabının yanına koyuyorum.

Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum, bu yüzden hala tedirgin olsam da günün işlerine devam ediyorum.

Rekreasyon merkezi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Basılı haritamda, yeşilliklerin ortasında kuzeyde büyük bir yapı olarak görünüyor. Bir kez daha, şehir merkezinin yoğunluğunun ortasında böylesine büyük bir parkın varlığı beni şaşırtıyor. Ama evet, sıkılmış bir genç olsaydım, muhtemelen oraya giderdim.

Yol çok uzak, bu yüzden otobüse binmeliyim. Bu da Boston'un toplu taşıma sistemini bir kez daha anlamam gerektiği anlamına geliyor. Şimdiden bunalmış hissediyorum

. Bugün beni hangi yaşlı bayan kurtaracak acaba?

Önce Dunkin' Donuts'a gidiyorum. Tavsiye kadar kahveye de ihtiyacım var.

Sabahın geç saatleri olduğu için, cam kapılardan geçen tek müşteri benim, şok edici beyaz kadın. Tezgahın arkasındaki yaşlı siyahi kadınları daha önce gördüğümü hatırlıyorum, Le Foyer'e giden yolu bana gösteren müdür de dahil. Çoğu beni de hatırlıyor gibi görünüyor. Bu sayede büyük boy kahve sipariş etmek, haritamı masaya koymak ve yardım istemek kolay oluyor.

Bu sefer hepsi etrafımda toplanıyor ve otobüs güzergahlarını ve kalkış saatlerini öğreniyorum.

"Şu anda nerede yaşıyorsun, kızım?" diye soruyor müdür Charadee. Uzun boylu, tombul ve kahverengi-fuşya üniformasına rağmen bir şekilde etkileyici bir kadın.

"Stoney's'te çalışıyorum, barın üstünde yaşıyorum."

"Barmen misin?" Kaşlarını kaldırıyor. Kaşının ucunda gümüş bir yıldız parlıyor. Çivi mi, yapıştırıcı mı, karar veremiyorum.

"Mükemmel mojito yaparım," diyorum ona. "Bir ara uğramalısın. Yol tarifinde yardım ettiğin için sana borçluyum."

Charadee bana başını sallar. Diğer kadınlar memnun görünür. "Neden rekreasyon merkezi, tatlım? Çocuğun mu var?"

"Hayır, ama iyi şeyler duydum ve daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Ben bir alkolikim," diye gönüllü oldum, çünkü birçok durumda bunun buzları kırmaya yardımcı olduğunu öğrenmişim. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı diye merak ediyordum. Bilirsiniz, ben de aynı şeyi yaşadım."

Kafalarını salladılar. Charadee haritamı çevirdi ve bazı notlar aldı. Benimkinden çok daha güzel, büyük ve dalgalı bir el yazısı var.

Arkadaşlarına Fransızca olduğunu tahmin ettiğim bir dilde bazı sorular fısıldadı. Çeşitli Fransızca cevaplar daha fazla karalanmış notlar üretti. Sonunda Charadee kağıdımı üç bölüme ayırdı. Birincisi numaraları, ikincisi isimleri içeriyordu ve sayfayı ortadan ikiye bölen çizginin altında bir sürü isim ve numara vardı.

Bana her şeyi anlatıyor: benim de bildiğim otobüs saatleri, merkezdeki bana yardım edebilecek "çocuklarının" isimleri ve en iyi restoranların listesi.

"Senin gibi zayıf bir kızın yemek yemesi gerekir," diye açıklıyor Charadee. Kıvrımlarla gurur duyan bir kültürde, ben özellikle acınası bir görünümde olmalıyım. Dürüst olmak gerekirse, on üç yaşına girdiğim günden beri Tanrı'dan göğüslerim olsun diye yalvarıyorum. Artık her an olabilir.

Ona içtenlikle teşekkür ediyorum. Herkese beşlik çakıyorum.

Bir araba drive-thru'ya yanaşınca bir zil sesi duyulur. Hepsi yerlerine dönerler ve ben de kahvem ve yeni ve geliştirilmiş yerel rehberimle bir kez daha kapıya yönelirim.

Doğru otobüse ^{biniyorum} ve iniyorum. Bu beni o kadar mutlu ediyor ki, yaşlı ve çok yaşlı arasında bir yerde görünen stoik siyahi otobüs şoförü bile bana gülümsüyor. Ben daha da geniş gülümsüyorum ve o başını sallıyor. "Kendine iyi bak, duydun mu?" diyor ve onunla konuşmayı başardığım gerçeği, günün ikinci zaferim gibi geliyor.

Dedektif Lotham'ı unutun. Belki de Mattapan'ın tüm nüfusu beni sevmeye başlıyor.

Başarı duygusu, devasa rekreasyon merkezi kompleksinin önüne gelene kadar devam ediyor. Yine, beklediğimden çok daha büyük ve çevresindeki park, tenis kortları ve koşu parkurları göz önüne alındığında, hayal ettiğimden çok farklı. Elbette, rekreasyon merkezi biraz yıpranmış ve eğilmiş görünüyor, muhtemelen altın çağında çok etkileyici olan dev bir metal hangar ve iyi bir basınçlı yıkama ve boya işine ihtiyacı var gibi görünüyor. Ancak büyüklüğü, açık havaya erişimi —daha azına sahip birçok mahalle gördüm.

Tabii ki, içeri nasıl gireceğimi bilemiyorum. Yeni AA arkadaşım Charlie'nin söylediği doğruysa, merkezin çalışma saatleri çoğunlukla okul sonrası, akşamları ve hafta sonları olacaktır. Bu da muhtemelen kilitli ön kapıları açıklıyor. Ancak, bantla yapıştırılmış bir tabela, teslimatların arka kapıdan yapılacağını bildiriyor.

Ben bir teslimatçıyım. Bir nevi.

Devasa binanın etrafında dolaşıyorum. Bu kadar yakından, metal yan panellerdeki çukurları, daha fazla yaşlanma belirtilerini görebiliyorum. Soluk mavi yapının yetmişli veya seksenli yıllarda inşa edildiğini tahmin ediyorum. Belki de şehir merkezindeki gençlere daha fazla fırsat sağlamak için bir hükümet girişimi. Bu yollarda koşmak hoşuma giderdi. Ya da basketbol sahaları veya futbol sahaları. Şu anda hepsi boş, ama tahminimce öğleden sonra üç civarında burası gerçekten canlanıyor.

Bir yan kapı buluyorum, çekiyorum. Şansım yok. Yürümeye devam ediyorum, şimdi binanın arkasına kadar. İkinci bir çift kapı, ilkinе benziyor. Bu sefer çektiğimde, renkli cam kapı açılıyor. Serin, gölgeli derinliklere adım atıyorum, insan hayatının izlerini arıyorum.

Karşımda bir check-in kontuarı var. Yaklaştığımda, arkasında çeşitli spor ekipmanlarının istiflendiği, metal parmaklıklar arkasında kilitli

. Demek çocuklar geniş yeşil parka çıkmadan önce eşyaları buradan kontrol ediyorlar.

Gölgeli koridoru takip ederek binanın derinliklerine doğru ilerliyorum. Tavan lambalarının olmaması ve beton zeminde tenis ayakkabılarımın çıkardığı sesin bozduğu derin sessizlik, tüm mekanı biraz ürkütücü hale getiriyor. Dışarısı umut doluydu, ama içerisi... Bir keresinde birkaç gün ilçe hapishanesinde kalmıştım ve burası bana onu hatırlatıyor. Acaba çocuklar da aynı şeyi hissediyor mu?

Kapalı spor salonuna açılan çift kapıdan geçiyorum, ama ikisi de kilitli. Sonra, ağırlık odası gibi görünen bir yer ve ardından bir tür mutfak alanı görüyorum. Yine, hepsi sıkıca kapatılmış. Açık arka kapı hariç, buradaki güvenlik önlemleri oldukça ciddi görünüyor. Geç de olsa, hem dışarıda hem de içeride kameraları aramam gerektiğini fark ediyorum. Merkez koridorda yoluma devam ederken, hala yaşam belirtileri ararken, kaydediliyor muyum acaba diye merak ediyorum.

Sonra, zeminde minderler ve ortasında bir boks ringi olan daha küçük bir spor salonu görüyorum. Bu bana Dedektif Lotham'ı hatırlatıyor ve acaba buraya yardım etmeye gelmiş mi diye merak ediyorum. Toplumla ilişkilerden sorumlu olan Memur O'Shaughnessy'nin burayı iyi bilmesi gerekir.

Sesler. Sonunda. Sesleri takip ederek koridorun sonuna geliyorum, burada iki ayrı ofisten ışık sızıyor.

Önce sağdaki kapıdan başımı soktum ve biri kısa, biri uzun iki Afrikalı Amerikalı erkekle karşılaştım.

"Merhaba," diyorum.

Bana bakıyorlar.

"Buradan siz mi sorumlusunuz?" Bana bakıyorlar.

Yeni Dunkin' Donuts arkadaşlarımdan aldığım notlara bakıyorum. "Aranızda Hollandalı var mı? Ya da Antoine?"

"Hollandalıyım," diye itiraf ediyor kısa boylu olan. Boynunda bir düdük takıyor. Artık böyle bir şeyin yapıldığını bilmiyordum.

"Harika. Charadee, size rekreasyon merkezi programları hakkında konuşmamı tavsiye etti. Bu bölgeye yeni taşındım ve daha fazla bilgi almak istiyorum."

En masum gülümsememi takınıyorum, sonra elimi uzatıyorum. Sırayla elimi sıkıyorlar, bu da buzları kırıyor gibi görünüyor.

"Yerel gençler için okul sonrası programı yürütüyor musunuz?"

"Evet, hanımefendi." Kısa boylu adam, Dutch, onayladı. Aksanı saf Boston aksanıydı, göçmen aksanı yoktu.

"Lütfen bana Frankie deyin. Siz kimsiniz?" Yaklaşık kırk yaşında görünen ve doğal bir liderin dik duruşuna sahip olan uzun boylu adama dönüyorum.

"Frédéric Lagudu," diyor adam, kum ve deniz kokusu eşliğinde. Hemen ona doğru çekiliyorum.

"Ben Badeau ailesinin bir arkadaşıyım. Bayan Violette'ten, yeğeni ve yeğeninin buraya sık sık geldiğini öğrendim."

"Angelique Badeau için mi buradasınız?" diye sorar Frédéric, koyu renkli gözlerini kısarak.

"Evet."

"O burada kaybolmadı. Okula geri dönmüştü. Öyle diyorlar."

"Öyle mi diyorlar?"

Yüzü kızarır. "Benim bildiğim doğru olanı."

"Ben de öyle duydum," diye onu teselli ediyorum. "Okul başlamadan önceki yaz ne oldu merak ediyorum. Angelique ve kardeşi Emmanuel'in ikisi de buradayken."

İki adam yine birbirlerine bakiştılar. Onların doğal güvensizliğini anlıyorum. Ben polis değilim, bu da beni bilinmeyen bir değişken yapıyor.

"Bayan Violette beni Memur O'Shaughnessy ile görüştirdü," diyorum. "Sizinle konuşmamı tavsiye etti."

Biraz abartılı ama etkili. İki adam da rahatlar. O'Shaughnessy muhtemelen tahmin ettiğim gibi buradaki işlere yardım etmiştir. Ve bu beyaz bir yalan olsa da, adamlar beni kontrol etmek için O'Shaughnessy'yi doğrudan arasalar bile, onun beni satacağını sanmıyorum. Son iki günde Angelique'in davasında BPD'nin son iki ayda yaptığından daha fazla hareketlilik yarattım.

"Angelique ve kardeşini tanıyorum," diye onayladı Frédéric. "Lütfen. Ofisime gel. Orada konuşabiliriz."

Bence bu harika bir teklif. Onu koridordan geçerek küçük, sade bir odaya kadar takip ediyorum. Masa, eski bir bilgisayar, portmanto, yarı ölü bir ofis bitkisi. Frédéric'in duvarında parlak çerçeveli bir arma posterı var. İki altın top ve bayonet, top mermisi, çapa, borazan gibi görünen nesnelerin ortasında dik duran bir palmiye ağacı, hepsi yeşil, mavi ve kırmızı vatansever renklerde. Altında *L'Union Fait la Force* yazıyor.

"Ulusal amblemi," diyor Frédéric, bakışlarımı takip ederek. "Kalbimin ülkesi Haiti'den."

"Ne zaman göç ettin?"

"Yirmi yıl önce."

Yani depremnden kurtulanların yaşadığı vize karmaşasından etkilenmemişti.
"Adada hala aileniz var mı?"

"Bir erkek kardeşim, iki kız kardeşim." "Buraya gelmek istemiyorlar mı?"

"Belki çocukları gelir. Okul için. Burası oradan daha iyi."

"Angelique ve erkek kardeşinin iyi öğrenciler olduğunu biliyorum. Angelique de bir Amerikan üniversitesinde tıp okumayı dört gözle bekliyor."

Frédéric omuz silkiyor. "Ben yönetici direktörüm. Çeşitli programlarımızla beş yüzden fazla aileye hizmet veriyoruz. Hepsini biraz tanıyorum, ama hiçbirini çok iyi tanımıyorum."

"Yaz kampı nasıl işliyor? Çocuklar özel etkinliklere falan kaydoluyorlar mı?"

Frédéric bana durumu açıklıyor. Gençler yaşlarına ve ilgi alanlarına göre belirli programlara kaydoluyorlar. Bilgisayarını kontrol ettikten sonra, Angelique'in moda kampına, Emmanuel'in ise basketbol kampına kaydolduğunu söylüyor. Neden gelecekteki doktor Angelique modayı seçtiğini anlamıyorum, ta ki Frédéric programın açıklamasını gösterene kadar. Görünüşe göre moda kampında çok fazla çizim ve sanat var. Gençlerin koleksiyonunda bulduğum son derece ayrıntılı tıbbi çizimleri hatırlayınca, bu mantıklı geliyor. Etkinlik direktörü, yerel bir ortaokulun sanat öğretmeni olan ve yaz aylarında rekreasyon merkezinde çalışan Lillian adında bir kadın. Frédéric bana onun iletişim bilgilerini vermek istemiyor ama telefon numaramı ona ileteceğine söz veriyor.

Program kayıtlarını açıyor ve on sekiz çocuk olduğunu gösteriyor: on altı kız, iki erkek. Tabii ki Marjolie'nin adı Angelique'in hemen ardından geliyor. Büyük olasılıkla arkadaşlar gibi birlikte kaydolmuşlardır.

"Angelique'in özellikle biriyle takıldığını hatırlıyor musun?" diye soruyorum, Marjolie'nin adını vermeden.

Frédéric duraksıyor, uzun boylu vücudunu geriye yaslayıp zarif parmaklarını birleştirerek konuyu düşünüyor. "Bir kız vardı. Birlikte oturuyorlardı. O da Haitiliydi. Daha kısaydı, güzeldi. Birbirlerini iyi tanıyor gibiydiler. Ama bu diğer kız moda dersine pek ilgi göstermiyordu. Zamanının çoğunu spor salonunda geçiriyordu."

"Basketbol falan mı oynuyordu?"

"Çocukların basketbol oynamasını izlemek gibi." O, imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Erkek arkadaş mı, yoksa erkek delisi mi?"

"Özellikle bir erkek. Bir keresinde çok ileri giden bir... sosyal durumu kesmek zorunda kaldım."

Bunu, Marjolie'nin söz konusu aşkıyla rastgele bir köşede öpüşüyor olduğu anlamına geldiğini düşünüyorum. Açıkçası, o yaşta bu devasa binada yaz kampında olsaydım... Her yerde تنها yerler olmalıydı ve eminim çocuklar hepsini biliyorlardı.

"Peki ya Angelique? Onun... sosyal durumlarından birini hiç kesintiye uğrattın mı?" Frédéric başını sallar.

"Programından sapma eğilimi var mıydı, mesela basketbol, boks, beyzbol gibi şeyleri izlemek için?" Angelique'in gizli bir ilişkisi olduğu teorisini takip ediyorum. Özellikle de en iyi arkadaşı bir basketbolcuya ilgi duyduğu için, belki Angelique de aynı şeyi yapmak zorunda hissetmişti.

"Ara sıra kardeşini izlemeye giderdi," diye ekliyor Frédéric. "Ama molalarda. Dersleri hiç kaçırmazdı. En azından benim duyduğum kadarıyla, ve bu tür şeyleri duymak benim işim."

Onun Angelique hakkındaki anlatımı, bu genç kız hakkında bana anlatılan her şeyle tutarlı. Şimdilik, erkek arkadaş fikrini bir kenara bırakıp önceki geceki düşünceme geri dönüyorum: "Peki ya başka bir kız? Marjolie spor salonunda hayranlıkla bakarken Angelique'in bağ kurduğu yeni bir arkadaş?"

Frédéric kaşlarını çatıp tereddüt eder. "Bu iki yaz önceydi..."

"Ve Angelique kısa bir süre sonra kayboldu. Bana bunu düşünmediğini söyleme."

Frédéric yüzünü buruşturur. Yüzlerce risk altındaki genci bir arada tutmaya ve onlara ilham vermeye çalışmanın ne kadar zor bir iş olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir fark yaratmak istemek, ama bunun sınırları olduğunu bilmek. Ve sonra, her açıdan başarılı olması gereken çocuklardan biri bir sonbahar öğleden sonra ortadan kaybolduğunda... Frédéric'in Angelique ile ilgili anılarını tekrar tekrar hatırlamaktan başka bir şey yapmadığını hissediyorum.

"Keşke daha fazla fark etseydim," diye itiraf ediyor şimdi. "Daha fazla dikkat etseydim, daha fazla çaba sarf etseydim. Ama Angelique iyi bir çocuktü. Zamanında geliyordu. Programına sadık kalıyordu. Çok güzel çizimler yapıyordu. Lillian birkaçını koridorlara asmıştı. Angelique'i çalışmaları için tebrik ettiğimi hatırlıyorum. Utangaç görünüyordu, ama yine de sorun çıkaracak bir çocuk değildi. Zamanımı, işimi daha çok o gençlerle geçiriyorum." Omuzlarını silkiyor. "Üzücü, ama durum bu."

"Burada çete faaliyetleriyle ilgili sorunlarınız var mı?" Konuyu değiştiriyorum.

"Sıfır tolerans uyguluyoruz. Herhangi bir çete işareti, rengi veya faaliyeti derhal okuldan atılma ile sonuçlanır. Çocuklar bunu biliyor. Okul dışında, evet, sorunlar var. Ama buraya girdiklerinde... Basketbol oynamak istiyorlarsa, uslu uslu oynuyorlar. Bu, sandığınızdan daha etkili oluyor."

"Çocukların hepsinin birbiriyle kaynaştığı zamanlar oluyor mu? Yani, moda kampı ile boks kampı ya da başka şeyler arasında fark gözetmeksizin?"

"Öğle yemeği her grup içinde yenir. Bu, bizim için izlemeyi kolaylaştırır. Ama gün içinde molalar vardır. Çocuklar dolaşır. Bazıları futbol maçının bir bölümünü izlemeye gider veya dışarıda güneşin tadını çıkarmak için toplanır. Onlar gençler ve programların sadece... değil, eğlenceli olmasını istiyoruz." Kelimeyi bulmakta zorlanır.

"Görkemli bir hapisane mi?"
diye soruyorum. İçini çekiyor
ama itiraz etmiyor.

"Bu listenin bir kopyasını alabilir miyim?" Moda kampı kayıt listesini işaret ediyorum.

"Poliste var."

"Onları rahatsız etmek istemiyorum. Bizi ileriye götürecek yeni ipuçları bulmaya çalışıyorum, geriye götürmeye değil."

Yine tereddüt ediyor, ama benim argümanım makul. Bana yeni bir liste yazdırıyor.

"Son bir şey daha. Sakıncası yoksa. Basit bir hafıza egzersizi. Angelique'in yüzünü tanıyor musun?"

O başını sallar.

"Şimdi onu, en son gördüğünüz anı hayal edin. Nerede?"

Bir an duraksıyor, ama sonunda kabul ediyor, hatta gözlerini kapatıyor. "Angelique dışarıda sarı bir bankta oturuyor. Kucağında eskiz defteri var, başını eğmiş çizim yapıyor. Ben turumu atarken yanından geçiyorum, o başını kaldırmıyor, çok hızlı, çok konsantre bir şekilde çizmeye devam ediyor. Kağıda karakalemin sürtünme sesini duyabiliyorum. Onun gerçek bir sanatçı gibi görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum, kafasındaki görüntüyü sonsuza dek kaybolmadan hemen yakalaması gerektiğini düşünüyordum. Etkilendim."

"Çizimi görebildin mi?"

"Hayır, ama saçları açıktı. Kalın bukleleri perdenin önü gibi önünden sarkıyordu."

"Etrafında başka çocuklar var mıydı?"

Anılarını derinlemesine araştırırken sessizlik. "Üç erkek çocuk görüyorum. Hacky sack oynuyorlar ve topu tekmeliyorlar. İki kız daha var, başka bir bankta oturuyorlar."

başka bir bankta oturuyor. Biri kıkırdıyor. Çimlerde uzanan başka çocuklar da var. Hava çok güzel.”

“Angelique'e en yakın olan kim? Bir erkek mi? Bir kız mı?”

"Sadece üç erkek çocuk görüyorum ve onlar oyunlarıyla meşguller."

"Başka kimse var mı? Angelique'in yanında biri, ya da belki senin gibi, Angelique onları fark etmese de onları fark eden biri?"

Yavaşça şöyle diyor: "Başka bir kız daha var. Daha aşağıda, sırtını binaya dayamış, yere oturmuş. O da çizim yapıyor, ama güneşin altında değil, gölgede. Angelique'in yönüne bakıyor. Angelique'in çizim yapmasını izliyor. Ancak ben yanından geçerken, kız hızla başını eğiyor. Bence çok hızlı. Durmak üzereyim, biraz zorlayayım diye düşünüyorum, ama sonra futbol sahasından bağırışmalar duyuyorum. Dönüp oraya doğru gidiyorum."

"Diğer kız nasıl görünüyor?"

"Bir başka genç kız. Onu moda kampında da gördüğümü hatırlıyorum." Frédéric gözlerini açar, başını sallar. "Ama yüzünü hatırlamıyorum. Onu tam olarak gördüğümden bile emin değilim. Ancak kalabalığın içinde şapkasını arayarak onu her zaman bulabilirdim. Her gün, hava durumu veya koşullar ne olursa olsun, aynı kırmızı beyzbol şapkasını takardı. Ve evet, şimdi sen söyleyince hatırladım, sık sık Angelique'e bakıyordu."

BÖLÜM 16

REC merkezinin arazisinden ^{zar zor ayrılmıştım}, otobüs durağını bulmak için ana caddeye geri dönüyordum ki, karşı şeritten beyaz bir araba hızla yanımdan geçti. Frenlere bastı, sert bir U dönüşü yaptı ve yanıma yanaştı.

"Bin," dedi Dedektif Lotham.

Bir anlığına ona bakıyorum, saldırgan olmaya çalışmıyorum ama kesinlikle kafam karışık.

"Yürümekten hoşlandığını biliyorum," diye homurdanır. "Aslında, otobüse gidiyordum."

"Bu kadar inatçı olma ve arabaya bin."

Bana terslik yaptığımı söylediği anda doğal olarak itiraz etmek istiyorum. Ama sesindeki aciliyet, öfke ve belki de biraz korku, dikkatimi çekiyor. Arabaya biniyorum. Kapıyı kapatır kapatmaz gaza basıyor. Ani hızlanma beni koltuğuma yapıştırıyor ve emniyet kemerini takmak için çabalıyorum.

"Sahtecilik hakkında ne biliyorsun?" diye sorar, iki eli direksiyonda, gözleri ileriye sabitlenmiş. Sanki tüm vücudunu agresif sürüşüne adıyor gibi öne doğru eğilir.

"Para gibi mi?"

"Tam olarak ABD para birimi."

"Bunun çok zor olduğunu sanıyordum."

"Aynen öyle. Yani bu, küçük çaplı bir DIY işi değil. İyi sahte paralar genellikle yurt dışından geliyor. Avrupa, Rusya. Bunu başarmak için doğru ekipmana ve usta bir zanaatkarın yardımına ihtiyacın var. Bilgisayarlar süreci biraz basitleştirdi. İyi sahteciler, örneğin Ben Franklin'in yüzlerce görüntüsünü tarıyor, sonra bu görüntülerden bir kompozit görüntü oluşturarak 3D bir ana plaka hazırlıyor. Bu plaka, ABD Hazinesi'nin kasıtlı olarak baskıya eklediği kusurları banknotlara ekliyor. Yine de filigranlar, özel kağıtlar ve yansıtıcı boyalar var. Sıradan bir suçlunun yapabileceği bir iş değil."

Başımı sallıyorum, sonra noktalar arasında bağlantı kurmaya başlıyorum, neden Dedektif Lotham birdenbire sahtecilik uzmanı oldu. "Angelique'in lambasındaki banknotlar," diye mırıldanıyorum. Gizli paradan elde edilen tüm bulgular arasında, bu benim beklemediğim bir şeydi.

"Onuncu kısmı sahte. Neredeyse tam olarak. Bu sabah ofisime gelen Gizli Servis ajanı, genellikle bu şekilde yapıldığını söyledi."

"Sahte parayı gerçek parayla karıştırıyorlar, böylece daha az fark edilir mi?"

Kırmızı ışığa geldik. Lotham, gösterge panelindeki bir düğmeye basarak tiz *bir siren sesi* çıkardı ve biz de çılgılık atarak geçtik. Hala nereye bu kadar acil gittiğimizi bilmeden, acil durum tutamağını tuttum.

"Angelique'in zulası görüldüğü kadar büyük değil. Yüzlüklerle sarılmış yirmilik rulolardan bahsediyoruz."

"Tamam."

"Sokaklarda yaşayanlar arasında, olduğundan daha zengin görünmek için sıkça kullanılan bir numara." "Toplamı söyle."

"O lambanın içinde yaklaşık on iki bin dolar saklanmıştı."

"Yine de etkileyici bir miktar."

"Evet. Ama dış katman, Ben Franklinler..." "Onlar sahte miydi?"

"Aynen öyle. İşleri daha ilginç hale getirmek için, bu sahte paralar yıllardır dolaşımda. ABD Gizli Servisi, ilk olarak orada basıldıklarına inandığı için onlara Rus banknotları diyor. Muhtemelen özel boyalar ve asitler bulunan dev bir depoda ofset baskı makinesi kullanılarak basılmışlar. Yine, yerel bir iş değil."

Kafamı sallıyorum, ama daha çok sözleri anladığımı belirtmek için değil, duyduğumu belirtmek için. Başka bir kavşağa geliyoruz ve yeni bir "*whoop, whoop*" sesiyle iki şeridi geçip karşıdan gelen trafiğin ortasından sert bir sola dönüş yapıyoruz. Midem sıkışıyor. Hızımız artıyor, sonra ölümcül tehlikeyi atlatıp dar bir yan sokağa giriyoruz.

"Sahteciler gerçekten bizi mi takip ediyor?" diye soruyorum Dedektif Lotham'a. "Yoksa federal bir kurum devreye girdiğine göre rekabetçi yanınız mı ortaya çıktı?"

"Gizli Servis'i unutun. Onlar zaten banknotları ele geçirdiler ve seri numaralarına göre kaynağını da biliyorlar. Onlar için bu, on yıllardır süren bir operasyonun temizliği. Bazı Rus çeteleri, neredeyse mükemmel olan on milyonlarca sahte banknot üretti. Bunları bir doların on sentine bir distribütöre sattılar, distribütör de bunları bir doların yirmi beş sentine çeşitli ülkelerdeki çeşitli araçlara sattı, araçlar da bunları bir doların altmış sentine yerel olarak satarak gıda zincirini tamamladı. Ajan Ford'a göre, hayatının geri kalanında dünyanın her yerinden sahte Benjamin'leri geri toplayacaklar."

"Peki Angelique onlara nasıl ulaştı?"

"Bu bizim sorunumuz olmaya devam ediyor. Nasıl, kim, neden? Ajan Ford'a göre, herhangi birimiz farkında olmadan sahte para taşıyor olabiliriz. Ama

onlarca sahte banknot mu? Her biri gerçek yirmi dolarlık banknotların etrafına sarılmış mı? Bu rastgele bir şey değil. Boston'da Rus eteleri var, bu da bu bölgede bu sahte banknotların nasıl ortaya çıktığını açıklayabilir. Ama Mattapan çeteleriyle takılan çok fazla Rus suç patronu yok. Suç rgtleri snobluklarıyla ünlüdür ve yerel etelerimiz Rusların ilgisini çekecek kadar sofistike değildir."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Sorun değil. Boston'da işlerin yürüdüğü şekilde, önümüzde rastgele bir sokak belirdi, sağa doğru çapraz bir yol ayrılıyordu, etrafında yayılan diğer üç çapraz yol ile karıştırmamalıydı. Lotham diğerlerine vurduğu kadar sert bir şekilde bu viraja girdi. Görünüşe göre, bu sabah keyfi yok.

"Dün gece uyudun mu?" diye soruyorum ona.

"Masada uyumak sayılır mı? O faturaları delil olarak kaydettim, telefonum çalmaya başladı. *Sonra* avuşum beni ofisine çağırdı..."

"Yani kaçtığımız kişi avuşun mu?" "Ukala olma."

"Ben daha çok yakında ölecek bir aptal olmaktan endişeleniyorum. Neden bu kadar abartıyorsun?"

"Bir şey gördük."

"Ne?"

"Angelique'in tarifine uyan bir geç, sahte kimlik kullanarak yeni bir kontrrl telefon satın almaya çalıştı. Kimlikte, iki hafta önce internet kafe görevlisine verilen kimlikle aynı isim, Tamara Levesque, yazıyor. Memur O'Shaughnessy şimdiden orada, birkaç başka birimle birlikte arama yapıyor, şansın yüzüne gülmesini umuyor."

"Aramaya katılıyor muyuz?" Hangisi beni daha çok şaşırttı bilmiyorum: bunca ay sonra hala aktif bir arama olması mı, yoksa benim de katılmaya davet edilmem mi?

"Hiçbir şey yapmıyoruz. Satış uzmanlarıyla görüşüyorum. Sen." Lotham sertçe nefes verdi. "Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı.

"Moral desteği için mi oradayım?"

"Hayır. Orada olacaksın çünkü tanıklardan biri, Charlie adında bir adam, seni istedi."

Ani bir frenle durduğumuzda, kablosuz iletişim şirketinin önündeki manzara, mavi üniformalı polis memurları, meraklı kalabalık ve yanılmıyorsam, sokakta öfkeyle geri geri koşan bir grup sokak satıcısıydı.

Dedektif Lotham geri çekilen gençlere bir bakış attı ama onları fark etmedi ya da peşlerine düşmedi. Bugün onların şanslı günüydü: Polisin daha önemli işleri vardı.

Charlie'yi hemen fark ettim. Mağaza önündeydi, iri cüssesi ve gerçek ordu ceketi dikkat çekiyordu. Yanında bir kadın devriye polisi duruyordu, belli ki bekliyordu.

Dedektif Lotham beni kalabalığın içinden geçirir. Çılgınlığın diğer tarafına geçtikten sonra, bir süre durup şöyle der: "Arkadaşınla konuşmayı bitirdiğinde, seni buraya kimin getirdiğini unutma." Sonra mağazaya girer ve beni Charlie'ye ulaşmak için kalan mesafeyi tek başıma geçmem için bırakır.

Aniden kendimi garip hissediyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. AA toplantısında sadece bir kez karşılaşmıştık. Bu kargaşanın ortasında neden beni sordu ki?

Charlie hemen konuşmaz, ama selam vermek için başını sallar.

Sonra kadın memura bakar. Kadın memur bana, onun artık benim sorunum olduğunu söylemek istercesine bakar. Beş adım uzaklaşır. Hâlâ izliyor, ama biraz mahremiyet tanıyor.

"Dedektif Lotham beni istediğinizi söyledi."

Charlie bana bakıyor. Elleri ceketinin ceplerinde. Bu onu daha büyük, daha geniş gösteriyor. Bence korkutucu görünmeye çalışmıyor, sadece elinde değil. Ama yine de onu tehdit edici bulmuyorum. Bu adam, koruma içgüdüğü olduğu için polis olmuş. Ve bazı şeyler, travma ne olursa olsun, sarsılamaz.

"Ucuz hücreler hakkında soru sormuştun," diyor Charlie. "Kayıp kız Angelique Badeau hakkında soru sormuştun. Daha dün gece bu soruları sormuştun."

Başımı sallıyorum.

"Bugün bir işim vardı, mağazaya uğradım. Ama burada olduğum sürece, düşünmeye başladım, merak etmeye başladım. Seni ve sorularını. Sonra başımı kaldırdım ve yemin ederim, o oradaydı."

"Angelique Badeau."

"Ve o bir telefon almaya çalışıyor. Kendimi tutamadım. Ona doğrudan baktım. Bir de baktım ki, kimliğini geri kapıyor, yeni telefonu tezgahın üzerine atıyor ve kapıdan çıkıyor. Sonra lanet olası satıcı güvenlik görevlilerini çağırmaya başlıyor ve aptal herif bana çarpıyor. Sokağa çıktığımda

sokağa çıktığımda, onu artık göremedim. Ama o oradaydı. Yemin ederim. Telefon almaya çalışıyordu." Gözleri kısıldı. "Nasıl? Söyle bana. Bunu nasıl bildin?"

"Bilmiyordum," diye dürüstçe cevap verdim. "Yeni bir telefon alacağını bilmiyordum. Ama gazetede, polisin on bir ay önce onun eski cep telefonunu bulduğunu okumuştum. Hiçbir gencin cep telefonu olmadan yaşayamayacağını düşünerek, bu arada yeni bir tane satın almış olabileceğini düşündüm. Bu yüzden ucuz kontrollü telefonlar hakkında soru sormuştum. Eğer sırları olan bir genç olsaydım, en azından ben öyle bir şey satın alırdım."

"Sen genç değilsin," diyor Charlie. Ben zayıf bir gülümsemeyle "Ama sırlarım var," diyorum. "Kimsin sen?"

"Ben Frankie Elkin. Alkolikim. Stoney's'te barmen olarak çalışıyorum, bu bölgeye yeni taşındım. Ama başka bir tutkum daha var: Kayıp kişiler davalarıyla ilgileniyorum. Özellikle de çözülmemiş davalarla. Evet, Mattapan'a Angelique Badeau için geldim. Onu bulmak istiyorum."

Charlie hemen cevap vermez. Utanmadan kulak misafiri olan kadın polis memuru da öyle.

"Angelique Badeau'yu gerçekten gördün mü?" diye soruyorum şimdi.

"On bir aydır onun fotoğrafına bakıyorum. Tabii ki gördüm."

"Yanında başka biri var mıydı yoksa yalnız mıydı?" "Yalnızdı."

"Peki çıktığında? Dışarıda bekleyen biri var mıydı?"

"O kadar ileri gitmedim. Onu takip edebilmek için önce şişko bir güvenlik görevlisini ayağımdan çekip çıkarmak zorunda kaldım."

Şimdi polis refakatçimiz sırtıyor.

"Yürüyerek mi gitti, yoksa arabaya mı bindi?"

"Onu da bilmiyorum. Ama..." Charlie, mağaza tentesinin altına, iki farklı kamera gördüğüm yere işaret ediyor. "Polisler bu soruyu yakında cevaplayabilir."

"Ruh hali nasıldı?" diye soruyorum, hala anlamaya çalışarak.

"Hemen fark etmedim. Ama bakmaya başladığımda, tedirgin oldu. Sonra kaçtı ve koştu."

"Onunla daha önce tanıştın mı, Charlie?"

"Bir süredir görüşmedik. Bu şehir o kadar da küçük değil ve yollarımız pek kesişmiyor."

"Charlie, bugün rekreasyon merkezine gittim. Müdür Frédéric ile konuştum. Angelique ile yollarınızın kesişmediğini söyledin, ama o yaz programına katılmış ve sen de orada gönüllü çalışıyorsun."

"Okuldan sonra genç siyah erkeklere mentorluk yapıyorum, onlara yemek pişirme gibi beceriler öğretiyorum, böylece iş bulup bu hayattan uzak durabilsinler. Belki o kız da merkezdeydi, ama onu hiç görmedim. Benim gruplarımdan birinde olacağına benzemiyor. Başı dertte mi?"

"Sanırım öyle."

"O zaman neden kaçıyor? Kendi başına telefon almaya çıkmış. Neden yardım istemiyor?"

"Bilmiyorum."

"Ama açıkça hayatta ve hala eve dönmedi. Bu da belki de dönmek istemediği anlamına gelir. Belki de uzak durmak için iyi bir nedeni vardır."

Onun ne demek istediğini anlıyorum. İki hafta içinde Angelique iki kez halka açık bir yerde görülmüş. Her iki seferinde de sahte kimlik taşıyor ve bağımsız hareket ediyor gibi görünüyor. Yine de, bu bana hala mantıklı gelmiyor. Ailesinin tanıdığı Angelique asla kendi isteğiyle ortadan kaybolmazdı. Şifreli mesajını saymıyorum bile: *Bize yardım edin*. Onun kaçak olduğuna inanmıyorum. Ama neler olup bittiğine gelince... ?

"Nasıl görünüyordu?" diye soruyorum sonunda. "Yorgun mu? Dinlenmiş mi? İyi beslenmiş mi? Aç mı?"

Charlie düşünmek zorunda kalır. Sonunda omuzlarını silker. "Genç bir kız gibi görünüyordu. Mavi kot pantolon, açık gri sweatshirt giymişti. Önünde bir amblem vardı ama benim açımdan göremedim."

"Peki yüzü?"

"Göremedim. Şapka takıyordu." "Kırmızı şapka mı?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Sesi yine şüpheli.

"Üzgünüm, dürüstçe söyleyemem Charlie. Polisin sadece bazı ayrıntıları kamuoyuna açıklamak için nedenleri var."

Bana kaşlarını çattı ama ısrar etmedi. "Ona yardım ederdim," dedi aniden. "Sadece sorması yeterliydi. Ona yardım ederdim."

"Belki isteyemedi. Bazen bu tür durumlarda kötü adamlar kişinin sevdiklerini tehdit ederler."

"Ya da kızları bağımlı hale getirirler, böylece kaçmak istemezler." Bunu inkar edemem. "Bağımlı gibi mi görünüyordu?"

"Hayır. Çok hızlı hareket ediyordu. Kapıdan dışarı fırladı. Bağımlılar o kadar kontrol sahibi olamazlar."

Başımı sallıyorum. "Sanırım bir şeye takılmış. Ama ne olduğunu bilmiyorum ve bunun kanıtı da yok. Onu tekrar görürsen, yardımına ihtiyacı olduğunu düşünüyorum Charlie. Son bir şey daha: Şapkanın üzerinde bir amblem veya logo var mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla yoktu. Ama tam olarak bakamadım. Koyu kırmızı şapka, buralarda pek fazla görülmez."

"Neden öyle diyorsun?"

"Çocuklar genellikle en sevdikleri takımların şapkalarını takarlar. Patriots, Red Sox, Bruins. Bu şapkalar lacivert veya siyah renktedir. Etrafına bir bak. Her yerde görürsün."

Şimdi o söylediği için, her yerde koyu mavi beyzbol şapkaları gördüğümü fark ettim. Geç de olsa, rekreasyon merkezinden aldığım kağıdı hatırladım. Arka cebimden çıkardım, açtım ve uzattım.

"Bu isimlerden tanıdığın var mı, Charlie? Rekreasyon merkezinden, kasabadan, herhangi bir yerden?"

Charlie, moda kampındaki çocukların listesini bir süre inceler. İki kez homurdanır, sonra iki genç erkeği işaret eder. "Onları buralarda gördüm. Biri benim çocuklarımdan birinin küçük kardeşi. İyi çocuklar. Ellerinden geldiğince beladan uzak durmaya çalışıyorlar. Bir dakika. Bu isim burada." Listedeki kızlardan birini işaret eder. "Livia Samdi. Bu ismi duydum. Yakın zamanda." Sakalını kaşır, düşünceli görünür.

Bağlantıyı kurduğunda sesi aniden alçalır. "Bir toplantıda. Aylar önce. Şimdi eminim. Annesi oradaydı, neredeyse bir yıl ayık kaldıktan sonra kısa süre önce tekrar içmeye başlamıştı. Zor bir dönemden geçiyordu, dedi. İşini kaybetmiş, oğlu tutuklanmış, üstüne üstlük kızı da evden kaçmıştı."

"Kızı kaçmış mı? Livia Samdi kaybolmuş mu?"

"Annesinin düşündüğü buydu. Ve bu ilk kez de değildi. Görünüşe göre Livia, nereye giderse gitsin, başını belaya sokan çocuklardan biriydi. Ama şüphe yok ki, kesinlikle kayboldu. Annesi öyle söyledi."

BÖLÜM 17

Charlie ve polis refakatçimizle birlikte kaldırmda bekliyorum, Dedektif Lotham telsiz mağazasından çıkıncaya kadar. İçeride ne öğrendiyse, ruh hali hiç de iyileşmemiş.

Beni fark etti, ardından iki üniformalı polisle derin bir sohbete dalmış olan Memur O'Shaughnessy'yi gördü. Lotham'ın yüzündeki tartışmayı izliyorum. Aniden dönüp bana doğru büyük adımlarla geliyor.

"Ee," diyor. Bana, Charlie'ye, sonra tekrar bana bakıyor.

"Bu Charlie," diyorum tanıştırmak için. Charlie'nin soyadını bilmediğim için söylemiyorum. Bu eksiklik garip bir an yaratıyor, sonra Dedektif Lotham elini uzatıp Charlie'nin elini sıkıyor.

"Ordu mu?" diye soruyor Lotham, Charlie'nin ceketini işaret ederek. Charlie başını sallayınca, "Deniz Piyadesi, Keşif Birimi. Hizmetiniz için teşekkürler" diyor.

"Teşekkürler, efendim."

"Angelique Badeau'yu gördün

mü?" "Evet, efendim."

"Onun olduğundan emin

misiniz?" "Evet, efendim."

"Peki Bayan Elkin'i nereden tanıyorsunuz?"

Charlie, sorgulamadaki bu ani değişikliğe hemen yanıt vermez, bana bakar.

"Arkadaşlarım olduğunu mu şüphe ediyorsunuz?" dedektifin, öfkelenmiş gibi görünmeye çalışarak soruyorum.

"Bu bölgeye üç gün önce geldin."

"Bu da arkadaş edinmek için daha fazla neden demektir. Dunkin' Donuts'taki Charadee'ye, Stoney's'teki Viv'e veya rekreasyon merkezindeki Frédéric'e sorun." Daha fazla isim bulmak için çılgınca arıyorum. "Ve oda arkadaşım Piper. Dün gece eve gelmedi ve onun için endişeleniyorum."

Dedektif Lotham başı ağrıyormuş gibi görünüyor. Bunun davadan mı yoksa benden mi kaynaklandığına dair yorumlara açık.

"Charlie'nin başka haberleri var," diye ekliyorum hemen. "Az önce rekreasyon merkezindeydim..."

"Arkadaşın Frédéric'le birlikte."

"İşte. Bana yaz programında Angelique ile moda kampına katılan tüm çocukların listesini verdi."

"Listeyi gördüm. Gençlerle de görüştüm."

"Livia Samdi de dahil."

"Muhtemelen. On bir ay öncesinden bahsediyoruz." "Yani henüz kaybolmamıştı. İlginç."

"Ne? Bir saniye." Dedektif Lotham burnunun köprüsünü sıkıştırdı. Derin bir nefes alıp "kahretsin, kahretsin, kahretsin" diye mırıldandığını düşünüyorum ama emin olamıyorum.

"Charlie en azından bir söylenti duymuş." Onay için Charlie'ye bakıyorum. "Livia Samdi'nin annesi kaçtığını söyledi. Ve, işleri ilginçleştirmek için, rekreasyon merkezinden Frédéric'e göre, Livia kırmızı beyzbol şapkası takmasıyla tanınıyor."

Dedektif Lotham bakışlarını Charlie'ye çevirir ve Charlie hemen başını sallar. "Livia kaçtı," diye ekler Charlie.

"Bu söylentiye nereden duydun?"

"Önemli değil," diye araya giriyorum. "Peki ya Memur O'Shaughnessy? Toplumla ilişkiler sorumlusu olarak, belki daha fazla şey biliyordur. Ona sormalıyız."

"İçeride ne öğrendim biliyor musun?" Dedektif Lotham aniden konuşmaya başladı. "Ne?"

"Hiçbir şey. Hayır, tam olarak doğru değil. Warren adında bir çocuğun, hayatı buna bağlı olsa bile kendi annesini tarif edemediğini öğrendim ve evet, güvenlik kameraları aylardır düzgün çalışmıyor, ancak bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyorlar. Öte yandan, kaldırımda duran siz..."

"B u bir yetenek," diye onu temin ederim. Sonra, Memur O'Shaughnessy'nin bizim yönümüze baktığını fark edince, Lotham kendiliğinden patlamadan önce onu hızla yanımıza çağırırım.

Dedektif Lotham geri çekilir ve O'Shaughnessy ile bir süre görüşür. Şimdi Charlie, kadın polis ve ben utanmadan kulak misafiri oluyoruz. Duyduğumuz şey şu: Üniformalılar dağılıp mahalleyi taramışlar. Tanıklara göre, kırmızı beyzbol şapkalı bir kız mağazadan kaçıp kuzeye doğru gitmiş. Bir memur, iki blok ötede kaldırıma düşmüş sahte kimliğini bulmuş. Ama Angelique'den hiçbir iz yok.

Lotham , O'Shaughnessy'yi yanına çağırır. Charlie , haberini tekrarlar.

O'Shaughnessy düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

"Samdi ailesini tanıyorum, ama çok iyi değil. Babası kayıp. Annesi alkolik."

Lotham benden Charlie'ye bakarak, parçaları birleştiriyor gibi görünüyor. Sonunda, der gibi omuz silkiyorum. Yine iç çekiyor.

"Livia'yı duymamıştım," diye devam etti O'Shaughnessy. "En büyük erkek kardeşi kısa süre önce uyuşturucu satmaktan yakalandı. Küçük bir olay, haber değeri de yok, ama pek de sürpriz sayılmaz. Aile... Diyelim ki, polisleri işlerine karıştırmayacak türden insanlar değiller."

Lotham başını sallar. "Onlarla konuşmamız gerekecek. Livia hakkında her şeyi öğrenmeliyiz, en son ne zaman görüldüğünü, Angelique Badeau ile ilişkisini, vesaire, vesaire."

"Biz," diye mırıldandım. "Ya da belki de *bizim* başlangıcımız."

O'Shaughnessy bana tuhaf bir bakış attı. "Angel'ın ailesi Livia'nın adını hiç anmadı. O yüzden 'biz' derken neyi kastettiğini anlamadım."

"Bence onlar bilmiyordu. Kimse bilmiyordu bence."

"Neyi bilmiyordu?"

"Onların arkadaşlığı hakkında. Ya da her neyse." Kafamda parçaları birleştiriyorum. "Onlar rekreasyon merkezinde tanışmışlar. Angelique, en yakın arkadaşı Marjolie ile yaz programına kaydolmuştu, ama Marjolie moda kampından çok belirli bir basketbol oyuncusuyla ilgileniyormuş. Böylece Angelique tek başına kalmış. Ta ki yeni bir arkadaş edine kadar, Livia Samdi. Angelique, nedense bu arkadaşlığını gizli tutmak zorunda hissetmiş. Belki de Livia'nın başını belaya sokma geçmişi vardı? Ya da aralarındaki ilişkinin doğası? Henüz tüm ayrıntıları bilmiyorum. Ama Livia kesinlikle Angelique'in farkındaydı. Genel müdür Frédéric, onu birkaç kez Angelique'i izlerken yakaladığını bildirdi. Onunla konuşmalısın."

"Frédéric ile konuştum," diyor Lotham neredeyse hırlayarak.

"O zaman ona genç kızlarla ilgili daha fazla soru sormalıydın," diye karşılık verdim, kendimi de düşmanca hissetmeye başlayarak. Detayları fark etmemesi benim suçum değil. Belki de boşa harcanmış gençliğine daha fazla zaman ayırmalıydı. Kesinlikle, keşiflerimin çoğunu eski, ahlaksız halimin ne yapacağını sorarak yapıyorum ve voilà, cevapları alıyorum.

"Yemek yedin mi?" Lotham aniden sorar.

"Hayır..."

"Harika. Beni takip et."

Beklemiyor, sadece dönüp caddeye doğru yürüyor. O'Shaughnessy ve Charlie'ye bakıyorum. İkisi de benim kadar şaşkın görünüyor. Charlie sonunda bana hafifçe başını sallıyor. Bunu bir ipucu olarak alıp Lotham'ın peşinden koşuyorum.

Yavaşlayan ya da geriye dönmeyen Lotham, yavaş yavaş dağılan meraklı kalabalığın arasından geçiyor.

Bir anda birkaç şeyin farkına varıyorum. Saat öğleden sonra bir geçiyor ve ben açlıktan ölüyorum. Ayrıca, iki gün üst üste kaçıramayacağım bir işe gitmek için iki saatim kaldı. Yine de, şimdi davadan çekilmek...

Lotham caddeyi geçiyor. Onu takip ediyorum, hemen arkasından. İleride, devasa, yıpranmış bir tabela görünüyor. Çatının üzerine yerleştirilmiş devasa bir dondurma külahı gibi görünüyor. Soyulmuş beyaz külahın üzerinde *Simco* yazısı okunuyor. Dondurma külahının üstündeki yazıyı okumak daha zor; belki *hot dog*? Ama neden hot dog reklamında devasa bir dondurma külahı kullanılmış?

Lotham hızını artırdı. Yetişmek için acele ediyorum.

Simco's World's Largest Hot Dog, görünüşe göre gideceğimiz yer. Uzun, tek başına duran bir bina ve sipariş vermek için bir sıra pencere var. Pencerelerin yarısı yemek fotoğraflarıyla kaplı. Sosisli sandviçlerin yanı sıra, kızarmış mezgıt balığı yemeğinden Karayip lezzetlerine, frappé'lerden kızarmış hamur ve ahududu-limonlu rickey'lere kadar her şey var. Seçenekler beni o kadar büyülemiş ki, Lotham'ın açık pencerelerden birinin önünde durduğunu ve orta yaşlı siyahi bir kadının sabırsızlıkla siparişimizi beklediğini neredeyse fark etmiyorum.

"Ne istersin?" diye soruyor bana.

"Her şeyi! Limonlu rickey hiç denemedim. Kulağa harika geliyor."

"İki hot dog, bir rickey ve bir çikolatalı frappé alalım," diyor Lotham.

"Harika. Sen ne alacaksın?"

Gözlerini deviriyor, bu noktada benim esprili cevabımı açıkça anlıyor.

Seçilmesi gereken soslar var. Hiçbir fikrim yok, bu yüzden kararı yerli halka bırakıyorum. Kısa süre sonra yağlı bir yiyecek poşeti ve iki buz gibi içecek elimizde. Heyecanlıyım.

"Eğer uslu bir kız olup yemeğimi bitirirsem, sonra kızarmış hamur yiyebilir miyim?"

Ya da muzlu dondurma. Tanrım, burası ilçe fuarından bile daha iyi." "İlçe fuarı mı?"

"Güven bana."

Yemek için kaldırımda duruyoruz. Arabalar gürültüyle geçiyor, bazıları eski, bazıları ise o kadar özel ki sürücünün mesleğini merak ediyorsunuz. Lotham etkilenmemiş görünüyor. Çiğnemeye ve yutmaya devam ediyor, gözleri mutluluktan yarı kapalı. Sosisli sandviçler çok uzun, patates kızartması tuzlu ve ahududu-limonlu rickey ferahlatıcı bir buz gibi ekşilik sunuyor.

"Altı numara," diyorum Lotham'a çiğnerken. Dünyanın en büyük sosisli sandviçini asla bitiremeyeceğim, ama denemek eğlenceli olacak.

"Altı numara ne?"

"Şimdiye kadar yediğim
en iyi yemek." "Onları
derecelendiriyor musun?"

"Önemli anları not etmek iyidir. Ve yemek genellikle mutluluğun kaynağıdır."

"Yol kenarında ayakta hot dog yemek, senin tüm zamanların en sevdiğin altıncı yemeğin

"Aynen öyle."

"Seni hiç anlamıyorum Elkin."

"Çünkü sen benim karmaşık olmamı istediğinde ben basit oluyorum. Ve sen benim basit olmamı istediğinde ben karmaşık oluyorum." Omuz silkiyorum. Uzun zamandır kendimle yaşıyorum. Ve ayık kalmamın bir parçası da, acı verse bile dürüst olmak.

Lotham köpeğini çoktan bitirmiş. Mekanik bir hassasiyetle patates kızartmalarını yemeye başlar.

"Beni sinirlendiriyorsun,"
diyor. "Anladım."

"Sorular sorduk. Ben şahsen o lanet rekreasyon merkezini ziyaret ettim. Hatta, daireyi aradığımızda, aile ve arkadaşlarla görüştüğümüzde oradaydım. Ve yine de sen..." Ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. "Üç gün oldu ve sen bu lanet olayı tamamen tersine çevirdin."

"Hiç ipucu olmamasını mı tercih ederdin?"

"Hayır, lanet olsun!"

"O zaman tüm keşiflerin senin büyüklüğünün ürünü olmasını mı tercih ederdin?" "O kadar da küçük düşünen biri değilim!"

"O zaman ne istiyorsun? Ben buradayım. Paylaşıyorum. Açıkçası, pislik olan sensin."

Lotham kaşlarını çatıyor, daha fazla patates kızartması yiyor. "Senin sırrını çözmeye çalışıyorum. Ya da seninle ne yapacağımı. Ya da seni ne yapacağımı. Belki de üçünü birden."

"Hah. Bol şans."

"Neden buradasın? Neden bu dava? Neden bu kız? Tam olarak ne arıyorsun?"

Ruh halimi ve iştahımı mahvediyor. Hot dog ve patates kızartmasının bulunduğu kapaklı kabı kapatıp, yerine limonlu rickey'imden bir yudum alıyorum. Şimdi hızla eriyor. Muhtemelen öfkeli konuşmaları benim kadar sevmiyor.

"Kim olduğumu bilmek istiyorsun."

"Aynen öyle."

"Belki de kim olmadığımı bilmek daha önemlidir."

"Şu anda başım çok ağrıyor ve bu... hiç yardımcı olmuyor."

Ama bunu o başlattı ve şimdi vazgeçmeyeceğim. "Beni tanımak mı istiyorsun, Bay Büyük Dedektif, Bay Lanet BPD ve Her Şeyin Uzmanı? Geçmişimi araştırdın. Bilmen gereken her şeyi zaten biliyorsun. Ben tek bir yerde uzun süre kalamayan bir kadıyım. Yakın, kalıcı ilişkilerim yok. Maddi varlıklar veya finansal istikrar konusunda hiçbir anlayışım yok. Ve her gün içki içmemek için mücadele ediyorum. Ne yapabileceğimi biliyor musun? Bunu. Kayıp kişileri bulmak. Çözülmemiş davaları çalışmak. Nedenini bilmiyorum. Ama elimde olan tek şey bu, sahip olduğum tek şey bu, o yüzden buna sadık kalacağım."

"Modern zamanların Sherlock Holmes'u."

"Sherlock cevapları görür. Benim ise doğru soruları sorma yeteneğim var." Çantayı ondan alıp, yiyecek kutumu geri koyuyorum. "Angelique'in nerede olduğunu bilmiyorum. Neden sahte para sakladığını, Livia Samdi ile ilişkisi ne olduğunu, neden sahte kimlikle şehirde dolaşıp şifreli mesajlar bıraktığını bilmiyorum. Ama o kadar ileriye görememek de sorun değil. Bir sonraki sorum olduğu sürece... oraya varacağım."

Lotham öğle yemeğini bitirmiştir. Çantayı geri alır, kendi çöpünü de ekler. Gözleri karanlık ve yoğundur. Bana gereğinden çok daha yakın durmaktadır. Ondan gelen ısıyı hissedebiliyorum. Öfke ve hayal kırıklığının çalkantılı dalgaları.

"Cevaplar istiyorsun," diyorum

sessizce. "Tabii ki!"

"Sen sadece bitiş çizgisini düşünüyorsun."

"Kayıp bir genç kıızı eve getirmek mi? Tabii ki evet."

"Ben süreçle ilgileniyorum. Bitiş çizgisini geçtiğimizde... o noktada kafam karışıyor. O zaman olayları o kadar iyi anlamaya çalışmıyorum."

Kaşlarını çatarak, gerçekten şaşkın görünüyor. "Gerçekten hiç yerleşmeyecek misin? Gerçekten sadece bunu mu yapacaksın, şehirden şehire, kasabadan kasabaya dolaşmak mı?"

"Beni özleyecek misin?" Gülümsüyorum. Ama biraz üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse, iyi dedektifin beni öpmesini isterdim. Hayır, beni binanın arkasına sürükleyip, aklımı başımdan alacak şekilde becermesini isterdim, çünkü benim arzuladığım yoğunluk bu. Ama o sağlam, istikrarlı ve Deniz Piyade Keşif Birliği'nden. Fırtınanın ortasındaki sükunet. Ben ise yoluna çıkan her şeyi yok eden bir kasırga.

Lotham yüzümden bunu anlamış olmalı, çünkü aniden çenemi tuttu. Eli sıcaktı, parmak uçları nasırlıydı. Dudaklarımı araladım. Başparmağı alt dudağımı okşadı ve ben parmağını nazikçe ısırdım, dilimin ucuyla başparmağının ucuna dokundum.

Gözleri kararır. Bildiğim başka bir şey daha var: Onun gibi iyi adamlar benim gibi tren kazalarına karşı zaafları vardır.

Paul'a sorabilirsiniz.

"Beni eve götürmek ister misin?" diye soruyorum ona yumuşak bir sesle, başparmağını bırakarak. "Giderim. Kanepende, mutfak masanda, hatta o kadar ileri gidersek yatağında bile sevişebiliriz. Tüm o kargaşayı çözebilirsin. Belki kontrolün sende olduğunu hissedersin. Sonunda beni ele geçirdiğini. Beni istediğin yere getirdiğini."

Konuşmaz, ama bir adım yaklaşır.

"Seksi seviyorum. Ne kadar sert olursa o kadar iyi. Düşünmek zorunda olmadığım, kendi zihnimden kaçabileceğim bir an? Sonrasında, belki iyi bir gece uykusu bile çekebilirim. Ama bittiği anda, sen istediğini isteyeceksin ve ben hala ben olacağım. Ve bu seni yine sinirlendirecek."

"Belki de beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

Gülümsüyorum. Paul'u çok net görebiliyorum, sanki göğsümde yeniden bir delik açılmış gibi.

Ne yaptın, Frankie? Tanrım, ne yaptın? Seni seviyordum.

"Şimdi işe gitmem gerekiyor," dedektifine dürüstçe söylüyorum. "Gece yarısı işim bitiyor. Beni bulmak isterseniz. Davayı konuşabiliriz. Ya da konuşmayız. Orada olacağım."

Geri adım atarım. Sonra, bir adım yetmezmiş gibi, iki, üç, dört, daha fazla. O, benim geri çekilmemi izler, ortak öğle yemeğimizin kalıntıları ile olduğu yerde kalır. Onun gerçekten kalacağından emin olduğumda, dönerim.

Hızla Stoney's'e geri yürüdüm. Kendime iyi olduğumu söyledim. Kendime sarsılmadığımı söyledim. Kendime bunun üstesinden gelebileceğimi söyledim.

Çünkü kimse her zaman dürüst olamaz. Ben bile.

BÖLÜM 18

İŞE gitmeden önce temizlik yapmak için dairemin ^{üst katına çıkıyorum.} Ve muhtemelen, Piper için endişelendiğim için, kendimi fazla kaptırmak istemiyorum. Ama zeminin ortasında devasa bir kustumuk yığınyla karşılaştığımda, endişelerimin yersiz olduğunu anlıyorum. Yatağın altına bakıyorum ve tabii ki, parlayan yeşil gözler bana bakıyor.

"İletişim tarzını konuşmamız gerekiyor," diyorum ona. Yavaşça gözlerini kırıyor.

"İçleri boşaltılmış fareler ve iğrenç pislik yığını pasif agresiflik olarak algılıyorum. Biraz kişisel alana ihtiyacın varsa, söyle yeter."

Esniyor, köpek dişlerini gösteriyor. Belki de iletişim tarzı doğrudandır ve ben sadece mesajını beğenmiyorumdur.

Kağıt havluları çıkarıp pisliği siliyorum.

Yarın markete gideceğim, kendime söz veriyorum. İş vardiyamı atlattıktan, AA toplantısına katıldıktan ve... şey, iyi dedektifle ne olacaksa ondan sonra.

Çılgın, tutkulu bir seks gecesi hiç fena olmazdı.

Ama yine de Lotham'ın ertesi sabahı kaldırabilecek bir tip olduğuna pek inanmıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Ellerimi ve yüzümü yıkayıp, saçımı taradıktan sonra aşağıya iş için gidiyorum.

Stoney her zamanki gibi sessiz. Bugün bunun için minnettarım. Aklım çok karışık. Lotham'a söylediğim tüm o büyük sözlere rağmen, bu kadar çok sorum olması hoşuma gitmiyor. Livia ve Angelique. Angelique ve Livia. Çok mu naif davranıyorum? Belki de gizli arkadaşlar değil de sevgililerdi ve Angelique cinsel yönelimini dünyaya açıklamaya hazır değildi?

Tecrübelerime göre, günümüzün gençleri bu konularda oldukça açık fikirli. En azından benim neslime kıyasla. Belki de cinsel yönelim Haiti kültüründe pek kabul görmüyor? Ya da Angelique'in ailesinde? Bu soruyu nasıl sorabilirim?

Ama bu önemli. Angelique ve Livia'nın ilişkisi nedir ve ikisini de birkaç ay arayla ortadan kaybolmaya iten nedir?

Biz. Bize yardım edin.

Ve yine, *biz* kaç kişiyiz? Kaçtığı varsayılan bir kız bu sorunun sonu mu, yoksa sadece başlangıcı mı?

İkinci bir kayıp gencin varlığı bazı cevapları bulmaya yardımcı oluyor. Örneğin, Angelique'in şehirde serbestçe dolaşabildiği açıkça görülüyor, ancak gizlilik ihtiyacını sürdürüyor ve eve dönmeyi reddediyor. İnsan kaçakçılığı 101, kızları birbirlerine düşürmektir. Bir geceliğine özgürlük kazanabilirsin. Ama tek bir yanlış hareket, arkadaşının bedelini ödemesine neden olur. Angelique'in bakıcılık konusundaki üzü göz önüne alındığında, bu tür kontrol taktiklerine karşı özellikle savunmasız olacaktır. Özellikle de Livia, ihanet etmek istemeyeceği yeni bir arkadaş, hatta arkadaştan daha fazlasıysa.

Bu, on bir ay sonra Angelique'in kaçıranlarından bir dereceye kadar güven ve bağımsızlık kazandığı, ancak kendi güvenliği ve en az bir başka kızın güvenliği için hala dehşet içinde olduğu anlamına geliyordu.

Emmanuel, Angelique'in hayallere inanmadığını söylemişti. O planlar yapmaya inanıyordu. Şifreli mesajlar göndermek gibi. Belki güvenlik kameralarına yakalanmayı umarak büyük bir kablosuz mağazaya gitmek gibi. İki hafta içinde iki kez görülmüştü.

Planı ne olursa olsun, kesin bir aciliyet duygusu içeriyordu. Yani ne değişmişti? Onun bıraktığı izleri takip etmezsek ve hızlı davranmazsak ne olacaktı?

Sandalyeleri istifliyorum, masa üstlerini siliyorum, limon ve misket limonlarını dilimliyorum, ama hala bir cevap bulamıyorum. Angelique açıkça iletişim kurmaya çalışıyor. Ne yazık ki, ben hala mesajını anlamadım.

Viv ön kapıdan içeri giriyor. Beni görünce duruyor. "Kayıp zavallı kızı aradığını duydum."

"Evet, hanımefendi."

"Sen bir tür özel dedektif misin?"

"*Bir tür dedektifim.*"

Viv'e özgü bir şekilde onaylayarak mırıldanıyor. "Tatlım, hiçbir çocuk ailesinden kaybolmamalı. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, bana haber ver."

"Samdi ailesini tanıyor musunuz? Kızlarının adı Livia."

"Hatırlıyorum ama etrafta sorabilirim. Mattapan o kadar büyük bir yer değil ama yeterince kalabalık. Bir zamanlar komşularımı tanıdığımı hissediyordum ama artık öyle değil."

Viv mutfığa girerken Stoney'e selam vererek bağırır, Stoney ise homurdanarak cevap verir. İlk müşteriler gelmeden önce barı hazırlamayı bitiririm. Düzenli müşterilerden birkaçını tanıyorum ve artık o kadar çok kötü bakış almıyorum. Bunu bir ilerleme olarak kabul edip içkileri hazırlamaya ve sıcak yemekleri servis etmeye başlarım.

Kendimi meşgul tutuyorum. Kapı her açıldığında ona bakmadığımı kendime söylüyorum. Kendime, aşık olduğu kişinin ortaya çıkmasını heyecanla bekleyen sersem bir kız öğrenci olmadığımı söylüyorum.

Bu pek işe yaramıyor, ama neyse ki ucuz bira ve düşük fiyatlı yemeklerin birleşimi masaları dolduruyor ve siparişler geliyor. Ben iyi bir barmenim. Düzenli ritmi, düzinelerce müşteriyle uğraşmanın verdiği adrenalin patlamasını ve ardından stokları yenilediğim, temizlik yaptığım ve çılgınlığın geri dönmesi için hazırlandığım daha sakin zamanları seviyorum.

Ağır içiciler konuşkan tipler değildir, ama ben bunu da seviyorum. Bu gece daha fazlası benimle göz teması kuruyor. Birkaç gün daha geçsin, benim adımla öğrenmelerine layık olacağım. O zaman giderek büyüyen sosyal çevrem dedektifi gerçekten kızdıracak.

Saat 21.00. Akşam yemeği kalabalığı bitti, masalar boşalıyor, talep azalıyor. Dedektif yok.

Saat 22.00. Birkaç masada gürültücü bir grup, büyük bir gece eğlencesinin tadını çıkarıyor. Dedektif yok.

Saat 23.00. Masalar neredeyse tamamen boşaldı. Barda, kapanış saatine kadar kalacak olan az sayıda müşteri kaldı.

Onu korkuttum. Herkes açık sözlülüğü takdir etmez ve her erkek benim gibi karmaşık birini kaldıramaz.

Ya da dün geceyi çalışarak geçirdiği için yorgun düşmüştür. Ya da bugün ortaya çıkan yeni bilgiler sayesinde davada daha da fazla ilerleme kaydedildiği için hâlâ iş başındadır.

Davadaki yeni gelişmeleri duymak istiyorum. İstiyorum...

Kapı açılır.

Lotham göründü.

Ve tüm cesur beyanlarıma rağmen, midem altüst oluyor, ellerim titriyor ve kendimi aptal bir kız öğrenci gibi hissediyorum, her şeyden iyi bilen ben bile.

Dedektif duş almış ve giyinmiş. Koyu renk kot pantolon, geniş göğsünü saran turkuaz renkli düğmeli gömlek. Polis, otorite figürü ve askerin hepsini bir arada yansıtıyor. Bara yaklaşırken, birkaç sert içici geri çekiliyor. Onları suçlamıyorum.

"Kız içkisi ister misin?" diye soruyorum, o otururken.

Bana bir bakış attı. "Bir bardak su alayım."

Bu emir beni tedirgin ediyor. Hala çalışıyor ve zihnini boşaltması mı gerekiyor? Yoksa gelecekteki ara dönemimize tamamen odaklanmak istediği için mi?

Bardağa buz koyup su ekliyorum. Stoney yaklaşıp dedektife başıyla selam veriyor. Gecenin bu saatinde, yakınlarda bir polis olması asla fena olmaz. Sonra Viv telaşla dışarı çıkıyor, etkileyici yeni müşterimi görüyor, ona bakıyor, bana bakıyor ve sonra pek de ince olmayan bir "Aferin kızım" diyor.

Yüzüm kızarır, bu da beni daha da sinirlendirir. Hiç okullu kızlar gibi heyecanlı davranmadım. Açıkçası, çoğu zaman çok sarhoş olduğum için umursamazdım. Manik, evet. Yıkıcı, kesinlikle. Heyecanlı, asla.

Suyu Lotham'ın önüne koyarım. O bir yudum alır. Barın sonunda, müdavimlerden biri beni çağırır ve hesabını öder. Dikkatimin dağılmasına minnettarım.

Burada daha fazla bira. Orada son bir tur rom punç. Tabakları temizlemek. Masaları temizlemek. Hareket, hareket, hareket.

Şu anda gerçekten bir içki içmek istiyorum ve bu, her şeyden çok, beni sinirlendiriyor. Kendi lanet kendimi aşmanın zamanı geldi.

Bara geri döndüğümde sinirlerim yatışmış ve Lotham suyunun yarısını bitirmiş.

"Yemek?" diye soruyorum ona.

"Dürüst olmak gerekirse, günlerdir yağlı şeyler yedim. Salata iyi giderdi ama menüde yok."

"Viv'in özel siparişler aldığı bilinir. En sevdiği müşteriler için."

"Viv, mutfaktan mı?"

"O. Ve sana bakışından anladığım kadarıyla, sen zaten onun favorilerinden birisin."

Bu beni gülümsetiyor. Kısa bir süreliğine, dedektif on yıl daha genç görünüyor. İş, asla bırakmadığı bir yük. Bu hem son derece çekici hem de biraz üzücü. Dünyayı kurtarmaya çalışmak, içki içmek kadar zorlayıcı olabilir, ancak Lotham'ın kendisini kendisinden kurtaracak on iki adımlık bir programı yok. Acaba tükenip, işinden ve hiç zaman ayırıp kurmaya çalışmadığı hayatından bıkacak mı? Belki bir gün beni kıskanacak, ama sanmıyorum.

Mutfağa giriyorum. Viv'e bir arkadaşım için bahçe salatası yapabilir mi diye soruyorum. Bu bana o kadar çok kahkaha ve anlamlı göz kırpma kazandırıyor ki, tekrar kızarmadan önce oradan ayrılmak zorunda kalıyorum.

Ama salata gelir ve dedektif dikkatini yemeğine verir. Bar boşalır ve kısa süre sonra Stoney gelir, ön kapıyı kilitlemeye hazırdır. Dedektife sorgulayan bir bakış atar.

"Biraz daha kalacak."

Stoney başını sallar, kapıyı kilitler, anahtarı cebine koyar ve ofisine kaybolur. Kasayı nasıl kapatacağımı bilmiyorum, bu yüzden sonunda onun halletmesi gerekecek, ama şimdilik sandalyeleri istiflemeye başlıyorum.

Lotham tek kelime etmeden masadan kalkar ve tabağını mutfağa götürür.

"Merhaba yakışıklı!" Beni boş ver, o resmi olarak Viv'in gecesini güzelleştirdi. "Teşekkürler hanımefendi. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Tekrar gelerseniz bana haber verin, size biftek yapayım. O zaman tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu anlayacaksınız."

Arka odadan Stoney'nin boğulur gibi bir ses çıkardığını duyarım. Sonra Lotham, gözleri biraz fal taşı gibi açılmış ve yüzü kızarmış bir şekilde tekrar ortaya çıkar. En azından sadece ben değilim. Ona bir süpürge veririm. Madem buradadır, işe yarayabilir.

O arkadan başlayıp öne doğru ilerlerken, ben de son masaları silip sandalyeleri temizliyorum.

"Livia Samdi hakkında daha fazla bilgi edindin mi?" diye soruyorum sonunda.

"Kesinlikle kayıp ve ailesi kesinlikle polisin olaya karışmasını istemiyor."

"Bir dakika, benim yaklaşımımın değerli olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"İyi bir polis, sivillerin bir davaya karışmasını asla teşvik etmez." Bu, hayır demekle aynı şey değil.

"Livia ne zaman kaçtı?" diye devam ettim. "Ocak ayında. Angelique'den neredeyse üç ay sonra."

"Peki koşullar?"

"Okula gitti ve bir daha eve dönmedi."

"Bu şüpheli bir şekilde tanıdık geliyor. Ve polise hiç haber vermediler mi?"

"Annesi Roseline'e göre, Livia'nın kaybolması ilk kez

Bazen kız cuma günü eve gelmezdi ama pazartesi günü hiçbir şey olmamış gibi okula gelirdi. Kayıp hafta sonları. Hatta ara sıra bir hafta bile. Şöyle diyelim, evin... doğası... göz önüne alındığında, bu kadar fark ettiklerine şaşırdım."

"Livia yanına ne aldı?"

"Mesele de bu. Annesine göre, Livia'nın kıyafetleri ve kişisel eşyaları çoğunlukla bulunmuş. Bilgisayarı yoktu, sadece bir cep telefonu vardı ve o da onunla birlikte kayboldu. Telefonu pinglemeyi denedik ama şansımız yaver gitmedi. Ama şimdi operatörden arama ve mesaj kayıtlarını alıyoruz.

Telefonun gerçekten artık kullanılmadığını mı, yoksa sadece kısa aralıklarla etkinleştirildiğini mi görmek ilginç.

"Angelique Badeau'yu duymuşlar mıydı?"

"Anne, adı haberlerden hatırladı, hepsi bu." "Yani Livia ile arkadaş olduklarını bilmiyorlardı?"

"Dürüst olmak gerekirse, annenin Livia'nın arkadaşlarını tanıdığını sanmıyorum. Ya da hobilerini, en sevdiği rengi. Öyle bir aile değiller."

"Diğer bir deyişle, Angelique'in ailesinin tam tersi." Ellerim hala sandalyenin arkasında, bir an duruyorum. "Kızları bir araya getiren neydi acaba? Zıt kutuplar birbirini çeker mi? Bakıcı Angelique, Livia'nın üzücü hayatına yardım edebileceğini mi düşündü?"

Lotham omuz silkti.

"Livia'nın alkol ve uyuşturucu geçmişi var mı?"

"Ailesini düşünürsek, ikisine de evet derim. Ama bu konuyu konuşmuyorlar."

"Belki okul rehberlik danışmanı sana daha fazla bilgi verebilir." "Sabah ilk iş oraya gideceğim."

"Geç kahvaltı için beklemek buraya kadarmış," diye mırıldanırım.

Bu sözüm dedektifin tüm dikkatini çeker. Gözleri kararır. Üç metre uzakta durur, hala süpürgeyi tutmaktadır, ama birdenbire odada yeterince hava kalmaz.

"Şu an bildiğimiz şey şu," diyor yumuşak bir sesle. "Angelique hayatta ve yardıma ihtiyacı var."

Başımı sallarım.

"O, bir şekilde Livia Samdi ile bağlantılı, o da kayıp bir kız. Ve biz kesinlikle, kesinlikle, basına kırmızı şapkalar hakkında hiçbir şey söylemeyeceğiz."

"Gizli tutacağınız detay."

"Tabii ki, kırmızı şapkalı insanların onlarca kez görülmesi kaynaklarımızı tüketir."

"Angelique'in bugün mağazaya gelmesi ne anlama geliyor? Soruşturmayı yeniden başlatacak mısınız?"

"Bu görgü tanımını çok ciddiye alıyoruz. Ancak kamuoyunun bildiği kadarıyla, bugün mağazada Angelique'in olduğu konusunda hiçbir teyitimiz yok. Bu da mağaza görevlisinin *"belki, bir nevi, tam emin değilim"* şeklindeki ifadesiyle uyuşuyor."

"Halkı bu işe karıştırmak istemiyor musunuz?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Amber Alarmı'nı yeniden yayınlayacak mısınız?"

Lotham süpürgeye yaslanır. "Angelique'in hareket özgürlüğü olduğu açık, ama eve gelebileceğini düşünmüyor..."

"Yardıma ihtiyacı var! *Bize yardım edin*. Bunu kendisi söyledi."

"Aynen öyle. Kendini tehdit altında ve tehlikede hissediyor. Bu tehdidin ne olduğunu, kim ve neyi içerdiğini daha iyi anlayana kadar, en güvenli yaklaşım onun izinden gitmek ve olayı gizli tutmak. Davaya daha fazla memur ekliyoruz, merak etme. Ama resmi tutumumuz, ki bunu destekleyeceğini bilmem gerekiyor, burada yeni bir gelişme olmadığı yönünde."

"Beni aşağılamayın," diyorum sert bir şekilde. Sandalye istiflemeye geri dönüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne düşüneceğime karar veremiyorum.

"Angelique'in ailesine yeni görüldüğü bilgisini vereceksin," diyorum bir süre sonra.

"Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

"Dalga mı geçiyorsun?" Şimdi dikkatimi çekti. "Önemli bir ipucun var ve Guerline ile Emmanuel'e haber vermeyecek misin?"

"Daha fazla şey öğrendiğimizde, paylaşacak somut bir şey olduğunda..."

"Hadi ama. Emmanuel olmasaydı bu son keşifleri bile yapamazdın. Aile sana güveniyor, sana geldiler..."

"Aslında, Emmanuel sana geldi..."

"Nedenini merak ediyor musun? O zaman senin bilgi sakladığını anladılar ve bu, güvensizliği daha da artırdı."

Lotham sakın ve kontrollü kalır: "Gözlerime bak ve bana bir aileye hiç yalan söylemediğini söyle. Hiçbir ayrıntıyı atlamadığını, hiçbir ipucunu gizlemediğini söyle. Bu işi yapıyorsan, nasıl olduğunu bilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum. Ama onun gözlerine bakamıyorum ve ikimiz de bunun farkındayız. Ben de daha önce bu kararı vermiştim. Angelique'in teyzesi ve erkek kardeşi için bunun doğru yaklaşım olduğunu düşünmüyorum.

Daha fazla sandalye istifliyorum. Lotham süpürmeye geri dönüyor. Stoney ortaya çıkıyor ve kasaya bakıyor.

Viv ilk bitirir. Kocasını fume cam kapıların diğer tarafında görünür görünmez, Viv ceketini giyerek telaşla dışarı çıkar. Yıllarca süren evlilikten sonra telepati mi? Yoksa kocası geldiğinde ona mesaj mı atıyor? Neden daha romantik seçeneği tercih ettiğimi bilmiyorum.

Stoney de sonra çıkar. Lotham ve ben son bir kez birbirimize bakarız. Sonra zihinsel bir omuz silkmeye yan kapıdan çıkar. Lotham süpürgeyi kaldırır. Ben barın temizliğini bitiririm.

Sonra biter. İş biter. Müşteriler ve diğer çalışanlar gider. Sadece bu adam ve ben varız, ve üst katta bir katil kedi.

Lotham bana doğru yürüyor. Adımları hafif. Bir boksör. Geriye dönüp bakınca, bunu hemen anlamalıydım.

Tam önümde duruyor ve kendimi tutamıyorum. Ellerimi kaldırıyorum. Parmak uçlarımla yüzünü okşuyorum, çenesinin çizgisini, parçalanmış kulağının yumuşak, pürüzlü kenarını hissediyorum, sonra sol gözünün hemen üzerinde başka bir yara izi buluyorum. Saçma sapan uzun, kalın kirpikleri var. Neden erkeklerin kirpikleri hep daha güzel?

Kısa kesilmiş saçları avucumu çiziyor. Dokusu, günün sonunda çıkan sakallarına benziyor ve ipeksi kaşlarına hiç benzemiyor. Alnında derin çizgiler var. Her birini izliyorum. Stresli işinin bir başka belirtisi mi? Bu çizgilerin gizemini seviyorum. Anlattıkları ama söyleyemedikleri şeyleri.

Ellerim omuzlarına düşüyor. Kaslı, dokunulduğunda sert. Kolları da öyle. Hâlâ ringde çok zaman geçiren bir boksör. Bu kadar yakından, boğazının dibinde atan nabzını görebiliyor, düzensiz nefesini duyabiliyorum.

Dudaklarımla boğazının çukuruna fısıldıyorum. Sandal ağacı kokuyor, tadı tuz gibi. Temizlenmiş hali, ama her halükarda onu çekici bulurdum.

"İyi geceler, Frankie," diyor.

"İyi geceler, Dedektif." Sonra dudaklarımı kaldırıp onu düzgünce öpüyorum.

Bir an için kendini bırakıyor. Beni kendine doğru çekerek, vahşi bir çekicilik ve ham bir güç fırtınası yaratıyor. Ağzı beni yutuyor. Dili beni tahrip ediyor ve ben de hevesle karşılık veriyorum. Bu sarhoş bir beceriksizlik ya da akılsızca bir sevişme değil. Bu, duygularını hissetmek.

O uzaklaşıp kollarımı bırakıp geri adım attığında itiraz etmiyorum. "İyi geceler, Frankie," diyor yine.

"İyi geceler, Dedektif."

Sonra onu ön kapıdan dışarı çıkardım ve uzaklaşmasını izledim.

BÖLÜM 19

Samdis'lerin dairesine doğru son birkaç bloğu yürürken, güneşli ve parlak bir sabah. Gün ışığı yanımda olsa da, kendimi omuzlarımı kamburlaştırıp etrafıma gergin bir şekilde bakarken buluyorum. Mattapan iyi ve kötü mahallelerin karışımıysa, burası iyi mahallelerden biri değil.

Paslı tel örgü çitler bükülmüş ve açılmış, uzun süredir bakımsız kalmış mütevazı bahçeleri ortaya çıkarmış: terk edilmiş, yıpranmış çocuk oyuncakları, ölü çalılar, kırık bira şişeleri ve kullanılmış prezervatifler. Her üç katlı bina, komşusundan daha harap görünmeye kararlı gibi. Açıkçası kimin kazandığını söyleyemem.

Burası karanlık çöktükten sonra bulunulacak bir yer değil. Şu anda burada olmamın doğru olup olmadığından bile emin değilim, çünkü gözlerin üzerime dikildiğini hissediyorum ve pencerelerde benim hareketlerimi izlemek için giderek daha fazla insan boyunda silüetler belirliyor. Burada kesinlikle bir yabancı olduğum kesin.

Derin nefes al. Ağzımdan içeri. Burnumdan dışarı. Bu ilk kez başıma gelen bir şey değil. Sakin ol, rahatla, odaklan. Ben bir tehdit değilim. Bir sorunum yok. Aileye sadece birkaç sorum var.

Sağında, ön kapı açılıyor ve üç Afrikalı-Amerikalı erkek, kaslı göğüslerinin üzerinde kollarını kavuşturarak dışarı çıkıyor ve en sert bakışlarıyla beni süzüyorlar. Ardından, caddenin karşısındaki evden de benzer hareketler geliyor. Sonra sağdan, sonra soldan.

Burada *bu kadar* istenmeyen biri miyim?

Samdis'lerin binasına varıyorum, bu bina mahalledeki en iyi ya da en kötü bina değil. Dar üç katlı binanın koyu yeşil boyası büyük parçalar halinde dökülmüş, üst üste yığılmış ön teras tehlikeli bir şekilde öne doğru eğilmiş. Sağ tarafta dev bir kontrplak parçası bir deliği kapatıyor. Çatıya da iki tane daha çivilenmiş.

Ön kapıyı açmam gerekmiyor. Zaten çökmüş, ön köşesi toprağa derin bir çukur açmış. Etrafından dolaşıyorum, sönmüş bir futbol topunu tekmeliyorum, top boş içki şişelerinin yığına çarpıyor. Sesten irkiliyorum, ceketim paslı zincir bağlantısına takılıyor ve yırtılıyor.

"Siktir!" diye küfrediyorum, sonra geç kalmış bir şekilde kendime geliyorum. Rahat ve odaklanmış. Konuşmam gereken aile, beni sevmemek için nedenler, yardım etmemek için bahaneler arıyor. Benim işim onlara bir neden vermemek.

Ön merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Tahtalardan biri o kadar çürümüş ki, onu tamamen atlayarak, üstündeki tahtaya istediğimden daha sert bir şekilde basıyorum.

adrenalin patlamasıyla kalan merdivenleri tırmanıyorum.

Merdiven sahanlığına ulaştığım anda ön kapı açılıyor. Beyaz tişört ve bol koyu renk kot pantolon giymiş genç bir siyahi erkek karşımda duruyor. Saçları milyonlarca örgü şeklinde, yüzünden geriye doğru kıvrılarak omuzlarına perde gibi düşüyor. Bir kulağında dev bir elmas küpe var ve ön kollarını ve boynunu saran dövmeler, ikinci bir gömlek görevi görüyor. Ona doğrudan baksam bile, dövmeler, takılar ve saç uzantılarının yarattığı karmaşanın ardını görmek imkansız. Kentsel kamuflaj.

"Seni burada istemiyoruz," diyor. Gözleri karanlık ve donuk.

"Bayan Samdi'yi arıyorum," diyorum.

"Seni burada istemiyoruz."

"Kızı Livia ile ilgili." "Mülkümden defol."

"Bütün ev senin mi?" diye merakla soruyorum. "Ne büyük bir başarı. Hem de bu kadar genç yaşta."

Tek bir yavaş göz kırpması. "Burada beyaz orospular istemiyoruz."

"Tamam, ama ben ucuz bir beyaz orospuyum. Bu da bir şey sayılır, değil mi? Uzmanlığım, kayıp kişileri ücretsiz olarak bulmaktır. Angelique Badeau'yu aramak için zaten bu bölgedeyim. Belki onu tanıyorsunuzdur?"

"Siktir git."

"Livia'nın kardeşi misiniz? Amcası? Rastgele bir tanıdığı? Polisten, ailenin Livia'nın kaçtığına inandığını öğrendim. Saygıyla katılmıyorum. Onun ortadan kaybolmasının Angelique'in kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum ve ikisine de yardım etmek istiyorum."

"Kulakların mı duymuyor, bayan? Git. Siktir. Git." Şimdi iki adım öne çıktı. Sert sözleri işe yaramadığı için, vücudunu da arkasına attı. Boyu 1,78 ve 80 kilo ağırlığında, kaslı bir vücuda sahip. Onun karşısında tam olarak... hiçbir şeyim... yok.

"Bayan Samdi için buradayım," diye tekrar ediyorum, bu sefer daha hızlı. "Eğer gitmemi isterse, giderim. Ama onu görmeden gitmem. Bakın, sizi sıkıştırmak ya da ailenizi yargılamak için burada değilim. Polis, basın ya da başka biri için çalışmıyorum. Buraya sadece kayıp kişiyi bulmak için geldim ve annenizin birkaç dakikasını ayırmasını istiyorum. Beş dakika. Beş dakika. Kim bilir, belki sonunda ikimiz de iyi bir şey yapabiliriz."

Livia'nın ağabeyi olması gereken çocuk tekrar ağzını açar. Elleri yumruk halindedir, boğazı gergindir. Ben çoktan geriye yaslanmış,

daha önce ayrılmış olmayı diliyorum, evin içinden yorgun, boğuk bir ses geliyor.

"Onu içeri al, Johnson."

Beni karşılayan adam kaşlarını çatıyor, yumruklarını gevşetiyor.

"Johnson mu?" diye soruyorum, bir kaşımı kaldırarak. "J.J.," diye cevaplar.

J.J. beni geçmeme izin verir ve caddenin karşısındaki, hala nöbet tutan, kaslı gençlere başını sallar. Onun arkadaşları mı? Çetesi mi? Aslında pek önemli değil. O'Shaughnessy, Livia'nın kardeşini uyuşturucu satıcısı olarak tanımlamıştı. Bu yüzden, beni binanın arka tarafına doğru koridordan geçirirken başımı eğip gözlerimi yere dikmek benim yararına.

Sigara dumanıyla bulanıklaşmış açık bir alana çıkıyoruz. Sağımda, neredeyse her yüzeyi atılmış yemek kapları ve büyük boy içki şişeleriyle kaplı bir mutfak var. Büyük, kahverengi ve parlak bir şey yerde kayıyor. Sonra iki tane daha.

Yavaşça yutkunuyorum. Guerline'in parlak renkli, ev gibi dairesinden buraya gelince, Livia ve Angeliqne'in pek ortak noktaları olduğuna inanmak zor. Yine de...

Dikkatimi sol duvara yaslanmış kart masasına çeviriyorum. Orada, yüzü yanan sigarasının dumanıyla kaplı, zayıf bir Afrikalı-Amerikalı kadın oturuyor. Soluk mavi çiçekli bir ev elbisesi giymiş ve ömür boyu içki içmiş birinin yaşlılık belirtilerini taşıyor.

Karşısındaki katlanır sandalyeyi çekip oturdum. "Roseline Samdi?"

Kadın uzun bir nefes çekiyor, sonra sigarasının ucundaki külleri bir bira kutusu kalıntısına vurarak temizliyor. "Siz o kadın mısınız? Badeau'yu arayan?"

Roseline'in ilk birkaç kelimesi tipik Boston aksanıyla söyleniyor. Ama *Badeau'nun* adını söylediğinde, ada kökenli olduğu anlaşılıyor. Adı hem sert hem de yumuşak bir şekilde çıkıyor, palmiye ağaçları ve sürüklenen bulutların yankısı gibi.

"Çocukken mi göç ettiniz, yoksa daha yakın zamanda mı?" diye soruyorum. Bozulmuş yiyeceklerin, yıkanmamış giysilerin ve insan terinin kokusuna burun kıvrırmamak için kendimi zor tutuyorum. Burada yaşasaydım, kokuyu örtbas etmek için ben de bütün gün sigara içerdim.

"Küçükken. Otuz yıl önce *annemle* birlikte geldim."

Roseline'in benden çok da büyük olmadığını anlamam biraz zaman alıyor. Ama ona bakınca...

Dürtüyle, uzanıp elini tutuyorum. Çok şaşırdığı için elini çekemiyor.

“Dokuz yıldır içmiyorum. Dokuz yıl, yedi ay. Hâlâ sürekli özlüyorum. Berbat bir şey, değil mi? Yapmaman gerektiğini bildiğin halde bir şeyi bu kadar çok istemek.”

Hemen cevap vermez. Cildi sarıdır. Yüzünde kasvetli bir ifade vardır. Ama onun gözlerinde, bir anlık minnettarlık gördüğümü sanıyorum.

"Bir keresinde bir yıl boyunca başardım. Her gün acı çekip özlemle geçirdiğim o yılın en iyi yılım olduğunu söyleyemem. Ama sonra..." Sigara bir nefes daha çeker, yavaşça başını sallar. "Sonra, vazgeçtiğim için pişman oldum."

"Hepimiz o yollardan geçtik."

"Öyleyse bu kadar mı? Sen bir bağımlısın, ben bir bağımlıyım. Sana her şeyi anlatayım

her şeyi anlatayım mı?"

Sözlerindeki acı, elini bırakıp geri çekilmeme yetecek kadar keskin. Bu kolay ya da dostane bir konuşma olmayacak. En iyisi bitirelim.

"Livia, Angelique Badeau'yu tanıyor muydu?"

"Hayır." Sert bir ses. Sanki çok hızlı nefes veriyormuş gibi, kelimeyi kendinden olabildiğince uzağa atıyormuş gibi.

"Livia, rekreasyon merkezindeki yaz kampından Angelique'den hiç bahsetti mi?"

"Hayır."

"Neden moda kampı?"

Roseline duraksıyor, gözlerini kırıyor. Sigara neredeyse bitmiş. Yanındaki paketten yeni bir sigara çıkarıyor, eskisini kullanarak yenisini yakıyor, arada en ufak bir duraklama bile yok.

"Neden olmasın?" diye sorar sonunda.

"Sana bundan bahsetmedi mi? Ne kadar gitmek istediğini, gitmeyi ne kadar sevdiğini, gittiği için ne kadar mutlu olduğunu söylemedi mi? Yani, masrafları sen karşıladın, değil mi? Elbette bir neden istemiştir."

Roseline duraksıyor. Nefes alıyor. Nefes veriyor. Sigarayı çakıyor. Ücretini ödemedi. Yüzündeki ifadeden bunu anlayabiliyorum. Livia, düşük gelirli aileler için bir program aracılığıyla hak kazanmış olmalı. Yani annesi, kaydolmasıyla ilgili bir soru sormayı hiç düşünmedi mi?

Sonunda Roseline, tek bir kaderci omuz silkmeye yetiniyor. Başka bir deyişle, Livia moda kampına gitmiş ve kendi annesi bunun nedenini öğrenmeye hiç zahmet etmemiş.

Roseline'in elindeki sigaranın hafifçe titrediğini fark ettim. Görüldüğü kadar duygusuz değilmiş.

"Livia'nın bunu alan bir arkadaşı var mıydı?" diye ısrar ediyorum. "Ya da belki *Project Runway*'e takıntısı vardı? Tasarımcı olmak gibi bir hayali mi vardı?"

Nefes al, nefes ver, hafifçe vur. Sonunda. "Livia bir şeyler yapmayı severdi."

"Bir şeyler yapmak... Yani moda kampı, bir şeyler yapmaya en yakın olabileceği yer miydi?" Bu ilginç, çünkü Angelique'in de modaya ilgi duymadığını varsaymıştım. Onun için önemli olan sanatla uğraşma fırsatıydı. Belki Livia için de tasarımıdı?

"Livia'nın en yakın arkadaşları kimler?" diye soruyorum.

"Hiçbiri yok." Ama bu iddia pek ikna edici değil. Yani, kendi annesi yine cevabı bilmiyor.

Açıklığa kavuşturması için bekliyorum. Sessizlikte, sigarasından o kadar derin bir nefes alıyor ki, bir an için yüzü iskelet gibi görünüyor. "Biz dost canlısı tipler değiliz," diyor sonunda, yavaşça nefes vererek.

"Livia okulu sever
miydi?" "Okula
gidiyordu."

"En sevdiği ders neydi?"

"Bilmiyorum." Nefes al, nefes ver, vuruş. "Yaptığı küçük projeleri eve getirirdi. Bu sahte balkabağı gibi. Küçük, turuncu plastikten oyulmuş. Gözleri bile oyulmuştu. Oldukça sevimliydi. Ama değersizdi. Böyle bir şeyle ne yapacağım ki?"

Okulda hangi dersin minik plastik balkabağı fenerleri yapmaya yol açtığını hiç bilmiyorum. "Hâlâ sende var mı?"

Roseline yere bakıyor. Geniş çöp tabakasının altında daha fazla hareket var. Artık bakamıyorum.

"Belki Livia'nın bilgisayarında bana gösterebilirsin? Okul ödevlerinin kayıtları orada olmalı."

Roseline sigarasını bira kutusunun kalıntılarına vurur, başını sallar. "Bilgisayar mı gördün? Kız okulda ne varsa onu kullanmak zorundaydı."

"Yani okulu seviyor muydu? Diğer sınıf arkadaşları..."

"Okula gidiyordu. Her sabah. Kalkıp çıkıyordu. Benim için önemli olan tek şey bu."

Ama Roseline'in sesinden anlayabiliyorum. Tek umursadığı bu değildi. Tek endişelendiği bu değildi.

"Yalnızlık çekiyor gibi," diyorum. "Her gün okula arkadaşsız gidiyor."

"Kız beladan uzak dururdu."

"Utangaç mıydı?"

"Zeki bir kız. Her zaman beklemediğiniz yerlerde. Görmemesi gereken şeyleri görüyor. Duymaması gereken şeyleri duyuyor. Küçükken bile böyleydi. Ama sonra, arkanızı döndüğünüzde, yine ortadan kaybolmuş oluyordu. Kardeşinden, bir yerde çok uzun süre kalmaman gerektiğini öğrenmişti. Sinsi mi olacaktı?" Roseline bana baktı. "Hızlı da olsan iyi olur. Livia yetenekli bir kızdı."

Yani Angelique'in moda kampından yeni tanıştığı kişi alışkanlık olarak yıkıcı mıydı? Ya da belki, istenmediği yerlerde dolaşarak ciddi bir belaya bulaşmış mıydı?

"Livia'nın kaybolmasından önceki haftalarda farklı bir şey oldu mu?"

"Her şey normaldi."

Beklediğim cevap. "Oğlun Johnson? Kız kardeşine daha fazla mı yoksa daha az mı ilgi gösteriyor?"

"Johnson kız kardeşine zarar vermez!" Cevap refleksif ve tamamen korkudan yoksun değil.

"Neden?"

"Aile ailedir. Ayrıca." Roseline'ın ilk neşeli anı. "Drama iş için iyi değildir."

Onu anlıyorum. Ancak O'Shaughnessy'e göre Johnson oldukça düşük seviyede. Yani muhtemelen daha üst düzey gangsterlere rapor veriyor ve onlar da muhtemelen en üst düzey uyuşturucu baronlarına rapor veriyor. On beş yaşındaki bir kızı sınır dışı sayarlar mı? Özellikle de olmaması gereken yerlerde bulunma eğilimi olan bir kızı?

"Livia hangi okula gidiyordu?"

Roseline, Angelique'in okulu olmadığı kesin olan bir isim sayar. "Orası...?"

"Bir meslek okulu. Bunda yanlış bir şey yok. Çocukların yaşam becerilerine ihtiyacı var. Ya da..." Aile işleri olan uyuşturucu ticaretine geri döneceklerdi.

"En sevdiği öğretmeni var mıydı?"

Nefes al, nefes ver, hafifçe vur. Omuz

silk.

"En sevdiği konu?"

"Kabak yapmayı severdi."

Şimdi bir kargaşa var. Evin önünden gelen gürültü. Roseline aniden doğrulur, sigarasını söndürür. Ben odaya girdiğimden beri ilk kez sigara içmeyi bırakmıştır.

"Zaman doldu."

"Bekle..."

"Gitmelisin. Kapı arkanda. Ne derler bilirsin, çıkarken kışına çarpmamasına dikkat et."

Görünüşe göre, geldiğim yoldan çıkmam yasak, arka kapıdan kaçmam gerekiyor. Tartışmak istiyorum, ama Roseline aniden ayağa kalkıyor, nikotin lekeli parmağıyla bana doğru öfkeyle işaret ediyor.

"Dışarı!" Sesi birdenbire emir verir gibi oldu.

Tereddüt ediyorum. "Benimle gel. Seni bir toplantıya götüreceğim. Birlikte gideceğiz.

Ben senin elini tutacağım, sen de benimkini." "Git!"

"Bir adım. O yılı hatırlıyor musun? Hala onu özölüyor sun. Benimle gel. Sana yardım edeceğim."

"Şimdi."

"Bayan Samdi..."

Sol eli hızla uzanıp omzumu yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle sıktı. "Güvende değilsin."

Söz bulamıyorum. Ağzım kururken, pençe gibi parmakları beni olduğum yerde sabitliyor.

"Livia güvende değildi."

"Bayan Samdi, onun gitmiş olmasına minnettar mısınız? Bu yüzden mi polise kaybolduğunu bildirmedi n iz? Onun kaç tığ ını umuyorsunuz. Böylece daha güvende olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Burası kızlar için uygun bir yer değil." "Johnson'la başa çıkabilirim..."

"Korkmanız gereken benim oğlum değil."

Gürültü, ayak sesleri ve küfürler ile dolu bir kargaşaya dönüşüyor. Doğruca bize doğru geliyorlar.

Daha fazla soru sormak istiyorum. Anlamak istiyorum. Ama Roseline beni arka kapıya doğru itiyor.

"Livia'yı bulursan," diyor Bayan Samdi, kapıyı açarken. "Bekle..."

"Onu bu eve getirme."

Sonra Roseline Samdi beni dışarı itiyor. Merdivenlerden aşağı sendeleyerek iniyorum, dengemi sağlamak için kollarımı çırpıyorum. Durduğumda, arkamda erkek sesleri duyuyorum.

"Anne!"

"Onu

durdur!"

"Ne yapıyorsun, J.J.!"

Arkamı dönüp bakmaya vakit bile bulamıyorum. Evden kaçır gibi uzaklaşırim. Hızlı koşarım, sonra daha da hızlanırım, peşimden gelen ayak seslerini duyduğumda arkama bakmam bile. Bir saniye için, gözümün ucuyla, kırmızı eşofman giymiş ve bir sürü altın zincir takmış, şaşırtıcı derecede uzun boylu, zayıf bir siyahi adam görürüm. Retro adam, onu tanırım. Angelique'in okulundan, 2002'den kalma bir zaman kapsülü gibi giyinen adam.

Yüzünde bir ifade var. Bir uyarı.

Hava silah sesiyle yırtılırken hızımı daha da artırdım. Ardından bir tane daha geldi.

Sol tarafa kaçıyorum, omuzlarımı kamburlaştırarak kendimi olabildiğince küçük bir hedef haline getiriyorum ve kaldırımda koşarken gözyaşlarım arasında nefes nefese kalıyorum. Bir sol, bir sağ. Koşmaya devam et. Arkana bakma. Asla arkana bakma.

Paul, diye düşünürüm çılgınca. Sonra göğsümdeki devasa delik açılır ve ben de oradan koşarak geçerim. Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.

Arkana bakma, arkana bakma, arkana bakma.

O kadar hızlı koşuyorum ki gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmadan kuruyor. O kadar hızlı koşuyorum ki, bu şehirde değilim, ağaçların ürkütücü gölgeler olduğu, ayın saçlarını kapattığı ve korkudan gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kaldığım uzak bir yerdeyim.

Arkana bakma, arkana bakma, arkana bakma.

Sonra bir baktım, Dunkin' Donuts'a dalmışım, yeni arkadaşlarım bana bakıyorlar.

"Polisi ara, polisi ara, polisi ara!" diye Charadee'ye bağıyorum. O da öyle yapıyor, ama gerisini hatırlamıyorum; çok ağlıyorum, zihnim o an ve şimdi, olan ve olmayan arasında parçalanmış durumda. Bir daha asla olmayacak olan.

Sonunda Lotham kapıyı kırarak içeri girer. Yıkılmış yüzüme bir bakış atar ve beni kollarına alır.

"Paul," diye onun göğsüne yaslanarak histerik bir şekilde ağlarım.

Beni kendine yaslamama izin verir ve ağlarken beni kucaklar.

BÖLÜM 20

Stoney's'de bir masada oturuyorum. Önümdeki masada bir fincan kahve, bir bardak su ve Charadee'nin çıkarken elime tutuşturduğu dev bir kutu Munchkins var. Kutu açılmış. İki tane yiyebildim, bu da parmaklarımda, dudaklarımda ve yanağımda bulunan pudra şekerini açıklıyor. Lotham, nemli bir bez getirmek için bir süre ortadan kayboldu. Şimdi, onu kullanarak sümük ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü nazikçe siliyor. Onu durdurmak veya yardım etmek için hiçbir hareket yapmıyorum.

Beynim kısa devre yaptı. Kalbim göğsümde patladı. Bana aslında hiçbir şey olmaması en az endişelendiğim şey.

"Kahve," diyor Lotham.

Kupa kaldırıp bir yudum alıyorum. "Şeker."

Çikolatalı Munchkin veriyor. İtaatkar bir şekilde çiğniyorum. "Su."

Bardağa geçiyorum. "Tekrarla."

Öyle yapıyorum. İki, üç, dört kez daha. Kahve fincanım kuruyana, su bitene ve şüpheli sayıda donut kaybolana kadar. Lotham'ın ağzının köşesindeki kırmızı reçel lekesine bakılırsa, pastaları kendi kendime ilaç olarak kullanan tek kişi ben değilim.

"Baştan başla."

Deneyim. Ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Bayan Samdi ile görüştüm. Kızı Livia hakkında ona çeşitli sorular sordum, çoğuna cevap veremedi. Yani, temelde Dedektif Lotham'ın önceki gün tahmin ettiği şeyi öğrendim: Livia'nın ailesi pek de sevgi dolu bir aile değildi.

"Sana gitmeni söyledi," diye tekrarlıyor.

"Biri geldi. Ön kapıya. Bir kargaşa duydum. Kim olduğunu görmedim, ama Bayan Samdi'nin tavırları değişti. Beni arka kapıdan dışarı itti. Dedi ki..." Titrek bir nefes alıyorum. "Evinin kızlar için güvenli olmadığını söyledi. Kızını bulursam onu eve getirmememi söyledi."

"Neden evleri kızlar için güvenli değil?"

"Bilmiyorum."

"Oğulları, J.J..."

"Johnson."

Lotham kaşlarını kaldırdı.

"Ona öyle seslenmelisin," diye ısrar ettim. "Bu onu gerçekten sinirlendirir. Görünüşe göre, Johnson olarak sokaklarda itibar kazanamazsın."

"Kesinlikle olmaz."

"Ama aynı zamanda kız kardeşine zarar vermeyeceğini de ima etti. Aile, aileye saldırmaz. Başka biri, sanırım Johnson'ın tanıdıklarından biri, patronları, bilmiyorum. Suç dünyasında daha üst düzeyde olan biri."

"Tamam. Yani Bayan Samdi seni arka kapıdan dışarı itiyor. Sen kaçıyorsun ve onlar

—
"Görmedim."

"—peşine düştüler. Ve silah ateşlediler mi?"

"Silah sesleri duydum. Ama durup bakmadım. Bana ateş ediyorlar, başkasına ateş ediyorlar, başkası da bana ateş edenlere ateş ediyor. Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi."

"Ve tahminimiz elimizdeki tek şey," diye homurdanır Lotham. "Polisler bölgeyi çoktan taradı. Dedikleri gibi, kimse bir şey görmemiş. O blokta işler böyle yürür. Adli tıp ekibi, muhtemelen senin geçtiğin yerden iki metre uzaklıkta, bir verandanın yanından yeni bir mermi buldu. Ancak merminin izlediği yörünge, merminin arkandan değil, caddenin karşısından geldiğini gösteriyor."

"Oh, ne güzel. Demek beni öldürmek isteyen komşulardan biriydi." "İlk kez vuruluyorsun, Frankie?"

"Hayır."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Bir içki ister misin?"

"Bugün Y ile biten bir gün mü? Tabii ki."

"O zaman konuşmak yerine içki içeceksin."

Gülümsemek zorundayım. Adam akıllı, manipülasyonu iyi. Ama ona çöküşümden, travma sonrası stres bozukluğumdan ya da ne derseniz ondan bahsetmeyeceğim. Bu çok kişisel. Ve belki de, bunca yıl sonra, hala çok mahrem. Bu Paul ve bana ait. Başka biriyle konuşmak...

Onun numarasını arayacağım. Çalmasını dinleyeceğim. Telefonu açtığını duyacağım. Nefes alıp verişinin güven verici sesi, benimkiyle senkronize olacak. Kalp atışlarım. Onun kalp atışları. Birbirine karışacak.

Sonra bir kadın sesi: "Bunu durdurmalsın. Yardıma ihtiyacın var."

Hepimizin ihtiyacı yok mu?

Kabinden kalkıp, daha fazla kahve almak için mutfağa gidiyorum. Zaten o kadar kafein almış durumdayım ki, mide bulantısının eşiğindeyim. İronik olarak, bu,

en çok risk altında olduğum an değil. Kendimi yok edecek kadar yorgunum. Eğer sonunda dokuz yıldır can attığım o içkiyi içerse... İnanın bana, bunu unutmayacağım.

Döndüğümde, Lotham mutfakta arkamda duruyor. Şiddetle titreyen elimden bardağı alıyor ve beni kabine geri götürüyor.

"Konuş benimle," diyor.

"Livia ve Angelique'in arkadaş olmak istediklerini sanmıyorum." "Tamam."

"Bence onları bir araya getiren başka bir şey vardı. İkisi de modaya meraklı oldukları için moda kampına kaydolmadılar. Angelique, çizim yapmayı seven, gelecek vadeden bir doktor adayı. Livia ise, görünüşe göre, bir şeyler yapmaya meraklı, kurnaz bir hayatta kalma ustası. Ama sonra Angelique'in en yakın arkadaşı onu bir basketbolcu için terk etti ve Livia'nın başından beri hiç arkadaşı yoktu. Yani, ikisi de sessiz ama zeki, yalnız iki kız vardı. Belki de sadece bir süre yan yana oturdular... Bilmiyorum. Bence kendilerine rağmen arkadaş oldular."

"Yine de ailelerine birbirlerinin isimlerini hiç söylemediler mi?"

"Livia'nın öyle bir ailesi yok. Angelique'e gelince..." Tereddüt ediyorum, dedektife bakıyorum. "Başlangıçta, Angelique'in diğer arkadaşlarını kendinden uzaklaştırmamak için Livia'yı kendine sakladığını düşünmüştüm. Ama Angelique ve Livia'nın ne kadar yakınlaştıklarını düşünürsek, ikisinin de kaybolmuş olması... Ya başlangıçta haklıysak? Angelique gerçekten aşık oldu. Sadece bir erkeğe değil."

"Sence o ve Livia çıkıyor muydu?"

"Bu gizliliği açıklayabilir. On beş yaşında, kim olduklarını, kendilerini nasıl tanımladıklarını anlamaya çalışıyorlar. Livia, berbat bir aileye sahip. Angelique ise çok daha geleneksel bir aileye sahip." Omuz silkiyorum. "Bunların hiçbirisi kolay değil. Ama iki kız arasında açıkça bir bağlantı var. Yine de, dediğin gibi, Angelique kimseye Livia'nın adından bahsetmedi. Onun dünyasında bu oldukça büyük bir eksiklik."

"Livia onu bir suç işine karıştırmadıysa tabii."

"Angelique'in Marjolie ve Kyra'ya yasadışı faaliyetlerden bahsetmeyeceğini mi düşünüyorsun? Lütfen. En iyi arkadaşlar, tanımlı gereği suç ortaklarıdır. Hayır, bu düzeyde bir gizlilik daha kişisel bir şeyin kokusunu taşıyor."

Lotham yavaşça başını sallıyor. "Tamam. Ama Angelique ve Livia'nın ilişkilerinin samimi olduğunu varsaysak bile, bu ikisinin de

kayıp olduklarını açıklamıyor. Angelique'in seramik lambanın içine sahte yüzlükler de dahil olmak üzere binlerce dolar saklamış olmasının nedenini ise hiç söylemiyorum bile."

"Detaylar, detaylar," diye mırıldanıyorum. Ama dedektifin haklı olduğu bir nokta var. "Bir an geriye gidelim. Her iki kız hakkında ne biliyoruz? İkisi de Mattapan'da yaşıyor, ama aynı liseye gitmediler, yani muhtemelen moda kampında ilk kez tanıştılar. Angelique sanata ilgisi olduğu için oradaydı, Livia ise bir şeyler yapmayı seviyordu. İkisi de çok farklı aile geçmişlerine sahip.

Görünüşe göre ikisi de sır saklamakta çok başarılı."

Lotham başını sallar. Eli masada benimkinin yanında kalır. Şimdi, boş boş başparmağımı ovuşturuyor. Bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum. Ama ben kıpırdamıyorum ve o da durmuyor.

"Livia ne tür şeyler yapıyordu?" diye soruyor.

"Annesi, Livia'nın okuldan eve getirdiği plastik bir balkabağı fenerinden bahsetti. Gözleri oyulmuş, her şeyi tam anlamıyla. Plastik balkabağı dersinin ne tür bir ders olduğunu hiç bilmiyorum ama."

"Livia bir meslek okuluna gidiyordu. Ateş edildiği haberini aldığımda onun rehberlik danışmanı ile konuşuyordum. Livia temel inşaat, metal işçiliği ve bazı bilgisayar tasarım dersleri alıyordu. Plastik ile ilgili bir şey hatırlamıyorum. Bekle." Lotham elini çekip parmaklarını şıklatır. "Bilgisayar tasarımı dersi. 3D yazıcıları var. Bu olabilir. Belki Cadılar Bayramı için. Kendi jack-o'-lantern'ını tasarla ve yazdır."

"Sahte para," diye mırıldandım. "Kabak tasarımı ve baskısından ABD para biriminin tasarım ve baskısına nasıl geçilebilir?"

"Kesinlikle hayır. Sahtecilik çok karmaşık bir işlemdir, baskı makineleri, usta zanaatkarlar ve çok nadir ve özel mürekkepler gerektirir, bunu hatırla..."

"Evet, şimdi hatırladım. Ama yine de..."

"En azından kişisel bir bağlantısı olan iki kayıp kızımız var, sanat ve tasarım alanındaki tamamlayıcı becerilerinden bahsetmiyorum bile." Lotham başını sallar. "Yemin ederim, bu davada öğrendikçe hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ama yine de, Livia'nın okuluna geri dönmeliyiz. Onun ne tür çılgın yetenekleri olduğunu tam olarak belirlemeliyiz, derslerden sonra Angelique'in onunla sınıfta olup olmadığını da öğrenmeliyiz. Sahte faturalar bir anlam ifade ediyor olmalı, ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Livia'nın okuluna mı gideceğiz?"

"Kamu güvenliği için, seni yakınımda tutmam gerektiğini düşünüyorum. Bir günde çok fazla silahlı saldırı olamaz."

Bu sözleri hafifçe söylüyor, ama bana bir kemik atıyor ve ikimiz de bunun farkındayız. Bunun tamamen benim cazibemin gücü sayesinde olduğunu söylemek isterdim, ama daha çok acıma olduğunu düşünüyorum. Dilenciler seçici olamazlar, bu yüzden tartışmıyorum.

Yavaşça kabinden çıkıyorum. Son bir yudum kahve. Son bir tarçınlı şekerli Munchkin. Ellerim sabahki talihsiz olaydan dolayı hâlâ titriyor. Midem boş ve mide bulandırıcı bir hisle dolu. Ama işim işimdir. Ve değiştiremeyeceğim tüm geçmiş hatalarımı düşününce, Tanrıya şükür hâlâ bu işim var.

Ayağa kalkıyorum.

Lotham mavi spor ceketini giyer ve beni kapıdan dışarı çıkarır.

BÖLÜM 21

MR. RIDDENSCAIL, Boston Polytech'te Livia'nın AUTOCAD öğretmeni. Uzun boylu, beyaz tenli, sırık gibi bir adam ve dalgın bir ifadesi var. Yıpranmış kot pantolon, ince bir tişört, üzerine iş flaneli ve eskimiş botlar giymiş, rahat bir kıyafetle karşımıza çıkıyor. Sağ botunun üstünden bir kaşık ve çatal çıkıntı yapmaktadır, ama o farkında değil gibidir. Bizi öne doğru götürürken, pratikle kazanılmış hızlı ve verimli hareketlerle çalışma istasyonlarının arasından geçerek odanın diğer ucuna doğru ilerler. Öğle saatinde bir polis dedektifi ve yardımcısının sınıfına gelmesinden pek de rahatsız görünmemektedir. Her şeyi görmüş geçirmiş bir adamdır.

"Evet, Livia Samdi'yi tanıyorum." Masasına ulaştığında başını sallıyor, bir çekmeceyi açıyor ve 1950'lerden kalma gibi görünen metal bir öğle yemeği kutusu çıkarıyor.

"Sizin dersinizde plastik kabak yaptı mı?" Lotham, altın rozetini açıkça göstererek ona sorar.

"Elbette. Bu geleneksel bir sonbahar ödevidir." "Onu nasıl tanımlarsınız?"

"İyi bir öğrenci. Sağlam. Ama bu soruları bu yüzden sormadığınızı hissediyorum."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Ocak ayında. Eğer sorduğunuz buysa, onun yokluğunu idareye bildirdim."

"Yargılamıyorum," diyor Lotham, ki bu harika çünkü ben yargılamaya bayılırım. Onun için nasıl endişelenmedin? Açıkça sana ihtiyacı olan bu gence nasıl hiçbir şekilde ulaşmadın? Livia'nın evinin koşullarını, ailesinin davranışlarını ilk elden gördükten sonra...

"Onu bir öğrenci olarak tanımlayın." Yine Lotham.

Riddenscail sandviçini açarken duraksıyor ve itaatkar bir şekilde konuyu düşünüyor. "Şey, X-Y-Z düzleminde nesneleri resmetme konusunda doğal bir yeteneği vardı. Diğer öğrencilerimin çoğu için aynı şeyi söyleyemem."

"Peki iyi bir öğrenci miydi?"

"Mükemmeldi. Ama aynı zamanda sessizdi. Konuşan ya da sınıf arkadaşlarına yardım eden bir öğrenci değildi. Onu uyuyan öğrenci olarak tanımlayabilirim."

Elimi kaldırıyorum, kendimi tutamıyorum: sınıf, şartlı tepki. "Bu ne anlama geliyor?"

Bay Riddenscail bana doğru döndü. "Doğal bir yeteneği vardı ama kendi kendine yeten bir balonun içinde yaşıyordu. Bildiklerini biliyordu, yapması gerekeni yapıyordu, sonra yoluna devam ediyordu."

Dedektif Lotham: "Ne kadar yetenekliydi?"

"Oh, onu en iyi öğrencilerimden biri olarak tanımlayabilirim." Bay Riddenscail tereddüt ediyor. "Bakın, ben birçok risk altındaki çocukla çalışıyorum. Çoğu için doğru mesleği bulmak, kurtuluşlarının anahtarıdır. Yani, kendilerine uygun olanı bulduklarında, tüm enerjilerini ona verirler. Benimle bağ kurarlar, sınıf arkadaşlarıyla çalışırlar, fazladan saatler çalışırlar. Bu çocuklar... Yeteneğine inanamazsınız. Onlara fırsat verin, inanılmaz şeyler yapıyorlar! Livia Samdi ise... Onu birçok kez derse dahil etmeye çalıştım, özgüvenini geliştirmesi için ona özel ödevler verdim. Ama sonunda, o yemi yutmadı. Evet, bu durum beni endişelendirdi."

Dedektif Lotham: "Ailesinden hiç bahseder miydi?"

Bay Riddenscail başını sallar.

Ben: "Peki ya arkadaşları?"

"Tek bir isim bile veremem. O yalnız biriydi. En azından benim sınıfımda."

"Okuldan sonra kalır mıydı?" Yine Lotham. "Sizinle ekstra zaman geçirir miydi?"

sınıf?"

"Onu baharda SkillsUSA teknik çizim yarışmasına katılmaya zorlamıştım, bu da hazırlık gerektiriyordu. Evet, okuldan sonra sık sık burada vakit geçirirdi. Haftada birkaç gün diyebilirim. En azından, kaybolana kadar."

Sıra bende: "Onu bekleyen birini gördünüz mü? Ya da çalışırken sınıfınıza bir arkadaşını getirmiş olabilir mi?"

Bay Riddenscail ikimize de baktı. "Hiç." "Bize bu yarışmadan bahsedin," diye emretti Lotham.

"Livia'nın uzmanlık alanı, termoplastik malzemelerin üretimi için plastik kalıplar tasarlamaktı. Temel olarak, 3D baskı kullanarak yedek parçalar yaratmaya yardımcı oluyordu. Şöyle düşünün. Çeşitli üretim süreçlerinde, örneğin ortalama bir dizüstü bilgisayarda, düzinelerce bileşen plastik malzemedan yapılmıştır. Doğru parçayı tasarlama veya bu tür parçaların sürekli üretimi için kalıp oluşturma becerisi çok değerlidir. Livia bu tür konularda yetenekliydi. Bir şeyin nasıl çalıştığını doğal olarak hayal edebiliyordu. Daha da iyisi, her bir parçanın bütün içinde nasıl çalıştığını görebiliyordu. Bundan sonra, gerekli parçayı tasarlamak ya da iyi bir günde, operasyonel bütünü önemli ölçüde iyileştiren yepyeni bir düzenek tasarlamak onun için oldukça kolaydı. Dediğim gibi, o inanılmaz yetenekli biriydi."

"Bize onun projelerinden bir örnek gösterebilir misiniz?" diye sorar Lotham.

Ŗu ana kadar hiçbirini hayal edemediğim için Ŗiddetle baŖımı sallıyorum. Ama yine de, bilim hiç benim güçlü olduğum bir alan olmadı.

"Senin bilgisayarlarından birini kullanmadı mı?" diye ekliyorum.

"Elbette, ama geçen yıldan bahsediyorsunuz. Artık bilgisayarlarımda onun alıŖmaları yok. Ama yine de" — Bay Riddenscail dŖnceli bir Ŗekilde burnuna dokunur — "Onun ekmecesini temizlemedim. Orada hala bazı çizimleri ve daha küçük örnekleri olmalı."

le yemeğini unutup, bk bir metal dolaba doğru yol alır. Kapılar açıldığında, bir dizi sığ ekmece ortaya çıkar. Riddenscail, tamamen eğilerek, birkaç bk tasarım kağıdı ve ardından birkaç plastik alet gibi görünen Ŗeyleri ıkarır.

Lotham izimleri alır. Ben de o aletleri incelerim. Hareketli kenarları olan bir küp, burada, orada dönen bir dizi spiral. Bu nesneler düz beyaz plastikten yapılmıŖ ve dokunulduğunda pürüzlü, belli ki bir Ŗeyin prototipleri. Ama küpü alıŖtırabilmem ve spirallerle oynayabilmem beni çok etkiliyor.

"On beŖ yaŖında mıydı?" diye inanamadan soruyorum, çünkü bu, iŖlevsel bir yetiŖkin olarak benim için çok zor, eskiden sarhoŖ bir genç olduğum zamanları saymıyorum bile.

"Ah evet, Livia'nın özel olarak tasarladığı fidget aletleri. Kabak devi onun için eğlenceliydi, ama pek de zorlu değildi. Çoğu ocuk bu dev için bir hafta harcadı, oysa Livia tek bir günde jack-o'-lantern'ını tasarladı, sonra kalan zamanında iki tane daha tasarladı. Birkaç sınıf arkadaŖı ilgilendi, ama dediğim gibi, o paylaŖan biri değildi."

Kendimi tutamadığım için tekrar elimi kaldırıyorum. Livia'nın inanılmaz yetenekleri olduğu açıktı. Bu da, yoksul, uyuŖturucu satıcıları ve suçla dolu aile hayatından kurtulmanın bir yolu olduğu anlamına geliyordu. EĞitimi ve doğal yeteneği birleŖtiĐinde, sınırsız imkanları vardı. Peki ne ters gitti? Neden hala okulda, daha fazla balkabağı ve fidget aleti mkemmmelleŖtirip kalıplar üretirken, hayatının bir sonraki heyecan verici bölümünü baŖlatmaya hazırlanmıyordu?

Ve Angelique bu iŖe nasıl karıŖmıŖtı?

"Bu onun için kolay mıydı?" diye soruyorum, fidget aletlerini kaldırarak. "Yani, tamamen doğal mıydı?"

"Kesinlikle."

"Ve plastik kalıplar yapabiliyor muydu? Üretim için, öyle bir Ŗey mi?"

"Elbette. Temel bilgilerdi, ama giderek daha iyi olacaktı. Özellikle de sistemin tamamını kavrama yeteneği göz önüne alındığında - bir parçanın diğerine nasıl bağlı olduğu. Bu tür bir süreç perspektifini öğretemem; ya anlarsın ya da anlamazsın."

Yanımda Lotham başını sallar. "Hiç oynadı mı, bilmiyorum... plastik damgalar, resimler, çiçekler, ABD Hazine sembolleri, her neyse."

Bay Riddenscail yine burnuna dokunur. "Hayır."

"Ama yeteneği vardı. Evde bazı yan projeler üzerinde çalışıyor olabilir?"

"Yetenek, evet. Yan projeler, hayır. Livia'nın yaptığı her iş burada yapıldı. Tasarım yazılımı lisanslı; çocuklar kendi bilgisayarlarından erişemezler. Hele ki, bu ürünler için" — elimdeki plastik parçalara doğru başını sallar — "3D yazıcı gerekir. Yine, Livia'nın evde sahip olabileceği türden bir şey değil."

"Ve çocuklarınızın çalıştığı her projeyi biliyor muydunuz?" Lotham ısrarla sorarken, ben elimdeki spirallere bakıp bu son açıklamayı sindirmeye çalışıyorum.

"3D baskı ucuz değil. Tabii ki takip ediyorum. Okulumuzun bütçesini gördünüz mü? Ayrıca, benim işim öğrencilerimin çizimlerini tekrar tekrar incelemek. Sadece tamamen hazır olduğunuzda baskı yapmak istersiniz. Aksi takdirde zaman ve malzeme israfı olur. 3D yazıcı gördünüz mü, Dedektif?"

Lotham başını sallar. Başka bir şey söylemeden, Bay Riddenscail dönüp bizi sınıfın yan kapısına götürür. Kapı, ortasında her türlü mekanik parçanın bulunduğu büyük, tamamen kapalı bir cam kutunun hakim olduğu daha küçük bir odaya açılır. Tonlarca ağırlığında ve bir servet değerinde görünüyor, bu da Bay Riddenscail'in, herhangi bir gencin evinde bulunmayacak türden bir şey olduğu yönündeki görüşünü doğruluyor.

"Bu uPrint," diyor.

"Plastik silah basamaz mısınız?" diye soruyorum, çünkü Livia'nın ailesini ve onlarla yakın zamanda yaşadığım karşılaşmayı düşününce, bu bana çok değerli bir mal gibi geliyor.

"Plastik silah yapabilir misiniz? Evet. Burada yapıyor muyuz? Hayır." Bay Riddenscail bu konuda kararlı görünüyor.

"Ama çok değerli olurdu," diye ısrar ediyorum. "Özellikle bu mahallede."

"Hayır."

Lotham bu cevaba kaşlarını kaldırır ve Bay Riddenscail şöyle devam eder: "Çoğu plastik silah tek atışlık. Namluda yiv olmadığı için, çok yakın mesafeden ateş etmek gerekiyor. Şimdi, bir silahı gizlice

bir silahı gizlice sokmak istiyorsanız - havaalanında, adliyede, Jason Bourne tarzı bir iş için, tamam. Ama çocuklarımın hayatını biliyorum ve hiçbir çete üyesi küçük, tek atışlık bir tabanca istemez. Onlar ateş gücü ister. Ne kadar büyük, o kadar iyi. Burada üretilen hiçbir şey onların ihtiyaçlarını karşılayacak kadar etkileyici olamaz. Ayrıca, çoğu uyuşturucu satıcısı, tetiği çekebiliyor olmaları, nişan alabilmeleri anlamına gelmez. Bu yüzden otomatik tüfekleri severler. Plastik silahlar incelik gerektiren aletlerdir. Buralarda" — Bay Riddenscail omuz silkıyor — "ihtiyaç duyulan şey bu değil."

Lotham kısa bir süre başını sallar. Bu çılgınca bir mantık gibi görünüyor, ama bizi başladığımız yere geri götürüyor. Livia'nın karmaşık tasarımlar ve bu devasa 3D yazıcıyla ilgili bir yeteneği vardı. Bu ne anlama geliyor?

Para sahteciliğine yardımcı olacak plastik kalıplar mı? Ancak bu, son derece karmaşık ve ayrıntılı bir sürecin sadece küçük bir adımı. Hangi Avrupa sahtecilik çetesi, Boston'un iç kesimlerinden on beş yaşındaki bir kızı işe alacak ki?

Yine de Angelique, Livia ile samimi ya da başka türlü bir ilişki içindeyken yüzlerce sahte para basmıştı. Angelique ortadan kayboldu ve üç ay sonra Livia da kayboldu. Kızlar birbirleriyle bağlantılıydı. Para da bağlantılıydı, bu da Livia'nın becerileriyle Angelique'in hırslarının da birbiriyle bağlantılı olması gerektiğini akla getiriyordu.

Ama nasıl?

"Livia başka öğretmenlerden veya derslerden bahsetti mi?" Lotham şimdi soruyor. Omuz silkme. "Okul rehberlik danışmanı Bayan Jones'a danışabilirsiniz.

O daha fazla bilgi sahibi olabilir."

Lotham başını sallar. Bu sabah okul danışmanı ile konuştuğunu söylemişti, sanırım o konuyu halletmiştir.

"Livia okula gelmeyi bıraktığında kimse tedirgin veya özellikle rahatsız olmuş gibi görünüyor muydu?" diye soruyorum.

Bay Riddenscail başını sallar. "Bu çok yazık. İyi bir çocuktü. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Söylenecek veya yapılacak başka bir şey yok gibi görünüyor. Lotham öğretmenin elini sıkıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Sonra tekrar koridorda bulunuyoruz.

"Bu durumda biz ne yapacağız?" diye yüksek sesle mırıldanıyorum.

Lotham kaşlarını çatıp dudaklarını sıkıştırır. "Bilmiyorum," der sonunda. "Livia ve Angelique'in ortadan kaybolmaları birbiriyle bağlantılı olmalı." "O kadar büyük bir tesadüfe inanmıyorum," der Lotham.

"Angelique'in lambasındaki nakit para, kullan-at telefonlar. Kızlar, gerçek para kazanmalarına yardımcı olurken sahte parayla temas kurmalarına neden olan bir şeyin peşindeydiler. Onları açıkça belaya sokan bir şey. Angelique'in ortadan kaybolmasına, ardından Livia'nın ortadan kaybolmasına yol açan bir şey. Peki neden ortadan kaybolmaları arasında üç ay var? Angelique'in notunda '*bize yardım* edin' yazıyordu. Bu, şimdi birlikte oldukları anlamına mı geliyor? Ve on bir ay sonra daha da büyük bir tehlike altında oldukları anlamına mı? İradeleri dışında tutuluyorlar mı? Kim tarafından? Nasıl...

Aniden yürümeyi bıraktım. Lotham'ın elini tuttum. "Görüntüler. Angelique'in okulun son günü. Angelique'in okuldan çıkarken veya sokakta yürürken görünmediğı tüm kameralar."

Lotham bana merakla bakar.

"O zaman Livia'yı bilmiyordun. Angelique'i aramak için tüm o video karelerini izledin. O zamanlar tüm bu olay, kayıp bir kızla ilgiliydi. *Tek* bir kayıp. Ama şimdi bildiklerimizi düşünürsek..."

Lotham da aniden durur. "O kasetleri tekrar izlemeliyiz."

Gülümserim. "Kesinlikle öyle yapmalıyız," derim, "*biz*" kelimesini en az vurguyla.

O beni reddetmiyor. Birlikte kapıdan dışarı koşuyoruz.

BÖLÜM 22

LOTHAM, tahmin ettiğim gibi kendini işine ^{adamış, işkolik} bir dedektif. Beni bir kanıt laboratuvarına ya da özel bir karşı gözetim uzmanına götürmüyor. Bizi Mattapan'daki BPD saha ofisine götürüyor. Oldukça yeni görünümlü bir tuğla binanın dışında, mavi bir tabelada "*B-3 Bölgesi*" yazıyor. Binanın yüksek ön cephesi bana Angelique'in lisesini hatırlatıyor. Görünüşe göre New England mimarisi tamamen ilk izlenimlerle ilgili.

Karakolun içi ise biraz daha "TV polisiye dizisi" gibi. Asma tavan, ucuz döşeme, güvenlik masası. Lotham, ön masadaki çavuşa el sallayarak beni kayıt ettiriyor, ama bir açıklama yapmıyor. Yaşlı, şahin suratlı kadın memur sıkılmış görünüyor. Ama ben hayretle bakıyorum. Son birkaç soruşturma görevim, yerel polis karakolunun iki kat genişliğinden biraz daha büyük olduğu yerlerdeydi. Buna kıyasla burası çok şık. Kesinlikle Boston polis karakolu.

Lotham koridordan geçip merdivenleri çıkıyor. Bir kez daha benim görevim onun peşinden koşmak. Duvarlarda en çok arananların fotoğrafları ile görev başında hayatını kaybeden memurlara adanmış anma fotoğrafları yan yana asılı. Görevini yerine getiren bir boksörün hızına yetişmek için adımlarımı hızlandırdığımdan, bunları inceleyemiyorum.

Sonunda Lotham'ın çalışma alanına vardığımızda, buranın açık bir ofisteki bir masa olduğu ortaya çıktı. Kübik odanın alçak duvarlarında, birkaç tane saklanmış, gülümseyen okul çocuklarının fotoğrafları (sanırım yeğenleri) ile çeşitli polis teşkilatı rozetleri ve çerçeveli Muhammed Ali alıntıları bulunuyor. Angelique'in kayıp ilanı, bilgisayarının önüne her oturduğunda göreceği bir köşeye asılmış. O yorum yapmıyor, ben de yapmıyorum.

Ama içimde tuhaf bir kızarma hissi var. Haklıydım. O, düşündüğüm kişiymiş. Bu, çoğu insan için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Lotham masaüstü bilgisayarını çalıştırıyor. Kısa bir süre ortadan kayboluyor, iki plastik bardak suyla geri dönüyor. Sonra arkasındaki boş bölmeden bir masa sandalyesi çekip buraya getiriyor. Konuşmuyor, sadece el hareketleriyle işaret ediyor. Oturuyorum. Suyu alıyorum. Parmaklarının klavyede uçarcasına hareket etmesini izliyorum.

Teknik becerilerim sınırlıdır. Ama büyük şehir dedektifi olarak Lotham, sokakta olduğu kadar bilgisayar başında da rahat görünüyor.

Bir de baktım ki, sandalyesini geri çekip bana yaklaşmamı işaret ediyor. "İlk ve en iyi kamera açısı," diyor. "Caddenin karşısındaki köşedeki bakkaldan çekilmiş. 5 Kasım Cuma günü, günün sonunda tüm çocukların okuldan çıktığını göreceksin.

Angelique'in kaybolduğu gün."

O oynat düğmesine basarken ben başımı sallayıp ekrana odaklanıyorum. Video sadece görüntüleri gösteriyor, okul zili sesini duyamıyorum. Ama ekranda çocuklar kapılardan ve merdivenlerden aşağı akın akın çıkmaya başladıkça sesleri de kafamda canlandırabiliyorum.

Akıcı bir genç insan kitlesi. Neredeyse hepsi Afrikalı Amerikalı ve aynı üniformayı giymişler: kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt, flanel gömlek. Sonunda ilk gördüğüm Angelique değil, onun kıvrımlı vücutlu arkadaşı Marjolie. Ardından Kyra ve hemen arkasında Angelique geliyor. Kız, koyu kırmızı renkli büyük beden bir süveter ve kot tayt giyiyor. Boynuna parlak renkli bir örgü atkı sıkıca sarılmış, ellerinde ince siyah eldivenler ve ayaklarında bağlanmamış ördek botları var. Lacivert sırt çantası bir omzuna asılı. Hava güneşli ama açıkça soğuk.

Lotham, hedefimizi kaçırmış olabileceğimi düşünerek ekrana dokunuyor. Onu gördüğümü belirtmek için başımı sallıyorum. Onu izlerken, o ve en yakın arkadaşları biraz daha büyüyerek caddenin karşısındaki köşedeki bakkala doğru yürüyorlar. Sonra görüş alanımızdan kayboluyorlar.

"Okul sonrası atıştırmalık," diye mırıldanıyorum. Ya da benim durumumda olduğu gibi içecek. Lotham okları vuruyor. Video hızlı ileri sarıyor. Şimdi üç kızın da yeniden ortaya çıktığını görüyoruz. Gülüyorlar, sarılıyorlar. Koyu renkli bir saçlı kız uzaklaşıyor. Boyu daha uzun, sanırım Kyra. Geriye Marjolie ve Angelique kalıyor. Marjolie mağazaya geri dönmüş olmalı, çünkü kadrajdan kayboluyor. Ama Angelique daha net görünüyor, caddeyi geçip okuluna doğru yürüyor. Ancak ön kapıya doğru gitmiyor, kayboluyor, sırt çantası omzunda, tuğla binanın uzun sağ tarafında, kötü şöhretli kaçış deliği ve yan kapıya doğru ilerliyor ve orada ortadan kayboluyor.

Tamamen.

Bu rahatsız edici bir his. Bir kız. Orada, arkadaşlarıyla, en sevdiği atkısı ve okul çantasıyla, sonra ortadan kayboldu. Ta ki on bir ay sonra bir internet kafede yeniden ortaya çıkana kadar.

Ekranındaki görüntüsüne uzanıp dokunmak istiyorum. Acaba ailesi hala aynı şeyi yapıyor mu? Her gece yatmadan önce çerçeveli fotoğrafındaki gülümseyen yanağını okşuyor mu? Her sabah uyandığında mat dudaklarına iki parmağını koyuyor mu? Bir insan nasıl bu kadar var, bu kadar canlıyken iz bırakmadan ortadan kaybolabilir?

Dikkatimi tekrar ekrana veriyorum. Görüntünün ötesini, şu anda tanıdığım Angelique'i düşünmeye çalışıyorum. Akıllı, ciddi bir öğrenci. Evde kardeşi, teyzesi ve annesine bakan biri. Kardeşinin sözleriyle, hayalperest değil, planlayıcı biri.

Şimdi fark ettiğim şey, yürüyüşü. Düz, doğrudan, hiç tereddüt yok. Angelique, binanın yanından aşağıya, ne olacağı belli olmayan bir yere doğru dolaşmıyordu. Kararlı adımlarla ilerliyordu. Bir görevi olan bir kız.

"Ne yapıyorsun sen, Angelique?" diye mırıldanıyorum.

Lotham hafifçe başını salladı. Aynı soruyu milyonlarca kez sormuştu.

Durdur düğmesine basar. "Bu videonun nasıl bittiğini şimdiden söyleyebilirim: Angelique'den başka bir iz yok. Bu da bizi, her büyük kavşakta bulunan trafik kameraları da dahil olmak üzere, bir düzine kadar kameraya getiriyor, ama hiçbirinde de Angelique görünmüyor."

"Anladığım kadarıyla, Angelique'in arkadaşlarından hiçbiri onun ardından okula geri girmedi. Kyra sola doğru giderken, Marjolie küçük bakkalda daha fazla zaman geçiriyor gibi görünüyor."

"Aslında, birkaç dakika içinde Marjolie okulun ters yönünde, Angelique'in normalde kullandığı otobüs durağına doğru ilerliyor. Çeşitli video kayıtlarını kullanarak onun eve dönüş yolunu takip ettim. Kyra'ninkini de. İkisi de buradan çeşitli otobüslere binip kendi evlerine gidiyor."

Etkilendiğim için başımı salladım. Tüm kameraları hesaba katarsak, bunu çözmek epey zaman almış olmalı. Ama bu da iyi bir bilgi. Sonrasında olanlar Angelique'in en yakın arkadaşlarını ilgilendirmiyordu.

Bu durumda elimizde ne var? "Tamam. Angelique'in nereye gittiğini biliyoruz: okulun yan tarafına. Kyra ve Marjolie'nin nereye gittiğini biliyoruz: eve. Bu da bizi yeni arkadaşımıza... iş arkadaşımıza... *her neyse*, Livia Samdi'ye getiriyor. O ne olacak?"

Lotham itaatkar bir şekilde deli-mart görüntülerini geri sarar. Bir kez daha öğrenciler ön merdivenlerden geniş şehir caddesine akın ederler. Bu sefer, kırmızı şapkalı birini arıyorum. Livia'nın özelliklerini bundan daha fazla bilmiyorum.

Lotham altı kez daha geri siler. Bir sistem geliştiririz. Ben sol üst köşeyi izlerken, o sağ alt köşeyi izler. Birbirimize doğru ilerleriz. Sonuç: Kırmızı beyzbol şapkası yok. Livia Samdi yok.

Biraz daha su içip gözlerimi ovuşturuyorum. Lotham o videoyu kapatıp bir sonrakini yüklüyor.

"Bu, okulun batısındaki kavşaktaki trafik kamerasından."

Bu gece çalışmamadığım için minnettar olarak başımı sallarım, çünkü görünüşe göre burada en az bir hafta yetecek kadar görüntü var.

"Bunu ilk seferinde nasıl incelediniz?" diye mırıldanıyorum.

"Ne yazık ki. Video teknisyenimiz yüz tanıma yazılımını da denedi, ancak çocukların sayısı ve kameraya doğrudan bakanların azlığı göz önüne alındığında, bu pek olası bir ihtimal değildi."

"Hiçbir detayı atlamayın," diye mırıldandım. O da aynı fikirdeydi.

Trafik gözetimi, günün sonunda herkesin evine gitmeye başlamasından bir dakika önce başlar. Birkaç arabanın kavşağı geçmesini izlerim. Sonra kameranın kenarında bir hareket hissedilir: öğrenciler iniyor. Ardından, düzinelerce öğrenci kavşağa doğru yürürken, otobüs duraklarına giderken, her neyse, bireysel şekiller netleşir. Hiçbiri Angelique veya arkadaşları değildir, ki bu mantıklıdır, çünkü onların caddenin karşısındaki markette olduklarını zaten biliyoruz.

Yine de yüzleri inceliyorum, sadece Livia Samdi'yi değil, aniden ilham kaynağı olabilecek veya milyonlarca sorumuzu sihirli bir şekilde cevaplayabilecek herhangi birini arıyorum. Hiçbir şey yok.

Bu videoyu tam on beş dakika izliyoruz. Son çocuk da kaybolana ve kameranın görüş alanına sadece arabalar girene kadar.

Sanki bu, gözlerimin tekrar odaklanmasını sağlayacakmış gibi, çenemi çatırdatarak esniyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu çok sıkıcı bir iş. "Sonraki kamera?" diye soruyor Lotham. "Sonraki kamera."

Tekrar ve tekrar. Boston dedektiflerine yeni bir saygı duymaya başlıyorum. Bu yorucu bir iş ve hala bir şeyi kaçırmadığımdan emin olamıyorum. Yoğun bir şehir caddesinde görülecek o kadar çok şey varken, nereye bakacağımı bilmek zor, odaklanmayı sürdürmek ise daha da zor.

Lotham videoları değiştiriyor; tüm bu görüntüleri aylar önce bilgisayarına indirmiş olmalı. Gece geç saatlere kadar tekrar tekrar izleyip, arayıp, arayıp, arayıp durduğu yer.

Ekranı yine dört parçaya bölüyoruz, çünkü bu en bilimsel yaklaşım gibi görünüyor. İnceliyoruz, bakıyoruz, homurdanıyoruz, inliyoruz. Şansımız yok.

Bir saat sonra, ikimiz de sandalyelerimizi geri çekip gözlerimizi ovuşturuyoruz. "Bu beni sinirlendiriyor," diyorum.

"Benim dünyama hoş geldin."

"Livia'nın kayıp halka olduğundan emindim. Onun bu işe karıştığını öğrendikten sonra, bu videoları yükleyip, şapkasını, yüzünü, herhangi bir şeyini gözetleyip, *kapow!* Tüm parçalar yerine oturacaktı."

"*Kapow mu?*"

"Anlatımında biraz drama olmasını seviyorum." Burun köprümü ovuşturuyorum. Midem guruluyor. Açlıktan ölüyorum. Lotham da öyle olmalı, ama yüzünden onun da benim kadar mola vermeye hazır olmadığını anlayabiliyorum. Tüm bu çabalarımızın karşılığını görmek istiyoruz. Bu insan doğası.

"Hadi konuşalım," diyor. "Görüntülerden ne biliyoruz?"

"Angelique kesinlikle okulun yan tarafındaki acil çıkışa ve gizli sığınağa doğru gidiyor. Marjolie ve Kyra ise gitmiyor."

Lotham başını sallar, parmaklarını başının arkasında birleştirir ve omuzlarını gerer. "Angelique'in yan çıkıştan okula geri girdiğini varsayıyoruz. Öyleyse, Marjolie ve Kyra eve gidiyorsa, ki gittiğini biliyoruz, kapıyı kim açıyor?"

Derin bir nefes alıyorum. "Kapının açık bırakılması konusunda sordum. Görünüşe göre okul bu numarayı biliyor ve kapıyı izliyor. Bu yüzden çocuklar içeriden birini kullanıyor. Aklıma gelen tek kişi Livia Samdi. Angelique'in kardeşi ortaokula gidiyor, değil mi?"

"Evet."

"O zaman o olamaz."

Lotham sandalyesini bana doğru çevirir. "Livia öğrenci değil. O zaman okula nasıl giriyor?"

"Mesai saatleri dışında," diye başlıyorum.

"Olmaz. Ön kapılar kilitli ve izleniyor. Öğrenciler tekrar girmek istediklerinde kimliklerini göstermeleri gerekiyor. Günümüzün okul güvenliğine hoş geldiniz."

Kaşlarımı çatıp alt dudagımı ısırırım. "Peki okul saatleri içinde?" Farkında olmadan şahit olduğum bir şey aklıma gelir. "Öğle yemeğinden sonra." Heyecanla konuşurum. "Deli-mart'tan okula geri dönüş. Tüm çocuklar aynı anda içeri giriyor ve son zil çalmadan önce yetişmek için acele ediyorlar... En iyi güvenlik görevlileri bile muhtemelen bireysel yüzlerden çok sırt çantalarına ve güvenlik taramalarına bakıyorlardır. Ve Livia bir lise öğrencisi. Onun için kalabalığa karışmak kolay olurdu."

Lotham kollarını indirir, sandalyesini monitörünün önündeki sürücü pozisyonuna geri çeker.

"Bu kasette yirmi dört saatlik güvenlik kamerası kaydı var. Bir bakalım."

Öğle vakti bulmak biraz zaman alır, burada da yine, çocukların okuldan kaldırılma ve caddenin karşısına akın etmesi ürkütücü bir şekilde tanındıktır. Otuz dakika geçer. Sonra, birdenbire, çocuklar tekrar ortaya çıkar ve okula geri dönerken caddeyi tıkarlar. Angeliqve ve arkadaşlarını arıyorum. Tabii ki. "Orada."

Lotham onu fark edince başını sallar. Günün sadece birkaç saat öncesinde olduğu için, aynı kazak ve atkıyı giymiş, Marjolie ve Kyra'nın arasında yürüyor. Hepsi de hiçbir şeye özellikle dikkat etmeden sohbet ediyor gibi görünüyorlar.

Ama sonra, okulun önündeki kaldırılma çıktıklarında... Angeliqve durur. Angeliqve geriye bakar.

Ve orada, videonun alt kenarında. Kırmızı bir şapka görünüyor.

Livia Samdi'nin yırtık kot pantolon ve gri kapüşonlu sweatshirt giymiş olarak caddeyi geçmesini tamamen sessizce izliyoruz. Angeliqve ve arkadaşları çoktan ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanmaya başlamışlar. Angeliqve tekrar arkasına bakmıyor, ama Livia'nın orada olduğunu bildiğini biliyorum. Bu, onun sert duruşundan anlaşılıyor. Arkadaşlarının dikkatini çekmeye devam etmesi, onların da önlerine odaklanmalarını sağlaması da bunu gösteriyor.

Angeliqve, Kyra ve Marjolie okulun cam kapılarının ardında kaybolurlar. Birkaç dakika sonra Livia da onların peşinden gider, omzuna asmış mavi sırt çantası Angeliqve'inkine şüpheli bir şekilde benziyor.

Lotham sandalyesinde geriye yaslanır. "Hayret bir şey." "Sanırım ne olduğunu biliyorum," diye fısıldarım.

"Hadi oradan, Sherlock."

Lotham başka bir şey söylemeden, en yakın kavşağın trafik kamerasından yeni bir video yükler. Okul çıkış saatindeki trafiği bulur. Sonra beş, on, on beş dakika ileri sarar. Durur. Bana bakar. Oynat düğmesine basar.

Birkaç dakika daha sürer. Sonra, artık rastgele yayaların arasında, okulun yanından yeni bir silüet belirir. Baş eğik, kırmızı şapkası açıkça görülebilen, kavşağa doğru düz bir şekilde yürüyen biri. Yırtık kot pantolon. Gri kapüşonlu sweatshirt. Mavi sırt çantası.

Ama daha yakından bakınca, şapkanın şimdi garip bir şekilde oturduğunu görebiliyorum. Çünkü altındaki saç kütlesi oldukça büyük. Angeliqve'in bukleleri, şapkanın kenarının altına sıkışmış. Belirgin yürüyüşünden bahsetmiyorum bile. Doğrudan, amaçlı, kararlı. Angeliqve'in yürüyüşü.

"Angeliqve, Livia Samdi ile kıyafetlerini değiştirdi," diye mırıldanır Lotham. Parmakları klavyede dans eder. Diğer videolar belirir, kaybolur, ama hiçbir

görüşümüzü iyileştirmiyor.

"Bu, Angelique'in neden hiçbir kıyafeti eksik olmadığını açıklıyor. Livia'nın kıyafetlerini giymiş. Ama neden?"

Lotham cevap vermez. Bunun yerine, okulun bitmesinden yirmi dakika sonra köşedeki bakkalın kamerasına geri döner. Livia kılığına girmiş Angelique'in kadrja girip çıkmasından beş dakika sonra, okulun yanından yeni bir kadın belirir. Angelique'den tamamen farklı hareket eder. Tereddütlü, utangaç, kaldırımın iç kenarına yapışarak neredeyse gizlice ilerler.

Livia Samdi, şimdi siyah streç pantolon ve lacivert flanel gömlek giyiyor. Kısa saçları tokalarla geriye toplanmış ve ilk kez yüzünü görebiliyorum. On beş yaşından daha genç görünüyor.

Kavşakta durup, karşıya geçmek için sırasını bekliyor. Yukarıya bakıyor. Tek bir kalp atışı kadar bir süre, doğrudan video kameraya bakıyor.

Korkmuş görünüyor.

SON_{RA} caddeyi geçip gözden kayboluyor.

Lotham durdur düğmesine basar. Sandalyesini bir kez daha geri iter. "Siktir," der.

Bir değişiklik olsun diye, bu sefer bariz bir cevap vermiyorum. "Angelique, Livia'nın yerini aldı. Kıyafetler, şapka. Kendini saklamaya çalışmıyor. Livia Samdi gibi görünmeye çalışıyor."

Lotham iç çeker, eliyle yüzünü ovuşturur. "Yanlış kayıp vakasını araştırıyormuşum."

O zaman anlıyorum, Angelique'in aldatmacasının, onun ve Livia'nın planının tüm anlamını. Ciddi, çalışan, bakıcı Angelique. Yüksek riskli davranışlarda bulunmazdı ya da riskli bir yaşam tarzı seçmezdi, bu da onun ortadan kayboluşunu bir bilmece haline getirmişti.

Çünkü tehlikede olan o değildi. Hedef olan o değildi.

Hedef Livia Samdi'ydi.

Ve şimdi o da gitmişti. X-Y-Z düzlemlerini görselleştirme yeteneği olan kız. Tanınmış bir uyuşturucu satıcısıyla yaşayan kız. Hayatından açıkça korkan kız.

"Ne yapmaya çalışıyorlardı?" diye sessizce soruyorum. Ama ikimiz de cevabı bilmiyoruz.

BÖLÜM 23

EN İYİ HALİM, MEŞGUL OLDUĞUM ZAMANDIR. Dedektif Lotham'dan ayrıldıktan sonra, Stoney's'e geri dönüyorum. Pub, müdavimleriyle birlikte çalışıyor. Masalar yarısı dolu. Gürültü yarı ses seviyesinde. Sadece birkaç gün oldu, ama yine de barın arkasında yerimi almamak garip geliyor. Stüdyo daireme çıkıyorum ve Piper'ın beni bu gece terk ettiğini görüyorum. Bu gece izinli olduğum için, uykuya dalabilir ya da nihayet çamaşır yıkama ve market alışverişi gibi ev işlerini halledebilirim.

Bunun yerine, mantıklı olanı yapıyorum: Bir toplantıya katılıyorum. Saatin erken olması nedeniyle, Charlie'nin de orada olduğunu görünce şaşıyorum, ama mutsuz değilim. Onun yanındaki boş koltuğa oturuyorum, tanışmalar sırasında kahvemi yudumluyorum, sonra işimize koyuluyoruz. Bu toplantı on iki adımla ilgili, özellikle de dokuzuncu adımla. Telafi etmek. On iki adımı hiç tamamlamadım. Yaptığım yanlışlar için özür dilemek değil, bunu tamamen anlıyorum. Beni takıntı yapan, tüm günahlarımı listelemek. Dürüstlükten bu kadar çok bahsetmeme rağmen, kaldırabileceğim kadarını yapabiliyorum. Affedilmeyi istemek de bir sorun. Ölülerden nasıl özür dilersin?

Toplantıyı bitiriyorum, konu benim en sevdiğim konu olmasa da, yine benzer düşünen insanlarla birlikte olmaktan memnunum.

Toplantıdan sonra Charlie'ye temizlikte yardım ediyorum, dostça bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Sonra, neredeyse aynı anda: "Bir fincan kahve içmek ister misin?"

AA dilinde "konuşmak ister misin?"

anlamına gelir. Birlikte gülümseriz.

"Evet."

Onu kilisenin bodrumundan sonbahar renklerine bürünmüş geceye kadar takip ediyorum. Nereye gittiğini biliyor gibi görünüyor, bu yüzden bloktan bloğa dolaşırken endişelenmiyorum. Sonunda, kendi başıma asla bulamayacağım küçük bir lokantaya varıyoruz. Charlie, belirgin iri cüssesi ve ordu ceketiyle içeri girdiğinde, açıkça tanınıyor ve bir arkadaş olarak selamlanıyor. Personel bana bir iki kez bakıyor, ama onun hoş geldin selamlaması beni de kapsıyor. Sabahki maceralarımın sonra dostça yüzleri görmekten mutlu olarak açıkça gülümsüyorum.

Charlie arka tarafa oturur. Sormasına bile gerek kalmadan, önüne zengin, koyu kahve dolu bir fincan konur. Ben de aynı şeyi alacağım diye başımı sallıyorum. Hala bir şey yemedim, bu yüzden menü isterim. Charlie, kendisinin bir şey istemediğini söyler. Kısa bir düşünmeden sonra, Lotham'ı ve düşünmek istemediğim diğer şeyleri hatırlatan Yunan salatası seçerim.

Salatam, etrafta sadece ikimiz olduğumuz için birkaç dakika içinde gelir. Charlie kahvesini yudumlarken, ben romaine marul ve kalamata zeytinlerini mutlu bir şekilde mideye indiririm.

"Dün için teşekkürler," diyorum sonunda. Charlie'nin kablosuz mağazasında Angelique Badeau'yu görmesi. Olay yerinde benim için yaptığı kişisel ricası. Livia Samdi'nin de ortadan kaybolduğu hakkındaki bilgi.

"Herhangi bir haber var mı?" diye soruyor.

"Henüz somut bir şey yok. Bu sabah Bayan Samdi'yi ziyaret ettim." Ne diyeceğimi bilemeden tereddüt ediyorum.

"Tanrı'nın lütfuyla oradayım," diyor Charlie.

Ben şiddetle başımı salladım ve sessizliğe büründük, saatlerimizi, aylarımızı, yıllarımızı süren sıkı çalışmamızı bozabilecek o tek içkinin ortak dehşeti altında ezildik. AA'da yargılama yoktur, sadece karşılıklı korku vardır.

"Onun benimle gelmesini sağlamaya çalıştım," diye sonunda cesaretimi topluyorum. "Bir toplantıya benimle birlikte katıl."

"Yardım istemiyorsa, ona yardım edemezsin."

Yavaşça çiğneyerek başımı salladım. "Onun evi, oğlu... O koşullarda bunu yapabilir miydim, bilmiyorum."

"Uzun bir süre," diyor Charlie, "sokaklarda yaşarken temizlenemeyeceğimi düşündüm. Ama sonra... Evsiz olmanın daha kolay olup olmadığını merak ettim. Tüm sorumlulukları, günlük hayatın telaşını ortadan kaldırıyordu. Kızgın, üzgün ya da mutlu... İçmek için bir nedene ihtiyacımız yok. Suçu başka bir şeye atmak daha kolay."

Başımı sallıyorum. Haklı. Bayan Samdi'nin yaşam koşulları içler acısı, ama imkansız değil. AA bize en büyük düşmanımızın kapıların dışında değil, ruhlarımızın içinde yaşadığını öğretir. İçmek için bahanelere ihtiyacımız yok. Ciğerlerimizde hava olduğu sürece, bu her zaman bir cazibe olacaktır.

Yine de, tam olarak açıklayamadığım bir şekilde onun için üzülüyorum. O sadece hastalığının esiri değil. Ailesi, yoksulluğu, yaşam tarzı seçimleri... Sebepler sonsuz.

"Siz... şey gibi görünüyorsunuz..." Bunu tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum, "...buralardaki sokak hayatıyla bağlantılı."

Charlie, iri yüzünde beyaz bir gülümsemeyle sırtıttı. "Evet, hanımefendi."

"Buralarda sahte para basacak kadar sofistike bir çete, suç örgütü var mı?"

Bu soru kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "ABD doları mı?" "Tam olarak yüz dolarlık banknotlar."

Kaşları daha da yukarı kalkar. "Bu çok iyi bir iş. Ne kadar kaliteli olduğunu söylüyorsunuz?"

"Çok kaliteli. Son derece iyi yapılmış."

Charlie kafeinsiz kahvesinden bir yudum daha alır ve konuyu ciddi bir şekilde düşünür gibi görünür. "Özel kağıt, metalik iplikler, filigranlar, her türlü çılgın şeylerden bahsetmiyor musun?"

"Aynen öyle."

"O zaman hayır. Bizim de suç oranımız var ve bu çocukların bazıları... Şiddet arzusu, onların akıllı olmadıklarını düşünmenize neden olmasın. Ama bu tür teknik bilgi, özel ekipman... Hayır. Asla olmaz."

Başımı sallıyorum, Lotham'dan sahtecilik operasyonları hakkında öğrendiklerimi onunla paylaşıyorum: Avrupa'da basılan banknotlar, daha sonra aracılara bir doların birkaç sentine satılıyor, sonunda da son kullanıcılara bir doların 65 sentine satılıyor.

"Yüzde otuz beş kar," diye sonuçlandırır Charlie, başını sallayarak. "Mantıklı. Parayı harcayan kişi, en büyük riski üstlendiği için en yüksek yüzdeyi almalı." Kahvesinden bir yudum daha alır. "Son kullanıcılar... Şimdi bunu anlayabiliyorum. Uyuşturucu ve silahlar nakit para gerektirir. Yeni bir oyuncu gelip size ucuz para satabileceğini söylerse... Evet, birçok oyuncu bunu kabul eder." Bir süre durur. "Ve diğer birçok oyuncu, sahte banknotlarla ödeme aldıklarını fark edince o zavallı herifleri öldürür. Her açıdan riskli bir teklif."

"Ama talep göz önüne alındığında..."

"Ne demişler, acı yoksa kazanç da yok. En azından birkaçının denemeye istekli olacağını tahmin ediyorum."

Öne doğru eğildim. "Özellikle herhangi bir oyuncu var mı?"

Charlie düşünmek zorunda kalır. "Aklıma gelen yok. Ama sorabileceğim birkaç kişi var."

"Eğer seni zor durumda bırakmazsa."

"Sorun değil. Ama nedenini sormak isterim."

Kısaca, Angelique'in lambasında bulunan sahte paraları, Livia Samdi ile olan arkadaşlığını ve Livia'nın 3D yazıcılarla ilgili uzmanlığını, bunların bir ilgisi olup olmadığını bilmeden ona anlatırım. Ve Angelique'in kaybolduğunda Livia gibi giyinmiş olduğunu.

"Livia'nın asıl hedef olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki. Muhtemelen. Ne düşüneceğimi bilecek kadar kibirli olduğumda."

"Ama Livia yine de kayboldu. Ve Angelique hala hayatta."

"Evet."

"Kahretsin, bu hiç mantıklı değil." "Aynen öyle."

Charlie kahve fincanını bitirir ve garsona yeniden doldurması için el sallar. "Tamam. Öyleyse Livia hedefti ve kızlar hala hayattaysa..."

"Angelique gizlice bir mesaj gönderdi. *Bize yardım et.*"

"Kahretsin, bu korkutucu. Ama..." Charlie konuyu düşünür. "Kızlar hala hayattaysa ama eve gelemiyorlarsa, iradeleri dışında alıkonuluyorlarsa?"

Ben başımı salladım.

"O zaman bir değerleri olmalı, değil mi? Onları hayatta tutmanın tek nedeni, kızların kaçırانların ihtiyaç duyduğu bir şeyi bilmeleri veya yapmalarıdır."

Onun bu konuyu ele alış şeklini beğendim. Basit, mantıklı. Kızlar bir şey biliyorlar ya da bir şey yapıyorlar. "Bu da bizi Livia'nın AutoCAD ve 3D baskı becerilerine geri getiriyor. Ama bu, sahte para basmak için hala yeterli değil ve görünüşe göre plastik silahlar sandığımız kadar değerli değil."

Sıra Charlie'nin başını sallamasına geldi. "Para sahteciliği ileri matematik gibi bir şeyse, diğer tür sahteciliklere ne demeli? Sahte kimlik kartlarıyla başlayalım. Bu gerçekten ciddi bir para eder."

"Açıkla."

"Benim zamanımda sahte ehliyet yapmak, laminasyonu ayırıp yeni bir fotoğraf eklemek kadar basitti. Son zamanlarda, rekreasyon merkezindeki bazı çocukların internette sahte kimlikler, özellikle de yabancı kimlikler satın aldıklarından bahsettiklerini duydum. İrlanda gibi yerlerden. Bir bara gizlice girmek istiyorsan, bu iş görür. Ama şimdi, eyaletler Real ID'ye geçiyor..."

"Bu çok sofistike, değil mi? Filigranlar, gizli görüntüler, yansıtıcı mürekkep. Bu yüzden TSA'nın yeni standardı bu değil mi?"

"Aynen öyle. Eski model sahte ehliyetler artık işe yaramıyor. Dünya ciddileşiyor, yani suçlular da dahil olmak üzere herkes ciddileşmek zorunda. Gerçek kimlik sahteciliğinin kolay olduğunu söylemiyorum, ama sahte banknotlara kıyasla bir adım geride kalıyor." Charlie omuz silkiyor.

Angelique'in sahte kimlikle internet kafeye geldiğini düşünüyorum. Sonra aynı kimlikle kablosuz mağazadan cep telefonu almaya çalıştığını. Kaçarken onu yere düşürdüğünü.

Aniden, bariz olanı gözden kaçırmış mıyız diye merak ediyorum. Bize şifreli bir mesaj bırakmaya çalışmıyordu. Kimlik kartının kendisi ipucuydu.

"Hay aksi," diye mırıldanırım.

"İçki içmediğin sürece hayır."

"Charlie, kasabada yeni oyuncular var mı? Bilmiyorum. Yeni çeteler veya suç örgütleri? Hatta hayalet hikayesi gibi bir şey bile. Keyser Soze gibi bir şey?"

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Sokaklar iyi hayalet hikayelerini sever. Ama ben duymadım."

"Peki ya aniden öne çıkan yeni bir çete? Güç mücadelesi?"

Bunu düşünmesi daha uzun sürer. "Belki," der sonunda. "Mattapan'daki tüm kötülükler için... Çetelerimizin çoğu küçüktür. Parçalanmışlardır. Sadece siyahlar diğer siyahlarla değil, El Salvadorlular Asyalılarla, Asyalılar Haitililerle çatışmaktadır. Bu, blok blok bir şey olabilir. Birisi her zaman birisini vuruyor olduğu için şiddet yüksek seviyede kalır, ancak aynı zamanda sofistike seviye de düşük kalır. Kimse yeterince büyüyemiyor ya da yeterince uzun süre ayakta kalamıyor, bu yüzden çok fazla zarar veremiyor. Senin önerdiğin şey..."

"Ne önerdiğimi bilmiyorum."

"Kaliteli sahte kimlikler, kaliteli sahte para veya en azından kaliteli sahteciliklere erişim..."

Bekliyorum.

"Aklıma gelen ilk şey, yeni bir çete olması gerekmediğini söyleyebilirim," diyor yavaşça, "ama belki yeni bağlantıları olan geleneksel bir oyuncu olabilir. Biraz araştırma yapabilirim."

"Kendini tehlikeye atma."

Charlie, heybetli boyuna bakarak, "Ben uzun zamandır buradayım, küçük kız. Bu kasabada büyüdüm. Bu sokaklarda yaşadım. Benim için endişelenme," der.

"Ama endişeleniyorum."

"Burada kalmayan bir kadın için çok tatlısın." "Bu, duygusal olmadığım anlamına gelmez."

"Bence tam da öyle."

"Hayır." Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Sadece acıyla yaşamayı biliyorum."

Buna bir cevabı yok.

"Angelique ve Livia adlı bu kızların bir tür suç örgütüyle bağlantılı olduklarını gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu sonunda.

"Bence... Bence Livia açıkça bir şeyden çok korkuyordu. Güvenlik kamerasındaki yüzünden bunu görebilirsiniz. Ve Angelique'in onu arkadaşı kılığına girerek okuldan ayrılması... Angelique, şefkatli biri olarak tanımlanıyor.

Livia ile açıkça yakın bir ilişkisi vardı. Belki de *çok* yakın bir ilişki."

Charlie kaşlarını kaldırır, hiçbir şey söylemez.

"Angelique'in arkadaşına yardım etmek için bir plan yapmaya çalıştığını hayal edebiliyorum. Livia'yı kurtarmak için. Ama." Üzülerek iç çekerim. "Onlar sadece çocuk. Ve gençlerin nasıl olduğunu bilirsin. Önce başlarını belaya sokarlar."

"Gerçek tehlikeyi sonra anlarlar," diye Charlie benim için cümleyi tamamlar.

"Aynen öyle. Kaçıranlar için ne kadar yararlı olmuşlarsa da, bunun sonu yaklaşıyor mu acaba diye merak ediyorum. Bu yüzden Angelique çaresizce iletişim kurmaya çalışıyor. Şifreli mesajlar gönderiyor, telsiz dükkanına gidiyor. Bir şeyler değişti, zaman gerçekten korkunç ve tehlikeli bir şekilde akıyor. İkisi bu kadar uzun süredir kayıp olduğuna göre, kaçırılanların onları tamamen ortadan kaldırmasını engelleyecek hiçbir şey yok."

"Kahretsin," diye mırıldanır Charlie. "Kulaklarım açık olacak." Sonra, sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle ekler: "Ama tehlikeden bahsetmişken, birkaç şey öğrendiğimi bilmelisin, ama onlar hakkında değil."

Bir saniye düşünürüm. "Benimle mi ilgili?"

"Çok fazla soru soruyorsun. Bugün Samdi ailesini ziyaretin insanları kızdırdı."

"Kim? Bu yüzden mi bana ateş etti?"

"Daha dikkatli olmalısın dostum."

"Neden? Livia'nın kardeşi sadece düşük seviyeli bir uyuşturucu satıcısıysa, benim ziyaretim kimin umurunda olur ki?"

"Buralarda yanlış bir şey yaptığın için öldürülebilirsin. Düşündüğün kadar dokunulmaz olduğuna güvenme."

Çenemi kaldırarak etkileyici bir şekilde sahte cesaret gösterisi yapıyorum. "Kayıp bir kızı bulmak için buradayım. Ya da duruma göre kızları. Bu iş bitene kadar devam edeceğim. Sokaklarda kendi dedikodunu yayabilirsin: zayıf beyaz kızın gitmesini istiyorlar, sonra Angelique ve Livia'yı ortaya çıkar. Birkaç saat içinde gideceğim. Söz veriyorum."

"Öyle olmaz." "Benim için olur."

Charlie gülümsedi, ama bu seferki gülümseme daha kısıydı. Öne doğru eğildi. "Arkamı kolla, küçük hanım."

"Daha önce de zor durumlarda bulundum." "Böyle değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü savaşta bulundum ve yine de burası kadar korkutucu değildi."

Buna bir cevabım yok. Salatamı bitiriyorum. Charlie kahvesini bitiriyor. İkimizin hesabını ödüyorum, sonra itirazlarıma rağmen Charlie beni eve kadar geçiriyor.

O anda bile, etrafımızdaki tüm karanlık şekilleri, yan sokaklardan gelen sesleri, karanlıkta küçük gruplar halinde toplananları fark ettim. Silahlı bir çocuk. Tek gereken bu. Hızlı, kirli, etkili. Charlie bu konuda haklı.

Stoney's'in yan girişinde, yeni edindiğim arkadaşşıma minnettarlığımı göstermek için yanağından öperim, sonra yukarı çıkıp dairemdeki yalnızlığıma çekilirim.

LOTHAM'I ARIYORUM. Saat geç, ama hemen telefonu açması beni şaşırtmıyor.

"Angelique'in dün düşürdüğü sahte kimliği almalısın. Kimliğin kendisinin bir ipucu olabileceğine inanmak için nedenlerim var."

Bir duraklama, sorulmamış birçok sorunun ağırlığı, örneğin neden şimdi böyle bir şeye inandığım ve kiminle konuşmuş olabileceğim gibi. Sonra: "Sabah ilk iş olarak delil odasından alacağım."

"Teşekkür ederim."

Sonra konuşmuyoruz. Ben küçük, basit kapaklı telefonumda kalıyorum. Onun nefes alıp verişini dinliyorum. Sanki bıçaklar derimi yüzüyor gibi. Déjà vu hissi. Bunun, iletişim kurmayı bildiğim tek yol olduğu acı gerçeği. Bunca yıl sonra, hiçbir şey değişmedi. Ben benim, ve dünyanın geri kalanı, Paul gibi, Lotham gibi iyi insanlar...

"İyi geceler," diyorum sonunda, sesim kalınlaşmış. Ağlıyor olabilirim, ama ağlamak istemiyorum.

"İyi geceler," diye cevap veriyor.

Telefonu kapatır. Yıpranmış odamda oturur, telefonumu göğsüme bastırır ve kendime, bu hayatı kendim seçtiğim için üzülmemem gerektiğini söylerim. Sonunda pijamalarımı giyer, dişlerimi fırçalar ve yatağıma girerim. Işıkları söndürürüm. Bir gün bitti, bir diğeri yakında başlayacak.

Ama yine rüyalarım beni rahatsız ediyor.

Paul: "Bana gerçekte neler olduğunu anlatacak mısın?"

Ben: "Sadece yapmam gereken işler var."

"Yine içiyor musun?"

"Hayır! Bununla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman neden bu kadar gizemli davranıyorsun, ortadan kayboluyorsun?"

"Sana söyledim, bir şeyi araştırıyorum, bir arkadaşımın kayıp kızı..." "Senin neyin var?"

Ben, düşmanca: "Senin neyin var?"

"Yine başlıyorsun. Ben bir soru sormaya çalışıyorum, sen bunu bir savaşa dönüştürüyorsun." "Ben bunu bir savaşa dönüştürmüyorum!"

"Sır saklıyorsun, Frankie. Sınırlar koyuyorsun, duvarlar örüyorsun. Sonra da dönüp bunun önemi yokmuş gibi davranmaya çalışıyorsun. Bana karşı dürüst olman için ne gerekiyor?"

"Bana güvenmen için ne gerekiyor?" "Sen bir bağımlısın. Bunu gerçekten sormak zorunda mısın?"

Ona bakarken boğazımın düğümlendiğini ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Her zaman içki içmekle ilgili değil!"

"O zaman neyle ilgili?"

Ağzım açılıyor, ama kelimeler çıkmıyor. Onun nazik, samimi yüzüne bakıyorum. Beni seven adamın gözlerine bakıyorum. Ve bir kez daha, kendi çılgın kalp atışlarımdan başka bir şey hissetmiyorum. Gitmeliyim. Çıkmalıyım. Buna dayanamıyorum.

Bu adamı buldum. Onun nezaketine, sabrına aşık oldum. Beni, tüm beni gördü ve yüzünü çevirmedi. Beni kabul etti. Detoks sürecinde kusarken saçımı tuttu. Yavaş yavaş hayata dönmeye çalışırken bana kaşıkla çorba yedirdi. Kontrolsüz bir şekilde titreyip ölümü dilerken, ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için asla pes etmediğim o korkunç gecelerde, yatağıma yanıma girdi.

O benim dayanağım. Tanıdığım en iyi insan. Onsuz bir hayat düşünürsem, alkolün bir zamanlar aldığım, ama artık sonsuza kadar benimle kalacak olan yerin derinliklerinde bir acı hissediyorum.

Ve yine de, gün be gün. Bu hayat. Bu varoluş. Ne sevinç, ne memnuniyet, ne de sonsuz huzur hissediyorum.

Çoğu zaman, bana bakma, bana bakma, bana bakma diyorum.

Her zaman düşünüyorum. Keşke ortadan kaybolabilsem. İz bırakmadan yok olabilsem.

Bir daha asla görülmemek için.

Elim, kapı kolunda, hafifçe titriyor. "Daha sonra döneceğim." Paul, yakışıklı yüzü şimdi buruşmuş. "Zahmet etme."

"Tamam."

"Senin için bu kadar kolay mı? Öylece çekip gitmek, arkana bakmamak? Tanrı aşkına, seni seviyorum Frankie."

Ben, kapı kolunu çeviriyorum. "Tamam."

"Tamam mı? Tek söyleyeceğin bu mu? Lanet olsun, tamam mı? Kalbimi kırıyorsun." "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum sonunda, ama bu yeterli değil.

İkimiz de bunun

yeterli olmadığını biliyoruz. Keşke kapının diğer tarafında olsaydım. Keşke...

"Defol git, Frankie."

"Tamam."

"Öyle değil," diyor acı bir şekilde. "Hiçbir zaman da olmadı." Ve ben, aptal bir bozuk plak gibi. "Tamam."

Gidiyorum.

Beni bırakıyor.

Tamam. Tamam. Tamam.

Ve sonra, sadece birkaç saat, birkaç gün, bir ömür sonra: "Ne yaptın, Frankie? Tanrım, ne yaptın?"

Şimdi ağlayan benim. Onun başını kollarımda tutan benim. Kan, kan, kan. Tanrım, kan.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum. Seni sevdiğime yemin ederim."

Ama çok fazla kan var. Gözleri kapanıyor ve nefesi hırıltılı hale geliyor.

"Ne yaptın?" Paul bana son bir kez soruyor. "Seni sevdim..."

Çığlık atarak uyanıyorum. Ya da belki de hıçkırarak ağlıyorum. Hangisi olduğunu kesin olarak bilemiyorum. Piper belime kıvrılmış yatıyor. Karanlığa bakarken, nefesimin sakinleşmesini, dehşetin kaybolmasını dilerken, onun gürleyen mırıldanma sesine odaklanıyorum.

Paul gitti.

İki kız kayıp.

Ve ben hala benim. Her şeyden korkuyorum. Her şeyden.

Angelique ve Livia'yı bulacağım, kendime söz veriyorum, ellerimle çarşafı sıkıca kavrarken.

Onları eve getireceğim. Yemin ederim. Çünkü buna ihtiyacım var. İhtiyacım var.

Bu da bir sonraki telefon görüşmesini açıklıyor.

BÖLÜM 24

"BEN EMMANUEL," DİYOR.

Uykuluydum, hala sorunlu gecemin etkisinden kurtulamamıştım.

"Emmanuel?" "Teyzemle birlikte buradayım. Seninle konuşmamız gerekiyor."

Konuşmak. Şimdi. Kurbanın ailesi. "Sizin dairenizde buluşabiliriz."

"Dışarıdayız, yan girişte."

Tabii ki öyleler. "Beş dakika" diye mırıldanıyorum, ki bu tamamen yalan. Hala geceliğimi giymiş, yatakta gömülmüş durumdayım, nefesim kokuyor, vahşi oda arkadaşım çoktan gitmiş.

Telefonu kapatıp duşa doğru sendeleyerek yürüyorum. Kendimi buz gibi bir duşa sokuyorum, sonra kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek giyip, daha iyi bir fikir gelmeden aşağı iniyorum. Angelique'in ailesi. Bana yeni bilgiler verebilirler. Ya da benden yeni bilgiler isteyebilirler. Her halükarda, onların acısı önemli.

Stoney'nin mekanının yan kapısını, Emmanuel ve teyzesini tanıyacak kadar aralıyorum. Guerline geleneksel turkuaz renkli hastane önlüğü giyiyor, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa...

Güneş ışığının parlaklığına gözlerimi kırpttırıyorum, saatime bakıyorum. ^{Saat} on Çoğu standartlara göre geç. Gece vardiyası çalışanları için çok erken. Ağır metal kapıyı daha fazla açıyorum. "Aç mısınız?" diye soruyorum.

"Yemek yedik," diyor Guerline.

"Kahve?"

Kimse kahveye hayır demez. Ayrıca Lotham, bunun Haiti misafirperverliğinin önemli bir parçası olduğunu söylemişti ve ben de olabildiğince misafirperver olmak istiyorum. Guerline başını sallar. Onu ve yeğenini içeri alırım. Artık profesyonel olan Emmanuel, daha önce oturduğu aynı masaya doğru yol gösterirken, ben kafein üreten makineleri çalıştırmak için ortadan kaybolurum. Karnım gurulduyor. Viv'in buzdolabını inceliyorum, iki yumurta seçerken beni affetmesini umuyorum, tavasını ısıtıp yumurtaları karıştırıyorum.

Kahve demliğı ile geri dönerim ve hayat boyu garsonluk yapmış birinin becerisiyle üç fincana kahve doldururum. Emmanuel krema ve şekeri hazırlar. Mutfağı geri dönerim, karnımı doyurmak için omleti hızla yerim, sonra kendime kısa ve sessiz bir moral konuşması yaparım. Yemek odasına geri dönerim.

"Polis," diyor Guerline sonunda, kahve fincanını sıkıca tutarak. "Soruyorlar, ama söylemiyorlar. Bir haberin olmalı."

Anlıyorum. Aileler çoğu zaman acı verici bir belirsizlik içinde yaşarlar — güvenilmez, bilgilendirilmez, sevdiklerinin kayıp kişilerin soruşturmalarında temsil edilmezler. Ailenin olaya karıştığına dair şüphelerin doğrulandığı birçok davada çalıştım, ama içgüdülerim Emmanuel ve teyzesinin bu gruba dahil olmadığını söylüyor.

Kısaca, Angelique'in ele geçirilen para zulası ile ilgili bulguları anlatıyorum — bazı banknotların yüksek kaliteli sahte para olduğu anlaşılıyor. Guerline'in gözleri gerçek bir şokla büyürken, Emmanuel kahve fincanını havada durdurur.

"Sahte mi?" diye sorar.

"Muhtemelen Avrupa'da basılmış ve ithal edilmiş."

"Bizim sahte paramız yok," diyor Guerline. "Bizim... paramız yok."

Oysa Angelique'in vardı.

"Angelique, yaz kampından arkadaşşı Livia Samdi'den hiç bahsetti mi?"

İkisi de hayır.

"Livia'yı tanıyor

musunuz?" Yine

başlarını salladılar.

"Angelique başka bir arkadaşşıyla konuşurken ya da eve erken geldiğinizde dairenizde yeni bir kız gördüğünüzde onun adını duydunuz mu?"

Guerline bu sefer daha kesin bir şekilde başını salladı.

Emmanuel tereddüt eder. "Bir gün, LiLi'nin telefon konuşmasını duydum. Birini sakinleştirmeye çalışıyordu. 'Biliyorum, biliyorum' diye tekrarlıyordu. Sonra, 'Üzerinde çalışıyorum. Lütfen bana güven' dedi."

"Ve?" diye sorarım.

"Sonra Angelique beni fark etti. Arkasını döndü ve telefonu kapattı. Ancak daha sonra fark ettim ki, telefonu tutuş şekli normal değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun iPhone'u da herkesinki gibi düz. Bu telefon, elini etrafına doladığı şekliyle... Daha küçük ve daha kalın olmalıydı. Kapaklı telefon gibi."

"Mesai sonrası telefonu," diye tamamladım.

"Mesai sonrası telefonu nedir?" diye sordu Guerline.

"Tek kullanımlık telefon gibi. Angelique'in ikinci bir telefonu olduğunu düşündük, bu yüzden orijinal telefonunu sırt çantasında bırakmıştı." Livia kılığına girmesini tamamlayarak

düşünüyorum, aynı zamanda kişisel cep telefonunun üzerinde bulunma veya hareketlerini takip etmek için kullanma olasılığını da ortadan kaldırmak için.

"Marjolie veya Kyra gibi diğer arkadaşlarından biriyle konuşmadığına emin misin?" diye soruyorum Emmanuel'e.

"Sanmıyorum. Ses tonu... Omuz silkiyor. "Beni gördüğünde suçlu görünüyordu. Arkadaşlarıyla konuşmaktan neden suçluluk duysun ki?"

Emmanuel zeki bir genç adam. Angelique'in Livia ile kullan-at telefonla konuştuğuna dair haklı olduğuna bahse girerim ve bir kez daha, bu ilişki konusunda gösterdiği gizlilik düzeyinden çok etkilendim... Ama şu anda Angelique'in ailesine bu kadar ayrıntılı bilgi verme zamanı olduğunu sanmıyorum.

"Angelique'in kaçmaya veya ortadan kaybolmaya çalıştığını sanmıyorum," diyorum sonunda. "Yaz tatili programından Livia adında bir kızla arkadaş olmuş gibi görünüyor. Livia'nın geçmişi... Diyelim ki bir tür sorun yaşıyordu ve Angelique ona yardım etmeye çalışıyordu. Öyle ki, Angelique Kasım ayının son öğleden sonra Livia kılığına girmişti. Bu yüzden polis başlangıçta Angelique'in okuldan ayrıldığına dair kanıt bulamadı. Livia Samdi kılığına girerek bunu yaptı."

Guerline'in gözleri büyüdü. Ne söyleyeceğini bilemediği belliydi. Yanındaki Emmanuel de aynı derecede şok olmuş görünüyordu.

"Bu Livia denen kız ne diyor?" Guerline sonunda sorar.

"O da kayboldu. Birkaç ay sonra. Ama ailesi bunu polise bildirmemişti, bu yüzden polis bağlantıyı kuramadı. Aile, kızın evden kaçtığını düşündü."

"Bu kız sorunlu mu?"

"Bilmiyorum. Ama kardeşi bilinen bir uyuşturucu satıcısı." "Benim Angelique'im uyuşturucu kullanmadı!"

Sakinleştirici bir şekilde elimi kaldırıyorum. "Kimse kullandığını söylemiyor. Bu konuda, Livia'nın uyuşturucu kullandığına dair de bir kanıt yok. Angelique gibi, Livia da yetenekli bir öğrenciydi, ancak onun yetenekleri bilgisayar tasarımı ve 3D baskı alanındaydı."

Guerline daha da şaşkın görünüyor. Emmanuel ilk toparlanan kişi.

"LiLi zekiydi. Ve çizim yapabilirdi, ama serbest elden. Onu bilgisayarda bir şey yaparken hiç görmedim."

"Bu kız, uyuşturucu ailesinden," diyor Guerline. "Sahte para onun olabilir mi? Çünkü benim Angelique'im... Çocuklar hata yapar, evet, ama o iyi bir kız. O kadar para sadece kötü şeylerden gelir. Ve LiLi o kadar kötü biri değil."

Şimdi aptal gibi hissetme sırası bende. Parayı bulduğumuzda, Livia'yı henüz tanıımıyordum. Ama geriye dönüp bakınca, paranın Livia'dan ya da uyuşturucu satıcısı kardeşinden geldiği daha olası görünüyor. Belki Angelique onu onun için saklıyordu.

Ya da bir güvenlik ağı olarak? Binlerce dolarlık bu kadar para, Johnson'ın, tamam, J.J.'nin kesinlikle geri almak isteyeceği bir şeydi. Ama daha da önemlisi, sahte yüzlükler... Angelique ve Livia bunların sahte olduğunu fark etmişler miydi? İkisi de detaylara dikkat etmesiyle tanınan zeki kızlar?

Livia, kardeşinin sokak köşelerinde uyuşturucu satmaktan çok daha tehlikeli bir işe bulaştığını fark etmiş miydi? Parayı çalmış ve arkadaşı Angelique'den onu saklamasını istemiş olabilir. Ya da...

Kafam karışmaya başladı. Birdenbire çok fazla bilgiyle karşı karşıya kaldığımı hissediyorum, ama yine de, tüm bunları nasıl anlamlandırmam gerektiğini bilmiyorum.

Dirseklerimi masaya dayayıp Guerline ve Emmanuel'e dikkatle baktım. "Angelique'in kaybolmasından önceki dönemde duyduğunuz veya hatırladığınız başka bir şey var mı? O zamanlar önemsiz gibi görünen, ama şimdi geriye dönüp baktığınızda önemli olan en ufak bir ayrıntı? Konuşma parçaları, e-postalar? Aceleci konuşmalar? Garip davranışlar?"

"Sessizdi," diye sonunda Emmanuel konuşmaya başladı. "Bir gün onu kanepede kıvrılmış halde buldum. Öylece oturuyordu... Televizyon yoktu, telefon yoktu. Sorduğumda yorgun olduğunu söyledi. Başka bir öğleden sonra..."

Tereddüt eder, başını eğirir.

"Konuş," diye ısrar eder

Guerline.

"Annemizin fotoğrafını elinde tutuyordu. Fotoğrafı duvardan indirmiş, ona bakıyordu. Çok... üzgün görünüyordu. Çok üzgün. Beni görünce fotoğrafı yerine koydu. Belli ki ağlamıştı. Evini özlediğini düşündüm. Bazen ben de evimi özlüyorum, ama artık evimi hatırlamıyorum bile."

Guerline teyze uzanıp yeğeninin elini tutar. "Bu ne zamandı?" diye sorarım.

"Bilmiyorum. Okula dönmüştük. Sonbahar aylarında bir zamandı."

Başımı sallıyorum. Dairelerini ilk kez aradığımda çerçeveli fotoğrafı incelemiştim, solmuş fotoğrafın arkasına sıkıştırılmış aşk mektubunu görmüştüm. İki çocuk da annelerini neredeyse on yıldır görmemişti, ama belli ki hala onu özleyorlardı. Belki de Angelique'in hayatında olan biten her neyse, teyzesine anlatamayacağını düşündüğü için annesinin fotoğrafında teselli aramıştı.

Derin bir nefes alıyorum. "İki gün önce, Angelique Mattapan Meydanı'ndaki bir kablosuz mağazada görülmüş."

Guerline nefesini tutar, sonra öfkelenir. Emmanuel da öyle. Bu küçük açıklama Lotham'la başımı büyük belaya sokacak, ama bunun gerekli olduğunu düşünüyorum. "O uzaklaşırken sahte bir kimlik düşürdü. Şu anda onu inceliyorlar. Bence sen de bakmalısın." Çenemi Emmanuel'e doğru uzatırım. "Yine bir tür şifre kullanmış olabilir. Onu en iyi sen tanıyorsun."

Emmanuel hemen başını sallar. Genç yaşına rağmen ciddi, hatta ağırbaşlıdır. Bu anda, bana anlattığı ablasının izlerini görüyorum. Sorun çözücü, iş bitirici. Hayat onlara her zaman iyi davranmamış, ama bu onları daha güçlü, daha kararlı hale getirmiş. Fırsatlar verilir, yaratılır.

Bu da Angelique'in ne yaptığını tekrar merak etmeme neden oluyor. Bir arkadaşına yardım etmesi mantıklıydı ve parayı saklamasını ve aldatmasını, o Cuma günü gizemli bir toplantıya gitmek için Livia kılığına girmesini açıklıyordu. Ama üç ay sonra ortadan kaybolan arkadaşını kurtarmaya yetmeyen, Angelique'i evinden kalıcı olarak uzak tutan şey neydi?

Charlie'nin söylediklerini hatırlıyorum. Eğer iradeleri dışında alıkonulmuşlarsa, ama hala hayattaysalar, o zaman bir değerleri olmalı. Ama on beş yaşındaki iki kızın ne gibi bir değeri olabilir ki? Tabii ki, seks ticaretinde bariz olanın ötesinde. Bunun, diğer istisna olan sahte parayla bir ilgisi olduğunu hissettim. Belki de kaçırılan kızların sahte yüzlükleri olduğunu biliyorlardı ve daha fazlasını getirmelerini mi istediler? Daha fazlasını mı? Ancak bu, kaliteli banknotlar basmak için çok yetenekli uzmanlar gerektiği için oldukça zor bir işti.

Aklım olasılıklar arasında dönüp duruyor, ama hiçbirisi mantıklı gelmiyor.

Livia, geçmişte olanları anlamamanın anahtarı, diye karar veriyorum. O, kimsenin kaybolduğunu bile bilmediği kayıp kız, ama muhtemelen asıl hedef de oydu. Bu durumda, son zamanlardaki görünüşüne bakılırsa, Angelique, gelecekte iki kızı da bulmak için en büyük umudumuz. Zaman dolmadan.

Bunu akılda tutarak, nihayet bir sonraki adımları belirliyorum.

"Dedektif Lotham'ı arayacağım," diyorum ve kabinden kalkıyorum. "Ondan Angelique'in sahte ehliyetini getirmesini isteyeceğim. Emmanuel, sen burada kal ve onu incele."

Tereddüt ediyorum, Guerline'e bakıyorum.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyor gönüllü olarak. "İşe dön. Ben geri gelebilirim..."

"Sorun değil. İşimiz bittiğinde Emmanuel seninle iletişime geçecek." Sanırım pek fazla tatil günü yok ve geçen yıl yaşanan olaylardan sonra, muhtemelen daha fazla tatil yapma lüksü de yok.

Guerline kabinden çıkar ve kapıya doğru yürür.

Masadan kalkıp Lotham'ı ararım. Ona sabahki gelişmeleri anlatırım, sonra bağırışlar başladığında telefonu kulağımdan uzaklaştırırım.

BÖLÜM 25

LOTHAM, Stoney's'e vardığında öfke krizinin en kötüsünü atlatmış görünüyor. Onu içeri aldığımda bana tek bir bakışla delici bir bakış atıyor, sonra Emmanuel'in oturduğu masaya doğru yürüyor.

İkinci bir kahve demledim. Sessizce Lotham'a bir fincan kahve dolduruyorum. Emmanuel'in yanına otururken, Lotham karşımıza geçiyor.

Lotham, kömür grisi spor ceketinin içinden şeffaf bir plastik torba çıkarır. Torbanın üstünde kalın bir kırmızı bantla "*KANIT*" yazmaktadır. Lotham torbayı açmaz, masanın üzerine koyar.

Torbanın içindekileri incelerim: tek bir Massachusetts ehliyeti. Emmanuel ve benim, birkaç gün önce Angelique'in internet kafede kullandığı bu ehliyetin siyah-beyaz fotokopisini incelediğimizi hatırlarım. Gerçek ehliyet çok daha net ve umarım daha ayrıntılı bilgiler verecektir.

"Çantayı açmak yok, ehliyete dokunmak yok, gözümün önünden ayırmak yok," diyor Lotham. Gözaltı zincirini korumak için önemli olan angajman kuralları.

Emmanuel başını sallar. Genç yüzü yine ölümcül bir ciddiyetle çantayı alır, ehliyetin ön yüzüne bakar, sonra arka yüzünü incelemek için ters çevirir.

Fotoğrafta genç bir Afrikalı-Amerikalı kadın var, siyah saçları yüzünden geriye doğru sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Koyu renk kaşlar, koyu renk gözler, dolgun yüz, tahmin ettiğimden çok daha ağır makyaj, dev boncuklu küpeler ise dikkatleri daha da dağıtır. En çok gözleri dikkatimi çekiyor. Birçok resmi kimlik kartındaki gibi önlerine bakmıyorlar, izleyiciye doğrudan bakıyorlar. Zeka saçıyorlar.

"Bu benim kardeşim," diye onaylıyor Emmanuel. "Ama... Onu bu takılarla hiç görmedim. Ve... LiLi neredeyse hiç makyaj yapmazdı. O, ama farklı."

"Bunu sahte kimliklerde sık sık görürüz," diyor Lotham. "Kişiyi daha yaşlı göstermek veya gerçek özelliklerini gizlemek için yapılan hileler. Bu ehliyetle Angelique, yirmi bir yaşındaki Tamara Levesque olarak gösteriliyor."

Emmanuel başını yana eğdi. "Bu ehliyeti sınıf ödevini yayınlamak için kullandı. Ama neden Tamara Levesque? Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Kimliğin sahte olup olmadığını kontrol etmeyi biliyor musun?" Lotham hemen ona sorar.

"Hayır, efendim."

"Bu ehliyet, oldukça sofistike bir tasarıma sahip olan mevcut Massachusetts ehliyetini örnek alarak yapılmış. Havaalanı güvenliği için artık zorunlu olan Real ID'ler kadar yüksek teknolojiye değil, ama yine de şaka değil. İşte dikkat etmeniz gerekenler. Öncelikle, ağırlığını hissedin. Orijinal ehliyetler yüksek kaliteli, ağırlığı uygun ve bükülmesi neredeyse imkansızdır. Deneyin."

Emmanuel, plastik poşetin içinden ehliyeti parmaklarıyla yoklar. Deneyimsel olarak, uçlarını birbirine sıkıştırır. Hiçbir şey olmaz.

"Diğer bir deyişle," Lotham devam ediyor, "ilk yapısı sağlam. Bu da bir beceri gerektirir. Şimdi parmağınızı baskının üzerinde gezdirin. Hafifçe kabarık olmalı. Bu özel bir lazer tekniğidir."

Emmanuel kaşlarını çatır. "Torbanın içinden yeterince hissedemiyorum."

"O zaman bana güvenin, bunu da doğru yapmışlar. Bu da bizi daha zor unsurlara getiriyor. Eyalet Meclisi'nin altın kubbesinin filigranını görüyor musunuz? Sonra eyalet kuşu ve eyalet çiçeğinin gömülü görüntüsüne geliyoruz."

Masadan karşıya bakarak araya giriyorum. "Bir dakika, ortadaki kahverengi leke mi? Ben onu ejderha sanmıştım."

"O bir baştankara."

"Huh."

Lotham bana bir bakış attı. "Hologram kapalı, ışığa tuttuğunuzda gerçek bir hologram değil. Bunun yerine, özellikle parlak mürekkeplerle görsel bir illüzyon yaratmışlar. Bu yaklaşımı daha önce de görmüştüm. Ayrıca, mavi ışık altında, gerçek bir ehliyetle birkaç şey görünmelidir. Ancak üreticiler, bu modelde uygun UV mürekkebin yerine yansıtıcı boyalar kullanmışlar. Sonuç olarak, bunu uçma sınıfı değil, içme sınıfı bir ehliyet olarak değerlendiririm."

Emmanuel başını sallar.

"İşte ilginç olan kısım bu. Son önemli özellik, barkod. Tarandığında, lisanslarda zaten gösterilen bilgileri doğrulaması gerekir. Birçok sahte ürün barkod gösterir, ancak bunlar hiçbir işe yaramaz. Bu barkod ise gerçektir. Bu da önemli bir başarıdır. Bunu yapan kişi, çok özen göstermiş ve teknoloji kullanmıştır. Birkaç deneme daha yapılırsa, belki de uçan sınıf ulaşılabilir hale gelir."

Emmanuel başını sallar. Bu parçayı elime almak için can atıyorum, ama Emmanuel hala akademik ilgiden daha fazlasını ifade eden bir şekilde kimliği sıkıca tutuyor. Bu, kız kardeşinin dokunduğu son şey. Ona bağlayan son küçük bağlantı. Yakın zamanda onu bırakmayacak.

"Bu da bizi kimlik kartındaki bilgilere getiriyor," diyor Lotham. "Ad, adres, doğum tarihi. En iyi yöntem, kullanıcının doğum gününü ve ayını korumak, sadece yılı değiştirmektir. Böylelikle, şüpheli bir güvenlik görevlisi soru sorduğunda, kart sahibi doğru cevabı hemen verebilir. Kız kardeşinin bilgilerini bildiğim için, bunun doğru olmadığını şimdiden söyleyebilirim. Bak. Doğum tarihi sana bir şey ifade ediyor mu? Kod mu? Başka bir yardım çağrısı mı? Herhangi bir şey."

Emmanuel'in gözleri büyür. "Bu annemizin doğum günü!" diye patlar. "Ama... neden? Dediğin gibi, sadece yılı değiştirmek daha kolay olurdu."

"Bunu bana senin söyleyebileceğini umuyordum."

Ama Emmanuel'in bir cevabı yok.

"Tamam, sonraki birkaç satır. Boy, kilo, göz rengi. Gözüne çarpan bir şey var mı?"

"Adres," Emmanuel kısa bir süre sonra tekrar heyecanla konuşmaya başladı. "P.O. Box on sekiz-sıfır-dört."

"Bu, buralarda geçerli bir posta kutusu numarası olmak için çok kısa," diye ekler Lotham.

"Bu, Haiti için önemli bir tarih. Bağımsızlığımızın yılı."

Bu açıklamaya kaşlarını çatmıştı. Angelique'in bir başka iç şakası mı? Ama ne amaçla?

"Fiziksel bir adres de var," diyor Lotham. "Bir bak." Emmanuel yazıyı inceliyor. "Bu adresi tanımıyorum."

"Çünkü geçerli değil. Gerçek bir DMV'de sistem bunu kabul etmez bile. O cadde Mattapan'da değil, Boston'da bile yok."

"Ben... Teyzeme gösterebilir miyim?"

"Zincirleme sorumluluk nedeniyle, bunu gözümün önünden ayırmamam gerekiyor. Ama bilgileri yazabilirsiniz. Şimdi, lisans numarasını incelemenizi istiyorum. Normalde, bu sayı dizisi kolluk kuvvetlerine bilgi verir; bu da bir başka doğrulama noktasıdır. İnan bana, bu plaka numarası anlamsız bir rakam dizisinden ibaret. Bu mantıklı değil. Barkodu doğru yazmışlar, ama plaka numarasını yanlış mı yazmışlar? Bu da beni meraklandırıyor... Bu da senin için yazılmış başka bir şifre olabilir mi?"

Emmanuel yüzünü buruşturur. Dudakları, sayıları kendi kendine okurken hareket eder, sonra birkaç kez tekrarlar. Yavaşça başını sallar. "Bu benim için açık değil. Ama LiLi'nin birkaç şifresi vardı. Bu sayıları, şifre çözme kitabındaki notlarıyla karşılaştırabilirsem, belki çözebilirim."

"Adres notlarına ekle." Lotham bir kağıt parçası çıkarır ve masanın üzerinden iter.

Emmanuel işe koyulur.

"Emmanuel." Ben söz alırım. "Haiti'den ilgili olabilecek bir şey var mı? Bir inanç, din, gelenekle ilgili bir şey. Bilmiyorum. Ama Angelique'in annenin doğum tarihini ve ülkenizin bağımsızlığını simgeleyen bir posta adresini seçmiş olması. Bu kesinlikle tesadüf olamaz."

Emmanuel hafifçe gülümser. "Gökkuşağını işaret etmek kötü şans getirir ya da karpuzun üst kısmını yemek annenin ölümüne neden olur gibi mi? Kültürümüzde birçok batıl inanç var, bunların çoğunu kardeşim ve ben teyzemizden duymuşuzdur. Ama bizim için... LiLi bilime inanırdı. Ve ben hayatımı burada yaşadım, orada değil. Bunlar bizim için hikayeler, daha fazlası değil."

"Bu Angelique'e özel bir şey değil," diye ekliyorum. "En azından, yeterince özel değil."

Emmanuel başını sallar. Delil torbasını parmaklarıyla okşar, sonra masanın üzerine bırakır. "Plaka numarasını ve adresi inceleyebilirim. Şu an için tek söyleyebileceğim, LiLi'nin annemizi düşünüyor olması gerektiği."

Lotham nefes verir, eminim hissettiği kadar sinirli görünmemeye çalışır. Ona dönerim.

"Bunun kaliteli bir kimlik olduğunu, bilgisayar ve yazıcıyla üretilebileceğini, ancak ileri düzeyde beceri gerektirdiğini söylüyorsun. Peki Angelique bunu nasıl ele geçirdi?"

"Muhtemelen sokaktan satın almıştır. Bu bölgede bilinen bazı satıcılar var. Etrafa sorup bunu gerçekleştirmek çok da zor olmaz."

"Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü bu kız boş zamanlarında lise dersleri alıyor. Sokak köşelerinde takılan bir kız değil."

Emmanuel aniden kızardı.

"Emmanuel?" Lotham'ın sesinde düşük bir uyarıcı homurtu var.

"Diğer çocuklar, lisede, rekreasyon merkezinde, sahte ehliyetlerden bahsediyorlar." "İnternette satın alınmış," diyorum. En azından Charlie'den duyduğum bu.

Charlie'den duyduğum şey buydu.

"Belki bazıları. Ama..." Yine o garip genç duraklaması.

"Kim, Emmanuel?" diye soruyor Lotham.

Çocuk iç çekerek pes eder. "Marjolie. Angelique'in en iyi arkadaşı. Sahte kimliği var. Bir gün LiLi ile bunun hakkında konuştuğunu duydum. Bir kulübe girebildiği için övünüyordu. LiLi ona nasıl olduğunu sorduğunda, Marjolie kıkırdamaya başladı. Cevabını duyamadım. Ama Marjolie'nin sahte ehliyeti var ve

kesinlikle kız kardeşim için de bir tane alabilirdi. Bir zamanlar, kız kardeşimin böyle şeyler için harcayacak parası olmadığını söyledim. Ama lambada bulduğun şeyden sonra..."

Emmanuel bana bakıyor. "Kız kardeşim hakkında her şeyi bilmediğimi kabul etmeliyim. Merak ediyorum... Belki de onu hiç tanımıyordum."

"Tanıyordun, Emmanuel. Onu tanıyorsun ve o da buna güveniyor. Şifreli okul kompozisyonu, bu ehliyetin ayrıntıları. Kız kardeşin dışarıda bir yerde. Ve seninle konuşuyor. *Sana* güveniyor."

Ama çocuğun inanmadığını anlayabiliyorum. Ve yaşadığım onca olaydan sonra, ona karşı çıkamam.

Kahve fincanlarını toplayıp mutfığa götürüyorum. Bundan sonra nereye gideceğimizi zaten biliyorum.

BÖLÜM 26

OTUZ DAKİKA SONRA, Angelique'in lisesinin karşısında durmuş, zil çalmasını bekliyorum. Dün saatlerce köşedeki bakkalın güvenlik kamerasından aynı manzarayı izledikten sonra, burayı sadece bir öğleden sonra değil, sanki sonsuza kadar tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Lotham, altın rozetini parlatarak Boston Akademisi'ne girip Marjolie'yi sorgulamak için doğrudan karakola götürmek istemişti. Neyse ki, daha soğukkanlı olanlar galip gelmişti.

Şimdi Marjolie ile buluşup onu birkaç blok ötede park etmiş Lotham'ın arabasına götürme şerefine nail oldum. Orada hepimiz özel olarak sohbet edebileceğiz. İşe gitmem gerekiyor, bu yüzden bu işin hızlı ve kolay bir şekilde hallolması lazım. Baskı yok.

Zilin çalmaya başladığını duyuyorum. Yaklaşık beş dakikalık bir gecikme var, sonra akademinin ön kapıları açılıyor ve ilk öğrenci dalgası, sırt çantalarını kaldırıp özgürlüğe koşarak dışarı akıyor.

Birkaç dakika sonra Marjolie ortaya çıktı, Kyra'nın yanına yaklaşıp başını eğdi ve ikisi ön merdivenlerden inerken derin bir sohbete daldılar. Bir kez daha ikisi arasındaki zıtlık beni etkiledi. Kyra, bu mesafeden bile uzun boylu ve çarpıcıydı. Marjolie ise omuzları içe çekilmiş, utangaç bir şekilde yürüyordu. Kyra'nın çarpıcı güzelliğinin yanında Marjolie daha sıradandı. Kyra'nın sert tavrının yanında Marjolie daha yumuşaktı. Biri lider, diğeri takipçiydi.

Marjolie başını kaldırıp beni gördüğü anda ilk kez tedirginlik hissediyorum. Caddenin karşısında, aramızda trafik ve çocuk nehirleri varken, tereddüt ediyor. Yüzünde birçok ifade belirliyor: utanç, korku, pişmanlık. Suçluluk. Bir sürü suçluluk.

Benim onun için burada olduğumu biliyor. Sonunda, her şey onunla ilgili, rekreasyon merkezindeki aptal yaz programı ve gençlerin saklamak zorunda hissettikleri tüm sırlar.

Arkadaşından uzaklaşır, seçeneklerini tartışmaya başlar. Ben öne eğilirim, peşinden gitmeye hazırlanırım.

Sonra Kyra beni fark eder. Arkadaşının kolunu tutar, nüansları tamamen kaçırır. Marjolie'yi öne doğru çeker ve son bir gergin anın ardından, kısa boylu kız pes eder. Kyra'nın onu caddenin karşısına, bana doğru götürmesine izin verir.

İşte bu. On bir ay sonra, sonunda gerçeği söyleme zamanı geldi.

—
"Marjolie'ye, Angelique ile birlikte rekreasyon merkezinde katıldığı yaz programı hakkında bazı sorularım var." Lotham ve benim Marjolie'yi gruptan ayırmak için uydurduğumuz hikayeyi anlatırken sesimi hafif ve doğal tutuyorum.

"Tamam." Marjolie ayaklarına bakıyor, yumruklarını sırt çantasının kayışlarına sıkıca kenetlemiş.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Kyra.

"Yalnız konuşsak daha iyi olur bence. Sen de öyle düşünmüyor musun, Marjolie?"

Kısa boylu kız hala bana bakmıyor, yanında duran Kyra ise şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor.

"Neden yaz kampı hakkında bilgi almak istiyorsun? Angel hakkında yeni bir şey mi öğrendin?" Kyra heyecanla öne eğildi. "Anlat bize! Biz onun arkadaşlarıyız, cevapları hak ediyoruz."

Gözlerimi Marjolie'den ayırmıyorum. "Moda kampı. Sen ve Angelique birlikte mi kaydoldunuz?"

Kız başını salladı.

"Ve sınıfta Livia Samdi adında başka bir kız daha vardı, değil mi? Kırmızı beyzbol şapkası takmayı seven?"

Marjolie'nin yüzünde saf bir ıstırap ifadesi belirir. "Evet."

"Benimle gel," derim nazikçe. "Uzun sürmez. Sadece birkaç sorum var. Özel bir şey değil." Marjolie başını sallarken Kyra'ya bakarım.

"Ben, sonra sana yetişirim," der arkadaşına.

Kyra aptal değil. Marjolie'ye, bana, sonra tekrar Marjolie'ye bakıyor. "Seninle geleceğim..."

"Hayır!" Marjolie, keskin bir ses tonuyla, gözleri çılgınca.

"Marjolie..." Kyra, yalvaran bir sesle. Korkmuş olduğunu anlıyorum. Ama bildiklerinden değil, şimdi bilmediğini fark ettiğinden korkuyor. Ve arkadaşı için endişeleniyor.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Marjolie. Ama Kyra'nın arkadaşının kime veya neye özür dilediğini hala bilmediğini anlayabiliyordum.

"Seni sonra arar," diye araya giriyorum, sonra elimi Marjolie'nin omzuna koyup onu uzaklaştırıyorum, Kyra konuyu daha fazla zorlamadan.

Kyra bizi bırakır. Marjolie'yi ilk bloğu geçene kadar sürüklerken, dokunuşumun altında titrediğini hissedebiliyorum. Sonra ikinci bloğu geçiyoruz. Tamamen sessizce yürüyoruz, gerginlik artıyor.

Lotham'ın kendi hileleri var, benim de benimkiler.

Köşeyi dönüp, işaretsiz arabaya doğru ilerledik. Marjolie başını kaldırdığı anda arka kapıyı açtım.

"Öyle demek istemedim!" diye çılgınca bağırır. "Yemin ederim ona zarar vermek istemedim!"

Hiç bilmiyordum!"

Sonra gözyaşlarına boğulur.

"Rica ederim," diyorum Lotham'a, Marjolie arka koltukta yere yığılırken ve gösteri resmen başlarken.

Ani bir şekilde ortaya çıkıyor. Bir erkekle başlıyor, çünkü pek çok hikaye öyle başlar. Basketbolcu. Marjolie, kendi bölgesini korumak için onu rekreasyon merkezine kadar takip etmişti.

Lotham ve ben arabanın ön koltuğunda oturuyoruz, Marjolie arkada. İstasyona gitmeyi unutun. Hedefimiz zaten günahlarını döküyor. Trafikte zaman kaybetmeye vaktimiz yok.

Lotham telefonunu açmış, gizlice kayıt yapıyor. Arka koltuktaki ağlayan kıza bakmıyor, ben de görevi üstlenmeye devam ediyorum: "Angelique'i seninle anlaştırmaya ikna ettin. Senin yardımcın...

kadın, bu durumda."

"Çalışmak, bebek bakıcılığı yaparak ekstra para kazanmak istiyordu. Ama ben yalvardım ve rica ettim. Angel'in özelliği buydu. Arkadaşları için her şeyi yapardı ve biz beşinci sınıftan beri en iyi arkadaşlık."

"Yani sen ve o moda kampına kaydoldunuz. Ama bu asla moda kampıyla ilgili değildi."

"DommyJ." Marjolie iç çeker, hıçkırır. "Kalp kırıcı mı?" diye sorarım.

"Beni sevdiğini sanıyordum. Sanıyordum ki... Daha iyi bilmeliydim." Zavallı kız, daha fazla mutsuz olamazdı herhalde.

"DommyJ kaç yaşında?" diye soruyorum. "On yedi."

Marjolie o zaman on beş yaşındaydı. "Yakışıklı mı?"

Lotham bana bir bakış attı, ama ben sorumun arkasında durdum.

"Kesinlikle. Bütün kızlar onu istiyordu. Ama o beni seçti. Gülümsememi sevdiğini söyledi."

Sempatikle başımı sallıyorum. Bu hikayenin nereye varacağını zaten biliyorum ve Marjolie için çok üzülüyorum. O havalı erkeğin kendilerini istediğine inanmaya cesaret eden tüm savunmasız, özgüvensiz kızlar için, oysa gerçekte...

"Ne oldu, Marjolie? DommyJ ile tanıştın, Angelique'i moda kampına kaydolmaya ikna ettin ve sonra..."

"Angel onu sevmedi. Beni uyardı. Daha da kötüsü" — Marjolie acı bir gülümsemeyle — "bana daha iyisini bulabileceğimi söyledi. Ama tabii ki, ondan daha iyisi kim olabilir ki? Duymak istemedim, inanmak istemedim."

Marjolie dudaklarını sıkıştırır. Yanaklarından daha fazla gözyaşı akar. Lotham'a vururum, o da geç de olsa seyahat paketi mendillerini çıkarır.

"Dommy daha yaşlı, biliyorsun. Akşamları evde oturup duran tiplerden değil, ayrıca bir sürü üniversite arkadaşı var. Popüler mekanları bilen basketbolcular."

Başımı sallarım.

"Gündüzleri, kampta, çok tatlıydı. Bana kızım derdi, kolunu omzuma dolayarak yürürdü. Beni özel hissettirirdi. Kyra gibi güzel ya da Angel gibi zeki değilim. Ben sadece benim." Marjolie omuz silkiyor. "Dommy etrafta olduğunda hariç. O zaman, diğer kızların baktığı kız bendim. Herkesin olmak istediği kişi bendim. O yüzden, kulüplere gitmek istediğini ve benim de onunla gitmem gerektiğini söylediğinde, tabii ki gidecektim. O, arkadaşlarıyla şehirde, öyle yerlerde mi? Yalnız başına eve dönmesi imkansızdı."

"Ama sen sadece on beş yaşındaydın..." diye nazıkçe ısrar ediyorum.

Marjolie çenesini kaldırır. "Ben halledebilirim. Biraz daha makyaj, doğru saç ve kıyafet. Sadece bunu destekleyecek bir kimlik lazım. Ve sorun yok, çünkü DommyJ bu adamı tanıyor. Sahte kimlik için elli dolar. Sevgilimle geçireceğim geceler, paha biçilemez." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır. Bulaşmış maskarasını silmeye başlar.

"İlk başta Angel'a söylemedim. Onaylamayacağını biliyordum. Ve bana kızgındı. Onu moda kampına kaydettirmiştim, ama DommyJ'nin tatil günleri bizimkinden farklıydı ve ben onu görmek için gizlice kaçıyordum. Beni terk ettiğimi söyledi. Öyle demek istememiştim. Sadece... Koridorda yakışıklı bir çocukla öpüşen kız bendim, anlarsın ya. Daha önce hiç öyle bir kız olmamıştım."

"Sahte kimliği nasıl aldın, Marjolie?"

"Dommy aldı. Salı günü ona parayı verdim. Perşembe günü kimliği getirdi. O gece en sevdiği kulüpteaydık, tüm arkadaşlarıyla dans pistindeydik. O dans ediyordu. Ben dans ediyordum. Bana içki ısmarlıyordu. Herkes mutluydu." Tereddüt etti, sesi alçaldı. "Uçuyormuşum gibi hissettim. Hayatımın en güzel gecesi gibiydi. Bundan daha iyisi olamazdı. Sonra DommyJ beni arkadaşının arabasına götürdü."

Durakladı. Yüzündeki ifade dondu.

"Sana tecavüz etti mi, Marjolie?" diye soruyorum. Lotham'ın çenesi sıkışmış, elleri yumruk haline gelmiş.

"Öyle bir şey yok. Vazgeçtim. Düşündüm ki... Düşündüm ki, beklediğim şey buydu. Düşündüm ki, bu özel adamla geçireceğim özel bir andı." Şimdi gülüyor, ama sesi sert. "Ertesi gün, rekreasyon merkezinde Dommy'ye onu sevdiğimi söyledim. Ona, tekrar çıkmak için sabırsızlandığımı söyledim. Sahte ehliyetim var, seyahat edebilirim, bilirsin. Dommy bir arkadaşımı da getirmemi söyledi. O benimle, sonra da tüm erkekler, bu çok garip olurdu. Dedi ki... Belki Kyra'yı getirebilirim dedi."

Marjolie'nin çok güzel arkadaşı. Tabii ki. "Ah, tatlım. Çok üzıldüm."

Marjolie artık ağlamıyor. Ağlayacak hali kalmamış. Haklı, ilk aşk güneşten daha yükseğe uçmak gibi bir his. Ve kaçınılmaz olarak tüm çakılmaların anası olan bir sonla bitiyor.

"Onun yerine Angel'ı davet ettim. İnanmak istemedim..." Marjolie bana bakıyor. "Angel'ı götürürsem, bu yeterli olur diye düşündüm."

"Angeliqe'den seninle kulüplere gitmesini mi istedin?" Lotham sonunda bir soru sormak için yeterince şaşırır.

"Ona kimliği gösterdim. Ne var bunda? Partileri sevmese bile, bu kız sürekli üniversiteden bahseden bir kız. Sahte ehliyetini kullanarak kampüse gizlice girip derslere girebilir, ne isterse yapabilir. Bu iyi olurdu. Ona yalvardım. Ama o kızgındı. Sonra ona her şeyi anlattım. Dommy ile yaptıklarımızı, onu ne kadar sevdiğimi. Kyra'yı getiremeyeceğim için onun bunu yapmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu. Açıkçası. Ve yapamazdım... Bunun bitmesini istemedim."

"Angeliqe ne dedi?" Yine Lotham.

"Bir şey demedi. Sadece sessizleşti. Sonra bana sarıldı, çok sıkı bir şekilde. Ve ben ağlamaya başladım, çünkü... biliyordum. Sadece bilmek istemiyordum."

Marjolie gözlerini kapattı. Titreyerek derin bir nefes aldı. "Meğer DommyJ bir koleksiyoncuydu. V kartları. Hatta arkadaşlarıyla kimin daha çok kartı olduğu konusunda rekabet ediyordu. Ve benimkini aldıktan sonra... İki gün sonra benden ayrıldı. Kulüpler, danslar, gerçek aşk. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu."

"Ah, tatlım..." diye tekrar söylüyorum. "İşte o zaman işler tuhaflaşmaya başladı."

Lotham kaşlarını çatarak, sürücü koltuğunda geriye dönerek bana bir bakış attı. "Nasıl tuhaf?"

"Ertesi hafta, güneşli bir gün, herkes dışarıda oturuyor. Angel, DommyJ'nin yanına yürüdü. İlk başta, onları gerçekten duyamıyorsunuz. O öfkeyle fısıldıyor, o ise onu tamamen görmezden geliyor. Hatta bana, sanki her şey benim suçummuş gibi kötü bakışlar atıyor. Sonra aniden sesini yükseltiyor. Mümkün olduğunca yüksek sesle, onun bir sahtekar olduğunu söylemeye başlıyor. Sattığı sahte kimliklerin, basıldıkları plastiğin değerini bile taşımadığını söylüyor."

Artık tüm dikkatimiz onda.

"Onu ikna etmek için kendiminkini göstermiştim. Ama şimdi elli doların tamamen dolandırıcılık olduğunu bağıyor. Alışveriş merkezindeki güvenlik görevlisi bunların sahte olduğunu anlayabilir ve DommyJ tüm arkadaşlarının tutuklanmasına neden olabilir. Sonra, çok yüksek sesle, herkese para iadesi yapması gerektiğini söylüyor."

"Para iadesi mi?" Lotham ısrarla sordu.

Marjolie ciddiyetle başını salladı. "DommyJ *çok sinirlendi*. Ne dediğini bilmiyor. Lanet olası ağzını kapat ve yolundan çekil. Tam o sırada diğer kız, Libby, Liv..."

"Livia Samdi."

"Evet. Hiç konuşmayan, tamamen sessiz bir kız. Herkes, iki yıl önce ağabeyinin uyuşturucu nedeniyle programdan atıldığını biliyor. J.J., öyle bir şey."

"Johnson." "Ciddi misin?"

"Mmm-hmm."

"Aniden Angel'ın yanına gidip Dommy'ye bağırmaya başladı. Ama o tüm bunları biliyordu. DommyJ'nin sattığı sahte ürünlerde doğru hologram, lazer baskı yoktu, bilmiyorum. Her türlü sorun vardı. Temel olarak, DommyJ'nin tüm arkadaşlarını aldattığını da iddia ediyordu."

"Şimdi *herkes* dinliyor ve işler gerçekten gerginleşiyor. Yani, Dommy'nin tüm arkadaşları orada. Onlara kaç tane sahte ürün sattığını kim bilir."

"Kaç tane sahte ehliyet sattığını biliyor musun?" Lotham ısrar ediyor.

Marjolie başını sallıyor.

"Peki ya diğerleri? Bazı arkadaşları da kimlik satıyor mu?"

"Dommy'yi tanıyorum. O bunları yapmaz. En azından, öyle olduğunu sanmıyorum. Bir arkadaşının yaptığını söyledi. Ama gece kulübündeydik, tüm arkadaşları bunları kullanıyordu. Onlar yirmi bir yaşında değiller ki."

Tanesi elli dolar. Lotham ve ben birbirimize bir kez daha bakiştık. "Kimliğin yanında mı?" diye sordum.

Marjolie, sonunda polislerle konuştuğunu hatırlamış gibi tereddüt eder. Lotham kaşlarını kaldırır. Marjolie pes eder, çantasını karıştırıp cüzdanını bulur ve kimliğini çıkarır. Önce Lotham'a verir, Lotham elinde ağırlığını kontrol eder, sonra ışıktaki çevirir. Tek kelime etmez, sadece bana uzatır.

Marjolie doğruyu söylüyor. Ucuz bir iş. Çok ince, bulanık fotoğraf, hologram bile yok. Buna kıyasla, Angelique'in geçen gün düşürdüğü sahte ehliyet bir şaheser. Bunun için elli dolar mı? Angelique'in ne demek istediğini anlıyorum.

"Yani Angelique ve Livia, DommyJ'yi arkadaşlarını dolandırmakla suçluyorlar," diye soruyorum. "Herkesin önünde."

"Angel, bana yaptıklarının intikamını almaya çalışıyor. Diğer kız, Livia, onun nesi var bilmiyorum. Ama bu iş, DommyJ, takıldığı arkadaşları... Bu şaka değil. Angelique onunla öyle konuşmamalıydı. Özellikle de başkalarının önünde. Dommy çok çabuk ciddiye bürünür. Onları geri iter. Onlara çenelerini kapatmalarını yoksa pişman olacaklarını söyler."

"Onları tehdit mi ediyor?" Lotham, açıklığa kavuşturmak için sordu. "Sanırım."

"Sonra ne oldu?"

Marjolie omuz silkti. "Yönetmen çıktı. Bay Lagudu. Ara bitti, herkes içeri girsin. Angel hala titriyordu, çok üzgündü. Bunu sadece benim için yaptığını biliyordum, ama ona kesmesini söyledim. Başını belaya sokacaktı. Ve ben... Utanmıştım. Belki DommyJ'nin fikrini değiştirip beni geri kabul edeceğini umuyordum. Ama o küçük gösteriden sonra..." Marjolie sertçe nefes verdi. "Angel ve ben biraz tartıştık. Aslında büyük bir kavga oldu. Angel... O bunu göremiyordu. Bazen *çok* akıllı, *çok* yetenekliydi. Benim gibi sıradan bir kız olmanın ne demek olduğunu anlamıyordu. Bazen onun kendisi olması beni kötü hissettirdiğini anlamıyordu."

Marjolie yutkundu, sessiz kaldı. "Ondan sonra aramızdaki ilişkiler eskisi gibi olmadı. Sürekli Livia denen kızla oturuyordu. Bazen benim hakkımda fısıldaştıklarına yemin ederdim. Özür dilemek, işleri düzeltmek istedim. Ben de incindim, biliyorsun. Bu çocuğu sevmiştim, sonra o gitti ve... Bilmiyorum. Yaz kampı gerçekten berbatı. Kamp bittiğinde ve okul yeniden başladığında, her şey yoluna girdi. Livia gitmişti ve yine Angel, Kyra ve Marjolie şovu vardı. Daha fazla zaman geçtikçe, yeniden yakınlaşacağımızı düşündüm. Eskisi gibi. Ama bir gün, Angel birdenbire ortadan kayboldu. Ve ikinci bir şansımız olmadı."

"Onu Livia Samdi ile tekrar gördün mü? Yaz programından sonra?" diye soruyorum.

Kafasını sallar.

"Peki ya DommyJ?" Lotham ısrar ediyor. "İkisi arasında başka bir tartışma oldu mu?"

"Angel ile arasında yoktu."

"Peki ama...?"

Marjolie derin bir nefes aldı. "Yaz programının son haftasıydı. Tam ayrılmak üzereydim ki, köşede DommyJ'yi gördüm. Ben de yavaşladım. Çünkü... Çünkü aptalım, o yüzden. Sonra kırmızı beyzbol şapkalı Livia'yı gördüm. Tam onun önünde duruyordu, ama bu sefer bağırın o değildi. O açıkça sinirliydi, bağırıp çağırıyordu, Livia ise korkmuş gibi duruyordu, sadece fırtınanın geçmesini bekliyordu. Sonra DommyJ onun kolunu tuttu. Şaşırdım. Onun bir kıza fiziksel şiddet uyguladığını daha önce hiç görmemiştim.

"Aniden, Livia'nın yüzünde bir ifade belirir. Ayaklarını yere sabitler ve ona doğru bakar.

Yüksek sesle, 'Kardeşimin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?

"Adam, J.J.'yi umursamadığını söyledi. Bu da kadının başını sallamasına neden oldu. 'J.J. değil,' dedi. 'Diğer kardeşim.'"

"Diğer kardeşi mi?" diye sorar Lotham keskin bir sesle.

"Aynen öyle. Kız caddenin karşısına bakıyor. O anda onu görüyorum. Mavi eşofman giymiş, altın zincirleri olan çok uzun boylu bir adam. Bana pek korkutucu gelmedi. Ama Dommy'nin tepkisi... DommyJ, Livia'nın kolunu bırakıyor ve o kadar hızlı geri çekiliyor ki, kendi ayaklarına takılıp düşecek sandım."

"Caddenin karşısındaki adamı gördü ve kaçtı mı?" Bu sefer ben soruyorum, çünkü aniden okula ilk geldiğim günü hatırlıyorum, beni izleyen adamı. Ve muhtemelen Samdi'nin evinin önünde, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce casusluk yaparken gördüğüm adamı.

"DommyJ altını ıslatacak gibi görünüyordu. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim."

Lotham, Marjolie'ye bakarak sordu. "Livia ne yaptı?"

"Mesele de bu. İkinci Dom onu bıraktığında, kaçtı. Ama o adama doğru değil. Tam tersi yönde. Kaldırımdan uzaklaşmadan hemen önce yüzünü gördüm. Yemin ederim, Dommy kadar korkmuş görünüyordu. Yani, bu adam onun kardeşi ise, neden ondan uzaklaşmak için bu kadar endişeli?"

BÖLÜM 27

SAAT 15:00, Kaldırımdan ayrılıp bir kez daha Mattapan'a doğru yola çıkıyoruz. İşe geç kalacağım, ama trafikte şansım yaver giderse, umarım çok geç kalmam. Heyecanlıyım. *Şu anda* Angelique ve Livia hakkında pek çok sorum varken, önümüzdeki sekiz saati içki servisi yapıp masaları silerek geçireceğim düşüncesi beni rahatsız ediyor. *Şu anda* gerçeği öğrenmeye çok yakın olduğumuzu hissediyorum.

Alkolikler, takıntılı olmalarıyla ünlüdür. Özellikle de *şu anda* olduğu gibi heyecan verici bir durum söz konusu olduğunda.

"Marjolie'nin sahte kimliği hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum Lotham'a, parmak uçlarım dizimde huzursuzca titriyor.

"Kesinlikle ucuz. Onları herhangi bir gece kulübüne sokabilmesine şaşırdım. Ama yine de, bazı yerlerde, kapı görevlisinin eline biraz para sıkıştırırsan, iş hallolur. Sadece işler ters giderse inandırıcı bir inkar istemek istiyorlar."

"Angelique'in kimliği Marjolie'ninkinden kesinlikle daha kaliteli."

"Önemli bir gelişme."

Dudaklarımı büzüyorum ve ona daha iyi bakabilmek için yolcu koltuğunda kendimi ona doğru çeviriyorum. "Bu ilginç değil mi? DommyJ'ye işinin kalitesinden şikayet etmesi..."

"Arkadaşına davranışından şikayet ediyor."

"Ve bir yıl sonra, Angelique kendisi daha kaliteli bir sahte kimlikle ortalıkta dolaşıyor."

Lotham düşünceli bir şekilde başını sallar. Kırmızı ışığa geldik. Bana bakıyor, yüzündeki ifadeyi okumak zor. "Sence Angelique o ehliyeti mi yaptı? Yoksa birinin yapmasına yardım mı etti?"

"Marjolie'nin hikayesi doğruysa, Livia Samdi sahte kimlikler hakkında çok şey biliyor ve daha iyisini yapabilecek becerilere sahip. Tanesi elli dolar... Yani, DommyJ yaz tatili programında yüzlerce dolarlık sahte kimlik satabiliyorsa, Livia kaliteli ürünlerden ne kadar kazanabilir, bir düşün."

"Tartıştığımız tüm sahtecilik türleri arasında, sahte kimlik en kolay DIY projesi. Doğru yazılım ve özel bir yazıcıyla, iki genç kızın bunu başarabileceğini görebiliyorum." Lotham kaşlarını çatı. "Ne yazık ki."

"Belki de Angelique'in lambasındaki para kendi işlerinden gelmiştir? Livia muhtemelen tasarım zorluğundan zevk alırken, Angelique'in DommyJ'yi iflas ettirmek için kişisel bir nedeni vardı."

"Neden yüzlerce dolarlık sahte banknotlar?" Lotham, durmuş şehir trafiğine sert bir sağa dönüş yaparak karşılık verdi.

"Belki biri onlara sahte parayla ödeme yapmıştır. Belki sahte paraları olduğunu bile bilmiyorlardı."

"Yani sahte kimliklerdeki kusurları görebilecek kadar akıllılar ama sahte banknotları göremiyorlar mı?"

Geçerli bir noktaya değindi. Ama Rus basımı Benjamin Franklin banknotlarından yerel olarak üretilen sahte ehliyetlere nasıl geçildiğini bir türlü anlayamıyorum. Ayrıca, rekreasyon merkezinin yönetici direktörü Frédéric Lagudu'nun Angelique, Livia ve bu DommyJ arasındaki büyük çatışmadan hiç bahsetmemesi de merakımı çekiyor. Tabii, bu çatışmaya en sonunda rastladıysa ve onu cennetteki sıradan bir gün olarak yazıp geçiştirirken, çatışmayı ayırmak için yeterli zamanı vardıysa? Çünkü Angelique kaybolduğunda, onun bir gangster özentisiyle yaşadığı bağırışmalı tartışma kesinlikle dikkate değer bir olay olurdu, değil mi?

"Livia Samdi'nin tasarım yetenekleri göz önüne alındığında, üretim hakkında bir şeyler bildiğini varsayalım," diyor Lotham. "DommyJ ile çatışmanın ardından, o ve yeni en iyi arkadaşı Angelique bir plan yapmaya başlarlar. Kendi sahte kimliklerini yapacaklardır. Aptal Dommy'yi işinden edecek ve kendilerine ekstra para kazandıracak üstün kalitede kimlikler."

"Livia üretimden, Angelique pazarlama ve satıştan sorumlu."

Lotham başını sallar. Arabalar hareket etmiyor. On saniye daha bekledikten sonra, farlarını yakıp söndürür. Önümüzdeki araba elinden geldiğince kenara çekilmeye çalışır. Lotham, tıkanmış şeritler arasındaki dar bir boşluktan geçerek ilk dönüşe ulaşır ve oradan döner. Nerede olduğumuzu bilmiyorum, ama onun tarzını beğeniyorum. "Anlamadığım bir şey var," diyor Lotham. "Angelique'in ilk müşterileri kendi arkadaşları olmaz mıydı? DommyJ modelini düşün. Muhtemelen yaz programına sadece kendi yaşıtlarına satış yapabilmek için kaydolmuştur. Angelique'e gelelim, binlerce dolar nakit para kazanacak kadar satış yaptığı söyleniyor ama kendi sosyal çevresine hiç yaklaşmamış mı? Bu tuhaf görünüyor."

Huysuzca arkama yaslanıyorum. Sonra Charlie ile yaptığım konuşmayı hatırlıyorum: "Belki o ve Livia internetten satış yapmışlardır. Uluslararası kimlikler bu şekilde yapılır. Ve bu iki kız da sessiz olarak tanımlanıyor. İnternet satışları işe yarayabilir, bu yeni suç faaliyetini gerçek, üniversiteye gitme hayallerinden daha da uzaklaştırır."

"Mümkün. Ama bu daha fazla altyapı gerektirir. Ödemeleri nasıl alıyorlar? Para transferi mi? Bitcoin mi? Banka hesapları olması gerekir ve ikisi de reşit değil."

"Angelique'in sahte alter egosu Tamara Levesque'e göre öyle değil."

Lotham'ın gözleri hafifçe büyüdü. "Kahretsin." Elini direksiyona vurdu. "Tabii ki. Levesque kimliğini adli kanıtlar için inceledik, sonra Angelique'in kardeşinin yardımıyla şifreli mesajlar için aşırı analiz ettik. Belki de başından beri ipucu, Tamara Levesque isminin kendisidir. Angelique'in gizli hayatına dair bir ipucu, bu da açıkça onu ve arkadaşını başını belaya sokmuştur."

"Oooh." Sonunda anladım. "Angelique'in banka hesabı yok ve Livia Samdi'nin mali kayıtları yok, ama Tamara Levesque'in var... Oh, oh, oh."

"Lanet olası uykusuzluk," diye mırıldanır Lotham. "Seni bıraktıktan sonra hemen bu konunun peşine düşeceğim."

Derin bir nefes alıyorum. *Şu anda* çok şey oluyor. *Şu anda* pek çok cevabın eşliğindeyiz.

"Hâlâ bir sorunumuz var," diyor Lotham, küçük yan sokakların labirentinde biraz hızlanarak. "Livia ve Angelique'in bunu birlikte yaptığını varsayarsak... Neden önce Angelique kayboldu?"

"Livia'nın yerine geçmişti. Onu... birinden korumaya çalışıyordu."

"Ve o birinin yanlış kızı kaçırdığını fark etmesi üç ay mı sürdü? Bu pek de zeki birisi değil. Ayrıca, yeni ve geliştirilmiş sahte kimlik işine girmek isteyen bir suçluysan, ikisini de kaçırmaz mısın?"

Bunu düşünmem gerek. "Livia, operasyonlarının arkasındaki tasarım dehasıysa, Angelique'den daha değerli demektir. Belki de bu yüzden o kadar korkmuş görünüyordu. Belki de Angelique, Livia'nın yerine toplantıya katılmayı gönüllü olarak kabul etti. Kötü adamlar bu hileyi fark edince, Angelique'i alıkoyup onu koz olarak kullanarak Livia'yı kendileri için çalışmaya zorladılar."

"O zaman neden üç ay sonra Livia'yı kaçırdılar?"

"Hmm... zorlama sadece bir süre işe yarar mı? Ya da operasyonlar o kadar hızlı büyüdü ki, Livia'ya hemen ihtiyaçları oldu? Belki Livia'yı bir yerde tutsak tutup, günde bir milyon sahte kimlik tasarlamasını sağlıyorlardır, bilmiyorum. Ve Livia şimdi Angelique'e karşı rehin tutuluyor. Bu yüzden Angelique, daha küçük diğer görevleri yerine getirmek için yeniden ortaya çıktı, çünkü Livia ellerinde olduğu sürece, ona geri döneceğini biliyorlar."

"Bu teoride çok fazla varsayım var," diyor Lotham. "Öte yandan, kızları birbirine düşürmek denenmiş ve kanıtlanmış bir stratejidir."

Aslında, bir kişiyi kaçırmak yerine iki kişiyi kaçırmak genellikle daha kolaydır, çünkü bu, kaçırılan kişiye ikisi üzerinde daha fazla baskı gücü sağlar."

"Zavallı kızlar," diye mırıldanıyorum. "Angelique için tüm bu olay muhtemelen en yakın arkadaşını inciten pisliğe karşı intikam almak için başlamıştır. Livia için ise, belki de yeni arkadaşını etkilemek, Angelique'in dünyasına daha fazla girmek içindi. Ve tüm bu sıkıntıları yüzünden, ikisi de kaçırıldı ve büyük olasılıkla bir tür suç faaliyetine, ehliyet sahteciliğine falan zorlanıyorlar. Böyle bir stresi kaldırabilir miyim, bilmiyorum. Özellikle de on bir ay sonra."

Lotham başını sallar ve sonunda Stoney'nin yan kapısına varır. "Özetlemek gerekirse, kurbanlarımız Angelique Badeau ve Livia Samdi. Olası bir suç faaliyeti var: sahte kimlikler. Bu bana hala önemsiz bir şey gibi geliyor. Ayda binlerce dolar, uyuşturucudan elde edilebilecek yüzbinlerce dolara kıyasla. Peki, kim böyle bir şeye bulaşır ve iki genç kıızı neredeyse bir yıl boyunca kaçırıp tutmak için yeterli motivasyona sahip olur?

"Peki ya bu kardeş? Johnson değil. Rekreasyon merkezinde görünen diğer Samdi kardeşi?"

"Uzun boylu, sinir bozucu adam mı?" Lotham omuz silkiyor. "Etrafta biraz araştırma yapacağım."

Muhtemelen çete görev gücü onun adını biliyor." "Onu gördüm."

"Onu gördün mü?"

"Boston Akademisi'ni ilk ziyaret ettiğimde. Zayıf, siyahi bir adam, en az yirmi yıl öncesinin moda anlayışına sahip. Kyra ve Marjolie ile konuşmamı bitirmiş, onu caddenin karşısında görmüştüm. Beni izliyordu."

Lotham sürücü koltuğunda dönüyor, dar alanda omuzları devasa görünüyor. "Bunu ne zaman söyleyecektin?"

"Neden bahsedecektim ki? Roxbury'deki bir devlet okulundaydım ve caddenin karşısında siyah bir adam duruyordu. Merhaba, ne şok edici. Açıkçası, köşedeki deli'de öğrencilere yaklaşan garip beyaz kadını ihbar etmek için daha fazla nedeni vardı. Onun varlığının herhangi bir önemi olduğunu fark etmemiştim. Livia Samdi'nin uzun süredir kayıp olan kardeşi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu arada, Livia Samdi'yi tanımıyordum. Ama o benim orada olduğumu kesinlikle biliyordu." Tereddüt ediyorum. "Onu ikinci kez de görmüş olabilirim."

"Nerede?"

"Samdi'lerin evinin dışında, bana ateş edildiğinde."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Manzaraya pek dikkat etmiyordum. Hayatımı kurtarmak için kaldırımda koşuyordum. Ama bir an için, gözümün ucuyla onu caddenin karşısında gördüğümü sandım."

"Diğer bir deyişle, ateşin geldiği yerden." Lotham çok sinirli görünüyor. Nedenini tam olarak anlamıyorum, çünkü hedef olan bendim.

"Mümkün," diyorum.

"Teknisyenleri olay yerine geri göndereceğim. Polisler yeni bir inceleme yapsın."

"Kimse bir şey söylemeyecek. Özellikle de gizemli ve korkutucu bir ağabey söz konusuysa."

Lotham başını sallar. Ağzı sert bir çizgiye bürünmüştür. "Bu gece burada mısın?" Stoney's'i işaret eder.

"Gece yarısına kadar."

"Tek başına dışarı çıkmanı istemiyorum. Toplantıya katılman gerekiyorsa beni ara."

Ben gelemezsem, devriye arabası gönderirim."

"Beni AA'ya götürmek için mi? Vay canına, ne büyük bir açıklama." "Frankie..."

Ama yeter artık. Bu tür erkek endişelerine daha fazla tahammül edemem. Uzun zamandır tek başımayım. Ve aptal değilim.

"İşe gideceğim," diyorum ona. "Sonra, günün durumuna göre, muhtemelen üst kata, stüdyo daireme ve inanılmaz derecede düşmanca davranan ev arkadaşşıma çekileceğim. Koruma köpeğini unut. Piper'la başa çıkmaya cesaret eden kötü adam varsa, gelsin. O kedi önce ısırır, sonra soru sorar."

"İşin bittiğinde beni ara," diye emreder Lotham. "Sen *beni* ara." Şimdi ben cadalozluk yapıyorum, ama umurumda değil. "Eğer öyle istersen."

"Bu akşam ne yapacaksın?"

"Tamara Levesque'in mali hesaplarını ve Livia Samdi'nin aile ağacını inceliyorum."

"Saldırı kedisine ihtiyacın olabilir mi?" "Ben bir polis dedektifiyim, Tanrı aşkına..."

"Ben de senin hiç gitmeyeceğin kadar korkutucu mahallelerde yaşamış bir kadını. İkimizin de kendi becerileri var."

"Frankie..." "Lotham."

"Keşke seni anlayabilseydim."

"Dedektifler bulmacaları sever. Yani beni anladığın anda..."

"Senin düşündüğün kadar sığ biri değilim."

"Ve ben o kadar karmaşık biri değilim. Buraya kayıp bir genci bulmaya geldim, ki şimdi iki kayıp genç oldu. Benim işim bu. Tecrübeliyim ve daha önce de böyle durumlarla uğraştım. Bu tür vakalar..." Omuz silkiyorum. "Her zaman sırlar içerir ve genellikle bu sırları saklamak için cinayet işlemeye hazır en az bir kişi vardır."

"Silah taşıyor musun?"

"Bir düdüğüm var. Çok gürültülü bir düdük. Ama yardımı olacaksa, Stoney'nin barın arkasında bir beyzbol sopası var."

"Bu gece onu yanına al."

"Tamam." Saatiime bakıyorum. Saat üç buçuk. "Gitmem gerek." Kapıyı açıp kaldırıma çıkıyorum.

"Frankie," Lotham sürücü koltuğundan seslenir. "Dikkatli ol, tamam mı? Sadece dikkatli ol."

"Sana da."

Arabanın kapısını kapatıp işe gidiyorum.

BÖLÜM 28

STONEY geç kalmamdan memnun değil.

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm,"
diyorum.

Bana bir bakış atar. O bakış. Kimse o bakışı sevmez.

Açıklama ya da mazeret sunmuyorum. Bunun önemi olmadığını zaten biliyorum. Bunun yerine, elimden gelen en iyi hasar kontrolünü yapıyorum: İşe koyuluyorum ve hızlı çalışıyorum. Otuz dakika sonra, ön kapılar açıldığında ve ilk yerli müşteriler geldiğinde, ben çoktan baharatlı kokteyl fıstığı döküyor ve biralari açıyorum. Bugün, birkaç kişi başını sallayarak beni selamlıyor. Henüz sözlü değil, ama fiziksel olarak hala burada olduğumu kabul ediyorlar. Bunu kabul ediyorum.

Gece yoğunlaşıyor. Benim dünyamda bu gayet iyi. Kafamda sürekli çok fazla düşüncenin dolaşmasını istemiyorum ve buna ihtiyacım da yok.

Saat 21.00, ilk molam geliyor. Viv'den bahçe salatası istemek için mutfağa gidiyorum. Beni baştan aşağı süzer.

"Sen seks yapmıyorsun."

"Üzgünüm."

"Ne bekliyorsun? Kimse daha yakışıklı olamaz." "Kocana bunu söyleme."

Kıkırdıyor. "Salatanın tadını çıkar. Ama biraz da hayatın tadını çıkar. Hayat çok kısa, duymadın mı?"

Çeşitli masalara daha fazla yemek servisi, daha fazla romlu punç sürahisi. Sonra salatamı yemek için on beş dakikam var. "Bayıldım," diyorum Viv'e. "Çok teşekkür ederim. Yumurtalarını ve patates kızartmalarını çaldığımı söylemiş miydin?"

"Benim yumurtalarımı ve patates kızartmamı değil."

"Stoney'nin yumurtalarını ve patates kızartmalarını çaldım."

"O zaman sıkı çalışsan iyi olur. O bu konuda çok titizdir."

Bunu ciddiye alıp, misafirperverliğin dönen dervîşi haline geldim. Masalar servis edildi, içecekler dağıtıldı, gülümsemeler yayıldı. Yemek ve içeceklerin Wonder Woman'ı gibiydim. Saat on birde, işler yatıştığında ve sadece sadık müşteriler kaldığında, Stoney şöyle dedi:

"Sakin ol. Beni korkutmaya başladın."

"Gerçekten üzgünüm."

"Sen berbat bir çalışansın."

"Ama iyi haberlerim var. Kayıp kişiler konusunda o kadar da kötü değilim."

"Angelique Badeau eve mi dönüyor?"

"Zorlu bir durum. Belki yarın."

Bana bir bakış attı.

"Belki," diye ısrar ediyorum. Sonra, daha düşünceli bir şekilde, "Stoney, şimdiye kadar bir sürü sahte kimlik görmüş olmalısın."

"Olur böyle şeyler."

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

"Pazar, kalite, vesaire."

Omuz silkiyor, kirli bardakları topluyor. "Bir fikrim yok. Gördüklerimi, yasaya göre el koydum. Ayrıca, çocuklara hizmet etmekle ilgilenmiyorum. Ama yine de, bizim müşterilerimizi gördün; tam olarak üniversite tipi değiller. Ben de bunun ne önemi olduğunu anlamıyorum. On sekiz yaşında ülken için ölebiliyorsan, neden bir bira içmeyesin?"

"Kurbanı olmayan suç mu?"

Omuzlarını silkiyor. "Endişelenecek daha önemli şeyler var."

"Ya mesele sadece içki içmek değilse? Yani, kimlik kartıyla her türlü şeye erişebilirsin."

"Ne gibi?"

"Eğer on sekiz yaşından küçüksen, kendi cep telefonun."

"Mesai sonrası telefon," diye ekliyor, sorulmasına gerek

kalmadan. "Onları biliyor musun?"

"Herkes bilir."

Kaşlarımı çattım. "O zaman bu sana..." Dürüst olmak gerekirse, tereddüt ettim. On sekiz ya da yirmi bir yaşında olmak, tercihinize bağlı olarak, oy kullanma hakkı, orduya katılma onuru ve... şey, Boston'un gece hayatına erişim hakkı anlamına gelir.

"Sence kaç çocuk sahte kimlik ister?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek.

"Bir sürü. Boston bir üniversite şehri. Çoğu birinci sınıf öğrencisi içki içmek veya

parti yapmak ister. Benim gibi işletme sahipleri kimlik kontrolünü ciddiye alır, yoksa lisanslarını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırlar. İçki lisansı almak ne kadara mal olur biliyor musun?"

"Küçük bir servet mi?"

"Büyük bir servet. Çoğu işletme bu işi aceleyle getirmiyor ya da riske atmıyor."

"Yani sahte kimliklere yeterince talep var. Birisi bu işten para kazanabilir."

Stoney yine omuz silkti. "Sahtecilikle uğraşıyorsan, neden para basmıyorsun?"

"Meğer bu çok zor bir işmiş."

"Hadi canım. Peki, hisse senetleri, tahviller veya belirli bir eski mahalle barındaki banknotlar ne olacak?"

Onun söylediklerini duyuyorum. "Mümkün olabilir. Bilmiyorum."

"Yeşil kart." Barın ucundan bir ses duyuldu. Düzenli müşterilerden biri. Michael Duarde. Ona birkaç gece servis yaptım, ama bu ilk konuşmamız. Aksanı kesinlikle buradan değil, ama hangi ülkeden olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Kelimeleri biraz peltek peltek söylemesi de yardımcı olmuyor. "Bir şey sahte yapacağım, sahte bir yeşil kart. Ya da çalışma vizesi. Herkesin istediği bu."

Michael birasını kaldırır ve uzun bir yudum alır. Stoney ve ben onu izliyoruz.

"TPS statün var mı?" diye soruyorum. Angelique ve kardeşi gibi çoğu Haitili göçmene depremden sonra verilen Geçici Koruma Statüsü gibi.

"Benim yok. Başkalarına var."

"Vizeyi taklit edebilir misin?" diye Stoney'e soruyorum, gerçekten merak ediyorum. Çünkü sarhoş adam iyi bir noktaya değindi.

"Pasaport sahteciliği yapabilir misin?" diye soruyor bana. "Çok fazla uzmanlık olmadan yapamam."

"İşte bu."

"Yüz dolarlık banknottan daha mı zor?" diye soruyorum ona. "Benim maaşımın ötesinde."

O haklı, ama eve dönerken arabada Lotham'ın söylediği şey aklıma takıldı. Angelique ve Livia sahte kimlik satarak ayda binlerce dolar kazanıyor olsalar bile, bu yasadışı uyuşturucu gelirine kıyasla çok küçük bir meblağ... Neden iki kızı bu kadar küçük bir meblağ için kaçırsınlar ki?

Yeşil kart veya çalışma vizesi sahteciliği büyük iş olurdu. Çılgın miktarda para. Massachusetts ehliyetine hologram yapıştırıramıyorsan, nasıl olur da Vize sahteciliği, terörist hücrelerinin yapacağı türden bir çılgınlık. Ya da Rus baskı banknotları gibi ustalık gerektiren bir iş.

Bana göre her şey tek bir önemli soruya indirgeniyor: Angelique ve Livia açıkça yasadışı bir şeye karışmışlardı, ama *ne kadar* yasadışı? Ne tür bir suç, iki genci kaçırıp neredeyse bir yıl boyunca tutmaya neden olur?

Geceyi bitirirken olasılıkları düşünürüm. Hesapları kapatır, son kirli tabakları Viv'e götürür, temizlik yaparım.

"Yakışıklı erkeğin nerede?" diye soruyor bana, sonunda ceketini giyip dışarı çıkarken.

Telefonum çalmadı. Kaç kez kontrol ettiğimi itiraf etmeyi reddediyorum.

"Çalışıyorum."

"Mmm-hmm."

"Uzun bir gün
oldu." "Mmm-
hmm."

"Bak, kocan seni bekliyor." "Mmm-hmm."

"Kes şunu!"

Sonunda bir gülümseme. "Kızım, önceliklerini doğru belirlemelisin. Hiçbirimizin sonsuza kadar yaşayacağı yok. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Yumurtalıklarımdaki yumurtalarım taşlaşmış mı?"

"Onu boş ver tatlım. Ben eğlenceden bahsediyorum. Anladın mı?"

Haksız değil. Ama onu ön kapıdan çıkıp arkadan kilitlediğimde bu benim durumuma yardımcı olmuyor. Kocasının koluna girmesini izliyorum. Çok sevimli görünüyorlar. Birbirlerine çok benziyorlar. Viv bana son bir kez neşeyle el sallıyor. Onun yönüne kusmamak için elimden geleni yapıyorum.

Stoney kasayı kapatır ve bana bahşişlerimi getirir. Onu eliyle uzaklaştırırım. "Mutfaktan yemek yemeye devam ediyorum. Benim hatam."

"Hem benim yemeğimi yiyip hem de geç mi geliyorsun?"

"Disiplin eksikliğimi kişiliğimle telafi ediyorum." Bana bir bakış atıyor.

"Hey, günahlarımı açıkça itiraf ediyorum. Sana paranı geri veriyorum. Bir çalışan olarak, bu fena sayılmaz."

Bunu kabul etmiş gibi görünüyor.

"Senin cinai kedinin pisliğini bile temizliyorum."

"Piper iyi bir çalışan. Senden daha az şikayet ediyor."

"Son zamanlarda kimsenin parmağını ısırmadım."

Omuz silkiyor. Görünüşe göre bu, umduğum kadar etkileyici bir başarı değil. "O küçük kıızı eve götüreceksin?" diye soruyor bana.

Kendimi pervasız hissediyorum. "Hadi oradan, iki küçük kıızı eve götüreceğim: Angelique Badeau ve Livia Samdi."

Bana çok ihtiyacım olan elli dolarlık bahşışı uzatır. "Bunu yaparsan, ödeşmiş oluruz."

"Bu topluluğu seviyorsun, değil mi?"

"Burası benim evim."

"Benim evim yok, ama yine de ne demek istediğini anlıyorum."

İkimiz de sessizce işimizi bitiriyoruz. Sonra Stoney sahneden sol tarafa çıkıyor ve ben merdivenleri çıkıp daireme gidiyorum. Lotham'a söylediğimde ciddiydim; bugün uzun bir gün olmuştu. Erken yatmak en iyisi.

Yine de telefonumu kontrol ediyorum. Arama yok, mesaj yok. Huzursuzum, bitmemiş işlerin gerginliği içimi kemiriyor. Lotham, Livia Samdi'nin diğer kardeşi hakkında ne öğrenmiş? Ya da Angelique'in alter egosu Tamara Levesque'in olası banka hesapları hakkında? Bilgisiz kalmaktan nefret ediyorum.

Küçük dairemde ileri geri, ileri geri dolaşıyorum. Huzursuzluğumun arttığını, cildimin karıncalandığını, kafa derimin gerildiğini hissediyorum. Belki de bir toplantıya gitmeliyim. Böyle gecelerde tam da bir toplantıya ihtiyacım var.

Lanet olası polis eskortuna gerek yok. Daha zorlu hayatlar yaşadım, daha tehlikeli mahalleler gördüm. Lotham'a daha önce söylediğimde yalan söylemiyordum. Bunu yapabilirim.

Perdeyi çekiyorum. Dışarıdaki sokağa bakıyorum. O anda onu görüyorum.

Orada duruyor, onu kesinlikle görebileceğim bir ışık huzmesinde. Çok uzun, sırk gibi bir vücut, kırmızı eşofman, bir sürü altın zincir. Saçları yüzünden geriye doğru karmaşık bir şekilde çekilmiş, zayıf, duygusuz bir yüz ortaya çıkıyor. Zalim.

Bana doğru bakıyor. Onu görüyorum. O da beni görüyor.

Perdeyi indirdim. Yatağıma geri yuvarlandım.

Çılgınca düşünüyorum, Piper'a ihtiyacım var.

Saldırgan kedim nerede? Ama yatağın altına baktığımda Piper yoktu.

Panik yapmamam gerektiğini kendime söylüyorum. Güçlü ve yetenekli olduğumu, daha önce de zor durumlarda kaldığımı kendime hatırlatıyorum. Sonra sinirli bir şekilde kapımın kilidini açıyorum, aşağıya inip Stoney'nin sopasını almam için yeterli süre kadar kapıyı aralıyorum. Oradayken ön kapıyı kontrol ediyorum, hala kilitli. Sonra yan kapıyı, o da kilitli. Yan kapı işaretli ve sağlam metalden yapılmış. Kimse oradan geçemez. Ancak barın ön kapısı... Dumanlı cam. Kırılabilir. Muhtemelen alarmı çalıştırır, ama belki gürültü önemli değildir. Avına kararlı bir avcı. İçeri girer, dışarı çıkar, iş bitirir.

Kilitleri tekrar kontrol ettikten sonra, sopayı önümde sertçe tutarak yukarı çıkıyorum.

Daireme girince, sürgülü kilidi çektim. Perdeyi dikkatlice geri çektim. Retro giyimli adamın hala kaldırımında durup bana baktığını gördüm.

Lotham'ı aramalıyım. Ne diyeceğim? Livia'nın kötü kalpli ağabeyi beni izliyor mu? Ve neden Lotham'dan haber almadım ki? Boston'un en iyileri

Şimdiye kadar bir şeyler öğrenmiştir. Öyleyse neden sessizlik?

Saat 1. Saat 2. Kapıya dönük yatakta oturuyorum, dizlerimin üzerinde beyzbol sopası, telefonum elime yakın.

Uykuya dalıyorum. Kan, Paul ve omurgamı titreten ilkel çığlıklar görüyorum rüyamda. Angelique Badeau'yu uzun bir koridorda kovalıyorum, ama ona asla yetişemiyorum. Sonra bir köşeyi dönüyorum ve eşofmanlı adam orada silahını doğrultmuş duruyor.

"Bunu bırakamadım," diyor.

Tetiği çekiyor. Angelique çığlık atıyor ve yere düşüyor, karnında kanlı bir delik var. Tetiği tekrar çekiyor ve şimdi ben de yere düşüyorum, karnımda kanlı bir delik var. Üçüncü bir silah sesi duyuluyor. Paul en yüksek sesle çığlık atıyor, her yer kan içinde, yanımıza yığılıyor.

"Üzgünüm," diyorum nefes nefese.

"Ama bizi sen öldürdün." Şimdi ikisi de kızgın ve hepsi benim hatam ve yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki, daha farklı, daha iyi yapmalıydım. Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum. İşkence görmüş ruhların, birbirine tutunan ellerin ve suçlu vicdanların, çoğunlukla benimkilerin oluşturduğu bir uçuruma.

Bir kedi belirir, düşük sesle hırlar. Kavgaya atlar, pençeleriyle saldırır. Şaşırtıcı derecede sert, ferahlatıcı derecede net bir acı hissediyorum, tam da dik oturup kolumu göğsüme bastırırken. Telefonum çalıyor.

Piper'ı görüyorum, şimdi yatağımın üzerinde, sağ ön pençesini temizlerken huysuzca kuyruğunu sallıyor. Ön kollarımı aşağıya bakıyorum ve yeni çizikler görüyorum.

Bu konuyu düşünmek için vaktim yok. Saat sabahın üçü. Telefonum hala çalıyor. Cevap veriyorum.

Sonunda Lotham'ın sesini duyuyorum. "Bir ceset bulduk" diyor.

Ve işte böylece, yine başarısız oldum.

BÖLÜM 29

LOTHAM ARKA masada oturuyor. Dünkü şık kıyafetini giymiş, kravatı gevşemiş ve gömleği buruşmuş. Yıkılmış görünüyor.

Ona bir fincan sıcak kahve dolduruyorum. Kahveye boş boş baktığında, bara gidip bir şişe rom alıp bir shot ekliyorum. Ben alkolik olduğum için diğer insanlar içemez diye bir şey yok.

Romu geri koyup, onun karşısına oturuyorum. Hâlâ büyük beden tişörtüm ve erkek boxer şortum var. Bunlar eskiden Paul'a aitti, ama burada bunu tartışmak için bulunmuyoruz.

"Konuş," emrediyorum.

"Koluna ne oldu?"

Kanla kaplı yaralara bakıyorum. "Piper." "Onunla sevişmeye mi çalıştın?" "Ya da öyle bir şey.

Konuş."

Lotham, rom katılmış kahvesinden güç verici bir yudum alır. Eli titriyor. Kupayı masaya koymaya çalışıp kahveyi kenarından dökene kadar fark etmediğini sanıyorum. "Üzgünüm."

Bekliyorum.

"Onun kaybolduğunu bile bilmiyordum," diye mırıldanır sonunda. "On beş yaşında bir kız ve biz birkaç gün öncesine kadar onun kaybolduğunu bile bilmiyorduk."

Böylece, Angelique Badeau'dan değil, Livia Samdi'den bahsettiğimizi anlıyorum.

"Cesedi nerede buldunuz?" "Franklin

Park'ta. Bir ağacın arkasına atılmıştı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Çok acımasız."

"Giysileri üzerindeydi," diyor.

Anlıyorum. Başka seçenekler de var. "Ölüm nedeni?"

"Boynunda morluklar. Gözlerinde peteşiyal kanamalar." "Boğulma."

"Park cesedin atıldığı yerd. Adli tıp uzmanları, ölüm yerini daraltabilmek için biraz sihir yapmaları gerekecek. Evsiz bir adam devriye arabasını durdurdu. Zavallı adam sadece geceyi geçirebileceği bir yer arıyordu, ama bunun yerine ceset buldu."

Başımı sallıyorum. Lotham konuşmaya devam ediyor.

"İlk analizlere göre, Livia nerede kalıyorsa, sokakta değildi. Bunun için fazla temizdi. Basit giyinmişti: kot pantolon, Patriots tişörtü,

spor ayakkabılar. Hiçbiri yeni değildi, ama hiçbiri de çok eski görünmüyordu. Belirgin bir şekilde zayıftı, tırnakları köküne kadar çıgınenmişti, arka azı dişleri sürekli gıcırdatmaktan aşınmıştı. Adli tıp uzmanına göre, fiziksel istismar olmasa da, kronik stresin kesin belirtileri vardı. Çürük, taze kesik, iyileşmekte olan kırık gibi şeyler yoktu. Her şeyi göz önünde bulundurursak, oldukça iyi görünüyordu. Yani, boynu hariç." Lotham derin bir nefes aldı ve kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Angelique mi?"

"Evsiz adam o bölgede kimseyi görmemiş. Hala video kayıtlarını inceliyoruz. Ama parkın o bölümü insan trafiğinin az olduğu bir yer. Onu oraya bırakan kişi ne yaptığını çok iyi biliyordu."

Ne kadar üzücü bir terim. Atmak. Sanki bir genç kız değil de, çöp ya da istenmeyen eşyalar gibi.

"Livia'nın ailesi?" diye sordum.

"Ben kendim haber verdim. Annesi hiç şaşırması görünmüyordu. Sadece duygusuzdu — her zaman en kötüsünden korkan ve artık korkmasına gerek kalmayan bir ebeveyn gibi."

"Nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"J.J. oradaydı."

"Johnson," diyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece son bir kez daha iğnelemek için.

"İkisi arasında daha duygusal olan oydu. İlk tepkisi şok oldu, ardından sinirlendi ve sonra yumruğunu duvara vurdu."

Bu beni duraksattı. "Kız kardeşinin öldüğünü tahmin etmemiş miydi?"

"Hayır. Daha doğrusu, öfkeliydi. O ailede ne olup bitiyor olursa olsun, Johnson'ın kız kardeşine zarar gelmesini istemediğine bahse girerim. Tabii ona ne olduğunu biliyorsa."

"Ağabeyi mi soruyorsun?"

"İşimi biliyorum," diye sertçe konuşur Lotham.

Zor bir gece geçirmiş, ben de konuyu kapatıyorum. Alkollü kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Siktir," diyor sonunda.

Buna karşı çıkamam, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"J.J., Samdi'nin ağabeyi konusunu açtığımda çoktan gitmişti. Yalnız kalmak Roseline ile konuşmayı kolaylaştıracak sanmıştım, ama o kapandı. Sigara içmeye devam etmeseydi, orada olduğuna bile inanmazdım. Daha sonra ona bir kez daha şans vereceğim, ama polise olan sevgisi göz önüne alındığında..."

Lotham benim müdahil olmamı istemiyor. Bir dedektif olarak, bir sivilin soruşturmaya karışmasını asla istemez, hele ki daha önce ateş açılmış bir eve gitmesini hiç istemez. Yine de, benim zihnimde kalan bu. Bayan Samdi polislerle konuşmuyor. Yani, Livia'nın gizemli diğer kardeşi hakkında bilgi edinmek istiyorsak...

"Kırmızı beyzbol şapkası mı?" diye soruyorum.

"Cesedin yanında yoktu."

Diğer bir deyişle, Angelique hala onu takıyor. "Bir şeyler değişti," diye mırıldanıyorum.

"Hadi canım."

"Cidden. Angelique on bir ay önce ortadan kayboldu. Livia da ondan birkaç ay sonra. Ama Angelique ancak son birkaç haftadır yeniden ortaya çıktı. Kardeşine şifreli bir mesaj gönderdi. Sahte bir kimlik bıraktı. Kızlar belli ki bir amaç uğruna hayatta tutuluyorlardı. Yarı makul sahte ehliyetler üretmek için, bilmiyorum." Bu sözleri yüksek sesle söylerken bile, bu şüpheli bir ana plan gibi geliyor. Ne tür bir suç örgütü iki kızı kaçırıp, onların iradesine karşı, pek de parlak olmayan sahte belgeler üretmek için alıkoyar ki? Anlamıyorum.

Şimdilik devam ediyorum. "Açıkça işler kötüye gidiyor. Livia'nın akut fiziksel stres belirtileri, Angelique'in çılgınca girişimleri. Şimdi de... Livia'nın cinayeti. Kızların hangi amaca hizmet ediyor olsalar da... zaman doldu. Ve ikisi de bunu biliyordu. Biliyorlar." Sesim titreyerek sona eriyor. Angelique hala hayatta mı? Yoksa cesedini bulmamız sadece an meselesi mi? Ve eğer hala nefes alıyorsa, Tanrım, neler yaşıyor olmalı? Arkadaşına yardım etmek için yaptığı onca şeyden sonra.

Bu kızlar nerede saklanıyorlardı? Geçtiğimiz bir yıl boyunca onlara ne oldu?

Ve neden Livia'yı zamanında bulamadık?

Lotham, rom katılmış kahvenin yarısını bir dikişte içer, somurtkan ifadesi benim karanlık düşüncelerimin aynası gibidir.

"Angelique'in takma adı Tamara Levesque'i bulabildin mi?" diye soruyorum sonunda, biraz profesyonel görünmeye çalışarak. "Bir banka hesabına ulaşabildin mi?"

"Evet, izini bulabildim. Hayır, haksız kazançlarla dolu bir banka hesabına ulaşamadım. Bulduğum şey şuydu: Tamara Levesque bir üniversite öğrencisi. Tam olarak Gleeson Koleji'ne kayıtlı."

"Ciddi misin?"

"Ben mizah anlayışı olan birine benziyor muyum?"

Az kalsın ikimiz için de rom almaya gidiyordum. Bunun yerine, öfkeyle şakaklarımı ovuşturuyorum. "Demek Tamara Levesque, Angelique'in ikinci kişiliği. Ve Angelique bu sahte kimliği üniversiteye gitmek için mi kullandı? Bu dava ne zaman mantıklı hale gelecek?" Kimseye özel olarak mırıldanıyorum. "Tıp fakültesi mi?"

"Hayır. Batı Massachusetts'te küçük bir liberal sanatlar üniversitesi. Daha fazla bilgi edinmek için biraz araştırma yapmak gerekecek. Massachusetts'te kaç tane üniversite var biliyor musun?"

"Çok mu?"

"Yüzlerce."

Sanki bunların bir anlamı varmış gibi başımı sallıyorum. "Bu gece Stoney'e sahte kimlikler hakkında soru sordum. Böyle bir pazarın olduğunu söyledi. Ama bunun uyuşturucu ticareti gibi finansal açıdan aynı düzeyde olduğuna ikna olmuş değil."

"Muhtemelen haklıdır."

"Yine de, sahte kimlik üretimi ile ilgisi olabilecek iki kızın kanıtı var ve en az biri bu yüzden öldürüldü. Bu tür sahtecilikler için öldürülmeye değer ne olabilir? Özellikle de en kaliteli taklitler olmadıkları düşünülürse."

"Hiçbir fikrim yok."

"Neyin paha biçilemez ve öldürmeye değer olduğunu biliyor musun? Yeşil kartlar. Ya da çalışma vizeleri. Barın ucunda oturan bir adam bunu önerdi. Geçici statüsü sona ermek üzere olan binlerce göçmen var, hepsinin yerel kökleri var ve hiçbiri eve dönmek istemiyor. Sahte vize yapmak küçük bir servet değerinde."

Ancak Lotham, şimdiden başını sallıyor. "Bu imkansız. Kesinlikle iki genç tarafından yapılamaz. Kahretsin, o zaman para sahteciliğine geri dönsek daha iyi. O da en az bu kadar kolay olur."

"Arada bir şey yok mu? Sahte ehliyetten daha değerli? Vize kadar karmaşık olmayan?"

"Aklıma gelen... " Duraklıyor, düşünmek, yorgunluk, bir şey için gözlerini kapatıyor. Tekrar açıyor. "Sahte kredi kartları, sanırım. Ama bu kimlik hırsızlığına giriyor, ki bu tamamen farklı bir konu. Ve bunun için neden iki kızı kaçırmak gereksinim duyulduğunu bilmiyorum. Boston'da bununla tanınan birkaç Rus çetesi var. Zaten sokaklarda dolaşan adamları var, internet kafelerde veri madenciliği yapanlar var, birinin cüzdanından finansal verileri kaydediyorlar. Daha sonra veriler klonlanmış bir karta aktarılıyor. Bu tür operasyonlar için kaçırma, değdiğinden daha fazla sorun yaratır."

Ne demek istediğini anlıyorum. Ne yazık ki, bu sadece kafamızı daha da karıştırıyor. En baştan alayım.

“Angelique ve Livia bir nedenden dolayı kaçırıldı. Önce Angelique, büyük olasılıkla asıl hedefleri olan Livia'yı istediklerini yapmaya zorlamak için rehin alındı. Büyük olasılıkla bu, bilgisayar tasarımı, 3D baskı, parça üretimi gibi bir şeyle ilgili. Ama sonunda Livia da ortadan kayboldu. Tartışma için, operasyonların onu sahada ihtiyaç duydukları bir noktaya geldiğini veya daha fazla kontrol istediklerini varsayalım. Şimdi her iki kız da gizli tutuluyor, ama hayatta, besleniyor, giydiriliyor, barındırılıyor. Angelique, Livia'ya zarar vereceklerinden korktuğu için kaçmaya cesaret edemiyor ve ailesiyle iletişime geçemiyor, ve bunun tersi de geçerli.

“Ve kızlar çalışıyor. Önemli bir şey yapıyorlar, çünkü aksi halde neden hayatta kalmaları gereksin ki? Belki de her şey, Livia'nın yeteneklerini gösteren sahte ehliyetlerle başladı. Ama neredeyse bir yıl boyunca iki kızını kaçırıp tutmayı haklı çıkarmak için, daha yüksek gelir potansiyeli olan bir şeye geçmeleri gerekmiştir. Kızları tutacak bir yere ihtiyaçları olacağına ek olarak, operasyonları denetlerken en azından birkaç kişi de güvenlik görevlisi olarak çalıştırmaları gerekecektir. Bilgisayarda üretilen sahte belgeler için bütün bir depoya ihtiyaçları olmayabilir, ama yine de yer gerekecektir.”

Lotham başını sallar.

"On bir aydır kızlar bu... şey üzerinde çalışıyorlar. İşler çok yoğun ve stresli hale geldi. Livia çöküyor, Angelique ise temas kurup ipucu bırakma riskini göze alacak kadar korkmuş durumda. Ama bu da yetmiyor. Angelique'in en büyük korkusu gerçek oluyor. Livia öldürülüyor..."

Sesim kesilir. "Yani, proje her ne ise, tamamlanmak üzere. Artık Livia'ya ihtiyaçları yok. Ya da Angelique'e."

Lotham buna karşı çıkmaz. "Ama bunlar hala sorular, cevaplar değil. Neredeyse bir yıl sonra, kim, ne, nerede sorularının cevaplarına hiç yaklaşamadık. Elimizdeki en iyi ipucu, Livia'nın korku uyandıran efsanevi ağabeyi."

"Bu gece onu tekrar gördüm." "Kimi?"

"Gizemli adam. Apartmanımın karşısındaki caddede duruyordu. Apartmanımın perdesini çektiğimde, doğrudan bana baktı."

"Lanet olsun!" Lotham kahve fincanını masaya vurur. "Beni aramadın mı?"

Sadece omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki, sadece orada duruyordu. Ama... Eğer benim dairemdeyse, Livia'yı öldüren o olamazdı.

Livia'yı öldüren kişi olamazdı. Olabilir mi?"

"Ben o sonuca varmazdım. Ölüm saatini bilmiyoruz. Yani Livia'yı öldürdükten sonra senin hareketlerini izlemeye gelmiş olabilir. Lanet olsun. Bu davayla ilgili her şey. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!"

"Biraz uykuya ihtiyacın var. İkimizin de uykuya ihtiyacı var."

"Sabah daha iyi görünecek diye mi? Sabah *oldu* lan ve bir kız öldü!"

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece elini tutuyorum. Öfkesini, hayal kırıklığını hissediyorum. Ben de aynı şeyi yaşadım. On dört kez. Ve bu hiç de kolay değil.

"Angelique hala hayatta," diyorum
ona. "Belki."

"O bize ihtiyaç duyuyor. Ne olursa olsun... her şey çok hızlı geliyor. Bunu çözmeliyiz. Çözüyoruz da. Ama bu şekilde değil. En son ne zaman gözlerini kapattın?"

Cevap vermiyor. Hesaplamalarım göre, muhtemelen günler oldu. Ve yorgunluk açıkça etkisini gösteriyor.

"Hadi. Seni yukarı çıkarıyorum. Bir iki saat dinlen. Sonra bunu tekrar gözden geçirebiliriz. İkimiz de biraz daha akli başında olduğumuzda."

Lotham somurtuyor, ama elini tutup onu yukarı çıkardığımda direnmiyor. Kendi düşüncelerim karmakarışık. Hiç tanışmadığım ve kurtaramadığım bir kız için ezici bir üzüntü. Çok fazla soru ve yetersiz cevaplar yüzünden derinleşen bir umutsuzluk. Saatin acımasızca ilerlediği ve bunu çözemezsek...

Bize yardım et, Angelique
yazmıştı. Ama etmedik.

Lotham'ı yatağın kenarına oturtuyorum. Silahını ve altın rozetini çıkarıp, yatak başı masasına özenle koyuyor. Otomatik pilotta hareket ediyor, göz kapakları zaten kapanıyor, ben onun tişörtü ve boxer şortu dışında her şeyini çıkarırken vücudu çöküyor. Göğsü geniş ve kaslı. Parmak uçlarımla köprücük kemiğini okşamıyorum. Dudaklarımı boğazının çukuruna sürtmüyorum.

Bunun yerine, bacaklarını kaldırıp onu yatağa yatırıyorum. "İyi geceler, Dedektif."

"Paul kim?"

"Paul demedim."

"Evet, dedin."

"İyi geceler, Dedektif."

Onu yatağına yatırdım. Sonra pencerenin önüne geçip, dışarıyı görebilecek kadar perdeyi araladım. Ama altın zincirli bir gangster bana bakmıyordu.

"Sırlarını öğreneceğim," diyor misafirim uykulu bir sesle.

"Şşşş..."

Dedektifi uyumaya bıraktım. Sonra alnımı penceremin serin camına dayadım ve Livia Samdi'yi, Angelique Badeau'yu ve genç bir kız olmanın ne demek olduğunu düşündüm. Hepimizin yaptığı hataları. Bir daha geri gelmeyecek anları.

Sonra, onun adını söylüyorum. "Paul."

Kan kokusu alıyorum ve acı hissediyorum ve bunun beni kaplamasına izin veriyorum, günahlarımın bedeli.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Ama artık Paul'le konuşmuyordum. Livia Samdi ve onun gibi tüm kızlarla konuşuyordum.

Sonra, Angelique Badeau için, hiç olmadığı kadar içten dua ediyorum. Onu zamanında bulabilmemiz için. Onun hala hayatta, hala iyi durumda olması için.

Lütfen, lütfen, lütfen, tekrar eve dönmesi için.

BÖLÜM 30

UYUYAMIYORUM. DÜŞÜNCELERİM çok hızlı dönüyor. Saat sabahın beşi, Lotham huzursuzca dönüp duruyor, ben de pes edip odamdan sessizce çıkıyorum. Stoney'nin ofisinde eski bir masaüstü bilgisayar var. Bir şeyler bulabileceğimi umarak bilgisayarı çalıştırıyorum.

Bilgisayarın açılmasını beklerken taze kahve yapıyorum. Sonra oturup çalışmaya başlıyorum.

İlk olarak, Tamara Levesque adını Google'da arattım. Bunun bir anlamı olmalı, diye düşündüm. Ama neden Batı Massachusetts'teki bir üniversite öğrencisi? Ancak Emmanuel, kız kardeşinin hayal kurmadığını, planlar yaptığını söylemişti. Peki Angelique bize ne anlatmaya çalışıyordu? Neyi bilmemiz gerekiyordu?

Dört sonuç buldum. Üçü başka eyaletlerde yaşayan Tamara Levesque'ler. Dördüncüsü ise bir Instagram sayfasında bahsedilmiş.

Sosyal medyada oldukça deneyimliyim; günümüzde, dijital izlerini takip etmeden kayıp kişileri aramak imkansız. Şimdi, giriş yapıp Tamara Levesque'i arıyorum.

Hemen Gleeson College'ın sayfası açılıyor. Yeşil tepeler ve eski tuğla binalarla çevrili bir üniversite kampüsünün düzinelerce fotoğrafını buluyorum. Dışarıda oturan gülen çocukların, sınıfların içinde gülümseyen öğrencilerin fotoğrafları var. Tamara'yı bulmak biraz zamanımı alıyor. Bir laboratuvarda çekilmiş fotoğrafında, Bunsen ocağının üzerinde bir şişeyi tutarken yüzü gözlüklerle kısmen gizlenmiş. Siyah saçları sıkıca geriye çekilmiş — ehliyetindeki Tamara'nın görüntüsü, kayıp ilanı üzerindeki Angelique'in yoğun bukleleriyle karşılaştırıldığında. Ama aynı kız.

Bu da beni daha da karıştırıyor. Angelique sahte kimliğini kullanarak üniversiteye mi kayıt oluyor? Bu hiç mantıklı değil. Peki Angelique burada benim görmemi istediği şey ne? Bize ne anlatmaya çalışıyor?

Gleeson College, küçük bir liberal sanatlar üniversitesi olarak listelenmiştir. Berkshires'ın eteklerinde yer alıyor gibi görünüyor ve adresi, daha önce hiç duymadığım bir kasaba olarak verilmiş. Geleneksel sınıf eğitiminin yanı sıra çevrimiçi dersler de sunuyor. Işıl ışıl üniversite öğrencilerinin fotoğraflarını tek tek inceledikten sonra, rektörün notunu okudum. Rektör, kalın siyah gözlüklü ve gri üç parçalı takım elbise giymiş, sert bakışlı beyaz bir adamdı. İnsanların hala üç parçalı takım elbise giydiğini bilmiyordum.

Her fotoğrafı ayrıntılı olarak inceliyorum, sonra koleksiyonun tamamına geri dönüyorum. Sonuç olarak, Gleeson College, özellikle güzel bir kampüsü olsa da, diğer New England üniversitelerinden farksız görünüyor.

Beşinci veya altıncı kez inceledikten sonra fark ettim. Arka planda, sınıfın arkasında zar zor görünen başka bir kız öğrenci. Livia Samdi. Bundan eminim.

O ve Angelique kaçıp üniversiteye mi gittiler? İmkânı yok. Buna bir dakika bile inanmıyorum. Peki ne oluyor?

Geriye yaslanıyorum, şimdi daha önce olduğundan daha fazla kaybolmuş hissediyorum.

Bir dakika sonra, Google aramamı Gleeson College'ın tamamına genişletiyorum. Ancak web sitesi, çoğunlukla Instagram'daki fotoğrafları tekrarlıyor gibi görünüyor. Ek bilgi talep edebileceğim bir sayfa buluyorum; e-postamı giriyorum ve en kısa sürede cevap alacağımı umuyorum.

Sonra kalkıp yemek odasının uzunluğunu birkaç kez boydan boya yürüdüm.

Sonunda, yapabileceğim tek bir şey aklıma geliyor. Livia'nın annesi Roseline Samdi ile konuşmam gerekiyor. Muhtemelen tekrar vurulmadan, ki bu söylemesi kolay, yapması zor.

Yine dolaşmaya devam ediyorum. Sonunda aklıma bir fikir geliyor. Yavaşça yukarı çıkıp ceketimi ve kapaklı telefonumu alıyorum. Lotham horluyor, yumuşak, gürleyen sesi, sorunlu yüzüne kazınmış derin kaş çatışıyla tezat oluşturuyor. Rüyalarının mutlu olduğunu sanmıyorum. Ortak bir noktamız daha var.

Aşağı kata geri dönüyorum ve ceketimin cebinde aradığımı bulana kadar karıştırıyorum: ilk AA toplantımdan aldığım telefon listesi. Charlie'nin numarası da bu listede var. ^{Sabah} altı, çoğu gece kuşu için kesinlikle erken bir saat. Charlie yine de hemen telefonu açıyor.

"Kimsiniz?"

"Frankie Elkin."

Bir duraklama. "İyi misin Frankie?"

"Eğer endişelendiğin buysa, içki içmeye niyetim yok. Ama biraz yardıma ihtiyacım var."

Ona Livia Samdi'nin cesedinin bulunmasını ve onun bir ağabeyi olduğunu öğrendiğimi anlatıyorum.

"Aileyi bu konuda bir şey bilecek kadar iyi tanımıyorum," diyor Charlie.

"Anlıyorum. Roseline ile görüşmek istiyorum. Ama geçen sefer o eve gittiğimde... Şöyle söyleyeyim, kafamda kurşun istemiyorum."

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Onunla iletişime geçebilir misin? AA'dan AA'ya? Belki bir yerde buluşmasını sağlayabilirsin. Beni götürdüğün o küçük lokantada mesela. Onu tarafsız bir yerde görmem lazım."

"Beni dinler mi bilmiyorum."

"Ama deneyebilirsin. Ona, kızı hakkında bilgiye sahip olduğunu söyle. Ama sadece onun kulakları için. Bu doğru. Sadece onun kulakları için bilgiye sahibim."

Charlie uzun süre sessiz kalır. "Deneyeceğim," der sonunda. "Ama söz veremem."

"Teşekkürler, Charlie. Ve sadece... Onunla bir an önce konuşmam lazım. Angelique Badeau'nun hayatı tehlikede."

"Daha önce söylediğimi hatırlıyor musun? Birçok insan belayı sevmez. Özellikle de hoş karşılanmayan ve istenmeyen bir beyaz kadının içeri dalmasını."

"Hayatımın öyküsü, koca adam." Bir süre durduktan sonra daha yumuşak bir sesle devam ettim, "Angelique'i eve getirmek istiyorum. Bu işi doğru yapmak istiyorum. Bu işi doğru yapmak zorundayım."

"Tanrım, değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etmem için bana sükunet ver," diye okur Charlie.

"Biliyorum."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Ama tahminimce o aile öğleden önce kalkmaz, yani birkaç saat sürer."

"Teşekkürler, Charlie."

Telefonu kapatır. Ben de telefonumu kapatırım. Öğlen saatine kadar beş saatim var. Sıradaki mantıklı soru ne olabilir? Merdivenleri çıkarken bu konuyu düşünürüm. Kapımı açarım, sonra dururum.

Lotham'ın gözleri açık ve tamamen uyanık. Ama hareket etmiyor. Muhtemelen Piper de uyanık ve şimdi yatağın üstüne tünemiş, ona dik dik bakıyor.

Ben daireme girerken, "Yardım edin" diyor.

"Koca kötü boksör küçük bir kediden mi korkuyor?" "Yardım edin," diyor yine.

Ama ben yaklaşmıyorum. Dün gecedan beri kolumda hala kan var. "Gleeson Koleji'ni araştırdım. Fotoğraflardan birinde arka planda Livia Samdi var. Eminim."

"Ne?" Lotham, bana doğru dönmek için yeterince şaşırır. Piper hemen hırlar. Lotham donmuş haline geri döner. Bu oyunu biraz seviyorum. Manzara da hiç fena değil. Dar bir tişört giyen Lotham, yakışıklı bir adam.

"Bekle, onu oyalayacak bir şeyler bulacağım. Hemen dönerim."

"Beni onunla yalnız mı bırakıyorsun?"

"Silahın var."

"Bir kediyi vurmam!"

"İyi. Çünkü eminim ki *Pet Sematary'deki* gibi daha da korkutucu bir şekilde geri dönecektir."

Aşağı kata iniyorum ve Viv'in buzdolabında "Piper" yazılı küçük bir kap buluyorum. Kokusu oldukça kötü olan bir şeyden birkaç parça alıp daireme geri götürüyorum. Piper hala Lotham'ı izliyor. Lotham hala kıpırdamamış.

Yemeği yere koydum. Dakikalar geçti. Sonra Piper kuyruğunu son bir kez salladı, yataktan zarifçe atladı ve barış teklifi olan yemeğin yanına gitti. Bana keskin bir bakış attı, sonra tavuk ciğeri parçalarını iki ısırıkta yuttu ve tekrar yatağın altına çekildi.

"Artık kabinde güvenle dolaşabilirsiniz," diyorum Lotham'a. "Sadece yatağa çok yaklaşmayın. Topukları ısırmayı seviyor."

"Harika." Lotham tamamen oturur, kafası karışık görünür, ancak bunun uzun bir geceden, az uykudan mı yoksa cinai bir uyandırma çağrısından mı kaynaklandığını anlamak zordur.

"İşe gitmem lazım," diyor.

Mantıklı. Yatağın ucuna doğru ilerlerim ve pençelerini kaçınmak için atılım adımlarıyla tırmanmayı başarıyorum. Bacaklarımı çaprazlar, akşamki avımı gözlerim. Dedektifi seviyorum. Sanırım o da beni seviyor. Ama Roseline Samdi ile ilgili planlarımı ona anlatmak istediğimden hala emin değilim. Tecrübelerime göre, erkekler, özellikle de kolluk kuvvetleri, aşırı koruyucu olma eğilimindedir. O zaman ben de huysuzlaşırım, hatta açıkça isyankar olurum.

Hatalarımdan ders almalıyım, ama yine de, söylemesi yapmasından daha kolay olan şeylerden biri.

"Paul kim?" diye sorar Lotham.

"Soruşturman gereken bir cinayet yok mu?"

"Beş dakika ayırabilirim."

"Çok yazık. Hikaye en az otuz dakika sürer."

"Eski sevgilisi, erkek arkadaşı, kocası mı?"

"Hiç evlenmedim."

Kafasını sallar, bu ona yeterli bilgiyi verir. "Ne kadar süre birlikteydiniz?"

"Dokuz ay. Belki bir yıl. Nasıl saymak istediğine bağlı." "Meşhur 'ilk randevumuzda bile anlaşılmadı' mı?"

"Öyle bir şey. On iki yıl önce tanıştık. İlk kez ayık kalmama yardım etti. Benim benden daha fazla inanç ve azim gösteren birine ihtiyacım olduğunda bana inandı."

"Peki şimdi?"

"Normal" hayatın bana göre olmadığı ortaya çıktı. Yeni hobimi onaylamadığını söylemeye gerek bile yok. Takıntılı ve kendimi yok ettiğimi, bir bağımlılığı başka bir bağımlılıkla değiştirdiğimi düşünüyordu. Olur böyle şeyler.

"O bir alkolik."

"Hayır. Sadece kurtarıcı kompleksi olan bir adam." "Yani sana ayık kalmana yardım etti..."

"Ben kendim ayıldım, çok teşekkürler."

"Haklısın. Ama tanışıyorsunuz. Önce o yardım ediyor, sonra daha fazlası oluyor, ta ki sen dedektiflik oynamaya fazla ilgi duymaya başlayana kadar..."

"Bu sabah ölmeye mi çalışıyorsun?"

"Zor bir gece geçirdim."

"Benim de, dostum. Cevaplar istiyorsan, dürüst sorular sor." Lotham bir süre sessiz kalır. Nefesi hızlanmıştı. Benimki de. "Paul şimdi nerede?"

"On yıl önce yollarımız ayrıldı."

"Hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Ara sıra onun numarasını arıyorum." "Ve o senin aramanı cevaplıyor mu?"

"Hayır. Dul eşi konuşuyor."

Lotham artık konuşmuyor. Ben de öyle.

"Üzgünüm," diyor sonunda.

"Seninle bir ilgisi yok."

"Yine de..."

"Senin de dediğin gibi, bir cinayet soruşturman var. Benim de yapmam gereken işlerim var."

"Bu gece barmenlik mi yapacaksın?"

"Vardiyam saat üçte başlıyor." "O zamana kadar?"

"Merak etme. Alışveriş merkezinde dolaşan çete üyeleri gibi görünen kimse tarafından vurulmamak veya kovalanmamak için elimden geleni yapacağım."

"Bir kız öldürüldü. İşler ciddileşiyor." "Farkındayım."

"Sen bir sivilsin..."

"Yatağımdan çık, Dedektif. Duş şu tarafta, ilgileniyorsan. Sokağın sonunda yemek yiyebileceğin yerler var. Bana gelince, bakıcıya ihtiyacım yok. Kendi hayatımla ilgilenmem gerekiyor."

"Paul öldüğü için mi?" Lotham bana soruyor, sesi daha yumuşak, gerçekten merak ediyor. "Ve şimdi kimseye güvenemiyorsun?"

Hafifçe öne eğildim. "Ya da belki, kimseye güvenemediğim için Paul öldü."

Yataktan kalkarım, dedektife sırtımı dönerim ve kıyafetlerimi çıkarırım. O gösteriyi izlemek istiyorsa, bu onun sorunu. Benim yapmam gereken işler var.

Kot pantolonumu giyip, temiz bir tişört buluyorum. Ve belki de evrenin kendine özgü bir mizah anlayışı olduğu için, elime geçen tişört, eski bir VW otobüsünün ve uzaktaki dağların önünde duran mutlu bir kampçının çöp adam figürünün bulunduğu soluk kırmızı bir tişört. *Hayat Güzeldir*. Paul, üç aylık ayıklığımızı kutlamak için bana vermişti, kamp yaparak gelişen ilişkimizi resmen başlatmıştık. Pamuk, zamanla yıpranmış, cildime yumuşak bir okşama gibi.

Lotham'a bakmıyorum. Tenis ayakkabılarımı alıp kapıya yöneliyorum. Beni geri çağırıyor. Bu iyi, çünkü merdivenlerden aşağı koşarak parlak gün ışığına çıkıyorum.

Güneş hala parlıyor. Dünya hala dönüyor. Ve

Angelique Badeau hala kayıp.

İşe gidiyorum.

BÖLÜM 31

FRANKLIN PARK'A GIDIYORUM; otobüse binmek daha hızlı olurdu, ama geceki maceraların ardından, kafa karışıklığımı gidermek için biraz egzersiz yapmam iyi olur. Park, Dunkin' Donuts'tan Charadee'nin geçen gün benim için çizdiği haritada yer alıyor — rekreasyon merkezinin hemen ötesinde devasa bir yeşil alan. Rekreasyon merkezi bir sonraki durağım, ama Frédéric'in sabah geç saatlere kadar gelmeyeceğini sanıyorum. Belki ruh halimden, belki de takıntımın bir başka belirtisinden dolayı, Livia'nın cesedinin bulunduğu yeri görmek istiyorum.

Dün gece Lotham'a katıldım. Dünyanın çoğunun kaybolduğunu bile bilmediği bir çocuğu kaybetmek ne kadar korkunç. Bu yüzden mi yaptığım şeyi yapıyorum? Hayatın önemsiz olduğu düşüncesine dayanamadığım için mi? Bir çocuğun unutulduğu için mi? Ya da bir insanın evrende tek bir dalga bile bırakmadan battığı için mi?

Bilmiyorum. Livia Samdi veya Angelique Badeau'nun savunmasızlığı bana hitap ediyor. Sonuçta, benim bu dünyayla olan bağlarım en iyi ihtimalle kırılğan. Bu davalardan biri yanlış bir yöne saparsa, o hızla gelen mermi sonunda beni yakalarsa... Cenaze töreni bile olur mu bilmiyorum. Belki de sadece yok olurum. Bu hem korkutucu hem de rahatlatıcı.

Yürüyüş beklediğimden uzun sürüyor. Geniş bir caddede tam bir saat. Hava ılık, güneş yaz sıcaklığını sonbahar serinliğine bırakmış. Ama egzersiz beni tazeliyor, kafamı boşaltmama yardımcı oluyor ve dışarı çıktığım için mutlu oluyorum.

İlk olarak hayvanat bahçesine varıyorum. Küçük ama sevimli, klasik bir şehir düzeni. Bu saatte henüz kapalı, ama çitlerle çevrili alanı dolaşan birkaç kadın ve küçük çocuk görüyorum. Şüphesiz şafak sökmeden kalkmışlar ve şimdiden dikkatlerini başka yere yöneltmek için can atıyorlar.

Bir yol bulup yürümeye başlıyorum, ancak parkın büyüklüğü göz önüne alındığında, amaçsızca dolaşmak muhtemelen en iyi strateji değil. Yeşil alanın içinden geçen ana yola yakın kalmaya karar veriyorum. Bu oyunu daha önce de oynamıştım ve üzücü gerçek şu ki, bir insan cesedi ancak belirli bir mesafeye taşınabilir. Dolayısıyla, herhangi bir ceset atma yeri ana caddelerin yakınında olacaktır.

Nitekim, on beş dakika sonra, meraklıları uzak tutmak için yol kenarına park edilmiş ilk polis arabasına rastlıyorum. Parkın daha derinlerinde, bir ağaçlık yakınında, yaprakların arasında sarı bir şerit görebiliyorum. Suç mahalli şeridi. Vardım.

Sola dönüp küçük bir tepeyi aştım. Bu açıdan, güvenli alanı aşağıdan görebiliyordum. Başka bir üniformalı memur, çevrede

Zavallı memur muhtemelen bütün gece burada kalmış ve şimdi uyanık kalmak için elinden geleni yapıyor.

Fazla bir şey göremiyorum. Birkaç ağaç, birkaç kalın yeşil çalı. Lotham'a daha fazla soru sormalıydım. Ceset huzur içinde yatıyor muydu? Elleri göğsünde miydi? Yoksa yere atılmış mıydı? Cinayet konusunda uzman değilim, ama yeterince soruşturma gördüm ki, bunların arasında fark olduğunu biliyorum. Biri daha kişisel, pişmanlıkla karışık, vicdan azabı ile renklendirilmiş. Diyelim ki, bir aile üyesi dramatik bir eylemde bulunmak zorunda kalmışsa, korkmuş bir gence sabırsızlanan bir üçüncü şahsa kıyasla ne olabilir?

Lotham, Livia'nın tırnaklarının köküne kadar çiğnendiğini söylemişti. Bu, stresin açık bir işaretidir.

Araştırmamı sürdürdüm ve birkaç dakika içinde bilmem gerekenleri öğrendim. Bu şehirde ceset atmak için başka birçok yer var. Çöp konteynırları, arka sokaklar, terk edilmiş binalar. Ama bu yer: güzel, sakın, özel.

Livia'nın cesedini buraya getiren kişi, ona değer veren biriydi.

Livia'nın gizemli ağabeyi mi? Ya da belki diğer kardeşi, uyuşturucu satıcısı J.J.? Peki ya Angelique'in kendisi? Bu vahşete katılmaya zorlanmış mıydı? Yine, kontrol 101. Hedeflediğiniz kişinin en çok değer verdiği kişileri öldürerek ve yok ederek korku ve sindirme yaratın.

Bu davanın parçaları etrafımda dönüyor. Geleceği parlak iki kız. En az bir tane sahte kimlikle ilgili dolandırıcılık. Buna ek olarak, Batı Massachusetts'teki manzaralı bir üniversiteyle ilgili ikinci bir dolandırıcılık. Ama bu ne anlama geliyordu? Çünkü hem Livia hem de Angelique üniversitede fotoğrafları çekilmişti, ama sahte isimlerle bir üniversiteye kaçtıklarına bir an bile inanmadım.

Yolda duruyorum. Kuşların cıvıltılarını duyuyorum, yüzümde hafif bir esinti hissediyorum. Huzurlu. Güzel.

Dün gece bir kızın cesedinin bırakıldığı yere tekrar bakıyorum. Livia Samdi çok daha iyisini hak ediyordu. Hayatta bulunmayı hak ediyordu. Büyüyüp, kendine özgü kişiliğini keşfetmeyi hak ediyordu. Bir hayatı hak ediyordu.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, kendi başarısızlığımın ağırlığını hissediyorum.

O kadar çok kayıp vakası var. Ama ben hiç kimseyi sağ salim eve getiremedim. "Üzgünüm," diye Livia Samdi'ye fısıldıyorum. Sonra sessizce ayakta durup öylece kalıyorum.

Pişmanlıklarımın büyüklüğünü tartıyorum. Daha iyisini yapmaya karar veriyorum, çünkü bu

en iyisi.

Sonra, on, on beş, yirmi dakika sonra, polisten uzak durarak, parkın girişine doğru yola geri dönüyorum. Saat on Bir sonraki durağımın neresi olduğunu zaten biliyorum. Umarım Frédéric şimdi rekreasyon merkezinde çalışıyor olur.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Yine rekreasyon merkezi binasının etrafını dolaşmak zorundayım. Burası çok sessiz ve açık hava sahaları ve kortları ile bana Franklin Park'ın sessiz güzelliğini hatırlatıyor. Bu önemli mi? Ruh halim karardı. Yüzüme güneş vursa da, ölen kızları, kişisel başarısızlıklarımı ve şu anda bana yardımcı olmayacak anıları düşünüyorum.

Odaklan. Devasa metal yapının etrafını dolaşıyorum, arka kapıların kilitli olmadığını görüyorum ve minnetle içeri giriyorum. Bir kez daha mekan sessiz ve sakin. Uzun koridordaki ışıklar sönmüş, bitişik sınıflar ve spor salonu alanı daha koyu karanlık lekelerle işaretlenmiş. Ne kadar büyük bir alan. Marjolie'nin erkek arkadaşı DommyJ ile kaçmak için bolca köşe ve boşlukla dolu. Uyuşturucu alışverişi, sahte kimlik satışı ve... için mükemmel gölgeli köşelerden bahsetmiyorum bile.

Yine titremeye başladım. Neyim var bilmiyorum. Günümü çok fazla kişisel soru soran yakışıklı bir adamla mı başlıyorum? Suç mahallini mi ziyaret ediyorum? Sinirlerim bozuldu. Artık bu binayı sevmiyorum. Kendi çapında, burası da bir suç mahalli. Angelique'in yeni arkadaşının yardımıyla bir zorba karşısında dik durduğu yer. Livia Samdi'nin hayatının nihayet düzeldiğini düşündüğü yer. Arka planda bazı yaz programları yapılıyordu, ama bu, genç katılımcılar arasında yaşanan gerçek dramla hiçbir ilgisi yoktu. Bu duvarlar konuşabilseydi...

İlk denememde Frédéric'in ofisini buluyorum. Gergin halimde, sanki geçmişteki gençlerin hayaletlerinin beni bulmasını istemiyormuşum gibi sessizce yürüyorum. Sonuç olarak, kısmen açık kapıya hafifçe vurduğumda, Frédéric irkilir, masasındaki bir yığın kağıdı düşürür ve bilgisayar monitörüne vurur.

"Özür dilerim." Konuşmaya pek de hayırlı bir başlangıç değil. "Buraya nasıl girdin?" diye sertçe soruyor.

"Arka kapı açıktı."

"Mmm." Kendini topluyor gibi görünüyor. "Binada yalnız olduğumda kilitli tutmaya çalışırım."

Demek bu boş, ürkütücü mekandan sadece ben korkmuyorum.

"Birkaç sorum daha var," diye başlıyorum.

Frédéric başını sallar ve düşen kağıtlarını toplamak için eğilir. "Angelique Badeau'yu arıyorsunuz," der, güzel Fransızca aksanlı İngilizcesiyle. "Hatırlıyorum. Kızdan haber var mı?"

"Hayır. Ama sizinle konuştuktan sonra Angelique'i Livia Samdi ile bağlantı kurabildik. Onlar arkadaştı."

Uzun, ince vücudunu dikleştirerek başını sallar, ama bu ifade ona pek bir şey ifade etmiyor gibi görünüyor.

"Livia Samdi de kayboldu. Sekiz ay önce. Bu sabah polis, Franklin Park'ta cesedini buldu."

Şimdi Frédéric zorlukla yutkunuyor. Yüzünü okumak zor. Stoik, boyun eğmiş. Şehir merkezindeki bir mahallede risk altındaki çocuklarla çalışan bir adam olarak, muhtemelen daha önce de bu konuşmayı yapmıştır. Bu, durumu kabullenmesini kolaylaştırıyor mu?

"Çok üzgünüm," diyor sonunda. Sonra, daha çekingen bir şekilde... "Aşırı doz mu?" "O öldürüldü." Sözleri açıkça söylüyorum ve bunun karşılığında düzgün, koyu tenli yüzünde bir duygu dalgası görürüm. Sonra yine stoik bir kabullenme tavrına döner.

"Livia'nın ölümüyle Angelique'in ortadan kaybolmasının bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bu yüzden mi geri döndün?"

"Evet."

"Neden?"

"Burada tanıştılar. Burada arkadaş oldular. Yaz programı sırasında."

Frédéric omuz silkiyor. "Burada tanıştıklarından emin misin? Çocuklarımızın çoğu birbirini zaten tanıyor. Bu mahalle o kadar da büyük değil."

"Burada tanıştılar. DommyJ hakkında ne söyleyebilirsin?"

Konunun aniden değişmesi onu ikinci kez hazırlıksız yakaladı. Yüzü ifadesizleşti. İçgüdüsel savunma mekanizması. DommyJ hakkında çok şey biliyor ve zihninde neyi açıklaması gerektiğini, neyi açıklamaması gerektiğini sıralıyor. Soru şu: kendini ve programı korumak için mi, yoksa DommyJ'den korktuğu için mi?

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sorar sonunda. Mükemmel bir strateji. Şüpheyi düştüğünde, soruya soru ile cevap ver.

"Sahte ehliyet ticareti yaptığını duydum."

"Konu dikkatimizi çekti," diye Frédéric sonunda kabul etti ve parmaklarını önünde birleştirdi. "Programın sonuna doğru bir olay oldu. Angelique de bu olaya karıştı. DommyJ'nin arkadaşına sahte kimlik sattığı için ona kızgındı.

ama onun arkadaşını yasa dışı bir şey yapmaya zorlamaması gerektiği için değil. Daha çok, sahtecilik kalitesi o kadar kötüydü ki, kendinden utanması gerektiği için. Arkadaşına para iadesi yapması gerektiğini iddia etti. Doğal olarak, Dommy buna karşı çıktı. Kavgayı ayırmak ve üç genci ofisime çağırmak için zamanında dışarı çıktım. Ancak, daha fazla sorgulama sonucunda, tüm taraflar bir sorun olduğunu reddetti. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Çalışanlarım ve ben gözümüzü dört açtık, ama başka bir sorun belirtisi görmedik. Sonra program bitti ve çocuklar dağıldı.

"Yaptığınız işlerin çoğunda sahte kimlik satın alıyor musunuz?" "Hiçbir fikrim yok."

"Hadi ama. Gençlerle çalışıyorsunuz. Talep hakkında bir fikriniz olmalı."

"Pek sayılmaz. Bu çocuklar, uyuşturucudan silahlara, telefonlara kadar her türlü yasadışı mal ve hizmeti zaten her köşe başında bulabiliyorlar. Bütün bu bölge bir karaborsa ekonomisi. Bu tür işlemler için geçerli kimlik kartına gerek yok."

İyi bir noktaya değindi. Marjolie, kulüplere giden erkek arkadaşına ayak uydurmak için kimlik kartı istemişti. Yani yerel satıcının sağlayamadığı bazı şeyler vardı. Ama görünüşe göre çok fazla değildi.

"Dommy'yi sahte kimlik satarken yakalasaydın ne olurdu?"

"Onu programdan atardık. Sıfır tolerans politikası, hatırladın mı?"

"Livia Samdi'nin ağabeyine yaptığınız gibi mi?"

"J.J. Samdi mi? Evet, sorunlar vardı. Bir gönüllü onu uyuşturucu satarken yakaladıktan sonra rekreasyon merkezinden uzaklaştırıldı. Polis bilgilendirildi, ancak olayın sonucu ne oldu bilmiyorum. Ancak kardeşinin günahlarını kız kardeşine yüklemiyoruz. Livia Samdi programda kalmaya devam etti."

"Çok anlayışlısınız." Frédéric sadece bekliyor.

"J.J. ile hiç etkileşimde bulundunuz mu?"

"Evet. Okul sonrası programının bir parçası olarak. Basketbol ve diğer sporlar için sahaları açarken, mentorluk fırsatları, özel ders öğretmenleri ve sanat, video tasarımı, bilgisayar programlama gibi özel dersler de sunuyoruz. Misyonumuz, bu çocukları sokaklardan uzak tutmak. Kötü örneklerle çevrili bir ortamda büyüdüğü için, doğru kararlar almalarına yardımcı olmalıyız."

"Mentorlukta yardımcı olduğunu söyleyen bir arkadaşım var. Charlie."

"Ah evet, Charlie. Çocuklar, özellikle de erkekler, onu çok seviyor. O da onlardan biri. Bir hayatta kalan. Konuştuğunda, en sert gençlerimiz bile onu dinliyor. Ve ara sıra, bu bir fark yaratmak için yeterli oluyor."

"J.J. ara sıra olanlardan değildi."

"Hayır. Ne yazık ki."

"Peki ya Livia?"

"Onu yeterince tanıımıyordum. Dediğim gibi, yetenekli bir sanatçıydı. Ama çok sessizdi. Okul sonrası programlarımıza da katılıyordu. Meslek okulundaki derslerden birinde öğretmenlerimizden biriyle çalışıyordu."

Meslek okulu dikkatimi çekti. "Öğretmenler yardım etmeye geliyor mu?"

"Tabii ki."

"Peki bilgisayar tasarım dersleri? Mesela, Bay Riddenscail tarafından verilen dersler?" "Kesinlikle. O çok iyidir. Az sayıdaki beyaz öğretmenlerimizden biridir. Çocuklar

ona kolaylık göstermiyorlar ama o görüldüğünden daha sert. Yıllardır okul sonrası programımızda çalışıyor."

"O ve Livia yakın mıydı?" diye hemen soruyorum.

"Kızım onun derslerinden birine giriyordu."

"Burada bilgisayarlarınız var mı?"

"Bir düzine. Özel bir hibe ile aldık." "Peki ya 3D yazıcı?"

"Evet." Bana merakla bakar. "Aynı hibe sayesinde." "Hibe başvurusunu Bay Riddenscail mı yazdı?"

Frédéric dik oturur. "Aslında... Bekle, anlamadım."

Ama ben çoktan harekete geçmiştim. Lotham'a ulaşmam gerekiyordu. Ondan arama emri almasını ve hemen buraya dönmesini talep etmem gerekiyordu.

"Geri döneceğim," diyorum Frédéric'e.

"Bekle," diyor yine.

Ama ben öyle yapmıyorum. Acil durum hissi beni ele geçirdi. Harekete geçmeliyim, bir şeyler yapmalıyım. Livia öldü, Angelique de sıradaki olabilir. Rekreasyon merkezi, bilgisayarlar, 3D yazıcılar, sahtecilik. Hepsi birbiriyle bağlantılı. Parçaların yerine oturmasını izlemenin eşliğindeymişim gibi hissediyorum. Eğer çok geç kalmadıysam tabii.

Uzun, gölgeli koridoru neredeyse koşarak geçiyorum. Kapıdan dışarı fırlayıp, göz kamaştırıcı güneşin altına çıkıyorum ve Lotham'ı aramak için cep telefonumu çıkarıyorum.

Ve J.J. Samdi'ye çarptım. "Bayan, seni öldüreceğim."

BÖLÜM 32

Cebimde düğüm yok, saçımda taktik klipslerim yok. Dairemi çok sinirli bir şekilde terk ettim. Cep telefonuma bakıyorum, acil durum düğmesine basmak için parmağımı hareket ettiriyorum. Ama J.J. benden bir adım önde, telefonu elimden düşürüyor.

"Kıpırdama." Düğmeleri açık gömleğinin yakasını, kot pantolonunun beline sıkıştırdığı tabancanın siyah kabzasını görebileceğim kadar geri çekiyor. Göz korkutucu bir manzara, ama aptalca bir hareket. Kendi hayalarını patlatmazsa şanslı sayılır.

Rekreasyon merkezinin kapısından yirmi metre uzaktayız ama caddeden görünmüyoruz ve Frederic'in ofisinin binanın ne kadar derinlerinde olduğu düşünülürse, en yakın insandan ışık yılları kadar uzaktayız. Bu durumda, ben ve çekici kişiliğim, cınai bir uyuşturucu satıcısıyla karşı karşıya kalıyoruz.

Kendime daha kötüsüyle
karşılaştığımı söylüyorum. Bu
bir yalan olabilir.

"Emniyet kilidi açık mı, kapalı mı?" diye J.J.'ye soruyorum.

Soru onu hazırlıksız yakaladı. Bir puan benim lehime.

"Ben emniyet kilidini takardım. Yani, şu anda ateş hattında değerli vücut parçaların yok mu? Diz. Uyluk. Ya da onu çıkarırken elinden düşürürsen, penis."

Erkeklerin önünde *penis* kelimesini söylemeyi seviyorum. Onları her zaman telaşlandırıyor. "Konuşmayı kes!"

"Penisi vurmanın sıradan bir şey olduğunu söylemiyorum," diye devam ediyorum. "Ama bir kez gördükten sonra, unutabileceğin bir şey değil. Yani gerçekten, senin iyiliğini düşünüyorum." Sesim alçalıyor. "Annenin bir gün için yeterince şey kaybettiğini düşünmüyor musun?"

Sessizce söylediğim sözler, ukala yorumlarımdan daha çok etkiliyor onu. Geri çekiliyor ve yüzündeki ifade...

O sadece bir katil kardeş değil. Aynı zamanda yas tutan bir kardeş.

"Ailemden uzak dur. Annemin sana ya da lanet goriline ihtiyacı yok."

Charlie'nin çabaları planlandığı gibi gitmemiş galiba. Onu suçlamıyorum. Roseline Samdi'nin çok karanlık bir dönemde olması nedeniyle durum başından beri riskliydi, üstelik bu, kızının öldürüldüğünü öğrenmeden önceydi.

"Geçen gün bana ateş eden sen miydin,
Johnson..." "J.J.!"

"Beni evinden kovalayan sen misin?"

Bana saldırgan bir şekilde bakıyor. Sessizliği, bunu yapmadığını düşündürüyor. Ama ter damlalarıyla kaplı alnında bir damar atıyor ve kollarına ve boğazına dolanan mürekkep kıvrımlarının heyecandan neredeyse titrediğine yemin edebilirim. Bir şey almış. Koyu renkli gözleri fazla büyümüş, parmakları titriyor. Uçmuş, kızgın ve incinmiş. Çok tehlikeli bir kombinasyon.

Biliyorum. Ben de o durumdaydım.

"Ağabeyin kim?" diye soruyorum.

"Ağabeyim yok."

"Livia'nın vardı. En azından insanlara öyle söyledi. Uzun boylu, zayıf, altın zincirleri ve eşofmanları seven bir adam. 2000'lerin başında. Onu kendim gördüm."

"Orospu çocuğu."

"Yani onu tanıyor musun?"

"O bizim kardeşim değil. Yani, üvey kardeşim. Annemin yıllar önce birlikte olduğu bir pislikten. Lanet olası aptal hapse girdi. Bildiğim kadarıyla orada öldü."

"Hapiste olan bir üvey kardeşin mi var?"

"Deke silahlı soygun yüzünden hapse girdi. Benden on yıl önce. Lanet olası ezik."

J.J. bu sözleri tükürürcesine söyler, öfkesi artık bu üvey kardeşine yönelmiştir, bana değil. Yine de J.J. benim istediğimden daha fazla titriyor. Parmakları, sanki silahının rahatlatıcı ağırlığını hissetmek istercesine, açık mavi kareli gömleğini çekiştirip duruyor. Kendini savaşa hazırlamış. Kavga arayan silahlı bir uyuşturucu bağımlısı.

Hapishanede uzun süre kalmış bir üvey kardeş. Bu, modası geçmiş giyim tarzını açıklıyor. "Deke neden lanet olası bir ezik?"

"Annemin kalbini kırdı. Annemin yardımına ihtiyacı vardı. Masaya yemek koymak, evi çekip çevirmek için. O zamanlar ben daha çocuktum, ama ben bile bunu anladım. Oysa o kaçtı. Sonra duyduğumuz şey, bir benzin istasyonunu soyduğu için yakalandığıydı. İyi kurtulduk, diye düşündüm. Ama annem her gece ağladı. Böyle bir şeye ihtiyacı yoktu."

"*Senin yaptığın türden saçmalıklara karşı mı?*" diye sormadan edemiyorum.

Cevabı hemen ve savunmacı bir şekilde geliyor. "Yapmam gerekeni yapıyorum. Bu sayede başımızı sokacak bir evimiz oluyor."

"Peki ya Livia?"

"Livia ne olmuş? O bu işlerle ilgilenmiyor. Okula gidiyor. O iyi, lanet olsun. O iyiydi!"

J.J. silahını çıkarır. Yanakları ıslaktır, acısı boğazını tırmalayan vahşi bir canavar gibidir. Ben de bir zamanlar o kadar acı çekmişim. Nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirim. Bu, bir adım daha yaklaşmamı sağlar, sonra bir adım daha, ta ki neredeyse göğüs göğüse gelene kadar.

O benden çok daha iri. Tamamen kas ve sinir, öfke ve keder. Silahı yanına indirmiş, ama onu aramıza kaldırması çok kolay olurdu. Bana ateş etmek. Kendini havaya uçurmak. Ona haksızlık eden dünyaya son bir büyük *"siktir git"* demek.

Hareket etmiyorum. Konuşmuyorum. Bakışlarımı onun yüzünde sabit tutuyorum, sakinliğimin bir kısmını onun titreyen bedenine aktarmaya çalışıyorum.

"Angelique ve kız kardeşin arkadaştı. Yakın arkadaştı. Bunu biliyor muydun?"

Bana neredeyse hırlıyor. "Olmaz!"

"Evet. Yaz programında burada tanıştılar. Bir şey oldu. Kız kardeşin korktu. Angelique ona yardım etmek için harekete geçti. O gün, kız kardeşinin kıyafetlerini giyerek ortadan kayboldu. Livia gibi davranıyordu."

J.J. başını sallar. Gözleri hâlâ çılgındır. Boğazının dibinde düzensiz atan nabzını görebiliyorum. "Kız kardeşimin arkadaşı yoktu. Sessiz biriydi. Kendine saklanırdı."

"Angelique onun kimliğine büründü," diye tekrar ediyorum.

"Kız kardeşim neden böyle bir şeyi sır olarak saklasın ki?"

"Bilmiyorum, J.J. Neden saklasın ki?"

Onun sarsılmış yüzünde cevabı görebiliyorum. Çünkü bu, uyuşturucu bağımlısı bir erkek kardeşi ve alkolik bir annesi olan bir evde, onun kaybedeceği bir şey daha olacaktı. Muhtemelen yıllar önce sessizce yürümek ve asla dikkat çekmemek gerektiğini öğrendiği bir evde.

"Siktir!" J.J. patlar, tabancasını sallayarak, yerinde titreyerek. Kendine zarar verecek. Ya da bana. Ya da her ikisine birden. Daha sonra pişman olabilir, ama şu anda, dayanılmaz öfke ve bitmeyen keder dalgalarına kapılmış durumda...

Geri çekilmek yerine, köpüklerle kaplı yüzüne yaklaşırım.

"Kız kardeşin öldü," diye bağırırım ona. "Ve bunun bedelini birisi ödemeli, değil mi? İşler böyle yürür. O öldü ve bunu bir piç kurusu yaptı ve o acı çekmeli! Bu acıyı hissetmeli. Acı içinde yanmalı, dehşet içinde çılgılık atmalı, korku içinde titremeli. Hepsini. Tekrar tekrar. Ta ki şu anda senin hissettiğin kadar korkunç ve berbat hissedene kadar. Anlıyorum, J.J. Ben de bunu istiyorum."

Onun tüm dikkatini çektim. Aslında o kadar da zor olmadı. On yıl önce en çok duymak istediğim sözleri ona söylemem yeterliydi.

Sol omzunu tuttum. "Bana yardım et, ona yardım et. Bunu yapabilir misin, J.J.? Kız kardeşinin intikamını almak için kendini toparlayabilir misin?"

"Deke mi? O dışarıda mı? Bunu o mu yaptı?"

J.J. uzaklaşmak için adım atıyor. Gömleğini elimle kavrayıp sıkıca tutuyorum. "Sahte kimlikler. Kız kardeşin sahte kimlikler hakkında ne biliyor?"

"Ne halt..."

"Odaklan, J.J. Odaklan. Bana bak. Dinle. İki yaz önce burada çok kalitesiz sahte kimlikler satan bir çocuk vardı. Kalitesi çok kötüydü. Kız kardeşin ve Angelique onu utandırdılar."

"DommyJ."

"İşte böyle. Onu evinin çevresinde hiç gördün mü? Kız kardeşin onun adından bahsetti mi?"

"Hayır. Ama bazı çocuklar bundan bahsetti. Kız kardeşinin onu iyi alt ettiğini söylediler.

Ve evet, berbat sahte kimlikler. Ne işe yaradığını bile anlamıyorum."

"Kız kardeşin onların neyin yanlış olduğunu tam olarak biliyordu. Ayrıntılı olarak. Kız kardeşin sahte kimlikler hakkında neden bu kadar çok şey biliyordu?"

"Bilmiyorum. O akıllıdır. Her zaman bir şeyler kopyalar ve okulun bilgisayarında bir şeyler yapar. Buradan çıkacak, biliyorsun. Ailede başarılı olan ilk üye olacak." Kendini yakalar. Şimdiki zaman kullanımı. Artık geçmiş olan bir hayalin ifadesi.

Titreme yeniden başlar. Elimi omzuna koyup hafifçe ovuşturarak onu sakinleştiririm.

"DommyJ, kız kardeşinin onu utandırmasına misilleme olarak ona zarar vermiş olabilir mi?" "DommyJ sadece bir taklitçidir. Sence onun sahte ürünleri neden bu kadar

Kötü mü? O, pozcu olmaktan başka bir şey olabilecek güce sahip değil.

"Tamam. Demek DommyJ, görüldüğü kadar sert biri değil. Peki ya Deke? O yaz, rekreasyon merkezinde Livia'yı izlerken görülmüş. Belki de onunla konuşuyordur?"

"O hiç söylemedi..."

"DommyJ ondan korkuyor gibiydi. Livia da öyle. Neden ondan korkuyorlardı ki?"

J.J. başını eğdi, uzun ve titrek bir nefes aldı. Gerginliği nihayet biraz azalmıştı. Adrenalin azaldıkça, daha mantıklı düşünmeye başladı. "Deke dışarıdaysa... Gerçek bağlantıları var. Kendi günlerinden ve hapis cezasından.

Buralarda buna saygı duymak zorundasın. Kapıma gelirse, onu içeri almak zorundayım. İstemem ama mecburum."

"Ama o gelmedi mi? Annenle iletişime geçmedi mi? En azından senin bildiğin kadarıyla?"

"Annenin onunla bir ilgisi olacağını sanmıyorum. Özellikle de Livia evdeyken. O soğuk kanlı bir pislik. Bunu herkes bilir."

"Annen, evinizin kızlar için güvenli olmadığını söyledi. Deke'den mi bahsediyordu?"

J.J. hemen cevap vermez. Ama gözlerinde bir bakış vardır. Roseline Samdi'nin bahsettiği üvey kardeşi değildi. J.J. ve arkadaşlarıydı ve o da bunu biliyordu.

"Deke sahtecilik yapmayı bilir mi? Ehliyet, para, yeşil kart, her şey?" J.J.'yi tekrar bana odaklanmaya zorluyorum. Onun düşünmesini istiyorum. Angelique Badeau onun düşünmesini istiyor.

"Söylentiler duydum," diyor J.J. sonunda. "Deke, sevgili babasının sayesinde bazı gerçek OG'lerle birlikteymiş. Lüks bir hayat sürmek istiyorlarmış. Uyuşturucu işleriyle uğraşmak istemiyorlarmış. Suç patronu falan olmak istiyorlarmış. Büyük kazançlar, büyük maaşlar. Sokakta dolaşan söylentiye göre, başka bir çeteye görüşüyorlardı. Para ödeyerek çeteye gireceklerdi. Soygunlar bunun içindi. Kendilerini kanıtlamak için."

"Ve diğer çete sahtecilik mi yapıyordu?"

"Bilmiyorum. Deke ayrıldıktan birkaç yıl sonra, dolabın arkasında bir ayakkabı kutusunda bir miktar para buldum. Yüzlerce dolarlık banknotlar. Şanslı günümdü, diye düşündüm. Parayı sağa sola harcamaya başladım. Fatura, kira, ne olursa."

Uyuşturucu.

"Sonra bir adam bana sahte para verdiğim için bağırmaya başladı. Ne dediğini hiç anlamadım. Konuşarak kurtulmayı başardım ama ondan sonra geri kalanını sakladım. Daha fazla sorun çıkarmak istemedim."

"Annen hep o evde mi yaşadı? Üvey kardeşin Deke varken bile mi?"

"Hiçbir yere gitmedik."

"Yani sahte banknotlar Deke'nin yeni suç işinin bir parçası olabilir mi?"

"Olabilir. Ben sadece bir çocuktum."

Ama ben zaten başımı sallıyorum. Sahte yüzlükler, üvey ağabeyimin zulası olmalıydı. Mantıklı olan tek şey buydu. Başladığı daha büyük bir operasyonun parçasıydı, ama yakalanıp hapse atıldı. Kimseye bundan bahsetmemiş olmalı

kimseye bundan bahsetmemiştir, bu yüzden J.J. onlara rastlamadan önce banknotlar unutulmuştur. Yıllar sonra, Livia muhtemelen aynı şeyi yaptı.

Belki de o, başından beri bu banknotların sahte olduğunu fark etmişti. Her halükarda, kardeşi J.J.'ye söylememesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, onları evden gizlice çıkararak yeni arkadaşı Angelique'e saklaması için verdi.

Ve ilham mı aldı? Sahte yüzlükler, sahte ehliyetler. Belki de kendi tasarım becerileri ve yeni ve gelişmiş bilgisayar teknolojisiyle bu işe girişmeye karar vermişti. Bu kısmı henüz tam olarak anlamış değilim. Daha da önemlisi, Deke bu senaryoya nasıl uyuyordu? Çünkü açıkça görülüyor ki, hapisten çıkmış ve üvey kız kardeşini takip ediyordu. O mu ona yaklaştı? Yoksa o mu ona yaklaştı?

"Livia, üvey kardeşine hiç yakın mıydı?" diye soruyorum.

J.J. başını sallar. "O ayrıldığında Livia üç yaşındaydı." "Ona karşı özel bir ilgisi var mıydı? Koruyucu falan gibi?"

"Nereden bileyim. Çok uzun zaman önceydi."

Başımı sallıyorum, farklı bir açıdan yaklaşmaya karar veriyorum. "Peki ya okul?"

Kız kardeşin hiç öğretmenlerinden biri olan Bay Riddenscail'den bahsetti mi?" "Hayır."

"O da rekreasyon merkezinde çalışıyordu. Okul sonrası programının bir parçası mıydı?" "Kaç kez söyleyeyim, bilmiyorum!"

"Sorun değil, J.J. Anlıyorum. Senin kendi hayatın vardı, kız kardeşinin de kendi hayatı vardı. Ve senin hayatının bir parçası onu buradan çıkarmaktı. Hayatının bir parçası, onun daha iyi bir hayat sürmesini sağlamaktı."

Cevap vermiyor, ama sessizliği bana yeterince şey anlatıyor.

"Kız kardeşin burada öğretmeni Bay Riddenscail ile tanıştı." Arkamızdaki rekreasyon merkezini işaret ediyorum. "Kız kardeşin bu mülkte senin üvey ağabeyin Deke ile de tanıştı. Neden, J.J.? Nedenini bilmem gerekiyor."

Ama J.J. bu soruya cevap veremiyor. Gözlerinin etrafındaki artan vahşilikten bunu anlayabiliyorum. Kız kardeşini seviyordu, ama onunla zaman geçirmemiştir. Onu, şu anda benim bilmem gerektiği kadar iyi tanı mıydı?

Kimse onu tanı mıydı?

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı J.J.

"Anlıyorum," diye onu nazikçe sakinleştiriyorum. "Bazı günler ben de kendimden nefret ediyorum. Ama kız kardeşini kimin öldürdüğünü bulacağım ve sen bana yardım edeceksin. Çünkü o daha iyisini hak ediyordu, değil mi? Çünkü... O Livia Samdi'ydı."

Parlak, zeki ve canlıydı. Ve dünya onun yasını tutmalı. Hepimiz senin acını anlamalıyız. O buna değer."

O mutsuz bir şekilde başını sallar.

"Deke'yi nerede bulabileceğimi söylemen gerekiyor." "Oh, onu bulacağım..."

"Hayır, hayır, hayır. Ona canlı ihtiyacımız var. Sadece onun cevaplayabileceği sorularım var. Kız kardeşin için, üvey kardeşini öldürme. Bana söz ver, J.J."

"Livia öldü," diyor. Yüzündeki ifadeden, bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylediğini anlayabiliyorum. Bu sözlerin kalıcılığı, yüzünü kesen bir bıçak gibi. Geride bıraktığı şey... Ben bile başka yere bakmak zorunda kalıyorum.

Elimi son bir kez J.J.'nin omzuna koyup geri çekiyorum. Kaybı için üzgünüm. Bunca yıl sonra, benim kaybım için de üzgünüm.

"Kız kardeşin Angelique Badeau'yu seviyordu. Geçen yıl ne olduysa, ikisi birlikteydi. Bunu biliyorum. Angelique'i bulursak, kız kardeşini kimin öldürdüğünü de öğreniriz. İkisi için de doğru olanı yaparız. Tamam mı? Peki Deke. Onu nerede bulabilirim?"

J.J. hemen cevap vermez. Sonunda derin bir nefes alır. Dikleşir. Silahı kot pantolonunun beline geri koyar.

Yere düşen telefonumu yerden alır, açar. Parmakları küçük tuşların üzerinde uçar. Sonra telefonu kapatır ve bana geri verir.

"Endişelenme," diyor. "Zamanı geldiğinde seni bulacağım."

BÖLÜM 33

Lotham'ı aradığımda nefesimi nispeten kontrol altına almış gibi hissediyorum, ama sandığım kadar iyi olamamış olmalıyım ki, birkaç saniye içinde:

"Ne oldu? Neredesin? Eşofmanlı adam mı?"

"Eşofmanlı adamın bir adı var. Deke. Livia ve Johnson Samdi'nin üvey ağabeyi."

"Ne?"

"J.J.'ye rastladım."

"Ne?"

"Beni kesmezsen daha hızlı ilerleriz." "İyi misin? Bana bunu söyle."

"İyiyim. Rekreasyon merkezine gittim. Şimdi eve doğru yürüyorum, biraz ilerleme kaydettim." Eve yürüyerek gitmiyorum, ama Lotham'a bu ayrıntıyı söylemek istemiyorum. "Baştan alayım mı?"

"Tanrım," diyor Lotham. Sesi yorgun geliyor. "Baştan."

"Roseline Samdi'nin başka bir adamdan Deke adında bir oğlu var. Anlaşılan Deke silahlı soygun suçundan hapisteymiş, ama şimdi açıkça dışarıda ve rekreasyon merkezinde Livia'yı izleyen kişi o."

"Neden?"

"Bilmiyorum. J.J.'ye göre, kendi annesi Deke ile hiçbir ilgisi yoktu, çünkü o çok soğuk bir adamdı. Ama şunu dinle. Deke hapse girdikten kısa bir süre sonra, genç J.J. sahte yüzlüklerle dolu bir ayakkabı kutusu buldu. Hepsini harcamaya çalışırken sahte para kullandığı için yakalandı. Ondan sonra kalanları sakladı ve sanırım Livia yıllar sonra onları buldu."

"Ağabeyi Deke'nin sahte yüzlük banknotlardan oluşan bir zulası mı vardı?"

"Görünüşe göre hırslı bir suçluydu. Büyük liglere girmek istiyordu. Silahlı soygun, daha iyi kariyer gelişimi sunan başka, daha büyük bir suç örgütüne girmek için bir araçtı."

Lotham hemen cevap vermez. Sindirmesi zor bir bilgi, bu yüzden onu suçlamıyorum. "Deke'in, üvey kardeşlerinin hapishaneye girmeden önce sakladığı sahte paraları sattığını bildiğini mi düşünüyorsun?"

sahte para stokunu sattığını biliyor muydu?"

"Bilmiyorum. Deke artık açıkça dışarıda ve Livia ile bir tür etkileşimi vardı. Livia sahte banknotları açıkça keşfetmiş ve Angelique'e vermişti. Bu da bize ne bırakıyor? Üvey kardeşler sahtecilik, daha büyük suç örgütleri ve gelecekteki kariyer fırsatları hakkında bilgi alışverişinde bulunuyorlar

fırsatları hakkında bilgi alışverişinde bulunuyorlar mı? Bilmiyorum. Ama Marjolie, Livia'yı Deke ile ilişkilendiriyor ve J.J.'ye göre, Deke'nin dahil olduğu her şey kötü haber."

"Soyadını öğrendin mi?" diye sordu

Lotham. "Bunu sormayı akıl edemedim," diye itiraf ettim.

"Bulmak çok zor olamaz. Deke adında şartlı tahliye edilmiş bir silahlı soyguncu.

Ahlak veya çete görev gücü muhtemelen onu dosyalarında tutuyordur." "Ama bekle, dahası var."

Yine bir sessizlik. Bu seferki gerginlik dolu. Sanki Lotham bana kızgınmış gibi. Bu da beni sinirlendiriyor, çünkü neye kızacak ki? Bütün işi ben yapıyorum.

"Devam et," diyor sonunda, sesinde kesinlikle soğuk bir ton var. Sivil birinin tüm havalı keşifleri yapmasından rahatsız olan büyük kötü Boston polisi mi? Siktir et onu, diyorum. Ama duygularım incinmiş.

"Yeniden merkez müdürüyle konuşmak için rekreasyon merkezine gittim," diyorum. "Meğer yaz programının yanı sıra, merkez okul sonrası etkinlikler de sunuyormuş. Bunlar arasında, bizzat Bay Riddenscail'in verdiği bilgisayar tasarımı dersi de var. Merkez için on iki bilgisayar ve bir 3D yazıcı bağışlayan kişi de o."

Lotham bu sefer haykırmamayı başardı, ama ne düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Livia Samdi de o sınıftaydı," diyor. "Evet."

"Angelique?"

"Sormadım. Livia'nın katılımı arama emri için yeterli bir neden, değil mi?

Yani, kayboldu, sonra da ölü bulundu. Eminim bir yerlerde bir yargıç sana rekreasyon merkezinin bilgisayarlarına erişim izni verecektir."

"Sanırım bunu halledebilirim."

"Hiçbir şeyi bozma." Şimdi gergin olan benim.

"Paul'u araştırdım," diyor Lotham aniden. "Davayı buldum, Frankie. Ne olduğunu biliyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu bir soru değil ve cevap verilmesini gerektirmiyor. Ayrıca, bu onu ilgilendirmez. Bu sadece beni ve Paul'ü ilgilendirir. Yine de, on uzun yıl sonra, boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin yanmaya başladığını hissedebiliyorum.

J.J. ve onun vahşi kederi aklıma geliyor. Onun nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Lotham sessizce soruyor. "Aramızda kalsın, Frankie. Burada ne yapıyorsun?"

"Angelique Badeau'yu arıyorum." "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek." "Ben aptal değilim."

"Ya bu sırada kendini öldürürsen? İstedğin bu mu? Kendin yapmaya cesaretin yok, o yüzden biri senin için yapana kadar bu çılgınlığı sürdüreceksin?"

"Siktir git." Ama sözlerinin arkasında bir öfke yok. Benim kendime sormadığım bir şey söylemiyor. "Araştıracağın bir cinayet yok mu?"

"Sanırım bir keresinde bana söylediğin gibi, ben çoklu görev yapabilirim."

"O zaman sabah için ne göstereceksin, çünkü ben sana bolca malzeme verdim."

"Bir sürü kanıt ve izlemem gereken güvenlik kamerası kayıtları var. Sana, gece yarısından kısa bir süre sonra Franklin Park'a beyaz bir minibüsün girdiğini söyleyebilirim. Plakasının, numaraları gizlemek için çamurla kaplı olduğunu biliyorum. Sürücünün yüzünü ayırt etmek zor, ama boyu ve profili uzun, zayıf bir siyahi erkeğe uyuyor. Ayrıca minibüste bir yolcu daha vardı. Kadın bir beyzbol şapkası takıyordu."

"Deke ve Angelique," diye mırıldandım. Ama sonra kendime geldim. "Ama Deke olamaz, çünkü dün gece pencereimin önünde duruyordu."

"Videodaki zaman damgasına göre... Muhtemelen haklısın, Deke değil."

Bu da beni Lotham kadar kafası karışık bırakıyor. Açıkça, Angelique ve Livia'yı kaçıran ve muhtemelen kızları sırayla gözetleyen başka kişiler de vardı. Ama yine de, kim ve neden? Angelique ve Livia, Western Mass'taki bir üniversiteyi saymazsak, neredeyse bir yıldır kayıp olmalarına neden olacak neye bulaşmışlardı?

"Gitmem gerek," diyorum Lotham'a.

"Dikkatli olmanı istiyorum, Frankie. Deke'yi takip etme. J.J. Samdi ile buluşmak yeterince riskliydi."

"Deke'yi aramıyorum," diyorum, gerek yok diye düşünüyorum. J.J. halletti.

"Lütfen benimle konuşur musun?"

"Hayır. Bu benim hayatım, benim seçimlerim. Sen kendi hayatını yönet."

Telefonu kapatıyorum. Açıkçası bunu duymak istemiyorum. Güçlü ve zayıf yanlarımın çok iyi farkındayım. Ve her ikisine de uygun bir yaşam tarzı tasarladım.

Şu anda, bu yaşam tarzı Angelique Badeau'yu bulmayı içeriyor.

Zaman makinem yok. On yıl önce olanları değiştirecek hiçbir şey yapamam. Ne kadar ellerimi yıkarsam yıkayayım kanı silemem, ne kadar tövbe edersen edeyim suçluluk duygusunu hafifletemem. Her şeyi mahvettim. Paul ld. Bu kadar basit ve bu kadar rahatsız edici.

Peki şimdi? şimdi hayatım başkalarına yardım etmek, mağdurlara hizmet etmekle ilgili.

Livia Samdi'yi zaten hayal kırıklığına uğrattım. Bu da demek oluyor ki, şimdi her zamankinden daha fazla, bu işi doğru yapmam gerekiyor.

Angelique Badeau, geliyorum.

Livia'nın okuluna taksiyle ^{gidiyorum}. Buradan oraya gitmek için otobüslerin karmaşık yolunu bulacak zamanım ve enerjim yok. n kapıdan içeri girip Bay Riddenscail'in sınıfına doğru ilerlerken ders devam ediyor. Sınıfa girip arkada duruyorum. Ders vermiyor, iş istasyonlarından iş istasyonlarına dolaşarak her öğrencinin tasarımlarını kontrol ediyor ve ara sıra yorumlar yapıyor. Beni hemen fark ediyor ve bilgisayar monitöründe bir erkek öğrencinin çizimini incelerken duraksıyor. Vicdan azabı mı? Neden burada olduğumu zaten biliyor mu, yoksa en azından sonsuza kadar paayı kurtaramayacağını mı düşünüyor?

Ben polis değilim, ama olmama da gerek yok. Cevaplar istiyorum. Ondan sonra Lotham onunla ilgilenebilir.

Bekliyorum. Riddenscail dersine odaklanmaya devam ediyor. On iki bilgisayar var, şimdi fark ettim. Rekreasyon merkezinde olduğu kadar. Her şeyin başladığı yer burası, sanırım. Livia ve Angelique'i bu kadar büyük bir belaya sokan şey her neyse. Kendi sahte kimliklerini tasarlamak mı? DommyJ gibi bir ahmak yapabiliyorsa, neden onlar yapamasın? Livia tasarım ekibi, Angelique pazarlama ekibi olurdu. İki de daha büyük, daha iyi düşünme yeteneğine sahipti. Livia neredeyse mükemmel sahte kimlikler yapardı. Angelique ise onları satardı. Boston'da Marjolie'nin kulüp ve bar gezilerine katılmak isteyen reşit olmayan niversite ğrencilerinin sayısını düşünürsek... Bu, Angelique'in lambasındaki nakit miktarını açıklardı, Livia ise kendi evinden sahte yzlkleri getirirdi.

Sahte Franklin'leri gerçek banknotlarla karıştırırlarsa parayı harcama şanslarının artacağını mı düşünmüşlerdi?

İşte burada yine kafam karıştı. Neden niversite fotoğrafları? İki gencin sahte isimlerle niversiteye gitmek için kaçması imkansız. Hele ki

Angelique bunu yapmak için Livia kılığına girmiş ve Livia neden bu kadar korkmuş görünüyordu?

Sonra Livia'nın uzun süredir kayıp olan üvey kardeşiyle buluşması vardı. Bu sabah, sakın bir parkta bulunan Livia'nın cesedinden bahsetmiyorum bile...

Zamanım azalıyordu. Livia ölmüştü, Angelique de yakında ölecekti. Ne olmuştu, ne olmuştu, ne olmuştu?

Bay Riddenscail'e soracak çok sorum vardı. Ve yalanlara tahammülüm kalmamıştı.

Sonunda zil çalar. Öğrenciler ayağa kalkar, eşyalarını toplar. Birkaç tanesi bana meraklı gözlerle bakar. Bay Riddenscail ve ben odadaki tek beyaz insanlarız. Belki de onun kız arkadaşı ya da onu ziyarete gelen bir tanıdığı olduğumu düşünürler. Kimse sormaz. Çocuklar sadece kapıdan dışarı çıkar, bazıları bir sonraki sınıfa giderken şimdiden derin bir sohbete dalmıştır.

Onların yerini alacak başka çocuklar gelmez. Bay Riddenscail'i molada yakalamış olmalıyım.

O çoktan sınıfın önüne geçip klavyesinde bir şeyler yazmaya başlamış. Lotham o bilgisayar için arama emri çıkarmalı. Muhtemelen çıkaracaktır. O bu konularda titizdir. Paul'u arıyorum...

Kendime odaklanmamı emrediyorum.

"Livia hakkında daha fazla sorunuz var mı?" diyor Riddenscail sonunda. "Yoksa 3D yazıcılar, AutoCAD platformu, tasarımın temelleri hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?"

"Rekreasyon merkezinden geldim," diyorum, onun tepkisini yakından izleyerek.

Birkaç tuşa daha basıyor, sonra başını kaldırıyor. Sanki daha fazla konuşmamı beklemiş gibi sabırla bana bakıyor.

"Hibeyi biliyorum. Okul sonrası programı için aldığınız bilgisayarları ve 3D yazıcıyı. Livia Samdi'nin de dahil olduğu, orada verdiğiniz dersi."

Bana boş boş bakmaya devam ediyor.

"Neden daha önce söylemedin?"

"Dürüst olmak gerekirse, aklıma gelmedi. Bu sınıfta Livia hakkında sorular soruyordunuz, ben de ona odaklandım."

"Onu gerçekten tanımıyor gibi konuştun. Oysa onu birçok yerde birçok derste gördün. Bana pek uzak bir ilişki gibi gelmiyor."

“Aslında, onu bahar yarışmasına kaydolması için zorladığımı söylemiştim. Rekreasyon merkezinde bunun için çalışıyordu. Hazırlık yapıyordu. Orası evinden yürüme mesafesinde olduğu için ona daha uygun bir yerdi. Ayrıca, yazılımla ilgili bazı yeni püf noktaları öğrenmek için benim yardımına ihtiyacı vardı. Bu yüzden, rekreasyon merkezinde okul sonrası programını yürütürken, onun da bana orada katılmasının daha mantıklı olduğunu düşündüm. Onun yetenekli olduğunu ve kabuğundan çıkmasını sağlamaya çalıştığımı söyledim. Bazı ayrıntıları atladıysam özür dilerim.”

"Livia Samdi öldü."

Şimdi bir tepki alıyorum. Yüzü soluyor. Masadaki sandalyesine ağır bir şekilde oturuyor.

"Ne zaman?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"Cesedini bu sabah buldular." Ona yakından bakıyorum. Ama suçluluk belirtisi görmüyorum. Sadece şok ve belki de keder.

Yutkunur. "Ne oldu?"

"Biri onu boğdu, sonra cesedini Franklin Park'a attı." "Aman Tanrım. Zavallı kız." Hafifçe titreyerek gözlerini siler.

"Burada ne yapıyordu? Neye bulaşmıştı? Konuşma zamanı geldi, Riddenscail. Cinayet suçlamasıyla tutuklanmadan önce. Ona ne yaptırıyordun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ve kesinlikle kimseyi öldürmedim. O çok umut vaat ediyordu. Eminim ki buradan çıkıp üniversiteye gidecekti. Zaten umutluydum..."

Yine titrer, elinin tersiyle gözlerini siler. Daha iyi bilmesem, bu adam ağlıyor derdim.

Belki de bilmiyorum. Sonunda kapıdan uzaklaşıp ona yaklaşıyorum. "Bana bak."

Riddenscail elini indirir. Yanakları gözyaşlarıyla ıslaktır. Yıkılmış görünüyor.

"Tanımadığımı söylediğin bir öğrenci için bu biraz fazla değil mi?"

"Yeterince biliyordum. Yeterince gördüm. Ne, bu işi yüksek maaş için yaptığımı mı sanıyorsun?" Yıpranmış muşamba zemini ve lekeli asma tavanı olan yorgun sınıfı eliyle işaret eder. "Her gün Livia gibi çocuklar için buraya geliyorum. Bilgisayarların başında oturan ve hayatlarında ilk kez kendi geleceklerini görebilen çocuklar için. Yazılım onlar için çok kolay, 3D tasarım anlamlı geliyor. Ve sadece gibi, onlar üniversite potansiyeli ve iş

fırsatları ve tamamen yeni bir yol izlemeleri. Bu çocuklar her şeye değer. Bu çocuklar, benim gibi insanların öğretmen olmasının en önemli nedeni.

Ona şüpheyle bakmaya devam ediyorum, ama bunun için giderek daha az gerekçe buluyorum. Şu ana kadar, bu konuşma hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor.

"Livia ehliyet sahteciliği yapmış olabilir mi? Tasarım ve bilgisayarları o kadar iyi anlıyor muydu?"

Riddenscail bana bakıyor. Aniden cebine uzanıyor. Ben endişeyle kaskatı kesilirken, küçük bir anahtar çıkarıyor, masasındaki çekmecenin kilidine sokuyor ve açıyor. Cüzdanını çıkarıyor ve içinden ehliyetini alıyor. Kontrol için, anlıyorum. Çünkü kaçımız bu tür şeylere gerçekten dikkat eder ki?

"Az önce sahtecilik ve damgalardan bahsetmiştin. Livia bir şeyleri sahte yapabilir mi? Ama ben senin para birimlerine baktığını sanıyordum."

"Şu anda sahte kimlikleri düşünüyoruz."

Yavaşça başını salladı, elindeki Massachusetts ehliyetini çevirdi. "Arka plan, kesinlikle kolay. Eminim internette bir şablon bulabilirsiniz. Hologram, bu özel bir teknoloji, mürekkep. Onun bunu yapabileceğini sanmıyorum. Kesinlikle, nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Daha parlak mürekkeple sahtecilik yaptı. Mükemmel değil, ama bir bara girmek için yeterince yakın."

"Buna göre, evet, Livia bir ehliyet tasarlayıp yazdırabilir. Özellikle de standart yeterince yakınsa. Ama burada onun böyle bir şey üzerinde çalıştığını hiç görmedim. AutoCAD'e ihtiyacı yoktu. Bu, 3D tasarımdan çok daha basit. Ama özel mürekkepler için bir bilgisayara ve çok yüksek kaliteli bir yazıcıya ihtiyacı vardı."

"Burada öyle bir yazıcın var mı?"

"Evet. Ama pahalı mürekkep kartuşlarım yok. Temel olanlar bile yeterince pahalı."

"Dedektif Lotham yakında arama emriyle buraya gelecek. Yazıcılar bilgileri ön belleğinde sakladığından, şimdi bana söyleyebilirsiniz."

Riddenscail başını sallıyor. "Söyleyecek bir şeyim yok. Livia sahte ehliyet yapıyorsa, benim gözetimimde ve burada değildi. Ocak ayından beri onu görmedim. Arama emrini getirin. Bu arada, bu okul kameralarla dolu. Onları da kontrol edin. Livia burada değildi. Olsaydı... Onu okula geri getirmeye çalışırdım. Onunla iletişime geçmeye çalışırdım, neden gittiğini öğrenmeye çalışırdım. Ben..."

Sesi kesildi. Yine gözlerini ovuşturdu.

Bir şey söylemek istiyorum, avantajı kullanmak istiyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Aniden, sınıfın önünde durup yetişkin bir adamı ağlatarak kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Livia'yı hiç uzun boylu, zayıf, retro moda giyinen bir adamla gördün mü?"

Bay Riddenscail bana doğru bakar. "Yaşlı bir adam mı? Kesinlikle. Rekreasyon merkezinde. O işini bitirdiğinde birkaç kez onunla buluştu. Onun babası olduğunu ve onu eve bırakmaya geldiğini düşündüm. Çok tatlı bir şey olduğunu düşündüm."

"O, babası değildi," diye bilgilendiriyorum onu, "ama yakın zamanda şartlı tahliye edilen üvey kardeşi. Onu tekrar görürseniz, lütfen hemen polise haber verin."

"Tamam." Bay Riddenscail'in sesi yine alçaldı, açıkça bunalmıştı.

"Gleeson Koleji'ni hiç duydunuz mu?" diye ısrar ettim, bu konuşmadan bir parça bilgi elde etmek için çaresizce uğraşıyordum. "Batı Massachusetts'te bulunuyor."

"Hayır. Ama Boston'daki tüm kolejleri saymaya bile başlayamam."

"Size bir şey gösterebilir miyim? Bilgisayarınızda. Sadece bir dakika sürer."

O başını sallar ve ben klavyeyi devralırken masasından kalkar. Gleeson Koleji'nin web sitesini açarım ve arka planda Livia'nın olduğu resmi bulana kadar sayfayı aşağı kaydırırım. Sonra Riddenscail'e bana katılmasını işaret ederim.

"Bu kesinlikle Livia'ya benziyor. Bir üniversitenin web sitesinde. Huh." Kaşlarını çatarak fareyi alır ve sayfayı aşağı kaydırarak daha fazla fotoğraf görür. Sonra açılır menüden çeşitli seçeneklere tıklar ve yemyeşil tepelerin önünde oturan, gülen, mutlu çocukların fotoğraflarının bulunduğu siteyi gezer. "Bekle. Senin için bir şey bulmuş olabilirim. Yemin ederim bunu daha önce görmüştüm..."

İnternette gezinmeye devam etti. Riddenscail ekranın üzerinde uçuyordu, teknolojiye aşina olduğu belliydi. Bir dizi sayfayı hızlıca açıp kapattı. Üniversitelerin isimlerini not almaya zar zor vakit buldum, o birbiri ardına sayfaları geçmeye devam etti.

Sonra: "Buldum." Geri adım atarak bana yaklaşmamı işaret eder. Ekranı incelerim, sonra ona kaşlarımı çatarak bakarım. "Web sitesini iki farklı pencerede açmışsın."

"Başlık çubuğuna bak."

Başlıkları okudum. Biri Gleeson Koleji, diğeri Lannister Koleji diyor. Fotoğraflar aynı. Sınıflarda gülümseyen çocuklar. Yeşil tepelerin önünde

yeşil tepelerin önünde takılan çocuklar. Benzer değiller; aynılar.

"Bir saniye." Riddenscail klavyeyi kapıyor, parmakları uçuyor. Gleeson'ın sayfasına geri dönüyor, altındaki bağlantılara tıklıyor. Yine, benim takip edemeyeceğim kadar hızlı.

"Tamam, emin olmak için bir bilgisayar adli tıp uzmanına ihtiyacın var, ama Gleeson'ın bu web sitesi aylar öncesine ait. Yani, bu kolej yaz boyunca sihirli bir şekilde ortaya çıkmış. Bu fotoğrafların çoğu diğer kolejlerin web sitelerinden alınmış. En azından dış çekimler ve bina resimleri. Ve şimdi daha ayrıntılı incelediğimde, birkaç farklı okuldan alındığını tahmin ediyorum."

"Anlamıyorum."

"Şöyle söyleyeyim. Livia'nın lisansları sahte miydi bilmiyorum, ama bu web sitesine bakılırsa, kesinlikle bir okul sahteydi. Ama neden bütün bir üniversite uydurmak istesin ki..." Riddenscail bana başını salladı. "Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi."

BÖLÜM 34

LIVIA'NIN OKULUNDAN kafam karışık ve bunalmış bir şekilde çıkıyorum. İş vardiyam için Stoney's'e geri dönmem gerekiyor. Lotham'ı arayıp Gleeson Koleji'nden bahsetmem gerekiyor. Bana... sihirli cevaplar, evrenin sırları, yeri gösteren bir X gerekiyor. Alnımı ovuşturup, parlak güneşe karşı gözlerimi kısarak cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Telefonu açar açmaz çalmaya başladı. Şaşkınlıkla cevap verdim. "Alo?"

"Ben Emmanuel. Polislerin bir kızın cesedini bulduklarını söylüyorlar. Franklin Park'ta. Bu..."

"Ah, canım. Angelique *değil*. Çok üzgünüm, Emmanuel. Endişelenmene gerek yoktu. Angelique olsaydı, ilk olarak ailen haberdar edilirdi, sabah haberleri *değil*."

Emmanuel hemen cevap vermez. Nefes alıp verişini duyabiliyorum, zor ve düzensiz. Çok korkmuş olmalı. Peki neden Lotham ya da Memur O'Shaughnessy Guerline ve yeğeniyle iletişime geçmemiş?

"Peki... diğer kız ne olacak?" Emmanuel mırıldanır. "LiLi'nin gizli arkadaşı?"

İçim sızlar. Bu bağlantıyı kurmamasını ummuştum. Teyzesi yokken ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyorum. Ama genel prensibim, gerçeği söylemekle başlamaktır.

"Ceset Livia Samdi olarak tanımlandı."

Yüksek sesle yutkunma. "Nasıl öldürüldü?"

"Polis hala soruşturmayı sürdürüyor."

"Peki LiLi? Onu gören oldu mu? Şimdi, arkadaşı öldü..." Sesi yeni bir paniğe doğru kayıyor.

"Yeni bir görülme vakası yok. Ama bu iyi bir şey, Emmanuel. Bu, onun hayatta olduğu anlamına geliyor.

Onu bulacağız."

Uzun bir sessizlik. Sonra, çok yumuşak bir sesle:

"Korkuyorum." "Ben de korkuyorum."

"İnsanları bulduğunu söyledin. Neden onu bulamıyorsun? Neden kimse LiLi'yi bulamıyor?"

Ona kederini atlatması için biraz zaman veriyorum. Elbette ki hayal kırıklığına uğramış ve korkmuş durumda. Ben bir profesyonelim ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Bu yüzden Emmanuel'e, kendime davranılmasını istediğim gibi davranıyorum. Ona yapacak bir şey veriyorum.

"Emmanuel, Gleeson Koleji'ni duydun mu hiç?"

"Hayır." Titrek bir iç çekiş. Sorumla hazırlıksız yakalanmış, kontrolünü yeniden kazanıyor. Tam da istediğim şey buydu.

"Görünüşe göre Livia ya da kız kardeşin sahte bir üniversite için bir web sitesi oluşturmuş. Bunun nedenini biliyor musun? Web sitesi yeni, bu yazdan beri var. Sanırım bunu sen de anlayabilirsin. Çoğu, diğer mevcut üniversitelerden kopyalanmış stok fotoğraflardan oluşuyor gibi görünüyor."

"Ben... Neden biri böyle bir şey yapsın, bilmiyorum. Gleeson C mi? Bir bakayım."

İnternet bağımlısı için mükemmel bir proje ve meşru bir görev. Angelique ve Livia'nın yetenekleri nedeniyle hayatta tutulduklarını varsaymıştık. Ancak bir üniversite uydurmak aklımıza hiç gelmemişti. Hâlâ kafam karışık. Ama yine de. Riddenscail'in açıkladığı gibi, üniversite sahteydi. Bu yaz tamamlanmıştı. Livia ise birkaç ay sonra ölmüştü. Görev bu olduğu için mi ve görev tamamlandığı için mi? Yine de, bir üniversite web sitesinin ne özelliği bu kadar özel olabilir ki?

Bir an için konuyu değiştiriyorum. "*Deke* ismi ne anlama geliyor? Ya da evinizin çevresinde eşofman giymiş, altın zincirleri olan uzun boylu, zayıf bir adam gördünüz mü?"

"Hayır, hayır. Deke diye birini tanımıyorum. Kız kardeşimin yeni bir arkadaşı mı?" "O, soruşturmada ilgi çekici bir kişi," diyorum, sanki Lotham'ın beni etkilediğinden endişeleniyorum.

"Şüpheli mi?" Emmanuel heyecanlanıyor.

"Mutlaka değil. Ama yaklaştık. İlerleme kaydediyoruz. Söz veriyorum, Emmanuel. Şu anda benim için kız kardeşinden daha önemli bir şey yok. Ben, Dedektif Lotham, Memur O'Shaughnessy, bu davanın peşindeyiz. Tam zamanlı, her zaman, tamamen takıntılıyız. Şimdi, okulda olman gerekmiyor mu?"

"Odaydım. Ama sonra haberi duydum. Ve yapamadım... Yapamadım. Şimdi dışarıdayım. Sınıflarda cep telefonu kullanımı yasak." Emmanuel durakladı. "Bir şey buldum."

"Sahte ehliyetle mi? Numarayı çözdün mü?" Sıra heyecanlanmaya geldi.

"Ehliyet numarasını çözemiyorum. Bir şey ama ne olduğunu bilmiyorum. Algoritma için bilgisayar programı olan bir arkadaşım var. Ona götüreceğim. Ama diğer şeyler, annemin doğum günü, Haiti'nin bağımsızlık yılı. LiLi annemi özlüyor."

Telefona doğru başımı salladım. Bunu daha önce de söylemişti.

"Yani... Annemin resmini indirdim. Ve açtım."

Ona bu numarayı daha önce denediğimi söylemeye cesaretim yok.

"Arkada bir kağıt var. LiLi'nin notu ve benim çizimim var. Bu, *manman'ımıza* sunduğumuz hediye. Ama bu sefer, kağıdı açtığımda başka bir kağıt parçası düştü."

Şimdi dikkatimi çekti. Tatlı resmi fark etmiştim, ama katlanmış bir kağıt parçası olduğunu fark etmemiştim. Daha bariz suçların kanıtlarını bulmaya odaklanmışım.

"Bir elektronik mağazasının fişi. Üstünde bir numara yazıyor. LiLi'nin el yazısıyla yazılmış bir telefon numarası."

"Emmanuel, fiş sende mi?" "Evet."

"Bakın. Ne satın almış?" "Gördüm zaten. Bir Tracfone."

Ve bir anda, heyecanım doruğa çıktı. "Emmanuel, bu mükemmel! Kız kardeşinin kullan-at telefon kullandığını biliyoruz, değil mi?"

"Evet."

"Ama polis telefon numarası olmadan hiçbir şey yapamadı. İzlenecek, takip edilecek vb. hiçbir şey yok."

"Tracfone'u izleyebilir misin?"

"GPS teknolojisi varsa, evet izleyebilirsiniz. Ve günümüzde çoğunda bu teknoloji var.

Ayrıca takip anında açık olması gerekir."

Emmanuel şimdi anlıyor. "Polis bu numarayı pingleyebilir mi?"

Kız kardeşimin yerini bulabilir mi? Öylece mi?"

"Telefonu yanında olduğunu varsayarsak." Tereddüt ediyorum, planımın kusurunu şimdi fark ettim. "Bu... pek olası değil. Telefonu geçen sonbaharda aldığını varsayıyorum?"

"31 Ağustos."

"Livia ile iletişim kurmak için kullandığı telefon olduğunu tahmin ediyorum. Angelique ortadan kaybolduktan sonra, telefonu saklayıp saklamadığını bilmiyorum." Eğer buna izin verilmiş olsaydı, zorla alıkonulduğunu varsayarsak.

"Oh." Emmanuel'in sesi küçülür. Akıllı bir çocuktur. Söylemediğim şeyi zaten anlamıştır. Hangi kaçırın, kurbanının cep telefonunu elinde tutmasına izin verir ki?

"Ama." Elimden geleni yapıyorum. "Polisin erişebileceği başka bilgiler de var, önceki aramalar, mesajların kopyaları, kaydedilmiş sesli mesajlar gibi. Bunlardan ne kadar bilgi edinebileceğimizi bilemeyiz. Angelique ve Livia'nın ne yaptıkları da dahil.

"Livia öldü," diyor Emmanuel. Sesi kesinlikle değişmiş. Sesi düz, neredeyse kasvetli. Otuz yaşındaki bir adamın sesi gibi, bir gencin değil. "Eğer öldürüldüyse..."

"Kız kardeşini bulacağız, Emmanuel. Ve bu makbuzu bulman çok önemli. Kız kardeşin konuşuyor, ama onu dinleyen sensin. Onun mesajlarını alıyorsun." Sesim istem dışı kalınlaşıyor. "Onun için doğru olanı yapıyorsun, Emmanuel. Ben yapamıyorum..." Sesim kesiliyor. Bu bağın gücünü ona anlatacak kelimelerim yok. Umarım anlar. Bundan sonra ne olursa olsun, bu onun suçu değil. Suç benim. Ve Dedektif Lotham'ın. Ve ikimiz de bu tür bir pişmanlık istemiyoruz.

Livia'nın kardeşi J.J.'yi şimdiden gözümde canlandırabiliyorum. Derisine yayılan dövmelerin neden olduğu keder ve öfkeyi. Daha iyisini yapacağımızı söylemek isterdim, ama on beş ceset sonra, emin değilim. Ve bu beni rahatsız ediyor. Her vaka, her keşif, Lani Whitehorse'un cesedi yerel gölün dibinde, hepsi beni rahatsız ediyor.

Kendimi konuşmaya zorluyorum: "Memur O'Shaughnessy ile iletişime geçmenizi istiyorum.

Ona makbuzu haber verin. Polisin hemen ona ihtiyacı var." "Plastik bir torbada saklıyorum," diyor Emmanuel.

Bu beni gülümsetir. Kendi kanıt çantası. Dikkatini vermiş.

"Gleeson Koleji," diye hatırlatıyorum ona, saatime bakarak. Gitmem gerekiyor.

"Araştıracam," diye söz veriyor.

"Sitede kız kardeşinle çekilmiş bir fotoğrafın ve Livia ile çekilmiş bir fotoğrafın var. Bilgin olsun."

"Web siteleriyle aram iyidir. Özellikle yeni ve başka sitelerden kopyalanmışsa, daha fazla bilgi edinebilirim."

"Teşekkürler, Emmanuel. Ve sadece... gözünü dört aç. Tamam mı? Kız kardeşin için, olağan dışı her şey için."

"Öğleden sonrayı arkadaşımda geçireceğim."

"Güzel. Plan gibi görünüyor."

Emmanuel telefonu kapatır, ben köşede durmaya devam ederim, telefon hala elimde. Şimdi fark ediyorum ki yorgunum. Ve bunalmış, ama aynı zamanda aşırı uyarılmış. Aşırı farkında. Bu da hissetmemi sağlıyor. Omuzlarımın arasında bir kaşıntı. Biri beni izliyor. Yerimde dönüp, dikkat çekip çekmediğimi umursamıyorum. Bilmem lazım. Onu görmek istiyorum.

Ama sadece sokakta yürüyen rastgele yayaları görüyorum. Burada bir adam. Orada iki kadın. Günün bu saati oldukça sakin. Öğle yemeği için biraz geç, eve gitmek için biraz erken.

Son bir kez daha bakıyorum, sonra daha geniş bulvara doğru yürümeye başlıyorum. Bir taksi durdurmam gerekecek, daha fazla değerli dolarımı harcayacağım. Ama zamanım azalıyor.

Angelique'in zamanı da azalıyor.

Lotham'ı arıyorum ve onun bir sonraki dersine hazırlanıyorum.

Saat tam üçte işe uçarak geliyorum, üst kata çıkıp ellerimi ve yüzümü yıkamak ve saçımı toplamak için yeterli zamanım var. Mükemmel bir şekilde hazırım. Hiç geç kalmadım. Masalara vuruyorum, sandalyeleri tutup yere atıyorum. Sprey, sil, sprey, sil. Sonra barın arkasında, temiz bardakları kurutup üst üste diziliyorum. Mutfağa geçiyorum. Limonlar, misket limonları ve kesme tahtası. Dilim, soy, dilim, soy. Garnitür tepsisi doldu. Tezgah pırıl pırıl. Fıstık kaseleri dolduruldu, ketçap şişeleri dolduruldu. Bira fiçileri uygun şekilde basınçlandırıldı.

On dakika kaldı, içki raflarına saldırdım, her şişeyi aşağı indirdim, her şeyi öfkeyle sildim, sonra şişeleri mükemmel bir düzende geri dizdim. Rafların kenarlarını ovdum, aynalı arka planı düzelttim.

Döndüğümde, Stoney orada durmuş bana bakıyor. "Zor bir gün mü?" diye soruyor.

"Başım ağrıyor."

"Bir kızın cesedini bulduklarını duydum."

"Livia Samdi. Diğer kayıp kız." Tereddüt ediyorum, ellerim tezgahın üzerine düşüyor. "O öldürüldü."

Stoney bekliyor.

"Kayıp parçaları bulmak, bizi Livia ve Angelique'e götürecek izleri yeniden oluşturmak için çok uğraştım. Ama zamanında başaramadım. Bir kez daha geç kaldım." Sesimin keskinliğini sevmiyorum, ama engelleyemiyorum. Bu davalar benim için kişisel olmamalı. Ama öyle. Bu konuda elimden bir şey gelmiyor ve Paul bunu anlayamadı.

Stoney bekliyor.

"Ben sadece... Doğru olanı yapmak istiyorum," diye itiraf ediyorum aceleyle. "Kayıp sevdiklerini eve getiren kişi olmak istiyorum. Kucaklaşmalar ve büyük rahatlamının yaşandığı anlarda orada olmak istiyorum. On dört vaka sonra, doğru olanı yapmam gerekiyor."

"Angelique Badeau hala hayatta," diyor Stoney.

"Bildiğimiz kadarıyla."

"O zaman hala yapman gereken bir iş var." Stoney anahtarlığını kaldırır.

Ne demek istediğini anlıyorum. Dışarıda çalışmak, burada çalışmak. Livia öldü. Ama Angelique'in hala bana ihtiyacı var. Charlie bu stratejiyi onayladı. Hala kurtarabileceğin ruhlara odaklan.

Yolda kaybettiğin parçalarına değil.

Ön kapıyı açıp işime koyuluyorum. Happy hour, gergin sinirlerim için çok yavaş başlıyor. Fıstık kaseleri boşaldığı anda yeniden dolduruyorum, su bardakları ilk yudumdan sonra hemen dolduruyorum. Müşterilerimin çoğu su bile istemediği için, bana tuhaf bakışlar atıyorlar. Ama devam etmeliyim. Hareketsiz kalmak, düşünmek demektir. Düşünmek, bir kez daha uçuruma düşmek demektir. Sahte kimlikler, sahte üniversiteler, bir ölü kız. Ve kız kardeşini tekrar görmek için çaresizce çabalayan şefkatli bir erkek kardeş.

Lotham'ı aradığımda konuşkan bir ruh hali içinde değildi. Gleeson C'nin gerçek bir üniversite olmadığını öğrenince benim kadar şaşırmıştı. Emmanuel'in bulduğu Tracfone faturası ve telefon numarasının olasılıkları ilgisini çekmişti. Ve Deke'nin soyadına gelince, kesinlikle sessiz kalmıştı, ki ben zaten Samdi olmadığını tahmin ediyordum.

Lotham, rekreasyon merkezinin bilgisayarları için arama izni alamadığını huysuzca söylemişti. Livia'nın cesedi, orayı son ziyaretinden dokuz ay sonra bulunmuş olduğu için, bilgisayarların Livia'nın cinayetiyle bağlantılı olduğuna dair yeterli makul neden yoktu. Ancak Angelique'in kayıp Tracfone'u için arama izni alabilirdi ve evet, metin mesajları, gelen aramalar vb. verilerin dökümünü bir kenara bırakın, onu pinglemeyi kesinlikle deneyebilirdiler. Bu noktada, şanslı bir fırsatı değerlendirebilirdik.

Lotham ile görüşmeyi, başlangıçta hissettiğimiz gerginlikle sonlandırmıştım. Belki de Livia'nın cinayeti ikimizi de çok etkilemişti. Belki de biz kendimizi çok yormuştuk.

^{Saat} altıdan kısa bir süre sonra, tanıdık bir silüet kapıdan içeri girer ve ben içten bir rahatlama ile derin bir nefes alırım. Charlie bara doğru yavaşça yürür ve oturur. Onun için bir bardak su hazırlamışımdır. "Kahve, yemek, alkolsüz bira?"

"Viv çalışıyor
mu?" "Evet,
efendim."

"O zaman bir hamburger alayım. Ona benim için olduğunu söyle." Adamın gözlerinde kesinlikle bir ışıltı var. Ve eminim ki, onun adını söylediğimde, Viv'in gözlerinde de aynı ışıltı olacak. Kadına hakkını vermek lazım, erkekler konusunda iyi bir zevki var.

Siparişı vermek için mutfağa gidiyorum. Tabii ki Viv kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Charlie'ye onun için halledeceğimi söyle."

"Sen evli değil misin?"

"Dünyanın en iyi erkeğiyle, elbette, tatlım. Ama bakmaktan zarar gelmez. YOLO, bebeğim."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Biliyorum. Bu arada, bu akşam yakışıklı erkeğin nerede?"

"Muhtemelen masasında somurtarak oturuyordur. Anlaşılan, güçlü, bağımsız kadınları daha az güçlü ve daha az bağımsız seviyor. Erkekler." Omuz silkiyorum.

"Aklı başına gelecektir, tatlım. İyi erkekler her zaman gelir."

"Ah, ama güçlü ve bağımsız bir tip olduğum için, telefonun çalmasını bekleyerek oturup beklemeyeceğim."

"Aferin sana. Charlie'ye benim için sarıl. O adamın kolları en iyisidir."

Bunu nasıl bildiğini bilmek istemiyorum. Charlie için bir fincan taze kahve alıp bara geri dönüyorum, sonra birkaç müşteriye bakıyorum. Bir sonraki sakinlik anında, kollarımı kavuşturup kulaklarımı dikip onun karşısına oturuyorum.

"Bayan Samdi için üzgünüm," diyor Charlie. "Şahsen uğradım. Oğlu bunu pek iyi karşılamadı."

"Sorun değil. Garip bir şekilde, işler yolunda gitti. J.J. beni kendisi buldu ve Deke adında, sahtecilik dünyasında bağlantıları olan ve silahlı soygunlara eğilimi olan üvey ağabeyi hakkında ilginç hikayeler anlattı."

"Deke Alarie mi? Ciddi misin?"

"Tam adı bu mu? Ve ben tamamen c i d d i yim. Şimdi itiraf et. Ne bilmem gerekiyor?"

"Alarie eskiden büyük bir isimdi. Fransızca'da 'tüm güç' anlamına geliyor ve o da bu isme layık biriydi. Soğuk kanlı bir adamdı. Eğer senin sahip olduklarını isterse ya da senin sahip olduklarına bir tehdit oluşturursan..." Charlie başını salladı. "İlerlemek için kendi annesini bile satacak türden bir adamdı, orası kesin. Belki de satmıştır."

"Aynı derecede soğuk kanlı ortakları da vardı herhalde?"

"Deke ciddi işlerle uğraşan bir grupla takılıyordu. Dedektif arkadaşının araştırması gereken türden adamlar. Senin için değil, küçük hanım. Senin için değil." Charlie'nin derin sesi o kadar ciddi ki, neredeyse dinlemek istiyorum. "Son duyduğumda, Deke Alarie yeni bir iş ortaklığı kurmuştu, ama sonra silahlı soygun suçundan hapse girdi ve her şey bitti."

"Onunla sahte paralar hakkında ne duydun?"

"Hiçbir şey. Ama bu kadar sofistike bir işe girmek isteyen bir gangster varsa... Evet, Deke Alarie, bunu anlayabilirim."

"Belki de yeni iş ortakları onu bu işe bulaştırmıştır?"

"Gangsterlerin de hayalleri vardır, biliyorsun."

Gözlerimi devirdim.

Bana göz kırptı. Sonra ifadesi ciddileşti. "Angelique Badeau hakkında bir haber var mı?"

"Henüz yok. Livia'nın öldürülmesiyle... Bilmiyorum. Bir şeyler açıkça değişti ve bu Angelique için iyiye işaret değil." Yaklaşıyorum. "Livia ve Angelique'in sahte kimlik sattığından oldukça eminiz. Ama bunun nasıl kaçırılmaya yol açtığını anlayamıyorum. Seninle konuştuğumuz gibi, sahtecilikle para kazanılabilir, ama bunlar çok pahalı sahtecilik değil."

"Kendi kendine yapılan iş."

"Aynen öyle. Peki, *bu işten* nasıl kaçırılmaya kadar geldiler? İki genci zorla alıkoymak... Bu çok riskli ve lojistik açıdan karmaşık bir iş. Birkaç kişiden fazlasının dahil olması gerekiyor, yani daha büyük ölçekli bir girişim. Artık DIY değil."

"Daha çok bir çete gibi mi?"

"Evet. Bu da aklıma Livia'nın kardeşi J.J.'yi getirdi, ama kız kardeşinin ölümüne verdiği tepkiyi düşünürsek, imkansız. Geriye üvey kardeşi Deke ve birkaç arkadaşı kalıyor."

Charlie yavaşça başını sallar. "Doğru gibi görünüyor."

"Ama ne yapıyorsun, Charlie? Sahte içki kimlikleri o kadar para kazandırmaz. Dedğin gibi, sahte pasaportlar, kimlik paketleri, hatta çalışma vizeleri, hepsi mantıklı. Ama yeterince iyi ehliyetlerden o düzeyde uzmanlığa nasıl ulaşıyorsun?"

Charlie kaşlarını çatıyor, kahve fincanına hafifçe vuruyor, yine kaşlarını çatıyor. Viv mutfaktan sesleniyor. Charlie'nin hamburgerini almaya gidiyorum, sonra hesapları halletmekle, içecekleri yenilemekle meşgul oluyorum.

Geri döndüğümde, Charlie'nin bir fikri vardır. "Bir uzmana ihtiyacın var." "Ne uzmanı?"

"Sahteci. Lojistik konusunda sana yol gösterebilecek biri. Suçluları böyle yakalarsın, değil mi? Neye ihtiyaçları var? Sorunlar neler? Bu tür şeyler. Bir sahteci gibi düşün."

"Livia'nın AutoCAD öğretmeniyle görüştüm. Lisanslar için bir bilgisayar, özel bir yazıcı ve pahalı mürekkepler gerektiğini söyledi."

o kadar karmaşık ya da çok fazla alan gerektirecek gibi gelmedi." Düşünmek için bir süre durdum. "Ama kesinlikle bir yerde çalışıyor olmalılar. Belki de kızların tutulduğu yerin aynısıdır?" Aklıma başka bir şey geldi. "Muhtemelen yerel bir yer, çünkü Angelique Mattapan'da dolaşırken görülmüş. Bir şey daha var: Kızlar, var olmayan bir üniversite için bir web sitesi oluşturmuşlar. Ve çok ayrıntılı çalışmışlar. Kampüsün fotoğrafları, ders programları, rektörün mesajı. Her şey vardı."

Charlie hamburgerinden bir ısırık alır, düşünceli bir şekilde çiğner. "Neden sahte bir üniversite?"

"Asıl soru bu. Sahte kimliklerden sahte üniversiteye. Anlamadım."

Daha fazla çiğneme, yutma. Bir müşterinin dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ettim. İşime geri döndüm. Geri döndüğümde Charlie hamburgerini bitiriyordu. Ona biraz daha su doldurdum.

"Bir olay vardı," diye başlıyor. "Beş, altı yıl önce. Bir adam bir şirket kurdu. Çalışma vizesi vermek için kullandı."

"Yani şirketi sahte vizeler mi üretiyordu?"

"Hayır, sahte şirketi gerçek insanların gerçek vize başvurusu yapmak için kullanabilecekleri evraklar üretiyordu. Ama adam açgözlüydü. Kısa sürede, yüzlerce mühendise ihtiyaç duyan küçük bir şirketin varlığından yetkililer haberdar oldu. Özellikle de iş başvurusunda bulunan yabancıların hiçbirinin mühendislik diploması olmadığı ortaya çıkınca. Yine de, sürdüğü sürece iyiydi."

Yaklaşıyorum. "Yani, neredeyse imkansız olan sahte vizeler değil, gerçek vizeler için başvuruda bulunmak üzere var olmayan bir kurumdan destekleyici belgeler oluşturmak." Emmanuel'in kız kardeşi hakkında söylediklerini hatırlıyorum, liseyi erken bitirip mümkün olduğunca çabuk üniversiteye girebilmek için çevrimiçi ek dersler almaya kararlı olduğunu. Bu sayede öğrenci vizesi alıp bu ülkede kalabilecekti.

"Charlie, öğrenci vizeleri ne olacak? Sahte öğrenci vizeleri vermek için sahte bir üniversite mi?"

"Olabilir."

"Biri fark etmez mi? Bu tür şeyler için denetim ve denge mekanizmaları yok mu?"

Charlie omuz silkiyor. "Sahte şirket sonunda kapatıldı, ama milyonlar kazanmadan önce. Sistem, bürokratların onu denetlemek için harcadıkları zaman ve enerji kadar iyidir. Üstünkörü bir kontrol, şirketin veya üniversitenin var olduğunu gösteriyorsa, kim daha derinlemesine araştırmak için zaman bulabilir ki? Ayrıca, gerçek okullardan gerçek J-1 vizesi ile giren çocukların olduğu söylentileri de duyuyorum."

ülkeye girdikten sonra, nereye gittiklerine ve ne yaptıklarına kim dikkat eder ki?"

"Ama vizeleri sona eriyor."

"Bu, ülkeyi terk edip tekrar giriş yapmaları durumunda sorun olur. Ama ya kalırlarsa, örneğin yeni bir ehliyetle?"

O zaman tüylerim diken diken oluyor. Sahte kimliklerden daha değerli ne olabilir? İki girişimci genç kızı kaçırıp rehin tutmaya değer ne olabilir? Gerçek öğrenci vizeleri üretmek için bir sistem kurmaya ne dersiniz? Angelique'in göçmenlik statüsü ve kardeşinin durumu göz önüne alındığında, böyle bir projeye kişisel olarak ilgi duyduğunu bile anlayabiliyorum. Belki de bu, iyi bir fikir gibi görünmesini sağlamıştı... ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar.

Livia, Deke'yi kendi başına mı işe dahil etti, yoksa Deke mi ona yaklaştı? Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Deke, suç ortaklarıyla birlikte, bu işi devralmış ve yürütmüş olmalı. Üvey kız kardeşi ve Angelique'i kendileri için çalışmaya zorlamış. Kızların bilgisayar programlama ve tasarımdaki yetenekleri göz önüne alındığında, bu küçük girişim devam edip, kapsamı ve boyutu büyüyebilirdi. Charlie'nin anlattığı gibi, öğrenci vizeleri için sahte bir üniversiteden, çalışma vizeleri için sahte bir şirkete kadar. Bu gelir potansiyeli çok yüksek olurdu. İki kızı esir tutma riskine kesinlikle değecekti.

Ancak Livia artık ölmüştü.

Şablonları hazırladığı için artık ona ihtiyaç kalmadığı için mi? Yoksa durumun yarattığı stres onu güvenilmez hale getirdiğinden mi? Peki onun ölümü Angelique için ne anlama geliyordu? Zavallı, sorun çözücü Angelique, bize umutsuzca ipuçları bırakıyor, bizi onlara yönlendirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Sonra dün gece geç saatlerde, arkadaşının cesedini ortadan kaldırmak için bir minibüse bindi.

Hiçbir planının yeterince iyi olmadığını bilerek.

Sıradaki kurbanın kendisi olacağını bilerek.

"Teşekkürler, Charlie." Saatime bakıyorum. Saat sekiz. İşten çıkmak için çok erken. Ama başka seçeneğim yok. Burada durup içki servisi yapmaya devam edemem. Bu kadar önemli bir şey varken olmaz. Harekete geçmeliyim. Bir şeyler yapmalıyım. Umarım Stoney anlayış gösterir.

Belimdeki önlüğü çözüyorum. Charlie barda ayağa kalkıyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Belki BPD saha ofisine gidip Lotham'la hesaplaşırım.

Ya da... "Rekreasyon merkezine gidiyorum."

"Bu saatte mi?"

"Her şey orada başladı. Ve tüm yollar oraya çıkıyor. Tam olarak nedenini bilmiyorum, ama gitmem gereken yer orası."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

Tartışmıyorum. İri yarı bir koruma hiç de fena fikir değil. Bu da bana son bir görev bırakıyor. Stoney'nin ofisine koşuyorum, o eski bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

"Hoşça kal," diyor, başını kaldırmadan. "Bir ipucum var."

"Hoşça kal."

"Geri döneceğim, çok üzgünüm."

Stoney sonunda bana bakar. "Git," der.

Ben de Charlie'yi de yanıma alıp giderim. Barın dışına adımımızı atar atmaz telefonum çalar. Arayan Emmanuel'dir ve ses tonu çok heyecanlıdır.

BÖLÜM 35

LILI," EMMANUEL NEFES NEFESE. "Az önce aradı. Çığlık attığını duydum. 'Hayır, hayır, hayır' diye bağıırıyordu. Sonra 'Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm' dedi. Ama bana değil, sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi. Sanırım telefonu, onların göremeyeceği bir yere saklamıştı. Ama sonra büyük *bir patlama* oldu. Anlamadım. Onun adını bağırımaya başladım. Geri geldi ve bana doğrudan konuştu. 'Seni seviyorum' dedi. Sonra telefon kesildi. Ne oluyor? Frankie, *ne oluyor?*"

"Geri aramayı denedin mi?"

"Aramadım. Numara engellenmiş."

"Faturada bulduğun cep telefonu numarası ne durumda?" "Hiçbir şey. Sanırım açık değil."

"Tamam, şu anda sana doğru geliyoruz. Bana on dakika ver, oraya geleceğim."

"Kız kardeşim nerede!"

"Üzerinde çalışıyorum. Yemin ederim..."

"*Yalan söylüyorsun!* Hiçbir şey bilmiyorsun. Yalan söylüyorsun!"

"Emmanuel! Beni dinle! Kız kardeşinin sana ihtiyacı var. Plaka numarası kodu. Düşün. Plaka kodu konusunda ne durumdasın?"

"Elimde sadece başka bir sayı dizisi var. Belki de kodun içindeki bir kod?"

Hala üzerinde çalışıyorum."

"Elinde ne varsa, hemen bana ver."

O sayıları saymaya başlar. Ben her birini yüksek sesle tekrarlarım. Charlie kocaman paltosunun cebine elini sokar, bir kalem çıkarır ve sanki yıllardır birlikte çalışıyormuşuz gibi sayıları avucunun içine yazar.

"Olduğun yerde kal," diye emrediyorum Emmanuel'e. "Telefonunu açık tut. Eğer tekrar ararsa, bağlantıyı kesmemek için elinden geleni yap, tamam mı? Belki polis numaranın yerini tespit edebilir. Hemen Dedektif Lotham'ı arayacağım."

Emmanuel'le görüşmeyi sonlandırıp Lotham'ı arıyorum. Charlie tek kelime etmiyor, ben Badeaus'ların dairesine doğru öfkeli adımlarla yürürken o da yanımda yürümeye devam ediyor.

Lotham dördüncü çalınana kadar cevap vermez. "Şimdi olmaz..."

"Emmanuel az önce beni aradı. LiLi beş dakika önce onu aramış. Yardım için çığlık atmış, bağlantı kesilmiş, numara engellenmiş. Geri arayamıyor."

"Kahretsin."

"Charlie ve ben şu anda oraya gidiyoruz."

"Hayır! Polisleri gönderiyorum. Eve git. Hemen, Frankie. Ciddiyim."

"Çocukça konuşmak istemem ama sen benim patronum değilsin."

"Lanet olsun!" Derin bir nefes aldı. Kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu, ama umurumda bile değildi. Bu benim davam ve geri adım atmayacağım.

"Frankie, Samdi'nin evinin önündeyim. Ölmüş."

Tereddüt ediyorum, bir adım atlıyorum, Charlie'ye bakıyorum.

"Kim öldü?" "J.J. Samdi. Vurulmuş. Muhtemelen son otuz dakika içinde." "Web sitesi," diye fısıldıyorum.

"Ne oluyor, Frankie?"

"Bu son projeydi. Yapbozun son parçası. Kızların sanal üniversiteyi bitirmeleri gerekiyordu, böylece sahte kimliklerden sahte belgelere geçip gerçek öğrenci vizesi alabileceklerdi. Artık her şey hazır ve çevrimiçi, onlar da dükkânı temizliyorlar. Deke Alarie dükkânı temizliyor."

"Eve git."

"Angelique'in ailesi de tehlikede olabilir." "Bu yüzden polisler yolda."

"İyi, orada onlarla buluşuruz."

Telefonu kapatıyorum, her kelimeyi açıkça duymuş olan Charlie'ye dönüyorum. "Koşmak ister misin?" diye soruyorum ona.

"Dizlerim bundan hoşlanmıyor, ama bu şartlar altında..."

İkimiz de kaldırımdan koşmaya başlıyoruz.

—

Emmanuel ve teyzesinin yaşadığı son sokağa ^{vardığımızda}, iki şeyi aynı anda fark ettim. Uzaklardan gelen siren sesleri. Ve yakınlarda bir kadının ağlaması.

"Onu götürdüler," Guerline beni görür görmez bağırır. "Emmanuel'i götürdüler!"

"Kim, nerede?"

"Bir adam. Emmanuel'i almak için aşağı indim. Beyaz bir minibüs sokağın ortasına park etti ve bir adam atladı. Silahı vardı. Silahı Emmanuel'e doğrulttu ve kimse zarar görmeden arabaya binmesini söyledi. Emmanuel'in kolunu tutmaya çalıştım. Onu durdurmaya çalıştım. Ama sonra adam... Merdivenlere atladı ve silahıyla Emmanuel'in kafasına vurdu. Oğlum... Yere yığıldı. Ve kan, çok fazla kan. Ona durması için bağırmaya başladım, ama adam sadece bana baktı. Sonra Emmanuel'i omzuna attı ve minibüse attı.

"Minibüs uzaklaşırken..." Sesi kırıldı, kesildi. "Bir silah sesi duydum. Gördüm... yan camdan bir ışık parladı. Emmanuel'i vurdular. Bebeğimi. Tanrım, ne yaptılar?"

Guerline yere yığılmaya başlarken kolunu tutuyorum. "Adam bir şey söyledi mi?" diye soruyorum, ikimizi de sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır."

"Nasıl biriydi?"

"Uzun boylu. Zayıf. Saçları arkada küçük örgüler halinde toplanmıştı. Ve altın zincirler takıyordu."

"Deke Alarie." Nefes veriyorum.

"Hanımefendi." Sıra Charlie'de. "Minibüs hangi yöne gitti?"

Guerline bloğun aşağısını işaret etti. Polis sirenlerinin sesini duyabiliyordum, sonunda yaklaşıyorlardı.

"Emmanuel'in cep telefonu, yanında mıydı?"

"Düşürdü. Adam ona vurduğunda."

"Kahretsin." Çünkü telefon onu takip etmemizi sağlayabilirdi. Deke de bunu biliyordu elbette. "Bayan Violette, dairenize girebilir miyim? Emmanuel, Angelique'in bize bıraktığı şifreyi çözmeye çalışıyordu. Notlarına ihtiyacım var."

Guerline cevap veremeyecek kadar şok olmuş görünüyor. Onu Charlie'nin rahatlatıcı varlığıyla baş başa bırakıp, yukarı çıkıp daireye dalıyorum. Mutfak masasında, kağıt yığınlarıyla çevrili açık bir dizüstü bilgisayar var. Bakmaya zahmet etmiyorum. Dizüstü bilgisayar, dağınık kağıtlar, hepsini alıp, kaba bir yığın halinde biriktiriyorum. Duvara yaslanmış, yerde duran koyu mavi bir sırt çantası görüyorum. Muhtemelen Emmanuel'e aittir. İçindeki her şeyi boşaltıp, çantayı omzuma atıyorum.

Dışarıda lastik sesleri duyulur, iki devriye arabası gürültüyle durur. Guerline'in tekrar bağırıma başladığını ve Charlie'nin yatıştırıcı sesini duyarım. Sonra O'Shaughnessy memurun eşsiz sesi, ne olduğunu öğrenmek için sorar.

Dairenden çıkıp ikinci katın sahanlığında duruyorum. Şu anda aşağı inersem, Memur O'Shaughnessy benden de olaylarla ilgili benim versiyonumu isteyecektir. Ayrıca Emmanuel'in sırt çantasını fark edip onu teslim etmemi isteyebilir.

Zaman. Hissediyorum. Sabahın erken saatlerinden beri beni takip eden davul sesleri. Şu anda, şu anda, şu anda. Her şey *şu anda* oluyor.

Aşağı inersen, uslu bir kız gibi polisin sorgusuna katlanırsam? Şu an diye bir şey kalmaz. Konuşmalar ve açıklamalar olur, ardından öfke ve hararetli tartışmalar. Sonra Lotham gelirse ve konuşmayı baştan başlamak zorunda kalırsak, Tanrı yardımcım olsun.

Sonuçta, bu pek de bir karar sayılmaz. Angelique. Buraya Angelique'i bulmaya geldim. Bir kızı kurtarmaya.

Asla değiştiremeyeceğim bir günahımı telafi etmek için.

Ve belki de on yıl önce kaçtığım bir kurşunu kovalamak için.

Sola dönüp, koridorun sonundaki yangın merdivenine doğru ilerliyorum. Sonra karanlıkta kayboluyorum.

Yangın merdiveninin en altına ulaştım. Bir toprak parçasına atladım, üç katlı binanın arkasındaki çürümüş tel örgü çitten çıktım ve paranoyak bir komşu tarafından vurulmamam için dua ettim. Sıra evlerin arkasında uzanan dar bir sokağa düşüyorum. Işık ve güvenli bir yere ihtiyacım var, burada Emmanuel'in notlarını hızlıca inceleyip telefonda söylediği şifreli sayıları bulabilirim. İlk soru, sola mı sağa mı gideyim?

Sağa doğru yola çıkıyorum. Sonra hemen arkamda bir ses duyuyorum.

Anında dönüp, ellerimi boksör pozisyonunda kaldırıyorum. Y'de öğrendiğim savunma tekniklerinden başka bir şey bilmiyorum. Ama kolay bir hedef olmayı reddediyorum. Kötü adamlar beni istiyorlarsa, bunun için çaba sarf etmeleri gerekecek.

Karanlıkta hiçbir şey görünmüyor. Bunun yerine sesleri tekrar duyuyorum. Düşük bir inilti, tıslayan bir iç çekiş. Yürümek isteyen ama bunu beceremeyen birinin çıkardığı sesler.

Sokağın kenarındaki karanlığa girip sesin geldiği yere doğru sürünerek ilerledim. Gördüğüm şey beni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şok etti.

Deke Alarie, alçaltılmış yangın merdivenine ağır bir şekilde yaslanmış, koluyla yan tarafını tutuyor. Yakından bakmam gerekmeden, onun ağır yaralandığını, gömleğinin kanla kaplı olduğunu görebiliyorum. Demek minibüste vurulan oydu. Emmanuel değil. Deke.

Sendeleyerek bir adım atmaya çalışıyor, ama yere yığılıyor.

"Dur, dur, dur. Dayan." Akıllıca olsun ya da olmasın, onun yanına koşuyorum. Nefesi zayıf. Uzak bir sokak lambasının yansıyan ışığında, alnında ter damlaları görüyorum.

Bu manzara beni başka bir zamana, başka bir yere, yerde kanlar içinde yatan başka bir adama götürüyor.

Deke omzumu acı verici bir şekilde tutar. O beni insan koltuk değneği olarak kullanmaya çalışırken, dikkatimin dağılmasına minnettar olarak yüzümü buruştururum. Ne yazık ki, o çok iri, ben ise çok ufakım. İkimiz de yere yuvarlanırsak. O acı içinde inler. Ben ayağa kalkmak için çabalarken, saldırıya geçerim.

"Silah," diye soruyorum. "Silah nerede?" "Yok... yok..."

"Emmanuel'i kim vurdu? Angelique nerede?" Adrenalinle coşmuş bir şekilde, onun üzerine eğilip yüzüne sorularımı haykırıyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldar. Gözleri kapalıdır. Cildi grileşmiştir.

Başka bir zaman, başka bir yer. Ben, topuklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum. *"Hayır, hayır, hayır. Benimle kal. Lütfen Paul, benimle kal, benimle kal, benimle kal. Sana ihtiyacım var."*

"Ailen öldü, biliyorsun, değil mi? Üvey kardeşin, üvey kız kardeşin. İkisi de. Öldürüldü."

Kafasını sallıyor, acı verici, hırıltılı bir nefes alıyor. "Kimsenin... zarar görmemesi gerekiyordu."

"Ne saçmalık. Angelique nerede?"

Geri çekilmeye çalışıyorum ama o benim ayak bileğimi tutuyor. Etrafa bakıyorum. Bu sokakta kimse yok. Sadece o ve ben. Sadece ben ve ölmek üzere olan bir adam.

Paul, yerde, başı kucağımda, elleriyle karnını tutuyor, iç organlarının dışarı akmasını engellemeye çalışıyor. "Eh, planladığımız gibi gitmedi."

Ben, çığlık atıyorum. Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, çığlık atıyorum. Paul. "Şşş. Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum."

Ben, biraz daha çığlık atıyorum.

"Onlara zarar vermek istemedim," diyor Deke şimdi boğuk bir sesle. "Gerek yok. Bu... olması gereken... lüks bir şey... Sadece ailemi tekrar görmek istedim. Annem telefonlarıma cevap vermiyordu... Johnson benden nefret ediyordu... Livia'yı buldum. Küçük Livia. Merhaba dedi. Konuşmaya başladık."

Gözlerimi kapatıyorum. "Seni zavallı aptal herif."

"Evet."

Sanırım gülümsüyor. Öksürüyor ve ağzından kan fışkırdığı için bunu anlamak zor. Kurtulamayacak. Belirtileri çok iyi biliyorum. Deke Alarie, tüm kötülüklerin baş zanlısı, ölmek üzere.

Yanına otuyorum. Alnındaki tüyleri düzeltiyorum. Terli ve soğuk. Artık çok uzun sürmeyecek. İkimiz de bunu biliyoruz.

Paul: "Bunun için kendini suçlamayacağına söz ver. Bunu içki içmek için bir bahane olarak kullanmayacağına söz ver. Hadi ama Frankie. Söz ver!"

"Livia'yı severdim," diye mırıldanıyor Deke. "Çok zekiydi. Ben hiç o kadar zeki oldum mu?" Kanlı bir gülümseme. "Sahte ehliyetler yüzünden çok sinirlendi... Kötü mal. Ona bunu düzeltmesi gerektiğini söyledim. Daha iyisini yapabilirdi. Ona gerekli ekipmanı temin edebilirdim. İsteddiği her şeyi temin edebilirdim."

"Onu sahte kimlikler üretmesi için tuzağa düşürdün."

"Zor bir başlangıç... bu yeni eyalet ehliyetleri. Görüldüğü kadar kolay değil."

Onun nemli yanağını okşayarak başımı sallıyorum. Gözleri kapalı. Nefesi daha sert.

Paul: "Bu gece aradığına sevindim, Frankie."

Ben, histerik bir şekilde ağlıyorum.

"Bana hala bu kadar güvendiğin için mutluyum."

"Livia bir arkadaşını getirdi. Okuldan sonra. Birlikte çalıştılar. Bir noktaya geldiler... Ürün fena değildi. Sahte kimlikleri tedarikçilerime götürdüm... işe başladım. Ama kısa sürede... yetmedi. Bu adamlar, gerçek sahtecilik profesyonelleri... gerçek kimlikler istiyorlardı. Daha büyük, daha iyi bir şey."

Deke ıslak bir şekilde öksürüyor. Ağzının köşelerinden daha fazla kan akıyor.

Paul: "Susadım. Çok susadım. Su var mı, Frankie? Bana su getirebilir misin?"

"Ne oldu, Deke?" Yanağını okşadım.

"Onlar benim kaynağımla bir görüşme talep ettiler. Ancak Livia çok korkmuştu. Angelique onun yerine geldi. Onda yeni bir plan vardı... Gerçek kimlik kartı değil. Yapılamazdı" — tekrar öksürerek sözünü kesti — "Vizeler. Öğrenci vizeleri."

"Angelique, vize sahteciliğinin Real ID kadar zor olacağını anladı," diye tamamladım. "Ancak, gerçek vize için gerekli başvuru belgelerini düzenleyecek tamamen hayali bir üniversite yaratabilirdi."

Kısa bir baş sallama.

"Neden yeşil kart yerine öğrenci vizesi için bir üniversite?"

"Öğrenci vizeleri... daha az inceleme. Ve çok sayıda üniversite var. Başlamak için daha kolay bir yer... Ayrıca, Angelique'in fikriydi. Kendisi için istiyordu. Kardeşi için."

"Yani ilk teklif buydu. Bu belgeleri doğru bir şekilde hazırlayıp, sadece şu anda büyük miktarda para kazanmakla kalmayıp, daha sonra daha büyük paralar kazanmak için zemin hazırlamak. Ancak Angelique'in o ilk toplantıdan sonra eve dönmesine izin vermediler, değil mi?" Lotham ve ben bunu zaten anlamıştık. "Angelique'in büyük fikri daha fazla riske girmesine neden oldu. Bu yüzden büyük kötü ortaklar, onu tutarak yatırımlarını korumaya karar verdiler."

yatırımlarını korumak için onu alıkoymaya karar verdiler. Bu da Livia'yı katılmaya zorlamak için bir koz sağladı."

Hafifçe başını salladı. Deke'nin nefesi düzensizdi. Hırıltıların başladığını duyabiliyordum.

Paul: "Elimi tutar mısın, Frankie? Lütfen. Sadece elimi tut."

Ben: "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

"Biliyorum. Yine de seni seviyorum. Her zaman seni sevdim."

"Ama ilerleme yeterince hızlı olmuyor muydu?" diye ısrar ediyorum. "Bu yüzden Livia'yı kaçırdılar. Onu ve Angelique'i gece gündüz çalışmaya zorladılar mı?"

"Livia pek... iyi gidmiyordu. Baskı... Sinirlendiler. Anlatacağından endişelendiler. Onu da aldılar. İkisini de terk edilmiş bir binaya kapattılar. Biri gider... Diğeri acı çeker... Birkaç adam nöbet tutuyor. Ben denedim... Mümkün olduğunda. Onlara biraz nefes aldirmek için. Angelique'i dışarı çıkarmak için... ama geri dönmek zorundaydı. Her zaman geri dönerdi."

"Livia için," diye ekledim.

"O... Livia'yı seviyor."

Demek o da biliyordu. Angelique ve Livia'nın birbirleri için ne kadar önemli olduğunu. "Ne oldu?" diye sordum, yanağını okşayarak. Artık fazla zaman kalmamıştı. "Livia ve Angel'ı güvende tutabileceğimi sandım. Sandım ki..."

"Durumu kontrol edebileceğini mi?"

"Kontrol edemedim. Her şey görüldüğünden daha zordu. Erkekler panikliyordu. Kızlar çıldırıyordu. Aylar... aylar... aylar geçti. Çok uzun sürdü. Livia... zavallı Livia. Sonra sen geldin. Ortamı karıştırdın. Ben de seni... korkutup kaçırmaya çalıştım. Soruları durdurmaya çalıştım."

"J.J. ve Roseline Samdi'nin evinin önünde bana ateş ettin."

"Sen gidersen daha iyi olur diye düşündüm..."

"Ama ben ayrıldım," diye mırıldandım. "Ve durum düzelmedi."

"Angelique, işbirliği yaparlarsa her şeyin yoluna gireceğini düşündü. Üniversite web sitesini, kayıt belgelerini hazırladı. İlk denememizi yaptık."

"Ve işe yaradı, değil mi?" diye onun yerine tamamladım. "Tanrı hepinize yardım etsin. Angelique'in büyük planı başarılı oldu, yani birdenbire, artık hiçbirinize ihtiyaçları kalmadı. Ne Livia'ya, ne Angelique'e, ne de sana?"

"Livia'yı uyarmaya çalıştım... onu oradan çıkarmak istedim. Ama... bizi yakaladı. Onu öldürdü. Gözlerimin önünde. Kaçmaya çalışırsan ne olur?"

"Sen kaçtın. Stoney'nin barına geldin. Seni penceremin dışında gördüm."

"Seninle konuşmak istedim... Ama sonra... polisin geldiğini gördüm. Kime güvenilebileceğimi bilemedim."

"Angelique nerede, Deke? Söyle bana. Onu senin için koruyacağım. Onu kurtaracağım ve bunun senin sayende olduğunu bilmesini sağlayacağım."

Deke'nin nefesi artık kesinlikle düzensiz. Aniden vücudu titremeye başlar. Yüzünü buruşturur, karnını tutar, sonra tam zamanında yana doğru eğilir ve kan kusar.

"Lütfen Paul, dayan. Yardım geliyor. Paul, Paul. Lütfen Tanrım. Paul!"

"Şimdi temizlik yapıyorum," diye fısıldadı Deke. "Hiçbir şey eksik kalmasın. Angelique'e telefonumu verdim. Kardeşini uyarmasını söyledim. Onun ona mesaj attığını biliyorlardı. Ama onun araması... zamanında gelmedi. Onu yakaladılar. Onu... minibüse attılar. Silahı almaya gittim. Yeter... yeter artık."

Ve işte, çok iyi bildiğim son nefes.

Ben, Paul'un elini sıkıca tutuyorum. Ağlayarak, ağlayarak, ağlayarak.

Arka planda sirenler, hala çok uzaktalar. Onu kurtaramayacaklar. Kimse onu kurtaramaz.

Paul, gözleri açılıyor. "Sen çok güzelsin. Seni ilk gördüğümde... senin o kişi olduğunu anladım. Çok şeyi düzeltmeye çalıştım. Ama sen... Sen beni iyileştirdin. Seni seviyorum, Amy. Sonsuza kadar ve her zaman. Beni sevdiğin için seni seviyorum."

Ben, ağlıyorum, ağlıyorum, ağlıyorum.

Adı sürekli tekrarlanıyor. Amy, Amy, Amy. Gerçekten sevdiği kadın. Onu seven kadın.

Benim asla olamayacağım kadın.

Artık sirenler yok. Son aşk beyanları yok. Uzun, titrek bir iç çekiş.

"Livia," diye fısıldıyor.

Sonra Deke Alarie'nin hayatının son bulmasını izliyorum. Elinin benim elimde gevşediğini hissediyorum.

Göz kapaklarını kapatmak için yeterince uzun süre eğildim. Alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. Emmanuel ve Angelique'i kurtarmaya çalıştığı için ona teşekkür ettim. Bana bilmem gerekenleri söyleme cesaretini gösterdiği için onu kutsadım.

Bundan sonra nereye gitmem gerektiğini.

Sonunda ayağa kalktığımda, kan ve gözyaşlarıyla kaplıydım. Ve bir kez daha, o gece, çok uzun zaman önce.

"Seni seviyorum, Amy..."

Acıyı hak ettiğim bir şey olarak kabul ediyorum.

Sonra Emmanuel'in sırt çantasını alıp koşmaya başlıyorum. Artık fazla zaman kalmadı. Ama sonunda, Angelique'i nerede bulacağımı tam olarak biliyorum,

kardeşini de tam olarak nerede bulacağımı biliyorum.
Bunu nasıl doğru yapacağımı biliyorum.

BÖLÜM 36

911'i arıyorum Geniş bulvara doğru koşarken, sonra kuzeye doğru ilerliyorum. Arka sokakta bir silahlı saldırı kurbanı olduğunu söylüyorum. Kafası karışmış operatöre, kurbanın Deke Alarie olduğunu, onun çoktan öldüğünü ve Memur O'Shaughnessy'nin de yakınlarda olduğunu, lütfen ona haber vermesini söylüyorum. Ve P.S., lütfen Charlie adındaki adama özürlerimi ilet. Sonra operatör bana başka soru sormadan telefonu kapatıyorum.

Sonra Lotham'ın cep telefonunu arıyorum. Bu sefer hemen cevap veriyor, zaten yüksek alarmda.

"Neredesin?"

"Angelique ve Emmanuel'i kaçırdılar. Deke onları durdurmaya çalıştı. Öldü." Nereye gittiğimi söylerim, sonra uyarırım, "Işıkları kapatın, sirenleri kapatın. Polislerin orada olduğunu anlarılarsa..."

Lotham daha fazla açıklamaya gerek duymaz. Geniş yüzünü, parçalanmış kulağını düşünüyorum. Onun iyi bir adam, mükemmel bir dedektif olduğunu düşünüyorum ve eğer bunu başarabilecek biri varsa... Eğer bir sonraki kurban ben olursam, elimi tutmasını istediğim kişi onun olduğunu düşünüyorum.

Konuşmuyor. Onun yerine düşüncelerini duyuyorum. Benim eve dönmemi, güvende olmamı isteyen sessiz çaresizliği. Angelique'i kurtarmak, beni korumak için bitmek bilmeyen ihtiyacı. Ama belki de ona karşı hislerim artıyor, çünkü artık bunları yüksek sesle söylemiyor. İkimizin de yapmayacağımı bildiğimiz şeyleri yapmamı söylemiyor.

Telefonu kapatıyorum. Koşmaya devam ediyorum.

İki yaz önce her şeyin başladığı yere doğru. Bu gece her şeyin biteceği yere.

Rekreasyon merkezine.

Ve onun nazik müdürü, Frédéric Lagudu.

İlk olarak minibüsü görüyorum. Ön tarafta park edilmiş, arka kapıları açık, içi boş. Cep fenerimle daha yakından incelemek için cesaret edemiyorum. Bunun yerine kokluyorum ve kanın eşsiz kokusunu alıyorum. Deke'den mi, onu atmadan önce mi? Yoksa çok mu geç kaldım?

Emmanuel'in öldüğüne inanmayı reddediyorum, sırf bu düşünceye dayanamıyorum diye. Diğer tüm vakalarımnda, hedefimi uzaktan takip ettim, kayıp kişiyle hiç tanışmadım. Ama Emmanuel'le konuştum, onu teselli ettim. O sadece bir çocuk. Bunu hak etmiyor.

Devasa metal binanın etrafında sessizce dolaşıyorum. Hiçbir ışık izi görmüyorum, herhangi bir hareketlilik sesi de duymuyorum. Ama binanın ne kadar büyük olduğunu biliyorum. Dışarıdan fark edilmeyen çok sayıda iç sınıf ve daha küçük depo alanları var. Bay Riddenscail ne demişti? Operasyon tek bir bilgisayar ve yazıcı kadar basit olabilir. Çok fazla alan gerektirmez.

Bu, Livia ve Angelique'in her ziyaretimde orada oldukları anlamına mı geliyordu? Ve her sabah erkenden ofisine kapanan Frédéric, benim düşündüğüm gibi risk altındaki gençlerin gayretli kurtarıcısı değil miydi?

Geriye dönüp bakıldığında, Livia'nın cesedini atan sürücünün tanımı, uzun boylu, zayıf bir siyahi adam, Frédéric'e de Deke'ye de uyuyordu; sadece daha önce bu noktaları birleştirmeyi akıl edememiştim. Buna Deke'nin "onlar"ın beni J.J. ile konuşurken gördükleri yorumunu da ekleyin - o konuşma rekreasyon merkezinin dışında gerçekleşmişti. Yine, tüm yollar bu devasa binaya çıkıyordu. Livia ve Angelique'in ilk tanıştığı yer. Frédéric'in konumundaki birinin yeteneklerini keşfetmek için bolca fırsat bulabileceği yer. Muhtemelen yıllardır çeşitli girişimler için yerel çocukları işe alıyordu. Deke onu hapishaneye girmeden önceki günlerinden tanıyorsa, on yıldan fazla bir süredir. Daha önce dikkat etseydim, şimdi pek çok şey mantıklı geliyordu.

Şimdi, ilk ziyaretimde binada olan kısa boylu, kaslı adamın adını hatırlamaya çalışıyorum. Dutch? Öyle bir şeydi. Deke'ye göre, başka birçok oyuncu vardı. Dutch kesinlikle mükemmel bir kiralık kas gücü olurdu. Ama daha önce hiç tanışmadığım suç ortakları da olabilirdi. Bir, iki, yarım düzine?

Hala neyi bilmediğimi bilmiyorum.

Bu da beni arka girişe sürünerek gitmekten ve ağır cam kapıyı yavaşça açmaktan alıkoymuyor.

Durup, dikkatle dinliyorum. Alarm sesi yok, diğer tarafta kimse görünmüyor. İçeri süzülüp giriyorum, yönümü bulmak için tekrar duruyorum.

Frédéric'in ofisinin yakınındaki uzun koridorda bir ışık görüyorum. Bu da benim ilk engelim oluyor. O koridorda yakalanırsam, kolay bir hedef olacağım. Ve bu adamlar kullanmaktan çekinmeyecekleri gerçek silahlar taşıyorlar. Kırmızı tecavüz düdüğünün gururlu sahibi olan benden farklı olarak.

Derin bir nefes alıp en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Bir günahkar gibi düşünmek. On yedi yaşındaki ben, içki içmek için çaresiz, bir şişe içki almak için uzun, karanlık bir koridordan görünmeden geçmek zorunda kalsam, ne yapardım?

Ve birden aklıma gelir.

Yan tarafa fırlayarak, açık hava ekipmanları için kasaya doğru koşarım. Arkasında, karanlıkta el yordamıyla spor malzemelerinin bulunduğu kilitli dolapları bulurum. Saçıma dokunurum ve taktik saç tokamı elimde bulurum. Onu deneme zamanı.

Birkaç deneme yapmam gerekiyor — karanlıkta olmak işimi zorlaştırıyor — ama sonra, bir klik sesiyle kilit açılıyor ve geniş kapılar açılıyor. Saç tokası tekrar saçıma takıyorum. Harcadığım en iyi dört dolar.

Sonra karanlıkta tekrar el yordamıyla aramaya devam ediyorum, basketbol topunun dokusunu, futbol topunun şeklini, sonra beyzbol sopalarını, eldivenleri, topları belirliyorum.

Beyzbol topuyla başlıyorum. Masanın arkasında durup, tüm gücümle cam kapılara doğru fırlatıyorum. Hiçbir şey kırılmıyor, ama metal kapı çerçevesinden sekip odada yuvarlanırken belirgin bir çınlama sesi çıkıyor. Hazır ve uyanık bir şekilde bekliyorum. Hiçbir şey olmadığında, basketbol topuyla devam ediyorum, sonra da futbol topuyla. Daha fazla tıkırtı ve çınlama sesi.

Sonunda, koridorun sonundan bir ses geliyor. "Orada kim var?" Cevap olarak, koridorda bir basketbol topu zıplatıyorum. "Ne oluyor?"

Bir basketbol topunu daha yere vuruyorum, ardından ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci. Sonra, düşünmeden, o kişi düşünmeden, bir sopa kapıp peşine düşüyorum, yarım düzine zıplayan topun peşinden koridorda koşarak, onların ayak seslerimi gizlemesine güveniyorum.

Bu Dutch. Kafasını kaldırmaya yetecek kadar zamanı var. Karanlıktan beliren siluetimi fark etmek için. Eli geç kalmış bir şekilde yanına uzanıyor.

Sonra onu beyzbol sopasıyla ortasından vuruyorum. O eğilirken, kafasının arkasına vuruyorum. Hiç çekinmiyorum. O yere yığılıyor ve kan var. Çok kan. Belki onu öldürdüm. Adrenalinle dolu durumumda, hiçbir fikrim yok.

Cesedi aramak için yeterince uzun bir süre duruyorum. Beline takılı bir telsiz ve kot pantolonunun arkasına sıkıştırılmış bir tabanca buluyorum. İkisini de alıyorum. Sonra sweatshirt'ünü kafasından yarı yarıya çıkarıp arkasına bağlıyorum, böylece kollarını hareket ettiremez. Ya da ölmemişse diye.

Silahın emniyetini açmak için yeterince uzun süre kontrol ediyorum. Silahlarla aram pek iyi değildir. Silahlar gürültülü ve şiddetlidir. Beni gitmek istemediğim yerlere ve yaşamak istemediğim anılara geri götürürler. Ancak, şimdi mide bulandırıcı davranmanın sırası değil.

Sonra radyoyu kontrol ediyorum. Sesini kısıyorum, sonra açıyorum. Yavaşça sesi açarken bir ses duyuyorum. Frédéric'in sesi.

"Dutch, duyuyor musun? Tamam."

Bir saniye düşünürüm, sonra tıklamaya başlarım. SOS. Tekrar tekrar. Bakalım Frédéric bununla ne yapacak. Dutch'ın inanılmaz ağır bedenini açık bir sınıfa sürüklerim, sadece ayakları görünür durumda kalır.

Sonra tam karşısındaki karanlık kapıyı bulurum ve gölgelerin arasına karışırım.

Bir dakika geçer. Nefesimi düzenlemeye çalışırken saniyeleri saydığım için bunu biliyorum.

Bir siluet belirir. Bu mesafeden kim olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Ama yaklaştıkça, Frédéric kadar uzun boylu olmadığını anlıyorum. İkinci yardımcısı olmalı, diye düşünüyorum. Boyu ve şekli daha önce tanıdığım birine benzemiyor, ama bunun bir önemi yok.

Beyzbol sopası var, seyahat edeceğim.

"Dutch?" diye fısıldıyor ses. Zihnimde saymaya devam ediyorum. Henüz değil, henüz değil...

"Dutch! Ne oluyor?"

Ayakları görüldü. İkinci adam, düşen arkadaşının yanına koşuyor. Henüz değil...

Şimdi. Adam kapımın önünden geçer geçmez atlıyorum. Sopayı alçaktan sallıyorum, doğrudan dizlerinin arkasına ve iki numaralı yardımcısı yere düşüyor.

Şaşırtıcı bir hızla yuvarlanıyor. Silahın kaldırıldığı görüntüsü gözümün önüne geliyor. Ateş edildiğini duyuyorum. Isı, acı veren bir ağrı. Sopayı tekrar sallıyorum ve silah uçuyor. Adamı tekrar tekrar vuruyorum. Kollarını, omuzlarını,

göğsüne vuruyorum. Nefesim kesik kesik, korku ve öfkeyle bulanıklaşıyor.

Son anda duruyorum, kötü adamın artık hareket etmediğini, sadece düşük ve kabarcıklı bir şekilde inlediğini fark ediyorum. Kaburgalarını kırdım, eminim. Bir an suçluluk duyuyorum. Sonra Livia'nın terk edilmiş cesedini, Deke'nin ölmek üzere olan halini hatırlıyorum ve suçluluk duygusu geçiyor.

Karanlıkta tekrar etrafı arıyorum. Düşen silahı bulup koridordan ikinci sınıfa fırlatıyorum. Adamın belinde başka bir telsiz var. Onu da çıkarıyorum. Sonra, tekrar ava çıkıyorum.

KARANLIK KORIDOR, ben sessizce ilerlerken sessizdir. Baştan aşağı titriyorum. Daha fazla kötü adam mı? Onlarca mı? Bunu bilmenin bir yolu yok. Deke'den öğrendiklerimi

Deke'den öğrendiklerimi düşünmeye çalışıyorum. Öğrenci vizeleri için sahtecilik operasyonu. Bir beyin ve ardından iki genç kızı kaçırıp onları köleliğe zorlayacak kadar adam gerekiyor. Bunun için çok fazla adam gerekmez. Sanırım. Umarım.

Tüm suç örgütleri, az sayıda kişiyle çalışmayı tercih eder. Kârı paylaşacak kişi sayısı azalır. Yine, öyle düşünüyorum. Umarım.

Deke'nin yardımcılarında biri olduğunu varsayarsak, artı Dutch ve kaburgaları kırık adam, operasyonun artık üç kişi eksik olduğu anlamına gelir. Geriye çok fazla kişi kalmış olamaz.

Sanırım. Umarım.

İleride bir ışık görüyorum. Bir ses duyuyorum. Ama bu bir erkek sesi değil, bir kızın sesi.

"Çabuk," diyor acil bir sesle. "Uyan. Lütfen, Emmanuel. Lütfen!"

Ve birdenbire, aydınlık bir odada Angelique Badeau'ya bakıyorum. Saçları sıkıca geriye çekilmiş, Tamara Levesque ehliyetindeki fotoğrafındaki gibi. Kot pantolon ve sweatshirt giymiş, ama her tarafı kırmızı lekelerle kaplı. Kan. Minibüsten, sanırım. Kardeşinin kaçırılmasından.

Bu da beni, bağlı halde yerde yatmakta olan Emmanuel'e götürüyor. Hareket etmiyor gibi görünüyor.

Çok geç kaldım.

"Lütfen," diye Angelique yine tıslıyor. Kardeşinin yanına diz çöküyor ve onu sertçe sallıyor. Titriyor, gözleri sınıfın içinde dolaşıyor. Birkaç bilgisayar ve oldukça etkileyici bir yazıcı olduğunu düşündüğüm bir şey görüyorum. Operasyonların merkezi, diye düşünüyorum. Ama bu konuyu düşünmek için vaktim yok.

Angelique açıkça yüksek alarmda. Benim yarattığım kargaşa yüzünden mi, yoksa kendisi ve kardeşinin hala güvende olmadıklarını bildiği için mi?

Onun adını söylemek istiyorum. Odaya girip, "Benim adım Frankie Elkin ve sizi kurtarıyorum" demek istiyorum.

Ama çok önemli bir kişinin eksik olduğunu çok iyi biliyorum. Frédéric Lagudu, merkezin yönetici müdürü ve radyoda duyduğum ses. Peki, o nerede?

Angelique kardeşinin arkasına atlayarak, bileklerindeki düğümleri çözmeye çalışıyor.

Ve birkaç şey aynı anda oluyor.

Kız başını kaldırır ve beni görür.

Parmağımı dudaklarıma götürerek, sessiz olmasını işaret ediyorum ve beyzbol sopamı kaldırıyorum. O çılgınca başını sallıyor.

Ve arkamdan saldırıya uğrarım, beyzbol sopası elimden uçar. "Seni aptal sürtük!"

Düşüşümü engellemek için zar zor kollarımı uzatırım, sonra Frédéric üzerime atlar, sırtıma bastırarak beni yere sabitler. Eli saçlarıma dolanır, başımı geriye doğru çeker.

Çaresizce direniyorum ama onu üstümden atamıyorum. Çok ağır ve kollarım altımda sıkışmış durumda, belimdeki silaha ya da yerde yuvarlanan sopaya ulaşamıyorum. Yüzümü yere vuruyor.

Bir çatlak sesi duyuyorum, burnum kan içinde kalıyor, alnımda şiddetli bir ağrı hissediyorum. Sonra başımı tekrar yukarı çekiyor, gözlerim yaşarırken ve ağzım kanla dolarken ikinci darbeye hazırlanıyor. Beni öldürecek. Ölüyorum.

Sonuçta kurşun değil. Ne ilginç. "Hayır, hayır, hayır!"

Angelique'in sesini duydum. Sonra koşarak yaklaştığını hissettim. *Kendini kurtar*, ona bağırarak istedim, ama sözcükleri ağzımdan çıkaramadım.

Saldırganıma çarpar, Frédéric yana devrilirken sırtımdaki yük kalkar.

Yuvarlanarak uzaklaşıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum, çaresizce kendimi toparlamaya çalışıyorum. Sopası nerede? Ya da silahı? Belimden düşmüş olmalı çünkü şimdi bulamıyorum.

"Senden nefret ediyorum!" Angelique, Frédéric ile boğuşuyor. O daha iri, daha güçlü. Ama Angelique öfkeli, Frédéric'in başına ve yüzüne vuruyor. Kardeşini kurtarmak için çaresizce çabalayan bir abla. Partnerinin cinayetinin yasını tutan bir kız arkadaşı.

Bu yetmez. Frédéric kolunu çevirerek onu itti. "Lanet olsun."

"Angelique!" diye bağıyorum.

Angelique ellerini zar zor kaldırırken Frédéric yüzüne yumruk atıyor, ardından böbreklerine hızlı bir yumruk daha indiriyor. Angelique acıdan iki büklüm olurken, ben çılgınca yerde aramaya devam ediyorum. Sopayla. Silahla. Sopayla. Silahla. Kafam çınıyor, görüşüm bulanık.

Yeni bir ses. Emmanuel uyanmış. Emmanuel, hâlâ elleri ve ayakları bağlı, çaresizce kız kardeşinin yanına sürünerek gitmeye çalışıyor.

"Angelique!" diye bağıyorum.

Frédéric ona tekrar tekrar vuruyor.

"Hayır," diyorum çaresizce, hala sendeleyerek.

Frédéric önümde belirir. Ve şimdi silahı olan kişi odur. Beni, sonra Angelique'in ağlayan halini, sonra Emmanuel'in bağlı halini görür.

Her şey bitti. Yüzünden bunu okuyabiliyorum. Sadece kimi önce vuracağına karar vermesi gerekiyor. "Beni," diyorum kendi kendime. "Beni vur. Çocuklar sana tehdit oluşturmuyor."

"Seni kaltak. Buraya geri gelmemeliydin."

"Polis yolda. Fırsatın varken kaç. Ben yalan söyleyeceğim. Angelique ve Emmanuel'i rahat bırak, ben polisi ters yöne yönlendireceğim. Söz veriyorum."

"Fark etmez."

"Önemli. Deke bize her şeyi anlattı, web sitesi, sahte öğrenci vizeleri, Livia'nın cinayeti. Artık bitti. Kazandıklarını al ve git."

"Hâlâ ödülüm var." Frédéric, Angelique'i kolundan tutup ayağa kaldırır. Angelique acı içinde inler. Yüzü kanlıdır, ama gözlerinde şiddetli bir kararlılık ışığı görürüm, ya da belki de bu adama duyduğu nefret. Önemli değil, ikisini de kabul ederim, çünkü sonunda sopayı görürüm. Onun solunda, iki adım geride. Benim ulaşamayacağım kadar uzak, ama belki onun için değil. Frédéric'in dikkatini dağıtabilir, Angelique'e biraz zaman kazandırabilirim.

Bakışlarım, sopaya, sonra ona, sopaya kayıyor. Gözleri hafifçe açılıyor. Sanırım anlıyor. Emmanuel'in söylediğini hatırlıyorum: Kız kardeşi hayal kurmaz, plan yapar. Ve bu muhteşem genç kadını asla tanıyamayacağım için çok üzgünüm, çünkü Frédéric'in dikkatini çekmek için aklıma gelen tek bir yol var ve bu benim için pek iyi sonuçlanmayacak.

Emmanuel, yerde inliyor. Angelique, beklentiyle gerginleşiyor. Frédéric, silahını kaldırıyor.

Ve ben...

On yıl önce, bir içki dükkanındayım. Genç bir çocuk, çaresizlikten terliyor ve yoksunluktan titriyor, elinde tabancayı sallıyor. "Parayı ver! Hepsini, hemen!"

Ama benim hiç param yok. Son paramı bir şişe votka almak için harcadım, sonra da çöktüm ve Paul'u aradım, ondan beni kendimden kurtarması için yalvardım, aradan aylar geçtikten sonra. Şimdi mağaza görevlisi gözleri fal taşı gibi açılmış, endişeli.

Sadece Paul sakın, öne çıkıp yatıştırıcı bir hareketle kollarını kaldırıyor. "Sakin olun. Kimsenin incinmesine gerek yok."

Çocuk tetiği çekmek mi istedi? Yoksa kazara mı oldu? Bunca yıl sonra bile hala bilmiyorum. Sadece silahın sesini hatırlıyorum. Çocuğun yüzündeki dehşet ifadesini. Ve Paul'un yere çöküp, çöküp, çöküp giderken yüzündeki şaşkınlık ifadesini.

Çocuk kapıdan kaçtı.

Ve Paul...

Paul.

Şimdi, gözlerimi açık tutuyorum. Bunun gelmesini görmek istiyorum. Ölümün sonunda beni bulmasını izlemek istiyorum.

Frédéric'in gözlerinin içine bakarak, ileri atılıyorum. Bir anlık bir anda, yüzündeki şoku fark ediyorum. Bunu beklemiyor. Tetiği çılgınca çekiyor, temas için hazırlanırken Angelique'i serbest bırakıyor.

Angelique yana yuvarlandı. *Lütfen sopayı al*, diye düşündüm, acı hissederken, çok büyük bir acı. Yere düştüm, yerde yuvarlandım, yuvarlanmaya devam ettim.

Bang, bang, bang.

Çığlıklar. Angelique'in, benim, Emmanuel'in.

Ardından yeni bir gürültülü ses duyulur. "Durun! Polis! Silahınızı indirin!"

Lotham, tabancasını doğrultarak sınıfa girer.

Frédéric, bu yeni tehdit karşısında hazırlıksız yakalanır ve çılgınca döner. Angelique, sopasını yüksekte tutarak onun arkasında belirir.

"LiLi," diye bağırır Emmanuel.

"Polis!" Lotham tekrar bağırır.

Paul yerde yatıyor. Paul kanıyor.

Hayır, şimdi ben. Ben yere düştüm, kanıyorum.

Angelique sopayı savurur. Kafasının yan tarafına vurur, ama yeterince sert değildir. Frédéric, silahı hala elinde, dönerek...

Ve Lotham onu öldürür. *Bang, bang, bang.*

Angelique sopayı düşürür. "Emmanuel! Lütfen kardeşime yardım et." "LiLi! İyi misin? LiLi!"

Daha fazla ayak sesi duyulur. Polisler odaya girer, koridora yayılır. Bir şey söylemeliyim, hareket etmeliyim. Ama ayağa kalkamıyorum. Sesimi bulamıyorum. Göğsümde inanılmaz bir baskı oluşuyor.

Sonra Lotham üzerime diz çöküyor.

"Dayan Frankie. Dayan. Seni yakaladım."

"Angelique," diye fısıldıyorum. "Emmanuel."

"Başardın Frankie. Onu buldun. İkisini de kurtardın. Güvendeler."

"Paul," diyorum.

"Seninle gurur duyardı."

O anda ağlamaya başlıyorum. Kan ve gözyaşları. Geçmiş ve şimdiki zaman. Eski yaralar ve taze izler.

"Seni yakaladım, Frankie. Seni yakaladım," Lotham beni sakinleştirir. Ve ona inanırım.

BÖLÜM 37

BİRKAÇ GÜNDÜR HASTANEDEYİM M. Pek bir şey hatırlamıyorum. Morfin için doktorun talimatlarına karşı çıkarken, bağımlı olduğumu haykırırken hissettiğim bulanık bir acı. Lotham da orada olabilir. Ya da belki Charlie, Viv, Stoney. Bir ara, Piper'ın bile ziyarete geldiğine ikna oldum.

Sigortam yok, bu da sol omzumdan kurşun çıkarıldıktan ve sağ kolumdaki yara sarılınca, hemen taburcu olacağım anlamına geliyor. Bu sefer beni almaya gelen, Stoney'nin evine götüren ve yukarı kata çıkaran kesinlikle Lotham.

Uyuyorum. Rüya görüyorum. Paul'u, Angelique'i. Deke'nin kollarımda ölmesini. Livia'nın parkta beni kovalamasını: *Peki ya ben, ben ne olacağım?*

Uyandığımda bir cevap bulamıyorum, bu yüzden tekrar uyuyorum.

Daha berrak olduğum anlardan birinde, Frédéric, Dutch ve Holden adında bir adamın tutuklandığını öğreniyorum. Dutch benimle olan karşılaşmasından sağ kurtulmuş. Holden hala hastanede, kırık kaburgaları, kırık çenesi ve yırtık dalağından iyileşmeye çalışıyor. Yaşayacağı söyleniyor. Sanırım minnettarım, ama emin değilim.

Görünüşe göre Frédéric, yaklaşık yirmi yıl önce uyuşturucu işine girmiş. Rekreasyon merkezindeki konumunu kullanarak diğer alt düzey satıcılarla tanışmış ve onları işe almış, ardından yüzbinlerce dolarlık sahte para satın alarak daha yüksek pazara girmiş.

Başlangıçta Deke'nin sahte ehliyet pazarına girme fikri onu eğlendirmişti. Ancak Livia ve Angelique'in tam potansiyelini fark edince, hemen bu fikre katıldı. Sonra Angelique'in gerçek öğrenci vizeleri vermek için sahte bir üniversite kurma fikri... Tahmin ettiğim gibi, gelir potansiyeli çok iyiydi ve kaçırılmayacak bir fırsattı. İki kızı kaçırmaması gerekiyorsa, öyle olsun.

Kızları, rekreasyon merkezinin hemen köşesindeki terk edilmiş bir konakta sakladı ve Deke, Holden ve Dutch sırayla nöbet tuttu. Livia ve Angelique geceleri çalışıp gündüzleri uyuyarak dikkat çekmemeye çalıştı.

Çoğu zaman, kızlar Frédéric'in onlar için getirdiği birkaç bilgisayarı kullanarak şehir evinde kalıyorlardı. Ancak ara sıra, karanlık çöktükten sonra rekreasyon merkezine gidip yeni ve geliştirilmiş sürücü belgelerinin baskılarını alıyorlardı. Deke yerel satışlara yardımcı olurken, Dutch çevrimiçi pazarlamayı üstlenmişti. Sürücü belgesi işi fena gitmiyordu, ancak not-quite-Grade-A quality of the forgeries, still limited. Merely a

kızlar sahte bir üniversiteyi mükemmelleştirme gibi daha büyük bir hedef için çalışırken, sadece uygun bir nakit akışı aracıydı.

Ne yazık ki, Livia sürekli baskı altında yavaş ama emin adımlarla kötüye gidiyordu. Angelique'in ilk kaçırılması onu çok strese sokmuştu. Deke de Frédéric'in emriyle, ama aynı zamanda kızları bir arada tutarsa durumu daha iyi kontrol edebileceğini düşündüğü için onu da kaçırdığında, Livia sürekli sinirleri bozuk bir haldeydi. Angelique, araya girip onlara zaman kazandırmak için elinden geleni yapmıştı. Özellikle de Deke'nin kız kardeşine karşı zaafı olduğunu fark ettikten sonra.

Ne yazık ki Frédéric duygusal bir tip değildi. Gleeson C mükemmelleştirilip ilk öğrenci vizesi evrakları düzenlendikten sonra, kızı bir yükten başka bir şey olarak görmedi. Önce Livia'nın icabına baktı. Ancak Angelique ve Deke'nin çabucak fark ettiği gibi, o son olmayacaktı. Frédéric, Holden'a J.J.'yi vurmasını, Emmanuel'i kaçırmalarını, sonra da müdahale etmeye çalışan Deke'yi öldürmesini emretti...

Kimse kalmayana kadar devam etti.

Altıncı gün, ya da belki yedinci gün, duş almak ve biraz çorba içmek için yataktan kalkmayı başardım. Sonra aynada kendi yansımama baktım. Bitkin yüzüm, ağır bandajlı omzum. Berbat görünüyorum. Ve kendimi nasıl hissediyorum?

Karar veremiyorum. Angelique Badeau'yu buldum. Kayıp bir kızı eve getirdim. Kendimi süper kahraman gibi hissetmeyi beklemiyordum, ama belki daha iyi bir insan gibi hissetmeyi umuyordum.

Çoğunlukla, her zamanki gibi hissediyorum.

Yatağıma geri dönüyorum. Uyandığımda, Stoney dairemde duruyor.

"Sen gerçekten berbat bir çalışansın."

"Evet."

Piper yatağın altından çıkar, Stoney'nin ayak bileklerine sarılır. Mırıldanır. Hain kaltak.

"Ama kayıp kişiler konusunda fena değilsin," diyor Stoney. Ona zayıf bir başparmak hareketi yapıyorum.

"Ziyaretçin var."

Sonra ortadan kaybolur ve Guerline mutfağında durur, bir yanında Angelique, diğer yanında Emmanuel. Nefesim kesilir. Kendimi oturur pozisyona getirirken omzumda bir acı hissederim, ama yüzümü buruşturmam. Onları korkutup kaçırmak istemem.

Emmanuel'in yüzünün sağ tarafında, kaçırılmasının izleri olan koyu morluklar var. Ayrıca, koyu renkli gözlerinin altında, son zamanlarda gördüğü kabusların izleri olan mor lekeler var. Buna karşılık, Angelique nispeten zarar görmemiş görünüyor, sadece bir yanağında birkaç yara izi var. Ancak, çok hareketsiz duruyor. Travma geçirmiş bir kız, sıkı sıkı tutunuyor. Kalabalık bir odada tek başına hayatta kalan bir kız.

Onun için hangisi daha kötü acaba, acı verici anılar mı yoksa amansız suçluluk duygusu mu? Ona, nasıl hissettiğini tam olarak anladığımı söylemek istiyorum, ama bana inanacağını sanmıyorum. Henüz iyileşme sürecine girmemiş. O sadece kaybolan bir genç kız, ben de onu sonunda bulan bir kadın.

İlişkimizin bundan sonra nasıl gelişeceğini hiç bilmiyorum. Bu konu daha önce hiç gündeme gelmemişti.

Tereddütlü bir gülümsemeyle

"Teşekkür ederim" diyorum.

"Emmanuel ve Angelique övgüyü hak ediyor. Angelique'in mesajları ve Emmanuel'in kararlılığı olmasaydı, burada olamazdık."

"Vurulduğunuz için üzgünüm," diyor

Angelique. "Kesinlikle buna değdi."

"Sen... Ben...", diye başlar Angelique. Ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyor gibi görünüyor, ama sanırım anlıyorum.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?" diye Guerline ve Emmanuel'e soruyorum.

İkisi de tereddüt ediyor. Angelique'i geri kazandıkları için, onu gözlerinin önünden ayırmak istemiyorlar. Ama bir saniye sonra Guerline başını sallayarak kabul ediyor. Emmanuel onu takip ediyor.

Yalnız kaldığında Angelique daha da rahatsız görünüyor. Sonunda yatağın kenarına dokunuyorum. "Otur. Sorun yok."

O da kabul eder, ama yine de kendini gergin tutar.

"Her şey düzelecek," diyorum ona. "Bugün değil, yarın değil, ama eninde sonunda." "Hepsi benim suçum."

"Hayır, değil. Ama öyle hissettiğini anlıyorum. Sevdığım birini kaybettim. On yıl oldu. Hâlâ kendimi suçluyorum."

Bana ciddiyetle bakar. "Livia'yı seviyordum. Sahte kimlikler konusunda ilk kez bana geldiğinde, bunun çok riskli olduğunu söyledim. Ama o beni mutlu etmek istiyordu. Ve ağabeyi Deke ile görüşmeye başlamıştı. Onun Livia için iyi biri olduğunu düşünmüyordum. Ama o onun ağabeyiydi ve aile ailedir." Angelique omuz silker.

Kardeşi Emmanuel ile olan yakınlığını düşünürsek, Livia'dan böyle bir fırsatı esirgemek istemediğini anlayabiliyordum.

"Ama Deke'nin arkadaşları... Sürekli daha fazlasını istiyorlardı. Bu yüzden daha çok çalışıyorduk. Ama hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Deke bize her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışıyordu. Şunu yapın, bunu yapın, her şey yoluna girecek. Ama ben biliyordum. Şüpheleniyordum...

Deke, arkadaşının Livia ile yüz yüze görüşmek istediğini söylediğinde, ikimiz de gergindik. Livia bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Onun yerine benim gideceğimi söyledim. Onu koruyabileceğimi düşündüm. Hatta bir planım bile vardı: Öğrenci vizesi vermek için sahte üniversiteler kuran gruplar hakkında internette makaleler bulmuştum. Milyonlarca dolar kazanıyorlardı. Hatta ICE bile vize arayan yabancı öğrencileri tuzağa düşürmek için sahte bir üniversite kurmuştu. Böylesine sofistike bir operasyonun Frédéric'i yatıştıracağını düşündüm. Bizi gizemli bir web sitesi üzerinde çalışmak için rahat bırakacaktı. Sahte lisansları unutabilirdik, ki bunlar düşündüğümüzden çok daha zordu, ve Livia bu kadar stresli olmaktan kurtulabilirdi. İyi bir şey yaptığımı sanıyordum. Ama bu n u n yerine her şeyi daha da kötüleştirdim."

Anlıyorum. Bu kadar çok paranın cazibesi Frédéric'i daha da hırslandırmış ve sonunda iki kızın da kaçırılmasına yol açmıştı.

"Geriye dönemezsin," diye Angelique'e tavsiyede bulunuyorum, "o yüzden şunu düşün: Kaybettiğin insanları kurtaramıyorsan, belki başka birini kurtarabilirsin. Doktor ol. Bir hayat kur. Livia ve Deke, senin için bunu isterlerdi."

Ellerine baktı.

"Deke öldüğünde yanındaydım. O denedi. Senin ve Livia için. Kız kardeşini seviyordu ve başına gelenlerden gerçekten pişmandı. Sonuçta, bu ikinizden çok onun hatasıydı."

"Deke yardım etmeye çalıştı," diyor, hala kucağına bakarak. Sanırım Livia ile olan ilişkisini kastediyor. "Frédéric'in Livia'yı boğduğu gece... Sırada beni öldürecekti, ama Deke onu durdurdu. Hâlâ işe yaradığımı söyledi. Öğrenci vizeleri benim fikrimdi, değil mi? Ayrıca Frédéric'i Livia'nın cesedini Franklin Park'a götürmeye ikna etti. Bunun polisin dikkatini dağıtacağını ve polislerin cesedi rekreasyon merkezinin yakınında bulmasından daha güvenli olacağını söyledi. Ama aslında Deke, Livia'nın bir ara sokağa atılmasını düşünmeye dayanamıyordu. Ben de dayanamazdım."

"Üzgünüm."

"Holden onu minibüste vurdu. Emmanuel gördü. Deke... İyi bir adam değildi, özellikle kız kardeşi konusunda birçok hata yaptı, ama öldüğü için üzgünüm

öldüğü için üzgünüm."

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Yorgun düşünüyorum, omzumdaki ağrı daha da şiddetleniyor. Sonunda: "Sen bir hayatta kalanısın, Angelique. Güçlüsün, dirençlisin. Bunu unutma. Eğer makaleyi yayınlama, sahte ehliyeti bırakma, halka açık bir yerde görünme riskini almamış olsaydın, seni bulamazdık. Seni ya da kardeşini kurtaramazdık."

Ancak gözlerinde gördüğüm şey minnettarlık değil, suçluluk duygusu. Kendini kurtarmaya çalışmıyordu. Livia'yı kurtarmaya çalışıyordu. Ve kız arkadaşının ölümü artık onun yükü olmuştu.

"Her şey düzelecek," diye tekrar ediyorum, ama bana inanmadığını zaten biliyorum. Henüz kendini affetmeye hazır değil. Belki de asla affetmeyecek. Bunu da anlıyorum.

Angelique ayağa kalkar, bana son bir kez ciddi bir şekilde başını sallar ve ayrılır. Biraz su ve Viv'in ev yapımı çorbası olduğunu düşündüğüm şeyi içerim. Dişlerimi fırçalayıp saçımı taradım, bandajımı yeniledim. Sağ kolumdaki kurşun sıyrığı önemli ölçüde iyileşmişti. Geriye sadece omzumda yeni dikilmiş bir delik kalmıştı. Orada kesinlikle bir yara izi kalacaktı. Geceleri parmağımla o izi okşayarak, bir zamanlar başarılı olduğumu, bir zamanlar doğru olanı yaptığımı kendime hatırlattığımı hayal edebiliyordum.

Henüz farklı bir insan gibi hissediyor muyum?

Beklemeye devam ediyorum, ama şansım yok. Hâlâ Frankie Elkin'im. Alkolik. Eski sevgili. Kayıp ruh.

Kahverengi deri postacı çantamı da yanıma alarak yatağa çekiliyorum. İki manila dosyasını çıkarıp, gözlerim ağırlaşana kadar içindekileri inceliyorum. Uyandığımda odam karanlık ve yatağımın yanında bir gölge belirliyor.

"Şşş," diyor Lotham, yanımdaki yatağa tırmanırken. "Sadece dinlen." Sonra beni kendine doğru çekiyor ve vücudunun sıcaklığını hissediyorum. Onun düzenli nefes alıp verme ritmine kapılıp uykuya dalıyorum. Daha sonra, ağlayarak uyandığımda, parmaklarıyla ve sonra dudaklarıyla gözyaşlarımı siliyor ve ben kendimi tamamen ona doğru çeviriyorum. O pes edip teslim olana kadar acil ve talepkar bir şekilde hareket ediyorum. Sonra ten tenine, nazik ama sert, yumuşak ama talepkar bir şekilde birleşiyoruz ve bu, herhangi bir içkiden daha iyi.

Sonra, nihayet derin ve sıkı bir uykuya dalıyorum ve uyandığımda onun gitmiş olduğunu görüyorum, ama sorun değil. Bu, bundan sonra yapmam gereken şeyi kolaylaştırıyor.

Telefonumu alıp numarayı çeviriyorum. İlk kez gündüz vakti arıyorum. Telefonu açacağından bile emin değilim. Sonra:

"Frankie, lütfen..."

"Kayıp bir kız buldum. Adı Angelique Badeau. On altı yaşında. Onu eve canlı olarak getirdim."

Bir duraklama. "Bu... bu iyi. Paul bunu isterdi. Ama bunu sana söylememe gerek yok, Frankie. Ve bunca yıl sonra, lütfen, aramayı keser misin? Bu canımı yakıyor."

"Ölürken seni sevdiğini söyledi. Dedi ki... Onu düzeltmeye çalıştığı o kadar çok şey vardı ki. Ama sen onu iyileştirdin. Sen onun hayatının büyük aşkıydın."

Şimdi çok daha uzun bir duraklama. Belki ağlıyordur. Ben ağlıyorum. Bunu ona daha önce hiç söylemedim. Söylemeliydim. Ama yapamadım. Bencilce, Paul'un benimle ilgilenmesini istiyordum. Onun son anlarını kendime saklamak istiyordum.

"Teşekkür ederim," diyor Amy sonunda. Titrek bir nefes aldığını duyabiliyorum. "Aramayı bırakacağım. Özür dilerim. Neden bilmiyorum..."

Ama ben biliyorum, o da biliyor. Çünkü o, ondan bana kalan tek şey. Tıpkı benim onun anılarıyla olan tek bağlantısı olduğum gibi.

"Belki ara sıra," diye izin veriyor. "Mutlu musun?" diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum.

"Yeni bir kocam ve bir kızım var. Hayat devam ediyor, Frankie. Ama aradığın için teşekkür ederim. Bana bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Hoşça kal, Amy."

"Hoşça kal, Frankie."

Telefonu kapatıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Ve sonra hazırım. Yeni ve geliştirilmiş değil, ama belki de eski model düşündüğümünden daha iyidir. Son bir duş, temiz kıyafetler giyiyorum, sonra Stoney'i aşağıda ofisinde buluyorum.

Sormasına gerek yoktu. "Bu kadar mı? Yola çıkıyorsun?" Başımı salladım.

"Ay sonuna kadar dairede kalabilirsin. İşe dönmek istersen daha uzun süre de kalabilirsin."

Başımı sallarım.

"Eminim buralarda daha fazla vaka vardır. Belki de haber yayıldıkça insanlar sana gelmeye başlar." Beni inceliyor. Yüzündeki çizgileri seviyorum, kalp kırıklığı yaşamış ama aynı zamanda umut da bilen bir adam.

"Teşekkür ederim," diyorum ona ve ikimiz için de bu yeterli.

Yukarı çıkıp eşyalarımı topluyorum. Beş gömlek, üç pantolon, hala değiştirmeye vakit bulamadığım aynı yıpranmış iç çamaşırları.

Bir not yazmak için yeterince uzun bir süre duruyorum. Lotham kızacak, ama şaşırmayacak.

O, o. Ben de benim.

Benim adım Frankie Elkin ve işim kayıp insanları bulmak. Polis pes ettiğinde, halk artık hatırlamadığında, medya hiç umursamadığında, ben aramaya başlarım.

Şimdi valizimi alıyorum. Aşağı iniyorum.

Ve sonra ortadan kayboluyorum.

YAZARIN NOTU VE TEŞEKKÜRLER

Bu romanın tamamı, BBC'nin kayıp kişileri arayan sıradan bir insan olan Lissa Yellowbird-Chase hakkında yayınladığı bir çevrimiçi makaleyle başladı. Bu haberden, kayıp kişilerin çözülmemiş davalarını inceleyerek fark yaratmaya çalışan amatörlerden oluşan koca bir dünya keşfettim. Anladığım şey şuydu: Özellikle teknolojinin yetersiz kaldığı durumlarda, doğru soruları soran doğru kişi büyük bir fark yaratabilir. Tamamen yabancı insanların aramızdaki kayıp kişilere bu kadar önem vermesi, beni çok etkiledi, ama aynı zamanda yüreğimi burktu. Bu kitap, amatör dedektifler, profesyonel pilotlar, kayıtlı köpek eğitmenleri vb. gibi, başka bir ailenin acısını dindirmek için zamanlarını ayıran adanmış insanlara adanmıştır. Sizlerden büyük ilham aldım.

Pratik açıdan, birkaç kişi daha fark yarattı. Öncelikle, Mattapan dünyasını, Boston'un okul sisteminden bahsetmeye gerek bile yok, hayata geçiren Mary Nèe-Loftus. Beni Mary ile tanıştırdığı için Betsy Eliot'a da teşekkür ederim.

Ayrıca, sevgili arkadaşım Margie Aitkenhead'e de teşekkür ederim. Boston'un zorlu bir mahallesindeki sokaklarda yürümem gerektiğini söylediğimde, hiç tereddüt etmeden evet dedi. Ayrıca, yerel halk da çabalarımıza yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptı ve yemekler inanılmazdı. Bu romanda Le Foyer'den Simco's'a kadar Mattapan'ın birkaç simgesel mekanından bahsediyorum; her ikisini de ziyaret edip yemek yemelisiniz. Haiti etli turtalar benim yeni favori yemeğim oldu ve daha fazlasını yemek için sabırsızlanıyorum.

Ayrıca, Boston Polis Departmanı'nın emekli başkomiseri Dan Linskey'e de minnettarım. BPD'nin elindeki tüm kaynakları bana gösterdi. Şunu söylemeliyim ki, trafik kameraları ve LPR'nin olduğu günümüzde bir kişiyi ortadan kaldırmak son derece karmaşıktır. Büyük bir şehir polis teşkilatının kullanabileceği tüm kaynaklardan çok etkilendim.

Ayrıca, Linskey ile yaptığım konuşmayı dinleyen ve bana tüm sorularımın yanlış olduğunu söyleyen kızıma da minnettarım. Ardından, meraklı ebeveynlerden iletişimlerini korumak için

Bu da beni, sahte kimlikler, sahte vizeler ve her türlü eğlenceli şeyleri anlatan, Millburn New Jersey Polisi'nden emekli Teğmen Peter T. Eakley'e getiriyor. Bu romanda, sahte kimlikler, sahte vizeler ve her türlü eğlenceli şeyleri anlatmak için bazı özgürlükler kullandım.

Bu da beni, sahte kimlikler, sahte vizeler ve her türlü eğlenceli şey hakkında bana bilgi veren, Millburn New Jersey Polisi'nden emekli Teğmen Peter T. Eakley'e getiriyor. Bu romanda bazı özgürlükler kullandım, çünkü okuyucuları eğlendirmek ile sahtecilik yapmak isteyenlere talimat vermek arasında ince bir çizgi var.

Ayrıca, bunun bir kurgu eseri olduğunu ve tüm hataların sadece ve sadece bana ait olduğunu lütfen unutmayın. Gerçek dünya oldukça karmaşıktır, bu yüzden kurgusal kaçıışlara şükrederim.

Ölmek isteyenler: Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Kill a Friend, Maim a Buddy Sweepstake yarışmasının kazananlarını ve uluslararası muadili Kill a Friend, Maim a Mate yarışmasının kazananlarını tebrik ederim. İlk olarak, Lupe Giron, "biraz çılgın, kitap sever bir sarışın" olarak tanımladığı arkadaşı Peggy Struzeski Griffith'i öldürme hakkını kazandı. Biraz çılgın, kitap seven tüm insanları onaylıyorum, ancak yarışmanın şartlarına göre Peggy yine de ölmek zorundaydı. Umarım eğlenmişsinizdir! Sırada, kendini gururlu bir Filipinli ve üç çocuğun en büyüğü olarak tanımlayan Gwynne Andal'ı, kendini öldürme hakkını kazandığı için tebrik ediyorum. Eminim bu, istediğiniz kadar korkunç değildi, ama yine de eğlenceli olmuştur umarım. Kurgusal ölümün diğer adayları için, yarışma LisaGardner.com'da yeniden başladı. Katılmak için asla geç değildir, ailenizi ve arkadaşlarınızı da sizi aday göstermeleri için teşvik edin. Bir romanda ölmek, şaşırtıcı derecede heyecan verici ve rekabetçi bir çekiliştir.

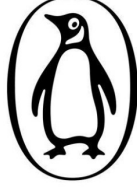
Ayrıca, gerçek hayattaki Piper'a da selamlar. Piper, olağanüstü bir kurtarma kedisi ve şu anda harika komşularım Pam ve Glenda'nın şımarttığı bir hayat sürüyor, ama ben odaya her girdiğimde bana tıslıyor. Kedi maması denedim, sonra kedi nanesi denedim. Geriye sadece edebi ölümsüzlük kaldı. Keşke kediler okuyabilseydi.

Her zamanki gibi, bu romanı yazarken aklımı başımda tutan aileme, arkadaşlarıma ve yazar arkadaşlarıma sevgilerimi sunuyorum. Bunların çoğu pandemi sırasında gerçekleştiği için odaklanmak zordu ve destek çok değerliydi. Beni sosyal medyada takip edenler, yürüyüşün benim kurtuluşum (ve tercih ettiğim beyin fırtınası yöntemi) olduğunu bilirler, bu yüzden beni yürüyüşte ve cinayet düşüncelerinde tutan Michelle Capozzoli ve Larissa Taylor'a teşekkür ederim.

Sevgili okuyucularım: Sevgi, şükran ve sağlık ve mutluluk dilekleriyle. Desteğiniz için teşekkür ederim. Hayatım boyunca hikayelerin gücüne hayran kaldım. Bu yolculuğu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Lisa Gardner, Uluslararası Gerilim Yazarları Derneği tarafından Yılın Gerilim Romanı ödölünü kazanan *The Neighbor* dahil olmak üzere yirmi üç gerilim romanının yazarı ve *New York Times*'in en çok satan yazarlarından biridir. Hevesli bir yürüyüşçü, gezgin ve cribbage oyuncusu olan Gardner, ailesiyle birlikte New Hampshire'in dağlarında yaşamaktadır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

*Okuma listenizde
sıradaki kitap
hangisi?*

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

— Şimdi
kaydolun.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

